Orson Scott Card

Umbra uriaşului

1
MANDATUL CERURILOR

From: Graff%pilgrimage@MinCol.gov

To: Soup%battleboys@strategyandplanning.han.gov

Re: Ofertă gratuita pentru vacanţă

O destinaţie la alegerea ta în universul cunoscut. Şi... te vom lua noi!

Han Tzu aşteptă până când vehiculul blindat dispăru complet din vedere înainte de a se aventura pe strada înţesată de biciclişti şi pietoni. Mulţimea te poate face invizibil, dar numai dacă te mişti în aceeaşi direcţie, iar asta Han Tzu nu reuşise niciodată s-o facă, de când revenise de la Şcoala de Luptă în China.

Părea că se mişcă întotdeauna nu contra curentului, ci perpendicular pe el. Ca şi când ar fi avut o hartă a lumii complet diferită de cea utilizată de toţi ceilalţi din jur.

Şi iată-l din nou, ocolind biciclete şi împingând oamenii ocupaţi cu miile lor de treburi mărunte, pentru a ajunge de la uşa clădirii în care se afla apartamentul său la intrarea în micul restaurant de peste drum.

Dar pentru el nu era atât de dificil cum ar fi fost pentru majoritatea oamenilor. Han Tzu stăpânea arta de a-şi folosi numai vederea periferică, astfel încât ochii săi priveau drept înainte. Fără contact vizual, oamenii de pe stradă nu-l puteau înfrunta, nu-i puteau cere să meargă pe drumul corect. Nu puteau decât să-l evite, ca pe un bolovan în mijlocul curentului.

Puse mâna pe uşă şi ezită. Nu ştia de ce încă nu fusese arestat, ucis sau trimis la reeducare, dar dacă era fotografiat la această întâlnire ar fi fost uşor de demonstrat că era un trădător.

Însă duşmanii lui nu aveau nevoie de dovezi pentru a-l condamna – nu trebuia decât să-şi dorească. Aşa că deschise uşa, ascultă clinchetul micului clopoţel şi se îndreptă spre culoarul îngust dintre tejghele.

Ştia că nu avea cum să-l întâlnească pe Graff în persoană. Căci, dacă ministrul Colonizării ar fi venit pe Pământ, cu siguranţă că s-ar fi aflat, iar Graff evita publicitatea, cu excepţia cazurilor când îi era necesară, iar acum categoric nu era cazul. Pe cine ar trimite Graff? Fără îndoială pe cineva de la Şcoala de Luptă. Un profesor? Un alt elev? Cineva din gaşca lui Ender? Va

fi o reuniune?
Spre surprinderea lui, omul de la ultima masă stătea cu spatele spre uşă, astfel că tot ce putu Han Tzu să vadă fu părul său cărunt şi ondulat. Nu era chinez. Şi, după culoarea urechilor, nici european. Era bine că stătea cu spatele la uşă şi deci nu-l putea vedea pe Han Tzu apropiindu-se. Însă odată ce Han Tzu s-ar fi aşezat la masă s-ar fi aflat el cu faţa spre uşă, capabil să observe întreaga încăpere.
Era o alegere înţeleaptă – la urma urmelor, Han Tzu era cel care ar putea să-şi dea seama de pericol, nu acest străin. Dar puţini ofiţeri aflaţi într-o misiune atât de riscantă ar fi avut tupeul să întoarcă spatele uşii doar pentru că persoana pe care o aşteptau ar fi fost un observator mai bun.
Bărbatul nu se întoarse când se apropie Han Tzu. Nu-l observase, sau era pe deplin încrezător?
– Salut, spuse străinul încet când Han Tzu ajunse lângă el. Ia loc, te rog.
Han Tzu se strecură pe bancheta din faţa sa şi-şi dădu seama că-l cunoştea pe bătrân, dar nu-şi putea aminti numele lui.
– Te rog, nu-mi pronunţa numele, spuse bărbatul.
– Asta e uşor. Nu mi-l amintesc.
– O, ba da, doar că nu-ţi aduci aminte de figura mea. Nu m-ai văzut prea des. Dar conducătorul echipei a petrecut mult timp alături de mine.
Acum Han Tzu îşi aminti. Acele ultime săptămâni la Şcoala de Comandă – pe Eros, când îşi închipuiau că se antrenează, dar în realitate conduceau flote îndepărtate în bătălia finală a războiului împotriva mătcilor. Ender, comandantul lor, fusese ţinut separat de ei, dar aflaseră mai apoi că lucrase îndeaproape cu un bătrân căpitan de vas pe jumătate maori. Îl antrenase, îl îmboldise. Se prefăcuse că este adversarul lui în jocurile simulate.
Mazer Rackham. Eroul care salvase rasa umană de la o distrugere iminentă în timpul celei de-a Doua Invazii. Toată lumea îl crezuse mort, dar de fapt fusese trimis într-o călătorie fără rost cu o viteză apropiată de cea a luminii pentru ca efectele relativiste să-l păstreze în viaţă, astfel încât să participe la ultimele bătălii din război.
Era de două ori istorie antică. Perioada aceea de pe Eros când făcuse parte din gaşca lui Ender îi părea ca aparţinând unei alte

vieţi. Iar Mazer Rackham fusese cel mai faimos om din lume cu zeci de ani înainte.

Cel mai faimos om din lume, dar aproape nimeni nu-i cunoştea chipul.

– Toată lumea ştie că ai pilotat prima navă de colonişti, zise Han Tzu.

– Am minţit.

Han Tzu acceptă răspunsul şi aşteptă în tăcere.

– Există pentru tine un loc de conducător al unei colonii, zise Rackham. O fostă lume-stup, cu colonişti în majoritate chinezi şi foarte multe provocări interesante pentru un lider. Nava pleacă imediat ce urci la bordul ei.

Aceasta era oferta. Visul. Să scape de furtunile de pe Pământ, de devastarea Chinei. În loc să aştepte să fie executat de guvernul furios şi slăbit al Chinei, în loc să privească poporul chinez suferind sub cizma cuceritorilor islamici, se putea îmbarca pe o navă frumoasă şi curată şi să se lase azvârlit în spaţiu, spre o lume pe care omul nu pusese niciodată piciorul, ca să devină liderul fondator al unei colonii care îi va onora numele pentru totdeauna. S-ar fi putut căsători, ar fi putut avea copii şi, după toate probabilităţile, ar fi putut fi fericit.

– Cât timp am să mă hotărăsc? întrebă Han Tzu. Rackham îşi privi ceasul, apoi din nou spre el, fără să răspundă.

– Nu e o ofertă care poate să aştepte. Rackham clătină din cap.

– Foarte tentantă propunerea, zise Han Tzu. Rackham aprobă.

– Dar eu nu m-am născut pentru a avea parte de o asemenea fericire. Actualul guvern al Chinei a pierdut mandatul cerurilor. Dacă supravieţuiesc perioadei de tranziţie, aş putea fi util noului guvern.

– Şi pentru asta te-ai născut?

– M-au testat, spuse Han Tzu, sunt un copil al războiului.

Rackham aprobă din cap. Apoi băgă mâna în interiorul hainei şi scoase un stilou pe care îl puse pe masă.

– Ce-i asta? întrebă Han Tzu.

– Mandatul cerurilor.

Han Tzu înţelese atunci că stiloul era o armă. Pentru că mandatul cerurilor se obţinea întotdeauna prin sânge şi război.

– Obiectele din capac sunt extrem de delicate, spuse Rackham. Exersează cu scobitori.

Apoi se ridică şi ieşi pe uşa din spate a restaurantului.
Fără îndoială că acolo îl aştepta un mijloc de transport.
Han Tzu ar fi vrut să sară în picioare şi să alerge după el ca să-l ia în spaţiu şi să-l elibereze de tot ceea ce urma să se întâmple.
Însă puse palma peste stilou şi-l făcu să alunece de pe masă, apoi îl ascunse în buzunarul pantalonilor. Era o armă. Ceea ce însemna că Graff şi Rackham se aşteptau ca el să aibă curând nevoie de o armă personală. Cât de curând?
Han Tzu scoase şase scobitori din suportul aflat pe masă lângă perete, alături de sosul de soia. Apoi se ridică şi se duse la toaletă.
Desfăcu cu multă grijă capacul stiloului, astfel că nu pierdu niciuna dintre micile săgeţi otrăvite înghesuite în el. Apoi deşurubă partea de sus a stiloului. Acolo erau patru găuri, în afară de lăcaşul central pentru tubul de cerneală. Mecanismul era inteligent proiectat să se rotească automat după fiecare folosire. Un revolver.
Încarcă patru scobitori în cele patru fante. Intrau uşor. Apoi asambla la loc stiloul.
Peniţa acoperea locul pe unde ar fi ieşit săgeţile. Când ţinea capătul stiloului în gură, vârful peniţei servea drept dispozitiv de ochire. Ţinteşti şi tragi.
Ţinteşti şi *sufli.*
Suflă.
Scobitoarea lovi peretele băii mai mult sau mai puţin acolo unde ţintise, cu un metru mai jos. Categoric era o armă cu rază mică de acţiune.
Utiliza restul scobitorilor învăţând cât de sus să ochească pentru a lovi o ţintă aflată la şase metri distanţă, încăperea nu era suficient de mare ca să exerseze pentru o ţintă aflată mai departe. Apoi adună scobitorile, le aruncă şi încarcă cu grijă stiloul cu săgeţile adevărate, apucându-le numai de capătul prevăzut cu pene.
După aceea trase apa şi se întoarse în restaurant. Nu-l aştepta nimeni. Aşa că se aşeză, comandă şi mancă metodic. Nu avea niciun motiv să înfrunte criza vieţii sale cu stomacul gol, iar mâncarea de aici nu era rea deloc.
Plăti şi ieşi în stradă. Nu va merge acasă. Dacă ar fi aşteptat acolo să fie arestat, ar fi avut de-a face cu câţiva bătăuşi

începători pe care nu merita să risipească săgeţile.

Făcu semn unei ricşe şi se îndreptă spre Ministerul Apărării.

Locul era aglomerat ca de obicei. *Patetic,* gândi Han Tzu. Existenţa atâtor militari avusese un rost cu câţiva ani în urmă, când China cucerea Indochina şi India, milioanele de soldaţi răspândindu-se ca să stăpânească peste miliardele de oameni supuşi.

Dar acum guvernul avea control direct asupra Manciuriei şi a părţii de nord a Hanatului Chinez. Perşii, arabii şi indonezienii impuseseră legea marţială în oraşele portuare importante din sud, iar marea armată turcă se instalase în Mongolia, gata să pătrundă prin apărarea chineză în orice clipă. O altă pane mare a armatei chineze era izolată în Sichuan, guvernul interzicându-i să predea vreo parte din trupe, obligându-i să hrănească o forţă de câteva milioane de oameni doar din producţia unei singure provincii. De fapt se aflau sub asediu, forţa slăbindu-le din ce în ce mai mult – şi fiind din ce în ce mai urâţi de civili.

Avusese loc chiar şi o lovitură de stat, imediat după încetarea focului – dar fusese doar o simulare, o remaniere politică. Nimic altceva decât un pretext pentru a repudia termenii de încetare a focului.

Nimeni din cadrul birocraţiei militare nu-şi pierduse slujba. Militarii fuseseră cei care conduseseră noul expansionism chinez. Militarii erau cei care eşuaseră.

Însă doar Han Tzu fusese eliberat din funcţie şi trimis acasă.

Nu-l puteau ierta pentru că spusese pe nume prostiei lor. Îi avertizase la fiecare pas. Ei însă ignoraseră fiecare avertisment. De fiecare dată când le arătase o cale de ieşire din dilemele lor autoinduse, ei ignoraseră planurile oferite de el şi luaseră decizii bazate pe bravadă, salvarea imaginii şi amăgiri despre invincibilitatea Chinei.

La ultima întâlnire îi umilise complet. Stătuse acolo, un bărbat foarte tânăr în prezenţa unor bătrâni cu autoritate enormă, şi le spusese că sunt proşti. Le expusese exact motivul pentru care eşuaseră atât de mizerabil. Le spusese chiar că pierduseră mandatul cerurilor – scuza tradiţională pentru o schimbare de dinastie. Acesta era un păcat de neiertat, deoarece actuala dinastie pretindea că nu este deloc o dinastie, niciun imperiu, ci mai degrabă expresia perfectă a voinţei poporului.

Ceea ce uitau ei era că poporul chinez încă mai credea în

mandatul cerurilor – şi-şi dădea seama când un guvern nu-l mai deţine.

Acum, pe când îşi arăta legitimaţia expirată la porţile complexului şi era admis fără ezitare, îşi dădu seama că exista un singur motiv posibil pentru care nu fusese încă arestat sau ucis: Nu îndrăzneau.

Asta confirma faptul că Rackham avusese dreptate să-i dea o armă cu patru săgeţi şi s-o numească „mandatul cerurilor”. În interiorul Departamentului Apărării acţionau forţe pe care Han Tzu nu le-ar fi putut sesiza dacă ar fi aşteptat în apartamentul lui ca cineva să decidă ce-i de făcut cu el. Nici măcar nu-i tăiaseră salariul. În cadrul armatei domneau panica şi confuzia, iar acum Han Tzu ştia că el se afla în centrul problemei. Că tăcerea şi aşteptarea lui fuseseră de fapt pietrele de moară ce au măcinat constant mortarul eşecului militar.

Ar fi trebuit să ştie că discursul său *j'accuse* va avea efect dincolo de umilirea şi furia „superiorilor” săi. Consilierii stăteau lipiţi de pereţi şi ascultau. Iar *ei* ştiau că fiecare cuvânt spus de Han Tzu era adevărat.

Din câte ştia Han Tzu, moartea sau arestarea sa fusese deja ordonată de zeci de ori. Iar asistenţii cărora li se dăduseră aceste ordine le puteau transmite fără îndoială mai departe. Dar ei transmiseseră şi povestea lui Han Tzu, fostul elev al Şcolii de Luptă care făcuse parte din gaşca lui Ender. Soldaţii cărora li se ordonase să-l aresteze aflaseră de asemenea că, dacă opiniile lui Han Tzu ar fi fost luate în considerare, China nu ar fi fost învinsă de islamişti şi de ţanţoşul lor Calif-copil.

Islamiştii au câştigat deoarece au avut destulă minte ca să-l pună pe camaradul lui Ender *al lor,* Califul Alai, la comanda armatelor – de fapt, la comanda întregului lor guvernământ, a întregii lor religii.

Dar guvernul chinez îl respinsese pe omul lui Ender, iar acum ordona arestarea lui.

În cadrul acestor discuţii cu siguranţă fusese rostită expresia „mandatul cerurilor”.

Iar soldaţii, dacă într-adevăr îşi părăsiseră cazărmile, păreau incapabili să localizeze apartamentul lui Han Tzu.

În toate săptămânile care se scurseseră de la încheierea războiului, conducerea ar fi trebuit deja să-şi dea seama de propria lor lipsă de putere. Dacă soldaţii nu-i ascultau nici măcar

într-o problemă atât de simplă ca arestarea duşmanului politic care îi făcuse de ruşine, atunci se aflau într-un mare pericol.

De aceea legitimaţia lui Han Tzu fusese acceptată la intrare. De aceea i se permitea să umble fără escortă printre clădirile complexului Departamentului Apărării.

Nu *complet* fără escortă. Căci surprindea în vederea periferică tot mai mulţi soldaţi şi funcţionari care se transformau în umbrele lui, mişcându-se printre clădiri pe traiectorii paralele cu a lui. Căci, desigur, paznicii porţilor răspândiseră imediat vestea: E aici.

Astfel încât, atunci când se îndreptă spre intrarea înaltului Stat-Major, făcu o pauză pe treapta cea mai de sus şi se întoarse. Câteva mii de bărbaţi şi femei se aflau deja în spaţiul dintre clădiri, şi continuau să vină din ce în ce mai mulţi. O mare parte erau soldaţi înarmaţi.

Han Tzu privi pe deasupra lor, observând cum numărul lor creştea. Niciunul nu vorbi.

Se înclină în faţa lor.

Ei îi întoarseră plecăciunea.

Han Tzu intră în clădire. Paznicii de dincolo de uşi se înclinară şi ei. El făcu o plecăciune în faţa fiecăruia, apoi urcă pe scările care duceau la birourile de la etajul al doilea, unde cu siguranţă îl aşteptau ofiţerii cu cele mai înalte grade.

Fu întâmpinat pe palier de o tânără în uniformă care făcu o plecăciune şi spuse:

– Cu respect, domnule, vreţi să poftiţi în biroul celui numit Tigrul Zăpezilor?

Vocea ei era lipsită de sarcasm, dar în acele zile numele de „Tigrul Zăpezilor” purta în sine ironia. Han Tzu o privi cu gravitate:

– Cum te numeşti, soldat?

– Locotenent Lotus Alb, răspunse ea.

– Locotenent, dacă cerurile ar acorda astăzi mandatul lor adevăratului împărat, l-ai servi pe acesta?

– Viaţa mea i-ar aparţine.

– Şi arma ta?

Ea se înclină adânc.

Se înclină şi el, apoi o urmă în biroul Tigrului Zăpezilor.

Erau adunaţi toţi acolo în anticameră – oamenii care fuseseră prezenţi cu săptămâni în urmă, când Han Tzu îşi arătase

dispreţul faţă de ei pentru că pierduseră mandatul cerurilor. Îl priveau cu răceală, iar el nu avea niciun prieten printre aceşti ofiţeri de rang înalt.

Tigrul Zăpezilor stătea în uşa biroului său personal. Nu se mai auzise ca el să iasă să întâmpine pe cineva, cu excepţia membrilor Biroului Politic, dintre care nu era prezent niciunul.

– Han Tzu, zise.

Han Tzu se înclină uşor. Tigrul Zăpezilor îi răspunse cu o plecăciune aproape invizibilă.

– Sunt fericit să văd că te întorci la datorie după o vacanţă bine-meritată, zise Tigrul Zăpezilor.

Han Tzu rămase în mijlocul încăperii, privindu-l hotărât.

– Te rog, intră.

Han Tzu se îndreptă încet spre uşa deschisă. Ştia că locotenent Lotus Alb stătea în pragul celeilalte uşi, veghind ca nimeni să nu ridice mâna asupra lui şi să-i facă vreun rău.

Prin uşa deschisă, Han Tzu putea să vadă doi soldaţi flancând masa Tigrului Zăpezilor. Se opri, privindu-i pe fiecare în parte. Pe feţele lor nu se citea nimic; nici măcar nu-i întoarseră privirea. Dar ştia că ei înţelegeau cine era el. Fuseseră aleşi de Tigrul Zăpezilor pentru că avea încredere în ei. Dar nu ar fi trebuit să aibă.

Tigrul Zăpezilor luă pauza lui Han Tzu drept o invitaţie de a intra primul în încăpere. Han Tzu nu-l urmă înăuntru decât după ce Tigrul Zăpezilor se aşeză în spatele biroului.

Apoi intră.

– Te rog, închide uşa, zise Tigrul Zăpezilor.

Han Tzu se întoarse şi deschise uşa cât putu de larg.

Tigrul Zăpezilor îndură nesupunerea fără să clipească. Ce ar fi putut spune sau face fără a fi el însuşi patetic?

Împinse o hârtie spre Han Tzu. Era un ordin prin care îl numea la comanda armatei care flămânzea lent în provincia Sichuan.

– Ţi-ai dovedit de multe ori marea înţelepciune. Îţi cerem acum să fii salvarea Chinei şi să conduci această armată măreaţă împotriva duşmanului nostru.

Han Tzu nu se osteni să-i răspundă. O armată înfometată, prost echipată, demoralizată şi asediată nu putea face miracole. Iar Han Tzu nu avea nicio intenţie să accepte misiunea aceasta sau oricare alta din partea Tigrului Zăpezilor.

– Domnule, sunt nişte ordine excelente, zise Han Tzu tare.

Privi pe rând la fiecare dintre soldaţii care stăteau în picioare de o parte şi de alta a mesei: Vă daţi seama cât de excelente sunt ordinele astea?

Neobişnuiţi să li se vorbească direct într-o întâlnire de un nivel atât de înalt, unul dintre soldaţi aprobă din cap; celălalt se foi încurcat.

– Nu văd decât o singură greşeală, spuse Han Tzu. Vocea lui era destul de puternică să se audă şi în anticameră.

Tigrul Zăpezilor făcu o grimasă.

– Nu e nicio greşeală.

– Daţi-mi voie să-mi iau stiloul şi să vă arăt, zise Han Tzu.

Scoase stiloul din buzunarul cămăşii şi-i desfăcu capacul. Apoi bară cu o linie numele său din partea de sus a hârtiei.

Întorcându-se spre uşa deschisă, Han Tzu spuse:

– În această clădire nimeni nu are autoritatea să-mi comande mie.

Era modul său de a anunţa că prelua controlul asupra guvernului, şi toată lumea ştia asta.

– Împuşcaţi-l, zise Tigrul Zăpezilor în spatele lui.

Han Tzu se răsuci, punând stiloul în gură.

Dar înainte de a putea trage vreo săgeată, soldatul care refuzase să aprobe îl împuşcă în cap pe Tigrul Zăpezilor, împroşcându-l pe celălalt cu o ploaie de sânge şi fragmente de creier şi oase.

Cei doi soldaţi se înclinară adânc în faţa lui Han Tzu.

Han Tzu ieşi în anticameră. Câţiva dintre generalii bătrâni se îndreptau spre uşă. Dar locotenent Lotus Alb scoase pistolul şi ei îngheţară.

– Împăratul Han Tzu nu a acordat onorabililor domni permisiunea să se retragă, zise ea.

Han Tzu se adresă soldaţilor din spatele său:

– Vă rog să-i daţi ajutor locotenentului la păstrarea siguranţei în această încăpere. Presupun că ofiţerii prezenţi aici au nevoie de timp pentru a medita asupra modului în care China a ajuns în această situaţie dificilă. Aş dori ca ei să rămână aici până când fiecare va fi scris o explicaţie completă a multelor greşeli pe care au ajuns să le facă, şi cum cred ei că ar fi trebuit conduse lucrurile.

După cum se aştepta Han Tzu, lingăii trecură imediat la treabă, împingându-şi compatrioţii înapoi spre locurile lor de

lângă perete.

– N-aţi auzit porunca împăratului?

– Vom face cum ne ceri, Delegat al Cerurilor. Asta nu le făcea prea mult bine. Han Tzu ştia deja perfect în care ofiţeri să se încreadă pentru a conduce armata chineză.

Ironia era că „marii oameni” care erau acum umiliţi şi scriau rapoarte asupra propriilor greşeli nu fuseseră de fapt sursa acestora. Doar credeau că fuseseră. Iar slugile care provocaseră în realitate problemele se considerau simple instrumente ale voinţei comandanţilor lor. Dar era în natura slugilor să folosească puterea cu nesăbuinţă, întrucât vina putea oricând să fie pasată superiorilor sau inferiorilor.

Spre deosebire de reputaţia bună care, ca aerul cald, se ridica întotdeauna.

De acum înainte se va ridica spre mine.

Han Tzu părăsi biroul răposatului Tigru al Zăpezilor. Pe coridor, fiecare uşă era păzită de soldaţi. Auziseră unicul foc, iar Han Tzu era mulţumit să constate că toţi păreau uşuraţi să vadă că nu el fusese cel împuşcat.

Se întoarse spre unul dintre soldaţi şi zise:

– Du-te, te rog, în cel mai apropiat birou şi cere asistenţă medicală pentru onorabilul Tigru al Zăpezilor. Altor trei le spuse: Vă rog s-o ajutaţi pe locotenent Lotus Alb să asigure cooperarea foştilor generali aflaţi în cameră, cărora le-am cerut să scrie rapoarte.

În timp ce ei se grăbeau să-i îndeplinească ordinul, Han Tzu împărţi sarcini celorlalţi soldaţi şi funcţionari. Unii dintre ei vor fi mai târziu înlăturaţi; alţii vor fi avansaţi. Dar în acest moment niciunul nu se gândea măcar că ar putea să nu-l asculte. În numai câteva minute dăduse ordine prin care izolase întregul complex al Departamentului Apărării. Până termina, nu voia ca Biroul Politic să fie avertizat.

Dar precauţiile sale fuseseră zadarnice. Căci, atunci când coborî scările şi ieşi din clădire, fu întâmpinat de uralele miilor şi miilor de soldaţi care înconjuraseră sediul.

– Han Tzu! strigau. Alesul Cerurilor!

Era imposibil ca zgomotul să nu fie auzit din afara complexului. Deci, în loc să atace Biroul Politic dintr-odată, va trebui să piardă timp luându-le urma celor care fugeau spre zonele rurale sau încercau să ajungă la aeroport sau la fluviu.

Dar în privinţa unui lucru nu exista nicio îndoială: noul împărat fiind susţinut cu entuziasm de forţele armate, domnia sa nu va întâmpina rezistenţă nicăieri în China.

Mazer Rackham şi Hyrum Graff înţeleseseră asta când îi oferiseră posibilitatea să aleagă. Singura lor greşeală fusese că nu ştiuseră cât de adânc pătrunsese în rândurile militarilor povestea înţelepciunii lui Han Tzu. La urma urmelor, nu avusese nevoie de armă.

Deşi, dacă n-ar fi avut-o, ar fi avut oare curajul să acţioneze cu atâta îndrăzneală?

Han Tzu nu avea nicio îndoială: Dacă soldaţii nu l-ar fi ucis primii pe Tigrul Zăpezilor, ar fi făcut-o el după aceea – şi ar fi fost nevoit să-i ucidă şi pe cei doi soldaţi dacă nu s-ar fi supus imediat poruncilor lui.

Mâinile mele sunt curate, dar nu pentru că nu aş fi fost pregătit să mi le pătez cu sânge.

În timp ce se îndrepta spre Departamentul de Strategie şi Planificare, unde urma să-şi instaleze sediul temporar, nu se putea opri să nu se întrebe: Dacă aş fi acceptat oferta lor iniţială şi aş fi plecat în spaţiu? Ce s-ar fi întâmplat atunci cu China?

Şi apoi, o întrebare şi mai obiectivă: Ce se va întâmpla cu China *acum?*

2
MAMA

From: HMebane%GeneticTherapy@MayoFlorida.org.us

To: JulianDelphiki%Carlotta@DelphikiConsultations.corn

Re: Prognostic

Dragă Julian,

Aş vrea să am veşti mai bune. Dar testele de ieri sunt concludente. Terapia cu estrogen nu are efect asupra epifizelor. Rămân deschise, deşi tu categoric nu ai nicio deficienţă a receptorilor de estrogen de la capetele de creştere ale oaselor.

Cât despre cea de-a doua cerere a ta, bineînţeles că vom continua să-ţi studiem ADN-ul, prietene, indiferent dacă embrionii lipsă vor fi găsiţi sau nu. Ceea ce a fost făcut o dată se poate face din nou, iar greşelile lui Volescu se pot repeta în viitor şi la alte modificări genetice. Dar istoria cercetărilor genetice e destul de consistentă. Durează mult să se detecteze

şi să se izoleze o secvenţă neobişnuită şi apoi să se realizeze experimente pe animale pentru a determina ce face fiecare porţiune a sa şi cum se pot contracara efectele sale.

Nu se pot grăbi astfel de cercetări. Chiar dacă am avea zece mii de oameni care să lucreze la această problemă, ei ar face aceleaşi experimente în aceeaşi ordine şi ar dura la fel de mult timp. Într-o zi vom înţelege de ce uluitorul tău intelect este legat incurabil de o creştere necontrolată. Ca să fiu sincer, în acest moment pare aproape o maliţiozitate din partea naturii, ca şi cum ar exista o lege prin care preţul pentru eliberarea intelectului uman să fie ori autismul, ori gigantismul.

Ce bine ar fi fost dacă în loc de pregătirea militară ai fi studiat biochimia, astfel încât la vârsta asta să poţi accelera cercetările în domeniu! Nu mă îndoiesc că tu ai fi avut ideile de care avem nevoie mai curând decât noi, cei cu intelectul încătuşat. Asta e ironia amară a condiţiei şi a istoriei tale. Nici Volescu nu ar fi putut anticipa consecinţele alterării genelor tale.

Mă simt ca un laş pentru că îţi transmit aceste informaţii prin e-mail în loc să-ţi spun în faţă, dar ai insistat să primeşti fără întârziere un raport scris. Desigur, datele tehnice îţi vor fi trimise imediat ce vor fi disponibile rapoartele finale.

Ar fi fost bine dacă criogenia nu s-ar fi dovedit un teren atât de neroditor.

Cu sinceritate, Howard

Imediat după ce Bob plecă la lucru în schimbul de noapte la băcănie, Randi se aşeză în faţa ecranului şi revăzu, de la început, documentarul despre Achilles Flandres.

O întrista modul în care era ponegrit, dar era deja expertă în a nu pune la inimă asemenea lucruri. Megaloman. Nebun. Ucigaş.

Oare de ce nu-l puteau vedea aşa cum era în realitate? Un geniu ca Alexandru cel Mare, care a ajuns *atât* de aproape să unească lumea şi să pună capăt războaielor pentru totdeauna.

Acum, câinii se băteau în jurul rămăşiţelor realizărilor lui Ahile, în timp ce trupul său se odihnea într-un mormânt obscur dintr-un mizerabil sat tropical din Brazilia.

Iar asasinul care curmase viaţa lui Ahile, care se ridicase împotriva măreţiei sale, *el* era onorat de parcă ar fi fost vreun gest eroic să împuşti un om neînarmat. Julian Delphiki. Bean. Unealta diabolicului Hegemon Peter Wiggin.

Delphiki şi Wiggin. Nu meritau să trăiască pe aceeaşi planetă

cu Ahile. Şi totuşi, pretindeau că sunt moştenitorii lui, conducătorii de drept ai lumii.

Ei bine, bieţi nebuni, nu sunteţi moştenitorii nimănui. Pentru că eu ştiu unde este adevăratul moştenitor al lui Ahile.

Îşi mângâie pântecul, deşi asta era ceva periculos cu greţurile pe care le avusese de când rămăsese însărcinată. Nu o arătase încă, şi când avea să o facă erau şanse egale ca Bob să o alunge sau să o păstreze şi să accepte copilul ca fiind al lui. Bob ştia că nu putea avea copii – făcuseră destule teste – şi nu avea niciun rost să se prefacă, întrucât el putea să ceară oricând un test ADN şi ar fi aflat oricum adevărul.

Iar ea jurase să nu spună niciodată că făcuse un implant. Va trebui să pretindă că avusese o aventură cu cineva şi că voia să păstreze copilul. Lui Bob *nu* i-ar conveni deloc asta. Dar ea ştia că viaţa copilului ei depindea de păstrarea secretului.

Bărbatul care o intervievase la clinica de fertilitate fusese ferm în această privinţă.

- Nu contează cui spui, Randi. Duşmanii acestui mare om ştiu că embrionul există. Îl vor căuta. Vor supraveghea toate femeile din lume care nasc într-un anumit interval de timp. Şi orice zvon că un copil a fost implantat şi nu conceput în mod natural îi va atrage ca pe vulturi. Resursele lor sunt nelimitate. Nu vor precupeţi niciun efort în căutările lor. Iar când vor găsi o femeie despre care doar ar bănui că *ar putea* fi mama copilului lui, o vor ucide, pentru orice eventualitate.

- Dar trebuie să fie sute, mii de femei cărora li s-au implantat embrioni, protestase Randi.

- Eşti creştină? întrebase bărbatul. Ai auzit de masacrul inocenţilor? Oricât de mulţi ar trebui ucişi, pentru aceşti monştri merită, atâta timp cât asta înseamnă că pot împiedica naşterea acestui copil.

Randi privi imaginile cu Ahile din zilele Şcolii de Luptă şi imediat după aceea, de la azilul unde îl încinseseră duşmanii lui când devenise limpede că era un comandant mai bun decât preţiosul lor Ender Wiggin. Citise în mai multe locuri pe net că Ender Wiggin folosise de fapt planurile lui Ahile ca să învingă Gândacii. Puteau să-l glorifice cât voiau pe micul lor erou fals – dar toată lumea ştia că lui Ender i se acorda toată cinstea numai pentru că era fratele mai mic al lui Peter Wiggin.

Ahile era cel care salvase lumea. Ahile era tatăl copilului pe

care ea alesese să-l poarte.

Singurul regret al lui Randi era că nu putea fi şi mama biologică, şi că acest copil nu fusese conceput în mod natural. Dar ştia că mireasa lui Ahile trebuie să fi fost aleasă cu mare grijă – o femeie care să contribuie cu genele potrivite ca să nu se dilueze geniul, bunătatea şi energia lui. Dar *ei* ştiau despre femeia pe care o iubea Ahile, şi dacă ar fi fost însărcinată când murise el i-ar fi sfâşiat pântecul pentru ca ea să zacă în agonie şi să-i privească fetusul arzând în faţa ochilor ei.

Aşadar, pentru a-i proteja pe mamă şi pe copil, Ahile aranjase ca embrionul să fie luat în secret şi implantat unei femei în care să aibă încredere că va duce sarcina la termen, că îi va oferi un cămin bun şi-l va creşte pe deplin conştientă de vastul său potenţial. Că-l va învăţa în secret cine este el în realitate şi ce cauză serveşte, pentru a putea creşte să împlinească destinul tatălui său, întrerupt cu cruzime. Era o încredere sacră, iar Randi era demnă de ea.

Bob nu era. Lucrurile erau simple. Randi ştiuse dintotdeauna că se măritase cu cineva sub nivelul ei. Bob era un soţ bun, dar nu avea imaginaţie să înţeleagă ceva mai important decât viaţa de zi cu zi şi să planifice altceva decât următoarea excursie la pescuit. Randi îşi putea închipui cum ar reacţiona dacă i-ar spune nu numai că e însărcinată, ci şi că nici măcar nu e copilul ei.

Găsise deja câteva pagini pe net unde oamenii căutau embrioni „pierduţi” sau „răpiţi”. Ştia – bărbatul care vorbise cu ea o avertizase – că cel mai probabil aceştia proveneau dintre duşmanii lui Ahile, umblând după informaţii care să-i conducă... la ea.

Se întrebă dacă nu cumva simplul fapt de a căuta oameni interesaţi de embrioni i-ar alerta. Companiile pretindeau că niciun guvern nu are acces la bazele lor de date, dar era posibil ca Flota Internaţională să intercepteze toate mesajele şi să monitorizeze toate căutările. Se spunea că F.I. era în realitate sub controlul guvernului Statelor Unite, că izolaţionismul american era doar o faţadă şi totul era condus prin intermediul F.I. Mai existau oameni care susţineau exact contrariul – SUA erau izolate pentru că aşa voia F.I., întrucât majoritatea tehnologiei spaţiale de care depindea era dezvoltată şi realizată în Statele Unite.

Nu putea fi o întâmplare că Hegemonul Peter era el însuşi american.

Nu se putea opri din căutarea informaţiilor despre embrionii răpiţi. Erau tot felul de minciuni, capcane şi şmecherii. Ştia că oricui altcuiva i-ar fi părut paranoică, dar numai din cauză că ei nu ştiau ceea ce ştia ea. Existau într-adevăr monştri pe lume, iar cei care ascundeau secrete faţă de ei trebuiau să fie în permanenţă vigilenţi.

Pe ecran apărea o imagine îngrozitoare. O arătau încontinuu: bietul trup distrus al lui Ahile zăcând pe podeaua palatului Hegemonului, părând atât de liniştit, fără nicio rană pe corp. Unii spuneau pe net că Delphiki nu-l împuşcase în ochi; dacă ar fi făcut-o, faţa lui Ahile ar fi fost arsă de praful de puşcă, ar fi existat o rană de ieşire şi sânge peste tot.

Nu, Delphiki şi Wiggin îl închiseseră pe Ahile şi îi înscenaseră ceva în cârdăşie cu poliţia, pretinzând că Ahile luase ostatici sau ceva de genul ăsta, ca să aibă un pretext să-l ucidă. Dar de fapt îi făcuseră o injecţie letală. Sau îi otrăviseră mâncarea. Sau îl infectaseră cu o boală oribilă ca să moară zvârcolindu-se în agonie pe podea, în timp ce Delphiki şi Wiggin priveau.

La fel cum Richard al III-lea i-a asasinat pe bieţii prinţi în turn.

Dar când se va naşte fiul meu, îşi spuse Randi, *toate aceste istorii false vor fi distruse. Mincinoşii vor fi eliminaţi, la fel ca şi minciunile lor.*

Apoi, această imagine va fi utilizată în povestea adevărată. *Fiul meu va avea grijă de asta. Nimeni nu va mai auzi vreodată minciunile care se spun acum. Iar Ahile va fi recunoscut ca cel mare, chiar mai mare decât fiul care îi va desăvârşi munca de-o viaţă.*

Iar eu voi fi ţinută minte şi onorată ca femeia care l-a adăpostit şi i-a dat naştere, şi l-a crescut ca să conducă lumea.

Tot ce am eu de făcut pentru asta: nimic.

Nimic care să atragă atenţia asupra mea. Nimic care să mă facă să par ieşită din comun sau ciudată.

Însă singurul lucru pe care ea nu suporta să-l facă era *nimicul.* Să stea pur şi simplu la televizor, făcându-şi griji, neliniştită – îi făcea rău copilului atâta adrenalină alergând prin organismul ei.

Aşteptarea o înnebunea. Nu aşteptarea copilului – aşa ceva era natural, iar ea se bucura de fiecare zi de sarcină.

Ci aşteptarea unei schimbări în viaţa ei. Să-l aştepte… pe Bob.

De ce l-ar aştepta pe Bob?

Se ridică de pe canapea, închise televizorul, se duse în dormitor şi începu să-şi împacheteze hainele şi celelalte lucruri în cutii de carton. Răsturnă obsedantele registre financiare ale lui Bob pentru a goli cutiile – lasă-l să se amuze el mai târziu, ordonându-le.

Numai după ce împacheta şi închise cea de-a patra cutie îi trecu prin minte că *normal* era să-i spună despre copil şi apoi să-l facă *pe el* să se mute.

Dar ea nu mai voia să aibă de-a face cu el. Nu voia o ceartă în legătură cu paternitatea. Voia doar să plece. Să iasă din viaţa lui banală, fără rost, să plece din acest oraş lipsit de sens.

Bineînţeles că nu putea să plece pur şi simplu. Atunci ar deveni o persoană dată dispărută. Ar fi introdusă în bazele de date. Cineva ar fi alertat.

Aşa că îşi luă cutiile cu haine, câteva din oalele favorite, tigăi şi cărţi de bucate şi le încarcă în maşina pe care o avea dinainte de a se mărita cu Bob, fiind doar pe numele ei. Apoi petrecu o jumătate de oră scriind diferite versiuni ale unei scrisori pentru Bob, în care explica faptul că nu-l mai iubeşte, că îl părăseşte şi nu vrea ca el să o caute.

Nu. Nimic scris. Nimic care să poată fi arătat cuiva.

Urcă în maşină şi conduse până la băcănie. În parcarea băcăniei găsi un cărucior pe care cineva îl lăsase acolo şi-l împinse înăuntru. Ajutând la strângerea cărucioarelor abandonate în parcare dovedea că nu e răzbunătoare. Era o persoană civilizată, care voia să-l ajute pe Bob să se descurce bine în afacerea şi în viaţa lui atât de banală, banală, banală. Pe el l-ar *ajuta* ca o femeie şi un copil atât de extraordinari să nu mai facă parte din viaţa lui.

El ieşise, iar ea, în loc să-l aştepte în birou, plecă în căutarea lui. Îl găsi supraveghind descărcarea unui camion care întârziase din cauza unei pene pe autostradă, asigurându-se că alimentele congelate se păstraseră la o temperatură suficient de scăzută ca să poată fi descărcate şi puse pe rafturi în bune condiţii.

- Poţi să aştepţi un minut? zise el. Ştiu că e important, altfel n-ai fi venit până aici, dar...

- Oh, Bob, nu durează mai mult de o secundă. Se aplecă spre el: Sunt însărcinată şi nu e copilul tău.

Fiind un mesaj compus din două părţi, nu fu imediat înţeles.

Pe moment păru fericit. Apoi faţa începu să i se înroşească.

Ea se aplecă din nou:

– Nu-ţi face griji. Te părăsesc. O să te anunţ unde să-mi trimiţi actele de divorţ. Acum, întoarce-te la muncă.

Se îndepărtă.

– Randi, strigă el în urma ei.

– Nu-i vina ta, Bob! răspunse ea peste umăr. Nimic n-a fost din vina ta. Eşti un tip grozav.

Se simţi eliberată în timp ce se întorcea străbătând magazinul. Era într-o dispoziţie atât de generoasă, încât cumpără o cutiuţă cu balsam de buze şi o sticlă de apă. Micul profit obţinut din această vânzare va fi ultima ei contribuţie la viaţa lui Bob.

Apoi urcă în maşină şi merse spre sud, pentru că la ieşirea din parcare trebuia s-o ia la dreapta, iar traficul era prea aglomerat ca să aştepte momentul în care putea s-o ia la stânga. Va conduce în direcţia în care o va purta fluxul traficului. Nu va încerca să se ascundă de nimeni, îi va comunica lui Bob unde se află imediat ce se va decide să rămână acolo, şi va divorţa în cel mai obişnuit fel cu putinţă. Dar nu se va intersecta cu nimeni care ar putea s-o recunoască. Va deveni efectiv invizibilă, nu ca cineva care *încearcă* să se ascundă, ci ca cineva care nu are nimic de ascuns şi care niciodată nu a devenit importantă pentru nimeni.

Decât pentru iubitul ei fiu.

3
LOVITURA DE STAT

From: JulianDelphiki%milcom@hegemon.gov

To: Volescu%levers@plasticgenome.edu

Re: De ce continuaţi să vă ascundeţi când nu mai este cazul?

Dacă v-am fi vrut mort sau pedepsit, nu credeţi că asta s-ar fi întâmplat deja? Protectorul dumneavoastră s-a dus şi nu există nicio ţară pe Pământ care să vrea să vă protejeze dacă am publica dosarul „ realizărilor” dumneavoastră.

Ceea ce aţi făcut e bun făcut. Acum ajutaţi-ne să ne găsim copiii, indiferent unde i-aţi ascuns.

Peter Wiggin o luase cu el pe Petra Arkanian pentru că ea îl cunoştea pe Califul Alai. Amândoi fuseseră în gaşca lui Ender.

Iar Alai îi adăpostise pe ea şi pe Bean în săptămânile dinaintea invaziei islamiste în China – sau a eliberării Asiei, în funcţie de propaganda pe care o ascultai.

Dar acum se părea că nu însemna nimic faptul că Petra era cu el. în Damasc nu conta pentru nimeni că Hegemonul călătorea ca un pelerin să-l vadă pe Calif. Peter venise fără niciun fel de publicitate – era o vizită privată, el şi Petra trecând drept un cuplu de turişti.

Cu certurile aferente. Căci Petra nu avea răbdare cu el. Tot ce făcea, spunea sau doar *gândea* nu era bine. Iar în ultima seară, când el o întrebă în cele din urmă:

– Spune-mi ce anume urăşti la mine, Petra, nu te mai preface că e vorba de lucruri lipsite de importanţă.

Răspunsul fu devastator:

– Singura diferenţă pe care o văd între tine şi Ahile este că tu îi laşi pe alţii să ucidă în numele tău.

Era atât de nedrept. Peter îşi făcuse un ţel din a încerca să evite războiul.

Cel puţin acum ştia de ce era ea aşa de furioasă pe el. Când Bean intrase în sediul asediat al Hegemoniei ca să-l înfrunte singur pe Ahile, Peter înţelesese că Bean îşi punea la bătaie propria viaţă şi că era extrem de puţin probabil ca Ahile să-i dea ceea ce promisese – embrionii copiilor lui Bean şi ai Petrei care fuseseră furaţi din spital imediat după fertilizarea *in vitro.*

Astfel încât atunci când Bean îi trăsese în ochi un glonţ de 22 care i se rotise de câteva ori prin craniu, singura persoană care obţinuse absolut tot ceea ce voia fusese Peter însuşi. Reobţinuse sediul Hegemoniei; eliberase toţi ostaticii în condiţii de siguranţă; recâştigase chiar şi mica armată antrenată de Bean şi condusă de Suriyawong, care se dovedise în cele din urmă a-i fi loial.

În timp ce Bean şi Petra nu-şi recăpătaseră copiii, iar Bean era pe moarte, Peter nu putea face nimic ca să-i ajute în afară de a le oferi spaţiu de birouri şi computere pentru a-şi continua căutările. De asemenea, îşi folosi toate relaţiile pentru a le asigura cooperarea naţiunilor în cazul în care ar fi avut nevoie de acces la dosare.

Imediat după moartea lui Ahile, Petra se simţise pur şi simplu uşurată. Iritarea ei faţă de Peter crescuse – sau doar ieşise la suprafaţă – în săptămânile care urmaseră, văzându-l cum

încerca să restabilească prestigiul Hegemoniei şi să închege o coaliţie. Începu să facă scurte comentarii ironice cum că Peter s-ar juca în „groapa cu nisip geopolitică” sau că „umblă ţanţoş în faţa şefilor de stat”.

Ar fi trebuit să se aştepte că o călătorie împreună cu ea n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. În special pentru că el nu asculta sfatul ei niciodată.

– Nu poţi să apari aşa, pur şi simplu, îi spuse ea.

– Nu am de ales.

– înseamnă lipsă de respect. Ca şi când ai crede că poţi oricând să treci pe la Calif. înseamnă să-l tratezi ca pe un servitor.

– De asta te-am adus *pe tine,* explică Peter cu răbdare. Pentru ca tu să-l vizitezi şi să-i explici că singura posibilitate este o întâlnire secretă.

– Dar mi-a spus deja mie şi lui Bean că nu vom mai avea acces la el aşa cum aveam înainte. Noi suntem necredincioşi. El e Calif.

– Papa se întâlneşte mereu cu ne-catolici. Se întâlneşte şi *cu mine.*

– Papa nu e musulman, zise Petra.

– Ai puţină răbdare. Alai ştie că suntem aici. În cele din urmă se va decide să mă primească.

– În cele din urmă? Sunt însărcinată, domnule Hegemon, iar soţul meu e cam pe moarte, ha ha ha, iar tu iroseşti timpul pe care îl mai avem împreună, şi asta mă enervează.

– Te-am invitat să vii. Nu te-am silit.

– E bine că nu ai încercat asta.

Acum totul ieşise la suprafaţă. Deschis. Era limpede în cele din urmă. Bineînţeles că ea era într-adevăr iritată de toate lucrurile de care se plângea. Dar dincolo de toate acestea era resentimentul că Peter îl lăsase pe Bean să ucidă pentru el.

– Petra, zise Peter, eu nu sunt soldat.

– Nici Bean.

– Bean este cea mai strălucită minte militară în viaţă.

– Atunci de ce nu e el Hegemon?

– Pentru că nu a vrut să fie.

– Iar tu ai vrut. *De asta* te urăsc, dacă tot ai întrebat.

– Tu ştii de ce am vrut această funcţie şi ce încerc să fac. Ai citit eseurile lui Locke.

– Le-am citit şi pe cele ale lui Demostene.

– Şi ele trebuiau scrise. Dar intenţionez să guvernez ca Locke.

– Nu guvernezi nimic. Singurul motiv pentru care mai ai o mică armată este că Bean şi Suriyawong au creat-o şi s-au hotărât să te lase să te foloseşti de ea. Mai ai preţiosul tău sediu şi personalul pentru că Bean l-a ucis pe Ahile şi ţi le-a redat. Iar acum ai reînceput să faci paradă de importanţa ta, dar ştii ce? Nu păcăleşti pe nimeni. Nu ai putere nici măcar cât papa. El are Vaticanul şi un miliard de catolici. Tu nu ai nimic în afară de ceea ce ţi-a dat soţul meu.

Peter nu considera că avea dreptate întru totul – muncise ani întregi ca să-şi construiască reţeaua de relaţii, şi reuşise ca funcţia de Hegemon să nu fie desfiinţată. De-a lungul anilor făcuse ca ea să însemne ceva. Salvase Haiti-ul din haos. Câteva mici naţiuni îşi datorau independenţa sau libertatea diplomaţiei sale şi, da, intervenţiei sale militare.

Fusese însă pe punctul de a pierde totul în faţa lui Ahile – din cauza propriei lui greşeli stupide. O greşeală de care Bean şi Petra îl avertizaseră înainte ca el s-o comită. O greşeală pe care Bean o putuse îndrepta numai riscând mult.

– Petra, zise Peter, ai dreptate. Datorez totul ţie şi lui Bean. Dar asta nu schimbă faptul că, indiferent ce crezi tu despre mine şi indiferent ce crezi tu despre postul de Hegemon, eu deţin acest post, şi încerc să mă folosesc de el ca să împiedic un alt război sângeros.

– Încerci să-ţi foloseşti postul ca să te transformi într-un „dictator al lumii”. Doar dacă nu găseşti vreo cale să-ţi extinzi influenţa în colonii şi să devii „dictator al universului cunoscut”.

– De fapt nu avem încă nicio colonie. Navele sunt încă pe drum şi nu vor ajunge în timpul vieţii noastre. Dar atunci când vor ajunge, mi-ar plăcea să-şi transmită mesajele prin ansiblu către un Pământ unit sub un singur guvern democratic.

– Partea cu democraţia mi-a scăpat, zise Petra. De cine ai fost ales tu?

– Din moment ce nu am autoritate efectivă asupra nimănui, Petra, cum ar putea conta dacă sunt sau nu autorizat legal?

– Argumentele tale merg la o dezbatere, replică ea. Nu trebuie să ai vreo idee, e suficient să pară că ştii să combaţi în mod inteligent.

– Iar argumentele tale sunt ale unui copil de nouă ani, spuse

Peter. Îţi bagi degetele în urechi şi cânţi „la la la” şi „ba tu”.

Petra păru că vrea să-l plesnească. În loc s-o facă, îşi băgă degetele în urechi şi zise „Ba tu!” şi „La la la”.

El nu râse. Întinse o mână, intenţionând să-i îndepărteze degetul de la ureche. Dar ea se răsuci şi îi lovi braţul atât de tare încât el crezu că i-a fracturat încheietura. Se clătină şi se împiedică de colţul patului din camera de hotel, sfârşind pe podea.

– Iată-l pe Hegemonul Pământului, făcu Petra.

– Unde ţi-e camera de filmat? Nu vrei să devină public?

– Dacă aş fi vrut să te distrug, te-aş fi distrus.

– Petra, nu eu l-am trimis pe Bean la sediu. S-a dus singur.

– L-ai lăsat să se ducă.

– Da, şi s-a dovedit că am făcut bine.

– Dar nu ştiai că o să scape cu viaţă. Eu îi port copilul şi tu l-ai trimis *să moară.*

– Nimeni nu-l poate trimite pe Bean nicăieri, zise Peter, şi tu ştii asta.

Ea îi întoarse spatele şi ieşi din cameră. Ar fi trântit uşa, dar sistemul pneumatic o împiedica.

Însă el văzuse lacrimile din ochii ei.

Nu-l ura pe Peter. Ar fi vrut să-l urască. Dar în realitate era furioasă pentru că soţul ei era pe moarte, iar ea fusese de acord cu această misiune pentru că ştia că ar fi putut fi importantă. Dacă ar fi mers, ar fi fost importantă. Dar nu mergea. Şi probabil că nici nu va merge.

Peter ştia asta. Dar mai ştia şi că trebuia să stea de vorbă cu Califul Alai, şi trebuia s-o facă acum dacă voia ca discuţia să aibă vreun efect favorabil. Dacă ar fi fost posibil, ar fi vrut să stea de vorbă fără să rişte prestigiul funcţiei de Hegemon. Dar cu cât întârzia mai mult, cu atât era mai mare posibilitatea să se răspândească zvonuri despre excursia sa la Damasc. Iar dacă Alai l-ar fi respins, umilinţa ar fi devenit publică, iar Hegemonia ar fi avut mult de suferit.

Evident, Petra îl judeca nedrept. Dacă i-ar fi păsat numai de autoritatea lui, nu ar fi fost aici.

Iar ea era destul de deşteaptă ca să ştie asta. Doar *ea* ajunsese la Şcoala de Luptă, nu? *Ea* era singura fată din gaşca lui Ender. Asta o făcea să-i fie superioară lui – cel puţin în domeniul strategiei şi conducerii. Sigur trebuia să vadă că el

punea ţelul prevenirii unui război sângeros înaintea propriei sale cariere.

Imediat ce se gândi la asta, îi auzi vocea în minte, spunând: „O, ce frumos şi nobil din partea ta, să pui vieţile a sute de mii de soldaţi mai presus de locul tău nepieritor în istorie. Crezi că o să primeşti vreun premiu pentru asta?” Sau: „Singurul motiv pentru care mă aflu aici este exact ca tu să poţi evita să rişti ceva.” Sau poate „întotdeauna ai fost tare curajos să-ţi asumi riscuri atunci când miza este suficient de mare, iar viaţa ta nu e în pericol.”

Nemaipomenit, Peter, gândi el. *Nici măcar nu e nevoie să fie de faţă ca să te cerţi cu ea.*

Oare cum o suporta Bean? Fără îndoială că pe el nu-l trata aşa.

Nu. îi era imposibil să-şi imagineze că ea putea fi nesuferită cu intermitenţe. Bean *trebuia* să-i fi văzut această latură. Şi totuşi, rămăsese cu ea.

Şi o iubea. Peter se întrebă cum ar fi dacă Petra l-ar privi aşa cum îl privea pe Bean.

Apoi se corectă. Ar fi minunat dacă *o femeie* l-ar privi aşa cum Petra îl privea pe Bean. Ultimul lucru pe care îl dorea era o Petra ameţită de dragoste, privindu-l cu ochi galeşi.

Telefonul sună.

Vocea se asigură că vorbeşte cu „Peter Jones”, apoi spuse: „La cinci dimineaţa să fii jos, la uşa holului dinspre nord.” Şi închise.

Ei bine, *asta* de unde venea? De la cearta lui cu Petra? Peter curăţase camera de microfoane, dar asta nu însemna că nu putea exista vreun dispozitiv simplu cu care, de exemplu, cineva din camera alăturată să asculte cu urechea lipită de perete.

Am spus ceva care să-i determine să mă lase să-l văd pe Calif?

Poate ceea ce spusese despre evitarea unui alt război sângeros.

Sau poate din cauză că-l auziseră admiţând în faţa Petrei că probabil nu are nicio autoritate legitimă.

Dar dacă înregistraseră asta? Dacă ar apărea deodată pe net?

Dacă o fi să se întâmple, el va face tot posibilul să-şi revină în urma loviturii, şi fie va reuşi, fie va eşua. N-a-vea rost să-şi facă acum probleme. Cineva urma să-l întâlnească la uşa dinspre

nord a holului mâine dimineaţă înainte de răsăritul soarelui. Poate îl va conduce la Alai, şi poate va îndeplini ceea ce trebuia să îndeplinească, va salva ceea ce trebuia să salveze.

Cochetă cu ideea de a nu-i spune Petrei despre întâlnire. La urma urmelor, ea nu avea nicio funcţie adecvată. Nu avea niciun drept să participe, în special după cearta din seara asta.

Nu fi ranchiunos şi mărginit, îşi spuse Peter. O răzbunare aduce prea multă plăcere – te face să-ţi doreşti alta, şi alta. Şi de fiecare dată tot mai curând.

Aşa că ridică receptorul şi la a şaptea sonerie ea răspunse.

– N-am de gând să-mi cer scuze, zise ea tăios.

– Bine. Pentru că nu vreau nişte scuze linguşitoare şi false de genul „îmi pare rău că te-am supărat”. Vreau să vii cu mine mâine dimineaţă la cinci la uşa dinspre nord a holului.

– De ce?

– Nu ştiu, zise Peter. Doar îţi transmit ceea ce tocmai mi s-a spus la telefon.

– O să fim primiţi?

– Sau o să trimită nişte gorile să ne escorteze înapoi la aeroport. De unde să ştiu eu? Tu eşti prietenă cu el. Tu să-mi spui *mie* ce are de gând.

– N-am nici cea mai mică idee. Eu şi Alai n-am fost niciodată *apropiaţi.* Şi eşti chiar atât de sigur că vor să vin şi eu la întâlnire? Sunt o mulţime de islamişti pe care i-ar oripila gândul ca o femeie măritată, fără văl, să vorbească de la egal la egal cu un bărbat – şi tocmai cu Califul.

– Nu ştiu ce vor ei, zise Peter. *Eu* vreau să vii la întâlnire.

Urcară într-o maşină închisă şi fură conduşi pe un drum pe care Peter îl consideră ocolitor şi amăgitor de lung. Din câte ştia el, reşedinţa Califului era lângă hotelul lor. Dar oamenii lui Alai ştiau că fără Calif nu exista unitate, iar fără unitate Islamul nu avea putere, astfel că nu riscau să lase vreun străin să afle unde locuia Califul.

Merseră atât de mult, încât ar fi putut ajunge în afara Damascului. Când ieşiră din maşină, nu se aflau la lumina zilei, ci în interior... sau sub pământ. Chiar şi grădina cu porticuri în care intraseră era luminată artificial, iar zgomotul apei clipocind şi căzând masca orice sunet slab care ar fi putut pătrunde din afară ca să le dea un indiciu despre locul în care se găseau.

Alai nici nu-i întâmpină, nici nu le remarcă prezenţa când

intrară în grădină. Nici măcar nu se întoarse spre ei, ci rămase la distanţă de câţiva metri, cu faţa la fântână, şi începu să vorbească.

– Nu-mi doresc să te umilesc, Peter Wiggin, zise. N-ar fi trebuit să vii.

– Apreciez că ai acceptat să vorbim, răspunse Peter.

– Înţelepciunea a spus că ar trebui să anunţ lumii că Hegemonul a venit să-l vadă pe Calif, iar Califul a refuzat să-l primească. Dar eu i-am spus înţelepciunii să aibă răbdare şi să lase Prostia să-mi fie astăzi ghid în această grădină.

– Petra şi cu mine am venit să...

– Petra e aici, spuse Alai, pentru că tu ai crezut că prezenţa ei ar putea să te ajute să mă vezi, pentru că aveai nevoie de un martor pe care eu să ezit să-l ucid, şi pentru că vrei ca ea să-ţi fie aliată după ce soţul ei va muri.

Peter se strădui să nu se uite la Petra să vadă cum primeşte această izbucnire a lui Alai. Ea îl cunoştea, Peter nu. Ea ar interpreta cuvintele lui aşa cum ar crede de cuviinţă, şi nimic din ceea ce ar putea el să vadă pe faţa ei nu l-ar putea ajuta să înţeleagă ceva. Faptul că arăta că-i pasă nu putea decât să-l slăbească.

– Sunt aici să-mi ofer ajutorul, spuse Peter.

– Comand armate care stăpânesc peste mai mult de jumătate din populaţia lumii. Am unit naţiunile islamice din Maroc până în Indonezia, şi am eliberat popoarele oprimate.

– Tocmai despre diferenţa dintre „cucerit” şi „eliberat” voiam să discutăm.

– Deci de fapt ai venit să-mi faci reproşuri, nu să mă ajuţi, zise Alai.

– Văd că-mi pierd timpul. Dacă nu putem sta de vorbă fără astfel de dezbateri mărginite, atunci nu ai nevoie de ajutor.

– Ajutor? Unul dintre sfătuitorii mei m-a întrebat, când le-am comunicat că vreau să te primesc: „Câţi soldaţi are Hegemonul ăsta?”

– „Câte divizii are papa?” îl cită Peter.

– Mai multe decât Hegemonul, dacă papa le-ar cere. După cum au aflat defunctele Naţiuni Unite cu mult timp în urmă, religia a avut întotdeauna mai mulţi luptători decât orice abstracţie internaţională neclară.

Atunci Peter îşi dădu seama că Alai nu vorbea cu el. Vorbea

dincolo de el. În cele din urmă, nu era o discuţie particulară.

– Nu intenţionez să fiu lipsit de respect faţă de Calif, zise Peter. Am văzut măreţia realizărilor tale şi generozitatea spiritului cu care ţi-ai tratat duşmanii.

Alai se relaxa vizibil. Acum jucau acelaşi joc. Peter înţelesese în cele din urmă regulile.

– Cine are de câştigat din umilirea celor care se cred în afara puterii lui Dumnezeu? întrebă Alai. Dumnezeu le va arăta puterea lui la timpul potrivit, iar până atunci e înţelept ca noi să fim miloşi.

Alai vorbea aşa cum credincioşii din jurul lui îi cereau să vorbească – subliniind mereu superioritatea Califatului faţă de toate puterile ne-islamice.

– Pericolele despre care am venit să vorbesc, spuse Peter, nu vor veni niciodată din partea mea sau din cauza slabei influenţe pe care o am în lume. Deşi nu am fost ales de Dumnezeu, şi sunt puţini cei care ascultă de mine, caut şi eu, ca şi tine, pacea şi fericirea copiilor lui Dumnezeu pe Pământ.

Acum era momentul, dacă Alai era complet prizonierul sprijinitorilor săi, să declare cu patos că era o blasfemie ca un necredincios ca Peter să invoce numele lui Dumnezeu sau să pretindă că ar putea exista pace înainte ca întreaga lume să se afle sub conducerea Califatului.

Însă Alai spuse:

– Eu îi ascult pe toţi oamenii, dar mă supun numai lui Dumnezeu.

–Într-o vreme, Islamul a fost urât şi temut de întreaga lume, zise Peter. Acea eră s-a încheiat demult, înainte să ne naştem noi, dar duşmanii voştri reînvie poveştile acelea vechi.

– Minciunile vechi, vrei să spui.

– Faptul că nimeni nu poate intra în carne şi oase în Hajj şi să supravieţuiască sugerează că nu toate poveştile sunt minciuni. În numele Islamului s-au creat arme teribile şi tot în numele Islamului au fost folosite pentru a distruge cel mai sacru loc de pe Pământ.

– Nu e distrus, zise Alai. E protejat.

– E atât de radioactiv, încât nimic nu poate să supravieţuiască pe o rază de o sută de kilometri. Şi ştii ce s-a întâmplat din cauza exploziei cu Al-hajar Al-aswad.

– Piatra nu era sacră în sine, explică Alai, iar musulmanii

niciodată nu au venerat-o. O foloseam doar ca să ne amintim de înţelegerea sfântă dintre Dumnezeu şi adevăraţii lui adepţi. Acum moleculele ei sunt împrăştiate ca o pudră peste tot Pământul, ca o binecuvântare pentru cei drepţi şi un blestem pentru cei păcătoşi, iar noi, cei care urmăm Islamul, încă ne mai amintim unde s-a aflat ea, şi ceea ce însemna, şi ne închinăm spre acel loc atunci când ne rugăm.

Era o predică pe care cu siguranţă o mai ţinuse de multe ori înainte.

– Musulmanii au suferit mai mult decât oricine în acele zile întunecate, spuse Peter. Dar nu asta îşi amintesc cei mai mulţi oameni. Îşi amintesc bombele care au ucis femei şi copii nevinovaţi, şi sinucigaşii fanatici care urau orice libertate cu excepţia libertăţii de a se supune celei mai înguste interpretări a Shariei.

Observă cum Alai se încorda.

– Nu eu judec aşa, spuse Peter repede. N-am trăit în acea vreme. Dar în India, China, Thailanda şi Vietnam sunt oameni care se tem că soldaţii Islamului nu vor fi eliberatori, ci cotropitori. Că vor fi aroganţi. Că după victorie Califatul nu va permite libertatea oamenilor care l-au întâmpinat cu bucurie şi l-au ajutat să-i alunge pe cotropitorii chinezi.

– Nu impunem cu forţa Islamul niciunei naţiuni, iar cei care pretind altceva sunt nişte mincinoşi. Le cerem doar să deschidă uşa învăţăturilor Islamului, pentru ca oamenii să poată alege.

– Atunci iartă-mi confuzia. Lumea vede uşa deschisă şi observă că prin ea nu se trece decât într-o singură direcţie. Odată ce o naţiune a ales Islamul, oamenilor nu li se mai permite niciodată să aleagă altceva.

– Sper că nu aud în vocea ta ecoul cruciadelor. *Cruciadele,* gândi Peter, *vechea sperietoare.* Deci Alai se alăturase într-adevăr retoricii fanatismului.

– Nu fac decât să-ţi transmit ceea ce se vorbeşte printre cei care caută să se alieze împotriva ta în război. Acest război vreau eu să-l evit. Ceea ce au încercat să facă teroriştii în trecut, şi au eşuat – un război mondial între Islam şi toţi ceilalţi – ar putea să ne ameninţe acum.

– Poporului lui Dumnezeu nu-i e teamă de deznodământul unui astfel de război, zise Alai.

– Desfăşurarea războiului sper să o evit, replică Peter. Cu

siguranţă şi Califul caută să evite vărsarea inutilă de sânge.

– Toţi cei care mor sunt în mâinile lui Dumnezeu. Nu de moarte trebuie să te temi cel mai mult în viaţă, deoarece ea vine pentru toţi.

– Dacă asta simţi tu în privinţa măcelului dintr-un război, zise Peter, atunci mi-am pierdut timpul.

Peter se aplecă, pregătindu-se să se ridice în picioare. Petra îi puse mâna pe coapsă, apăsând, forţându-l să rămână aşezat. Dar Peter nu avea intenţia să plece.

– Dar... rosti Alai. Peter aşteptă.

– Dar Dumnezeu doreşte supunerea copiilor Lui din proprie voinţă, nu prin teroare.

Într-o astfel de declaraţie sperase Peter.

– Atunci crimele din India, masacrele...

– Nu au avut loc masacre.

– *Zvonurile* despre masacre, zise Peter, care par să fie alimentate de înregistrări video de contrabandă, declaraţii ale martorilor oculari şi fotografii aeriene ale unor pretinse locuri de execuţie – sunt uşurat că astfel de lucruri nu fac parte din politica acestui Califat.

– Dacă cineva a ucis oameni nevinovaţi doar pentru crima de a crede în idolii hinduismului şi ai budismului, atunci acel ucigaş nu e musulman.

– Oamenii din India se întreabă...

– Tu nu vorbeşti în numele oamenilor de nicăieri, cu excepţia celor dintr-un mic cartier din Ribeirâo Preto, spuse Alai.

– Informatorii mei din India îmi spun că poporul indian se întreabă: oare Califul intenţionează să îi repudieze şi să îi pedepsească pe aceşti criminali, sau doar va pretinde că nu s-a întâmplat nimic? Pentru că dacă nu pot avea încredere în controlul Califului asupra a ceea ce se face în numele lui Allah, atunci nu le rămâne decât să se apere singuri.

– Îngrămădind pietre pe drumuri? întrebă Alai. Noi nu suntem chinezi, să ne speriem de poveştile despre „Marele Zid al Indiei”.

– Califul controlează acum o populaţie compusă deocamdată din mult mai mulţi ne-islamici decât islamici, zise Peter.

– Deocamdată.

– Întrebarea e dacă numărul islamicilor va creşte datorită învăţăturilor sau datorită măcelăririi şi oprimării

necredincioşilor?

Pentru prima dată, Alai întoarse întâi capul, apoi şi corpul, ca să-i privească în faţă. Dar nu se uita la Peter. Nu avea ochi decât pentru Petra.

– Nu mă cunoşti? îi spuse el.

Prudent, Peter nu reacţiona. Cuvintele lui făcuseră ceea ce aveau de făcut, acum era timpul ca Petra să-şi joace rolul pentru care fusese adusă.

– Ba da, răspunse ea.

– Atunci spune-i.

– Nu, zise ea. Alai tăcu, jignit.

– Pentru că nu ştiu dacă vocea pe care o aud în această grădină este vocea lui Alai sau vocea oamenilor care i-au acordat această funcţie şi care controlează cine poate şi cine nu poate să i se adreseze.

– Este vocea Califului, zise Alai.

– Am citit istorie, spuse Petra, şi tu de asemenea. Sultanii şi Califii au fost rareori altceva decât nişte imagini sfinte atunci când le permiteau supuşilor lor să-i ţină închişi între ziduri. Ieşi în lume, Alai, şi vezi cu ochii tăi faptele sângeroase care se fac în numele tău.

Auziră zgomot de paşi, grei, mulţi, şi soldaţii ieşiră din ascunzători. în câteva clipe mâini aspre o apucară pe Petra şi începură s-o târască. Peter nu mişcă un deget ca să intervină. Îl înfruntă doar pe Alai, privindu-l fix, cerându-i în tăcere să demonstreze cine conduce în această casă.

– Opriţi-vă, zise Alai, ferm.

– Nicio femeie nu-i vorbeşte astfel Califului! strigă un bărbat aflat în spatele lui Peter.

Peter nu se întoarse. Îi era suficient să ştie că omul vorbise în Esenţială şi nu în arabă, iar accentul său păstra urmele unei educaţii minunate.

– Daţi-i drumul, le spuse Alai soldaţilor, ignorându-l pe cel care strigase.

Nimeni nu ezită. Soldaţii îi dădură drumul Petrei. Imediat, ea se întoarse lângă Peter şi se aşeză. Peter rămase de asemenea aşezat. Acum erau spectatori.

Bărbatul care strigase, îmbrăcat într-o robă lungă ca cea a unui şeic, se îndreptă spre Alai.

– A îndrăznit să-i *comande* unui Calif! E o provocare ! Trebuie

să i se smulgă limba din gură.

Alai rămase aşezat. Nu spuse nimic. Bărbatul se întoarse spre soldaţi.

– Luaţi-o!

Soldaţii începură să se mişte.

– Opriţi-vă, zise Alai, încet şi ferm. Soldaţii se opriră. Păreau nefericiţi şi încurcaţi.

– Nu ştie ce spune, le zise bărbatul soldaţilor. Luaţi fata şi discutăm despre asta mai târziu.

– Nu vă mişcaţi decât la comanda mea. Soldaţii nu se mişcară.

Bărbatul se întoarse din nou spre Alai.

– Faci o greşeală, zise.

– Soldaţii Califului sunt martori, vorbi Alai. Califul a fost ameninţat. Ordinele Califului au fost contramandate. În această grădină se află un bărbat care crede că are mai multă putere în cadrul Islamului decât are Califul. Deci cuvintele acestei fete necredincioase sunt corecte. Califul este o imagine sfântă, care permite supuşilor săi să-l ţină închis între ziduri. Califul este prizonier şi alţii conduc Islamul în numele lui.

Peter putu să vadă pe faţa bărbatului că abia acum îşi dădea seama că acest Calif nu era doar un băiat care poate fi manipulat.

– N-o lua pe calea asta, zise.

– Soldaţii Califului sunt martori, spuse Alai, că acest om a dat un ordin Califului. O provocare. Dar spre deosebire de fată, acest bărbat a dat ordin unor soldaţi înarmaţi, în prezenţa Califului, să nu i se supună. Califul poate să *audă* orice cuvinte fără ca acestea să-i facă vreun rău, dar când soldaţilor li se ordonă să nu i se supună, nu e nevoie de un imam ca să explice că aici e vorba de trădare şi blasfemie.

– Dacă faci vreo mişcare împotriva mea, zise bărbatul, ceilalţi…

– Soldaţii Califului sunt martori că acest om face parte dintr-o conspiraţie împotriva mea. Există şi „ceilalţi”.

Unul dintre soldaţi înainta şi puse o mână pe braţul bărbatului.

El se smuci.

Alai îi zâmbi soldatului.

Soldatul apucă din nou braţul bărbatului, dar fără delicateţe. Alţi soldaţi înaintară. Unul prinse celălalt braţ al bărbatului. Ceilalţi priveau la Alai, aşteptând ordine.

– Am văzut astăzi că un om din consiliul meu crede că este stăpânul Califului. În consecinţă, orice soldat al Islamului care doreşte cu adevărat să-l servească pe Calif va lua în custodie pe toţi membrii consiliului şi-i va reţine până când Califul va decide în care dintre ei poate avea încredere şi care trebuie înlăturaţi din serviciul lui Dumnezeu. Mişcaţi-vă repede, prieteni, înainte ca cei care spionează această discuţie să aibă timp să fugă.

Bărbatul îşi eliberă cu forţa un braţ şi într-o clipă avu în mână un cuţit ameninţător.

Dar mâna lui Alai îl prinsese deja ferm de încheietură.

– Vechiul meu prieten, zise Alai, ştiu că nu ai ridica această armă împotriva Califului tău, iar sinuciderea e un păcat grav şi teribil. Refuz să-ţi permit să te întâlneşti cu Dumnezeu având mâinile pătate de propriul tău sânge.

Cu o răsucire a mâinii, Alai îl făcu pe bărbat să geamă de durere. Cuţitul zăngăni pe lespezi.

– Soldaţi, zise Alai. Asiguraţi-mi protecţia. între timp, eu îmi voi continua discuţia cu aceşti oaspeţi, care se află sub protecţia mea şi se bucură de ospitalitatea mea.

Doi soldaţi escortară prizonierul, în timp ce ceilalţi ieşiră în fugă.

– Ai ceva de muncă, zise Peter.

– Tocmai am făcut-o, răspunse Alai. Se întoarse spre Petra: îţi mulţumesc că ai văzut ceea ce aveam nevoie să văd.

– E în natura mea să provoc scandaluri, zise ea.

– Sperăm că am fost de folos.

– Tot ce aţi spus a fost ascultat. Şi vă asigur că atunci când îmi va sta cu adevărat în putere să controlez armatele Islamului, soldaţii acestora se vor purta ca nişte adevăraţi musulmani şi nu ca nişte cotropitori barbari, însă între timp mă tem că vărsarea de sânge e inevitabilă, şi cred că voi aţi fi mai în siguranţă aici, lângă mine, în grădină, în următoarea jumătate de oră.

– Supă Fierbinte tocmai a preluat conducerea în China, zise Petra.

– Am auzit şi eu.

– Şi-a luat titlul de împărat, adăugă ea.

– Revenim la frumoasele vremuri trecute.

– Acum, noua dinastie de la Beijing se confruntă cu Califatul restaurat de la Damasc. Ar fi un lucru îngrozitor dacă membrii găştii ar trebui să-şi aleagă taberele şi să ducă război unul

împotriva altuia. Cu siguranţă nu asta a intenţionat Şcoala de Luptă.

– Şcoala de Luptă? zise Alai. Poate că ei ne-au identificat, dar eram deja cei care suntem înainte de a pune ei mâna pe noi. Crezi că fără Şcoala de Luptă nu aş fi putut ajunge unde sunt acum, sau Han Tzu acolo unde este? Uită-te la Peter Wiggin – *el* nu a fost la Şcoala de Luptă, dar a reuşit să fie numit Hegemon.

– Un titlu lipsit de conţinut, spuse Peter.

– Aşa era când l-ai primit tu. La fel cum era şi titlul meu până acum două minute. Dar când te aşezi pe tron şi-ţi pui coroana, unii oameni nu înţeleg că e doar un joc şi te ascultă ca şi când ai avea putere adevărată. Şi atunci *ai* putere adevărată. Nu?

– Mda, zise Petra. Peter zâmbi.

– Nu sunt duşmanul tău, Alai.

– Dar nici prietenul meu nu eşti, zise Alai. Apoi zâmbi: întrebarea este dacă te vei dovedi un prieten al omenirii. Sau dacă eu mă voi dovedi.

Se întoarse din nou către Petra:

– Şi atât de multe depind de ceea ce alege soţul tău să facă înainte de a muri.

Petra aprobă cu gravitate.

– Ar prefera să nu facă nimic, doar să se bucure de lunile sau poate anii pe care-i mai are de trăit alături de mine şi de copilul nostru.

– Voinţa lui Dumnezeu, zise Alai, doar atât i se cere să împlinească.

Un soldat se apropie călcând zgomotos pe lespezi.

– Domnule, sediul este asigurat şi nimeni din consiliu nu a fugit.

– Mă bucur să aud asta.

– Trei membri ai consiliului sunt morţi, domnule, zise soldatul. Nu am putut face nimic.

– Sunt convins că e adevărat, zise Alai. Acum sunt în mâinile lui Dumnezeu. Ceilalţi sunt în ale mele, iar eu trebuie să încerc să fac ceea ce ar vrea Dumnezeu să fac. Acum, fiule, vrei să-i conduci pe cei doi prieteni ai Califului înapoi la hotelul lor? Discuţia noastră s-a terminat, şi vreau ca ei să fie liberi să părăsească Damascul, nestânjeniţi de nimeni şi fără să fie recunoscuţi. Nimeni să nu vorbească despre prezenţa lor astăzi în această grădină.

– Da, Califul meu, zise soldatul. Se înclină, apoi se întoarse spre Peter şi Petra: Vreţi să mă urmaţi, prieteni ai Califului?

– Mulţumim, răspunse Petra. Califul a fost binecuvântat să aibă slujitori devotaţi în casa sa.

Bărbatul nu reacţiona la lauda ei.

– Pe aici, îi spuse lui Peter.

În timp ce îl urmau înapoi spre maşina închisă, Peter se întrebă dacă el planificase inconştient evenimentele petrecute astăzi acolo, sau fusese simplu noroc.

Sau Petra şi Alai le planificaseră, iar Peter nu fusese altceva decât pionul lor, crezând prosteşte că ia propriile decizii şi că urmează propria sa strategie?

Sau noi, aşa cum cred islamicii, nu facem decât să acţionăm după scenariile lui Dumnezeu?

Puţin probabil. Orice Dumnezeu în care merită să crezi ar fi putut veni cu un plan mai bun decât haosul în care se găseşte lumea acum.

În copilărie am depus eforturi pentru a face lumea mai bună, şi pe moment am reuşit. Am oprit un război prin discursurile pe care le-am scris pe net, atunci când oamenii nu ştiau cine sunt. Dar acum am titlul inutil de Hegemon. Războaiele seceră faţa Pământului ca o coasă, populaţii întregi se zbat sub biciul noilor opresori, iar eu sunt prea lipsit de putere ca să schimb ceva.

4
TÂRGUL

From: PeterWiggin%private@hegemon.gov
To: SacredCause%OneMan@FreeThai.org
Re: Acţiunile lui Suriyawong în cazul Achilles Flandres

Dragă Amhul,

Pe tot parcursul infiltrării lui Achilles Flandres în rândurile Hegemoniei, Suriyawong a acţionat ca agent al meu în interiorul organizaţiei lui Flandres. Urmând instrucţiunile mele, s-a prefăcut a fi aliatul de nădejde al lui Flandres, şi de aceea, în momentul-cheie când Julian Delphiki l-a înfruntat pe monstru, Suriyawong şi soldaţii săi de elită au acţionat spre binele întregii omeniri – inclusiv al Thailandei – şi a făcut posibilă distrugerea omului care, mai mult decât oricare altul, a fost responsabil pentru înfrângerea şi ocuparea Thailandei.

Aceasta este „povestea pentru public”, aşa cum ai subliniat şi tu. Acum eu subliniez că în acest caz povestea pentru public se întâmplă să fie şi adevărul adevărat.

Ca şi tine, Suriyawong este absolvent al Şcolii de Luptă. Noul împărat al Chinei si Califul islamic sunt ambii absolvenţi ai Şcolii de Luptă. Dar ei sunt doi dintre cei aleşi să facă parte din faimoasa gaşcă a fratelui meu, Ender. Chiar lăsând la o parte realul lor talent de comandanţi militari, percepţia publică asupra puterilor lor atinge nivelul magiei. Acest lucru afectează moralul soldaţilor tăi şi cu siguranţă şi pe al soldaţilor lor.

Cum presupui că poţi păstra Thailanda liberă dacă îl respingi pe Suriyawong? El nu reprezintă o ameninţare pentru conducerea ta; poate fi cea mai valoroasă armă împotriva duşmanilor tăi.

Cu sinceritate, Peter, Hegemon

Bean se aplecă în uşă. De fapt, nu era atât de înalt încât să se lovească la cap. Dar i se întâmpla destul de des ca la uşile care altădată îi lăsau suficient spaţiu să fie acum exagerat de precaut. Nu ştia nici ce să facă cu mâinile. Păreau a fi prea mari pentru orice treabă aveau de făcut. Stilourile erau ca nişte scobitori; degetele lui umpleau trăgaciul multor pistoale. În curând va fi nevoit să-şi ungă degetul pentru a-l putea scoate, ca şi cum pistolul ar fi un inel prea strâmt.

Iar încheieturile îl dureau. Şi capul îl durea uneori de parcă stătea să crape în două. Pentru că de fapt chiar asta făcea. Zona moale din creştet părea că nu se extinde suficient de repede ca să facă loc creierului său în creştere.

Doctorii erau încântaţi de această ocazie. Să afle ce se întâmplă cu funcţiile mentale ale unui adult al cărui creier creşte. Memoria îi va fi afectată? Sau doar îi va creşte capacitatea? Bean se supunea întrebărilor, măsurătorilor, scanărilor şi analizelor sângelui din cauză că era posibil să nu-şi găsească toţi copiii înainte de a muri, şi tot ceea ce se afla din studierea lui ar fi putut să-i ajute.

Dar în asemenea momente nu simţea altceva decât disperare. Nimic nu-l putea ajuta, şi nici pe ei. Nu-i va găsi. Iar dacă îi găsea, nu putea să-i ajute.

La ce a folosit viaţa mea? Am ucis un om. Era un monstru, dar mi-a stat în putere să-l ucid cel puţin o dată în trecut, şi nu am făcut-o. Deci nu sunt şi eu părtaş la ceea ce a făcut între timp?

Crimele, suferinţele.

Inclusiv suferinţele Petrei când fusese prizoniera lui. Inclusiv propria suferinţă, când îi fuseseră furaţi copiii.

Şi totuşi continua să caute, folosind orice contact la care se putea gândi, fiecare motor de căutare de pe net, fiecare program cu care putea gestiona registrele publice pentru a fi pregătit să identifice naşterea copiilor săi, implantaţi unor mame-surogat.

Căci de acest lucru era sigur. Ahile şi Volescu nu intenţionaseră niciodată să le dea embrionii înapoi lui şi Petrei. Promisiunea fusese numai o momeală. Un om mai puţin maliţios decât Ahile ar fi putut ucide embrionii – aşa cum pretinsese că face atunci când spărsese eprubetele în cursul confruntării lor finale din Ribeirão Preto. Dar pentru Ahile crima în sine nu fusese niciodată o plăcere. El ucidea numai când considera necesar. Când voia să facă pe cineva să sufere cu adevărat, se asigura că suferinţa durează cât mai mult posibil.

Copiii lui Bean şi ai Petrei vor fi născuţi de mame necunoscute, probabil împrăştiate de Volescu prin întreaga lume.

Dar Ahile îşi făcuse bine treaba. Călătoriile lui Volescu erau şterse complet din registrele publice.

Nu exista nimic despre el care să atragă atenţia în mod special. Ar fi putut arăta poza lui la un milion de lucrători de la liniile aeriene şi la un milion de şoferi de taxi din toată lumea şi jumătate din ei şi-ar aminti poate că văzuseră un bărbat care arăta „cam aşa”, dar niciunul nu ar fi sigur de nimic şi urma lui Volescu nu ar fi putut fi regăsită.

Iar când Bean încercă să facă apel la fărâma de decenţă rămasă lui Volescu – care spera el să existe, în ciuda tuturor evidenţelor – omul dispăruse, iar Bean nu mai avu decât să spere că cineva, vreo agenţie de undeva, îl va găsi, îl va aresta şi-l va reţine suficient pentru ca Bean să – să ce? Să-l tortureze? Să-l ameninţe? Să-l mituiască? Ce anume l-ar putea face pe Volescu să-i spună ceea ce voia el să afle?

Acum, Flota Internaţională trimisese la el un ofiţer să-i transmită „informaţii importante”. Ce ar putea şti ei? F.I. nu avea voie să acţioneze pe suprafaţa Pământului. Chiar dacă aveau agenţi care aflaseră unde era Volescu, de ce ar risca să-şi expună activităţile ilegale doar ca să-l ajute pe Bean să-şi

găsească copiii? Făcuseră mare caz de loialitatea lor faţă de absolvenţii Şcolii de Luptă, în special faţă de gaşca lui Ender, dar se îndoia că ar fi mers *atât* de departe. Ei ofereau bani. Toţi absolvenţii Şcolii de Luptă aveau o pensie bună. Ar fi putut sta acasă, ca Cincinnatus, şi să fie fermieri pentru tot restul vieţii, fără să-şi facă griji nici măcar din cauza vremii sau a sezonului recoltei. Ar fi putut cultiva buruieni şi tot ar fi prosperat.

În schimb, eu am permis în mod stupid ca nişte copii cu genele mele deformate şi autodistructive să fie creaţi in vitro *şi acum Volescu i-a implantat în utere străine, iar eu trebuie să-i găsesc înainte ca alţii ca el să-i poată exploata şi folosi pentru ca apoi să-i vadă murind de gigantism, ca şi mine, înainte de a împlini douăzeci de ani.*

Volescu ştie. Nu ar fi lăsat aşa ceva la voia întâmplării. Pentru că încă se mai crede om de ştiinţă. Vrea să adune date despre copii. Pentru el totul e un mare experiment, cu inconvenientul de a fi ilegal şi bazat pe embrioni furaţi. În mintea lui Volescu, embrionii sunt de drept ai lui. Pentru el, Bean nu reprezintă nimic altceva decât un experiment care i-a scăpat din mână. Tot ceea ce produce el este parte a studiului pe termen lung al lui Volescu.

Un bărbat în vârstă se aşeză la masa din sala de conferinţe. Lui Bean îi luă câteva clipe să se hotărască dacă pielea sa era închisă la culoare în mod natural sau intemperiile o aduseseră la culoarea şi textura lemnului vechi. Probabil ambele.

Îl cunosc, gândi Bean. Mazer Rackham. Omul care a salvat omenirea în cea de-a Doua Invazie a Gândacilor. Care ar fi trebuit să fie mort de zeci de ani, dar reapăruse pentru a-l antrena pe Ender însuşi pentru ultima sa campanie.

– Te-au trimis *pe tine* pe Pământ?

– M-am pensionat, zise Rackham.

– Şi eu. Şi Ender. *El* când vine pe Pământ? Rackham scutură din cap.

– E prea târziu să mai fii sarcastic din cauza asta. Dacă Ender ar fi fost aici, crezi că ar fi avut vreo şansă să rămână şi în viaţă, şi liber?

Rackham avea dreptate. Când Ahile organizase răpirea tuturor celor din gaşca lui Ender, premiul cel mare ar fi fost Ender însuşi. Şi chiar dacă Ender ar fi scăpat neprins – aşa cum făcuse Bean – cât ar fi durat până când altcineva ar fi încercat să-l

controleze sau să-l exploateze pentru îndeplinirea vreunei ambiţii imperiale? Cu Ender, fiind american, poate Statele Unite s-ar fi deşteptat din amorţeală şi acum, în loc de China şi lumea islamică pe post de jucători principali, America şi-ar fi încordat iar muşchii şi lumea ar fi fost cu adevărat frământată.

Ender ar fi urât asta. S-ar fi urât pe sine pentru că era parte din aşa ceva. Într-adevăr, fusese mai bine că Graff aranjase să fie trimis cu prima navă de colonişti spre o fostă lume a Gândacilor. Acum, fiecare secundă din viaţa lui Ender la bordul navei era pentru Bean o săptămână, în timp ce Ender citea un paragraf dintr-o carte, pe Pământ se năşteau un milion de copii, mureau un milion de bătrâni, soldaţi, bolnavi, pietoni şi şoferi, iar omenirea mai făcea un mic pas în evoluţia ei către o specie de călători interstelari.

O specie de călători interstelari. Acesta era programul lui Graff.

– Deci nu vii din partea Flotei, zise Bean. Eşti aici pentru colonelul Graff.

– Pentru ministrul Colonizării? Rackham aprobă grav: Neoficial, da. Ca să te informez despre o ofertă.

– Graff nu are nimic din ceea ce vreau eu. Până să ajungă vreo navă pe vreo planetă-colonie, eu voi fi mort.

– Fără îndoială ai fi... o alegere interesantă pentru conducerea unei colonii, zise Rackham. Dar, după cum ai spus, timpul rămas ar fi prea scurt pentru ca tu să poţi fi eficient. Nu, e vorba de o altfel de ofertă.

– Singurele lucruri pe care le vreau eu nu le aveţi voi.

– Mai demult, cred, nu voiai nimic altceva decât să supravieţuieşti.

– Asta nu stă în puterea voastră să-mi oferiţi.

– Ba da, zise Rackham.

– O, din vastele posibilităţi de cercetare medicală ale Flotei Internaţionale s-a ivit un tratament pentru o boală de care suferă un singur om pe Pământ?

– Deloc. Tratamentul va trebui să vină din altă parte. Noi îţi oferim doar posibilitatea de a aştepta până e gata. Îţi oferim o navă, şi viteza luminii, şi ansiblul, ca să ţi se poată spune când să te întorci.

Exact „darul” pe care i-l oferiseră şi lui Rackham însuşi, când consideraseră că vor avea nevoie de el să comande flotele care

vor ajunge pe diferite lumi ale Gândacilor. Şansa supravieţuirii răsună în sufletul lui ca dangătul unui clopot imens. Nu se putea opri. Dacă era ceva care îl ghidase mereu, acest lucru era necesitatea de a supravieţui. Dar cum putea să aibă încredere în ei?

– Şi ce vreţi în schimb de la mine?

– Nu poate să fie asta o condiţie a pensionării din cadrul Flotei?

Rackham se pricepea să păstreze o mină sobră, dar Bean ştia că nu putea vorbi serios.

– Când mă întorc, o să mă aştepte nişte bieţi soldaţi pe care să-i antrenez?

– Nu eşti profesor, zise Rackham.

– Nici tu.

Rackham ridică din umeri.

– Devenim ceea ce e nevoie. Noi îţi oferim viaţa. Vom continua să finanţăm cercetările asupra condiţiei tale.

– Cum, folosindu-mi copiii drept cobai?

– Vom încerca să-i găsim, bineînţeles. Vom încerca să-i vindecăm.

– Dar ei nu vor avea propriile lor nave?

– Bean, spuse Rackham. Câte miliarde de dolari crezi că valorează genele tale?

– Pentru mine valorează mai mult decât toţi banii din lume.

– Nu cred că ai putea plăti nici dobânda la un astfel de împrumut.

– Deci nu sunt atât de solvabil pe cât credeam.

– Bean, ia în serios oferta asta. Cât încă mai ai timp. Gravitaţia apasă greu asupra inimii. Trebuie să pleci cât mai eşti încă suficient de sănătos ca să supravieţuieşti călătoriei. Chiar şi aşa, o să reuşim cam în ultima clipă, nu crezi? Vreo doi ani de accelerare, iar la sfârşit încă vreo doi de decelerare. Cine îţi dă patru ani?

– Nimeni, zise Bean. Uiţi ceva. Trebuie să mă întorc acasă. Asta înseamnă încă patru ani. E deja mult prea mult.

Rackham zâmbi.

– Nu crezi că am ţinut cont şi de asta?

– Ce, aţi găsit o modalitate de a vira la viteza luminii?

– Chiar şi lumina se curbează.

– Lumina e o undă.

– La fel şi tu, când călătoreşti atât de repede.

– Niciunul din noi nu e fizician.

– Dar cei care au proiectat noua generaţie de nave-mesager sunt, spuse Rackham.

– Cum de-şi permite F.I. să construiască nave noi? întrebă Bean. Fondurile lor provin de pe Pământ, iar starea de urgenţă s-a încheiat. Singurul motiv pentru care naţiunile de pe Pământ continuă să vă plătească salariile şi să vă aprovizioneze este că astfel vă cumpără neutralitatea.

Rackham zâmbi.

– Cineva vă plăteşte ca să continuaţi să proiectaţi nave noi, zise Bean.

– N-are rost să speculăm.

– Există o singură naţiune care şi-ar putea permite asta, iar această naţiune n-ar putea în niciun caz să păstreze secretul.

– Aşadar, nu e posibil, spuse Rackham.

– Şi totuşi, îmi promiţi o navă care nu poate exista.

– Treci prin perioada de accelerare într-un câmp gravitaţional compensatoriu, astfel încât inima ta să nu fie solicitată suplimentar. Acest lucru ne permite să accelerăm într-o săptămână, în loc de doi ani.

– Şi dacă nu funcţionează câmpul gravitaţional?

– Atunci te faci praf într-o clipă. Dar funcţionează. L-am testat.

– Deci mesagerii pot să meargă de la o lume la alta fără să piardă mai mult de câteva săptămâni de viaţă.

– Din vieţile *lor,* spuse Rackham. Dar când trimitem pe cineva într-o astfel de călătorie, la treizeci sau cincizeci de ani-lumină, toţi cei pe care i-au cunoscut vreodată vor fi morţi cu mult înainte de a se întoarce ei. Voluntarii sunt puţini.

Toţi cei pe care i-au cunoscut vreodată. Dacă s-ar urca în acea navă, ar lăsa-o pe Petra în urmă şi nu ar mai vedea-o niciodată.

Era oare suficient de lipsit de inimă ca să facă asta?

Nu lipsit de inimă. încă mai simţea durerea pierderii surorii Carlotta, femeia care îl salvase de pe străzile din Rotterdam şi avusese grijă de el ani de-a rândul, până ce Ahile reuşise s-o omoare.

– Pot s-o iau pe Petra cu mine?

– Ar veni?

– Nu fără copiii noştri, răspunse Bean.

– Atunci îţi sugerez să-ţi continui căutările, zise Rackham.

Fiindcă, deşi noile tehnologii îţi permit să mai obţii puţin timp, asta nu durează pentru totdeauna. Trupul tău are o limită pe care nu o putem anula.

– Îmi permiteţi s-o iau pe Petra, dacă ne găsim copiii?

– Dacă va vrea să vină.

– Va veni, zise Bean. Nu avem alte rădăcini pe lumea asta, cu excepţia copiilor.

– In imaginaţia ta sunt deja copii, remarcă Rackham. Bean zâmbi doar. Ştia cât suna asta de catolic, dar aşa simţeau şi el, şi Petra.

– Îţi cerem doar un lucru, spuse Rackham. Bean râse:

– Ştiam eu.

– Cât timp mai stai pe aici în căutarea copiilor, am vrea să-l ajuţi pe Peter să unească lumea sub tutela Hegemoniei.

Bean fu atât de uimit, încât se opri din râs.

– Deci Flota intenţionează să se amestece în treburile Pământului.

– Noi nu ne amestecăm deloc, zise Rackham, ci tu.

– Peter nu mă ascultă. Dacă ar fi făcut-o, m-ar fi lăsat să-l ucid pe Ahile în China, când am avut pentru prima oară ocazia. În schimb, Peter a hotărât să-l „salveze”.

– Poate a învăţat ceva din greşeala lui.

– El crede că a învăţat, spuse Bean, dar Peter e Peter. Nu e vorba de o greşeală, aşa e el. Nu poate să asculte pe nimeni atunci când crede că are un plan mai bun. Iar el crede întotdeauna că are un plan mai bun.

– Şi totuşi.

– Nu-l pot ajuta pe Peter pentru că Peter nu vrea să fie ajutat.

– A luat-o cu el pe Petra în vizită la Alai.

– Vizita lui strict secretă despre care F.I. nu are de unde să ştie.

– Îi urmărim pe foştii noştri elevi.

– Aşa vă finanţaţi noul model de navă? Donaţii de la foştii elevi?

– Cei mai buni absolvenţi ai noştri sunt încă prea tineri ca să aibă salarii de un asemenea nivel.

– Ştiu şi eu? Aveţi doi şefi de stat.

– Nu e interesant, Bean, să-ţi imaginezi cum ar fi fost istoria lumii dacă ar fi existat doi Alexandru în acelaşi timp?

– Alai şi Supă Fierbinte? întrebă Bean. În ultimă instanţă, totul

se reduce la care din ei are cele mai multe resurse. Pe moment Alai are mai multe, dar China e tenace.

– Dar dacă mai adaugi la doi Alexandru câte o Ioana d'Arc pe ici, pe colo, câţiva Iulius Cezar, poate un Attila, şi...

– O vezi pe Petra ca Ioana d'Arc? întrebă Bean.

– Ar putea fi.

– Şi eu ce sunt?

– Ei, Genghis Han desigur, dacă asta alegi, zise Rackham.

– Are o reputaţie cam proastă.

– Nu o merită. Contemporanii lui ştiau că era un om puternic, care îşi exercita autoritatea cu blândeţe asupra celor care i se supuneau.

– Eu nu vreau putere. Nu sunt Genghis.

– Nu, acceptă Rackham. Asta e problema. Totul depinde de cine e cel mai bolnav de ambiţie. Când Graff te-a adus la Şcoala de Luptă, a făcut-o pentru că dorinţa ta de a supravieţui părea să aibă acelaşi efect ca şi ambiţia. Dar acum nu mai e aşa.

– Peter e Genghis al vostru. De asta vreţi să-l ajut.

– Ar putea fi. Iar tu eşti singurul care *poţi* să-l ajuţi. Oricine altcineva l-ar face să se simtă ameninţat. Dar tu...

– Pentru că sunt pe moarte.

– Sau pleci. în ambele cazuri, el poate crede că te foloseşte, apoi scapă de tine.

– Nu aşa crede el. Aşa vreţi voi. Sunt ca o carte într-o bibliotecă. Mă împrumutaţi lui Peter pentru un timp. Mă aduce înapoi, apoi mă trimiteţi în urmărirea altui vis. Tu şi Graff încă mai credeţi că sunteţi responsabili de soarta rasei umane, nu-i aşa? Rackham privi în depărtare.

– Asta e o misiune la care, odată asumată, e greu să renunţi. Într-o zi, acolo, în spaţiu, am văzut ceva ce nimeni altcineva nu putea vedea; am tras cu o rachetă şi am ucis Matca, şi astfel am câştigat războiul. Din acel moment, rasa umană a devenit responsabilitatea mea.

– Chiar dacă nu mai eşti cel mai în măsură s-o conduci.

– Nu am spus că sunt conducătorul. Decât că am o responsabilitate. Trebuie să fac tot ceea ce trebuie. Tot ceea ce pot. Şi pot asta: pot să conving cea mai strălucită minte militară de pe Pământ să ajute la unirea naţiunilor sub conducerea singurului om care are voinţa şi priceperea să le ţină unite.

– Cu ce preţ? Peter nu prea e un fan al democraţiei.

– Nu cerem democraţie, spuse Rackham. Nu la început. Nu până ce puterea naţională este înfrântă. Trebuie să ţii calul în frâu înainte să-l laşi liber.

– Spui că te consideri slujitorul umanităţii, zise Bean. Totuşi vrei să pui frâul şi şaua pe omenire şi să-l laşi pe Peter s-o călărească.

– Da. Pentru că omenirea nu e un cal. Omenirea e un teren fertil pentru ambiţii, competiţii teritoriale, pentru lupte între naţiuni, iar dacă naţiunile se sfarmă, pentru triburi, clanuri, familii. Suntem făcuţi pentru război, e în genele noastre, iar singura cale să oprim vărsarea de sânge este să dăm unui singur om puterea să-i supună pe ceilalţi. Nu ne rămâne decât să sperăm că va fi un om cu suficient bun-simţ ca să-şi dorească pacea mai mult decât războaiele, şi să dureze mai mult.

– Şi crezi că Peter e omul potrivit.

– Are ambiţia care ţie îţi lipseşte.

– Şi umanitatea? Rackham scutură din cap.

– încă nu ştii cât de uman eşti?

Bean nu avea de gând să continue pe tema asta.

– De ce nu lăsaţi rasa umană în pace, tu şi Graff? Lăsaţi-o să construiască imperii şi apoi să le distrugă.

– Pentru că Mătcile nu sunt singurii extratereştri. Bean se ridică.

– Nu, nu am mai văzut alţii, nu avem nicio dovadă. Dar gândeşte-te. Atâta timp cât oamenii au crezut că sunt unicii, ne-am putut trăi istoria speciei noastre, aşa cum am făcut întotdeauna. Dar acum ştim că e posibil ca viaţa inteligentă să evolueze de două ori, şi în moduri foarte diferite. Dacă două, de ce nu şi trei? Sau patru? Colţul nostru de galaxie nu are nimic special. Mătcile s-au aflat remarcabil de aproape de noi. Ar putea fi mii de specii inteligente doar în galaxia noastră. Şi nu toate aşa de drăguţe ca noi.

– Aşa că ne răspândiţi.

– Cât de departe putem. Plantăm sămânţa noastră pe orice sol.

– Şi pentru asta vreţi ca Pământul să fie unit.

– Vrem ca Pământul să nu-şi mai irosească resursele în războaie, ci să le folosească pentru a coloniza lume după lume, iar apoi să facă schimburi între ele astfel ca întreaga specie să poată profita de ceea ce învaţă, realizează şi devine fiecare.

Este economie de bază. Şi istorie. Şi evoluţie. Şi ştiinţă. Răspândire. Variaţie. Descoperire. Publicare. Explorare.

– Da, da, am priceput, zise Bean. Ce nobil din partea voastră! Cine plăteşte acum pentru toate astea?

– Bean! Doar nu te aştepţi să-ţi spun, iar eu nu mă aştept ca tu să mai întrebi.

Bean ştia. America. Marea, somnoroasa şi leneşa Americă. Complet înlăturată din postul de jandarm mondial în secolul XXI, dezgustată că eforturile lor nu le-au adus nimic altceva decât ură şi resentimente, se declaraseră victorioşi şi se întorseseră acasă. Păstraseră cea mai puternică armată din lume şi îşi închiseseră porţile imigraţiei.

Iar când veniseră Gândacii, armata americană fusese cea care spulberase primele nave-explorator care survolaseră suprafaţa unora dintre cele mai bune terenuri agricole din China, omorând milioane de oameni. America finanţase şi îndrumase în cea mai mare parte construcţia navelor de război interplanetare care rezistaseră celei de-a Doua Invazii suficient de mult pentru ca neozeelandezul Mazer Rackham să descopere vulnerabilitatea Mătcii şi să distrugă inamicul.

America finanţa acum în secret F.I., proiectând noi nave. Punea mâna pe afacerile comerţului interstelar într-o vreme în care nicio altă naţiune de pe Pământ nu putea nici măcar să încerce s-o concureze.

– Şi de ce ar fi în interesul *lor* ca lumea să fie unită, altfel decât sub conducerea lor?

Rackham zâmbi.

– Acum ştii cât de profund trebuie să fie jocul nostru. Bean îi întoarse zâmbetul. Deci Graff îşi vânduse programul de colonizare americanilor – probabil în baza unui viitor schimb şi a unui posibil monopol american. Şi între timp îl sprijinea pe Peter, în speranţa că el va putea uni lumea sub un singur guvern. Ceea ce ar însemna, în cele din urmă, o înţelegere între America şi Hegemon.

– Iar când va veni ziua, întrebă Bean, când America va cere Flotei, pentru care a plătit şi a făcut cercetări, să-i vină în ajutor împotriva unui Hegemon puternic, ce va face F.I.?

– Ce a făcut Suriyawong când Ahile i-a ordonat să te ucidă?

– I-a dat un cuţit şi i-a spus să se apere singur, aprobă Bean. Dar te va asculta F.I.? Dacă te bazezi pe reputaţia lui Mazer

Rackham, aminteşte-ţi că nu ştie nimeni că eşti în viaţă.
– Mă bazez pe faptul că F.I. trăieşte după un cod de onoare care le-a fost insuflat soldaţilor de la început. Nicio intervenţie pe Pământ.
– Chiar dacă încâlci tu însuţi acest cod.
– Noi nu intervenim, zise Rackham. Nu cu trupe sau cu nave. Doar o mică informaţie, ici şi colo. O sumă de bani. Şi puţin, puţin prozelitism. Ajută-ne, Bean. Cât mai eşti încă pe Pământ. în momentul când vei fi gata să pleci, noi te vom trimite, fără întârziere. Dar cât mai eşti aici...
– Şi dacă eu nu cred că Peter are atât bun-simţ cât credeţi voi?
– E mai bun decât Ahile.
– Aşa a fost şi Augustus, zise Bean. Dar a pregătit terenul pentru Nero şi Caligula.
– A pregătit un teren care a supravieţuit lui Caligula şi Nero şi a dăinuit un mileniu şi jumătate, într-o formă sau alta.
– Şi crezi că Peter e omul?
– Aşa credem, zise Rackham. Aşa cred.
– Atâta timp cât înţelegi că Peter nu va face nimic din ceea ce-i spun eu, nu mă va asculta pe mine sau pe nimeni altcineva, şi va continua să facă greşeli idioate pe care eu nu le pot împiedica, atunci... da. O să-l ajut, atât cât o să-mi permită.
– E tot ce-ţi cerem.
– Dar prioritatea rămâne găsirea copiilor.
– Ce zici de asta? făcu Rackham. Dacă ţi-aş spune unde se află Volescu?
– Ştii?
– E într-unui dintre adăposturile noastre, spuse Rackham.
– A acceptat protecţia F.I.?
– Crede că e o parte din vechea reţea a lui Ahile.
– Şi *este?*
– Cineva trebuia să-i preia proprietăţile.
– Cineva putea să facă asta numai dacă ştia unde se află proprietăţile lui.
– Cine crezi că menţine în funcţiune toţi sateliţii de comunicaţii? întrebă Rackham.
– Deci F.I. spionează Pământul.
– Aşa cum o mamă îşi spionează copiii care se joacă în curte.
– Mă bucur să aflu că ai grijă de noi, mami. Rackham se

aplecă.

– Bean, noi ne facem planuri, dar ştim că am putea greşi. în cele din urmă, totul se reduce la asta: am văzut fiinţele umane în formă maximă, şi considerăm că specia noastră merită salvată.

– Chiar dacă aveţi nevoie de ajutorul unor non-umani, ca mine.

– Bean, când vorbesc de fiinţe umane în formă maximă, despre cine crezi că vorbesc?

– Ender Wiggin, răspunse Bean.

– Şi Julian Delphiki. Celălalt băiat în care am avut încredere că va salva lumea.

Bean scutură din cap şi se ridică în picioare.

– Acum nu mai e chiar aşa de mic, zise. Şi e pe moarte. Dar o să vă accept oferta pentru că îmi dă speranţe pentru familia mea. Şi în afară de asta, nu am altă speranţă. Spune-mi unde e Volescu, şi mă voi duce la el.

– Va trebui să ai tu însuţi grijă de el. Nu putem implica agenţi ai F.I.

– Dă-mi adresa şi mă ocup eu de restul.

Bean se aplecă din nou când părăsi încăperea. Tremura în timp ce mergea prin parc, înapoi spre biroul său de la sediul Hegemoniei. Armate imense se pregăteau să se încleşteze în lupta pentru supremaţie. Şi dincolo de orice tabere, o mână de oameni ce nici măcar nu se aflau pe suprafaţa Pământului intenţionau să manipuleze aceste armate în propriile lor scopuri.

Erau ca Arhimede, pregătindu-se să răstoarne Pământul pentru că în sfârşit făcuseră rost de o pârghie suficient de mare.

Eu sunt pârghia.

Şi nu sunt atât de mare pe cât cred ei. Nu atât de mare pe cât par. Aşa ceva nu se poate face.

Şi totuşi, ar putea să merite.

Aşa că lasă-i să se folosească de mine în încercarea de a smulge lumea oamenilor porniţi pe vechea cale a competiţiei şi a războiului.

Iar eu mă voi folosi de ei pentru a-mi salva viaţa şi pe cele ale copiilor mei care îmi moştenesc boala.

Şansa ca ambele proiecte să aibă succes este atât de mică, încât e mai mare probabilitatea ca Pământul să fie distrus mai înainte de un meteorit imens.

Dar probabil ei au deja un plan ca să facă faţă coliziunii cu un meteorit. Probabil au un plan pentru orice. Chiar şi un plan la care să recurgă dacă... sau când... voi eşua.

5
SHIVA

From: Figurehead%Parent@hegemon.gov

To: PeterWiggin%Private@hegemon.gov

Parola: ********

Re: Vorbind ca o mamă

După atâţia ani în care am pozat în Madona din mica ta Pietă, mi-a trecut prin minte că aş putea să şoptesc ceva în urechea ta atât de preocupată:

De când cu aventura răpirii lui Ahile, arma nu chiar aşa de secretă din arsenalul oricui este ceea ce pot absolvenţii Şcolii de Luptă să realizeze, să păstreze, să dezvolte. Acum e chiar mai rău. Alai este Calif şi nu numai cu numele. Han Tzu este împăratul Chinei. Virlomi este... zeiţă? Aşa am auzit vorbindu-se în India.

Acum vor porni război unul împotriva celuilalt.

Şi TU ce faci? Pariezi pe câştigător şi-ţi alegi tabăra?

Trecând peste faptul că mulţi dintre aceşti copii au fost prietenii şi camarazii lui Ender, întreaga rasă umană le datorează lor supravieţuirea. Le-am răpit copilăria. Când o să aibă si ei parte de o viaţă a lor?

Peter, am citit si eu istorie. Oameni ca Genghis şi Alexandru au fost privaţi de o copilărie normală, s-au concentrat în totalitate asupra războiului, şi ştii ce? Asta i-a deformat. Au fost nefericiţi toată viaţa lor. Alexandru n-a mai ştiut cine e când a încetat să mai cucerească popoare. Când s-a oprit din înaintare, din măcel, a murit.

Ce-ar fi să-i lăsăm liberi pe copiii ăştia f Te-ai gândit vreun moment la asta? Vorbeşte cu Graff O să te asculte. Oferă-le copiilor o scăpare. O şansă. O viaţă.

Dacă nu din alt motiv, măcar pentru că au fost prietenii lui Andrew. Sunt la fel *ca Andrew. Nu au ales ei Şcoala de Luptă.*

Pe de altă parte, tu nu ai fost la Şcoala de Luptă. Tu te-ai oferit voluntar să salvezi lumea. Deci trebuie să rămâi să vezi cum decurg lucrurile.

Mama ta iubitoare, care te-a sprijinit întotdeauna

Pe ecran apăru chipul unei femei. Era îmbrăcată în hainele simple pătate de muncă ale unei ţărănci hinduse. Dar se purta ca o doamnă din cea mai înaltă castă – un concept care încă mai avea înţeles, în ciuda abolirii cu mult timp în urmă a tuturor însemnelor de castă.

Peter nu o cunoştea. Dar Petra da.

– E Virlomi.

– În tot timpul ăsta, zise Bean, nu şi-a arătat faţa. Până acum.

– Mă întreb, spuse Petra, câte mii de oameni din India îi cunosc deja faţa.

– Să ascultăm, propuse Peter.

Apăsă pe butonul PLAY.

– Nimeni nu-i e credincios lui Dumnezeu dacă nu are de ales. De aceea hinduşii sunt cu adevărat credincioşi, pentru că ei pot să aleagă să nu fie hinduşi şi nu li se întâmplă niciun rău. De aceea nu există adevăraţi musulmani pe lume, pentru că ei nu pot alege să înceteze de a fi musulmani. Dacă un islamic încearcă să de vină hindus, creştin sau doar simplu ateu, alţi islamişti fanatici îl vor ucide.

Pe ecran defilară imagini cu trupuri decapitate. Imagini bine cunoscute, dar încă puternice în scopuri propagandistice.

– Islamul este o religie fără credincioşi, zise ea. Nu mai oameni constrânşi să se numească islamici şi care trăiesc ca musulmani din teamă de moarte.

Erau imaginile standard cu mase de musulmani închinându-se – chiar filmările folosite de cele mai multe ori pentru a demonstra pietatea acestora. Dar acum, fragmentate în acest fel de Virlomi, păreau imagini ale unor marionete, acţionând la unison din frică.

Faţa ei reapăru pe ecran.

– Califule Alai: întâmpinăm cu bucurie armatele tale eliberatoare. Am sabotat, am spionat şi am blocat rutele de aprovizionare ale chinezilor pentru a te ajuta să-l înfrângi pe duşmanul nostru. Dar adepţii tăi se pare că au considerat că au cucerit India, nu că au eliberat-o. Nu aţi cucerit India. Nu veţi cuceri niciodată India.

Acum apărură imagini noi: ţărani indieni în zdrenţe purtând arme chinezeşti moderne, mărşăluind ca soldaţii de modă veche.

– Nu avem nevoie de falşi soldaţi islamici. Nu avem nevoie de falşi învăţători islamici. Nu vom accepta niciodată prezenţa musulmanilor pe pământ indian, până când Islamul nu va deveni o religie adevărată şi va permite oamenilor libertatea de a alege *să nu fie* islamişti, fără a fi pedepsiţi. Din nou faţa lui Virlomi:

– Crezi că armatele tale pot cuceri India? Atunci nu cunoşti puterea lui Dumnezeu, căci Dumnezeu îi ajută întotdeauna pe cei care îşi apără patria. Orice musulman ucis pe pământ indian va merge drept în iad, fiindcă el nu l-a slujit pe Dumnezeu, ci pe Satana. Orice imam care îţi spune altceva este un mincinos şi el însuşi un demon. Dacă i te supui, vei fi damnat. Fiţi adevăraţi islamici şi duceţi-vă acasă la familiile voastre, trăiţi în pace şi lăsaţi-ne şi pe noi să trăim în pace alături de familiile noastre, pe pământul nostru.

Faţa ei părea calmă şi blândă în timp ce profera aceste acuzaţii şi ameninţări. Acum zâmbea. Peter se gândi că probabil exersase acel zâmbet ore, zile în şir în faţa unei oglinzi, pentru că arăta categoric ca un zeu, chiar dacă el nu văzuse niciodată un zeu şi nu ştia cum ar trebui să arate unul. Ea părea înconjurată de o aură. Era oare un truc cu lumini?

– Aduc binecuvântare asupra Indiei. Binecuvântez Marele Zid al Indiei. îi binecuvântez pe soldaţii care luptă pentru India. Pe fermierii care hrănesc India. Pe femeile care o nasc şi o cresc. Binecuvântez marile puteri ale Pământului care se unesc ca să ne ajute să ne recăpătăm libertatea furată. îi binecuvântez pe indienii din Pakistan care au îmbrăţişat falsa religie a Islamului: Faceţi ca religia voastră să devină adevărată revenind acasă şi lăsându-ne să alegem să nu fim islamici. Atunci vom trăi în pace cu voi, iar Dumnezeu vă va binecuvânta.

Binecuvântarea mea e mai presus de cea a Califului Alai. O, inimă nobilă, dovedeşte-mi că greşesc. Fă Islamul o religie adevărată, redând libertatea tuturor islamicilor. Numai când islamicii vor putea alege să *nu* fie islamici, atunci vor exista islamici pe Pământ. Lasă-ţi oamenii să fie liberi să-l slujească pe Dumnezeu în loc să fie prizonierii urii şi fricii. Dacă nu eşti cuceritorul Indiei, vei putea fi prietenul Indiei. Dar dacă intenţionezi să fii cuceritorul Indiei, atunci nu vei mai însemna nimic în ochii lui Dumnezeu.

Lacrimi mari îi alunecau din ochi pe obraji. Se filmase totul dintr-odată, aşa că lacrimile erau reale. *Ce actriţă,* gândi Peter.

– O, Califule Alai, cât tânjesc să te îmbrăţişez ca pe un frate şi ca pe un prieten. De ce slujitorii tăi poartă război cu mine?

Făcu o serie de mişcări ciudate cu mâinile, apoi cu dosul palmei duse trei degete de-a latul frunţii.

– Eu sunt Mama India, spuse. Luptaţi pentru mine, copiii mei.

Imaginea ei rămase pe ecran şi după ce orice mişcare încetă.

Peter îşi plimbă privirea de la Bean la Petra şi înapoi.

– Întrebarea mea e destul de simplă. E nebună? Chiar se crede zeiţă? Are efect asta?

– Ce-a fost chestia aia de la sfârşit, cu degetele pe frunte? întrebă Bean.

– A făcut semnul lui Shiva Distrugătorul pe fruntea ei, zise Peter. A fost o chemare la război. Oftă: Vor fi distruşi.

– Cine? întrebă Petra.

– Adepţii ei.

– Alai n-o să le permită, spuse Bean.

– Dacă va încerca să-i oprească, nu va reuşi. Şi poate ea chiar asta vrea.

– Nu, zise Petra. Nu vezi? Ocupaţia Califului asupra Indiei se bazează întru totul pe aprovizionarea armatelor din producţia şi veniturile indiene. Dar Shiva va fi acolo primul. îşi vor distruge propriile recolte mai degrabă decât să le lase musulmanilor.

– Atunci vor muri de foame, spuse Peter.

– Şi vor încasa multe gloanţe, iar trupurile decapitate ale hinduşilor vor umple pământul. Dar musulmanii vor termina gloanţele şi vor descoperi că mai mult nu pot, pentru că drumurile sunt blocate. Pentru fiecare hindus, ucis, vor apărea de zece ori mai mulţi care îi vor copleşi cu mâinile goale. Virlomi îşi înţelege ţara. Poporul ei.

– Şi tu înţelegi toate astea pentru că ai fost prizonieră în India câteva luni?

– India nu a fost niciodată condusă în război de un zeu. India nu a pornit niciodată la război în deplină unitate.

– Un război de gherilă, insistă Peter.

– O să vezi. Virlomi ştie ce face.

– Nici măcar nu a făcut parte din gaşca lui Ender. Alai, da. Deci el e mai deştept, nu-i aşa?

Petra şi Bean se priviră reciproc.

– Peter, aici nu e vorba de creier, zise Bean. E vorba de a juca cu cărţile pe care le-ai primit.

– Virlomi are o mână mai bună.

– Eu nu înţeleg, zise Peter. Ce-mi scapă?

– Han Tzu nu va sta degeaba în timp ce armatele islamiste încearcă să cucerească India. Liniile de aprovizionare ale islamicilor trec fie peste vastul deşert asiatic, fie prin India, fie pe mare, dinspre Indonezia. Dacă aprovizionarea Indiei e întreruptă, cât timp va putea Alai să menţină acolo un număr suficient de mare de soldaţi ca să-l ţină la distanţă pe Han Tzu?

Peter aprobă.

– Deci crezi că Alai va rămâne fără alimente şi muniţii, înainte ca Virlomi să rămână fără indieni.

– Cred, spuse Bean, că ceea ce tocmai am văzut a fost o propunere de căsătorie.

Peter râse. Dar Bean şi Petra nu râdeau.

– Despre ce vorbeşti?

– Virlomi *este* India, zise Bean. Tocmai a spus-o. Iar Han Tzu *este* China. Şi Alai *este* Islamul. Deci vor fi India şi China împotriva lumii, sau Islamul şi India împotriva lumii? Pe cine poate să dea căsătoria asta poporului? Care tron va sta alături de tronul Indiei? Oricare dintre ele ar fi, ar însemna mai mult de jumătate din populaţia lumii, unită.

Peter închise ochii.

– Deci nu vrem să se întâmple niciuna din cele două variante.

– Nu-ţi face griji, zise Bean. Orice s-ar întâmpla, nu va dura mult.

– Nu întotdeauna ai dreptate. Nu poţi vedea atât de departe în viitor.

Bean ridică din umeri.

– Pentru mine nu contează. O să mor înainte de a se lămuri lucrurile.

Petra bombăni, se ridică şi făcu câţiva paşi.

– Nu ştiu ce să fac, recunoscu Peter. Am încercat să vorbesc cu Alai, şi nu am reuşit decât să provoc o lovitură de palat. Sau mai degrabă Petra a făcut asta. Nu-şi putea ascunde supărarea: Aş fi vrut ca el să-şi controleze oamenii, dar nu a reuşit. Ard vaci pe străzile din Madras şi Bombay, apoi îi ucid pe hinduşii care se revoltă. Taie capul oricărui indian pe care cineva îl acuză că ar fi un musulman căzut în păcat – sau chiar *nepotul* unui musulman păcătos. Şi eu stau pur şi simplu aici şi privesc cum lumea se prăbuşeşte din cauza războiului?

Petra sări la el.

– Credeam că asta era o parte a planului tău. Să devii indispensabil.

– Nu am cine ştie ce plan. Doar... reacţionez. Şi vă întreb pe voi în loc să fac lucrurile de capul meu pentru că ultima dată când v-am ignorat sfatul a fost un dezastru. Dar acum îmi dau seama că de fapt nu aveţi niciun sfat de dat. Doar predicţii şi presupuneri.

– Îmi pare rău, zise Bean. Nu mi-a trecut prin minte că ne ceri sfatul.

– Ei bine, vi-l cer.

– Uite sfatul meu, spuse Bean. Scopul tău nu e să eviţi războiul.

– Ba da.

Bean îşi dădu ochii peste cap.

– Cam atât despre ascultare.

– Ascult, zise Peter.

– Scopul tău este stabilirea unei noi ordini mondiale, în care războiul între naţiuni să devină *imposibil.* Dar pentru a ajunge la această utopie, vor trebui *să fie* destule războaie încât oamenii să *cunoască* lucrul pe care să-l evite cu disperare.

– Nu voi încuraja războiul. M-aş discredita complet ca pacificator. Am primit acest post pentru că sunt Locke!

– Dacă nu mai obiectezi şi asculţi, până la urmă o să primeşti şi sfatul lui Bean.

– La urma urmelor, eu sunt marele strateg, zise Bean cu un zâmbet crispat. Şi cel mai înalt om de la sediul Hegemoniei.

– Ascult, zise din nou Peter.

– Ai dreptate, nu poţi încuraja războiul. Dar nici nu poţi să-ţi permiţi să încerci să opreşti războaie care nu pot fi oprite. Dacă încerci şi *eşuezi,* vei fi considerat slab. Motivul pentru care Locke a reuşit să negocieze pacea între Pactul de la Varşovia şi Occident a fost că niciuna dintre tabere nu voia război. America voia să stea acasă şi să facă bani, iar Rusia nu voia să-şi asume riscul de a determina intervenţia F.I. Poţi negocia o pace numai dacă ambele părţi o vor – suficient de mult încât să cedeze ceva pentru a o obţine. În momentul de faţă nimeni nu vrea să negocieze. Indienii nu pot – ei sunt sub ocupaţie, iar cuceritorii lor nu-i consideră o ameninţare. Chinezii nu pot – e practic imposibil ca un conducător chinez să agreeze nişte frontiere

care să restrângă graniţele Hanatului Chinez. Iar Alai nu poate pentru că propriul său popor este atât de îmbătat de victorie, încât nu vede niciun motiv să renunţe la ceva.

– Deci eu nu fac nimic.

– Organizezi operaţiuni umanitare pentru înfometaţii din India, zise Petra.

– Foamete provocată de Virlomi. Petra ridică din umeri.

– Deci aştept până se satură toată lumea de război.

– Ba nu, zise Bean. Aştepţi până în momentul în care pacea devine posibilă. Dacă aştepţi prea mult, amărăciunea va fi prea adâncă pentru a se mai face pace.

– Şi cum o să ştiu când e momentul potrivit?

– Habar n-am, zise Bean.

– Voi sunteţi cei inteligenţi. Aşa spune toată lumea.

– Nu mai face pe modestul, îl apostrofă Petra. Înţelegi perfect ce spunem. De ce eşti aşa furios? Orice plan pe care-l gândim acum s-ar spulbera imediat ce cineva ar face o mişcare care nu face parte din scenariul nostru.

Peter îşi dădu seama că nu pe ei era furios. Ci pe mama lui şi pe scrisoarea ei ridicolă. De parcă el ar avea puterea să-i „salveze” pe Calif, pe împăratul Chinei şi pe această nouă zeiţă indiană şi să-i „elibereze”, când era limpede că ajunseseră în poziţiile în care se aflau prin propriile lor manevre.

– Dar nu înţeleg, zise Peter, cum aş putea întoarce asta în avantajul meu.

– Trebuie doar să observi şi să intervii, spuse Bean, până când găseşti un loc în care să te infiltrezi.

– Asta *fac* de ani de zile.

– Şi chiar foarte bine, aprobă Petra. Putem pleca acum?

– Duceţi-vă! zise Peter. Găsiţi-vă savantul diabolic. Eu o să salvez lumea în timp ce voi sunteţi plecaţi.

– Nici nu ne aşteptăm la altceva. Aminteşte-ţi doar că tu ai vrut slujba asta, nu noi.

Se ridicară. Porniră spre uşă.

– O clipă, zise Peter. Aşteptară.

– Tocmai mi-am dat seama de ceva. Ei aşteptară în tăcere.

– Nu vă pasă.

Bean privi spre Petra. Petra privi spre Bean.

– Cum adică nu ne pasă? făcu Bean.

– Cum poţi spune aşa ceva? zise şi Petra. E vorba de război,

de moarte, de soarta lumii.

– Trataţi asta ca şi cum... ca şi cum v-aş cere sfatul în privinţa unei croaziere. Ce linie maritimă să folosesc. Sau... un poem, dacă sunt bune rimele.

Din nou se priviră unul pe altul.

– Iar când vă priviţi aşa, parcă aţi râde, doar că sunteţi prea politicoşi ca s-o faceţi pe faţă.

– Nu suntem nişte oameni politicoşi. în special Julian.

– Nu, aşa e, nu e din cauză că sunteţi politicoşi. Sunteţi atât de apropiaţi încât nici nu *trebuie* să râdeţi, e ca şi cum aţi râde deja şi numai voi doi ştiţi.

– Totul e aşa de interesant, Peter, zise Bean. Acum putem pleca?

– Are dreptate, spuse Petra. Nu suntem implicaţi. Adică, nu în măsura în care e el. Dar nu e adevărat că nu ne pasă, Peter. Ne pasă chiar mai mult decât ţie. Doar că nu vrem să ne implicăm *făcând* ceva pentru că...

Se priviră din nou şi apoi, fără să mai spună un cuvânt, se îndreptară spre ieşire.

– Pentru că sunteţi căsătoriţi, zise Peter. Pentru că eşti însărcinată. Pentru că o să aveţi un copil.

– Copii, zise Bean. Şi am vrea să continuăm căutările, să aflăm ce s-a întâmplat cu ei.

– Aţi renunţat să faceţi parte din rasa umană, asta aţi făcut. Pentru că aţi inventat căsătoria şi copiii, dintr-odată nu mai vreţi să faceţi parte din nimic.

– Dimpotrivă, replică Petra. Ne-am *alăturat* rasei umane. Suntem ca majoritatea oamenilor. Viaţa noastră împreună e totul. Copiii sunt totul. În rest – facem ceea ce trebuie să facem. Orice pentru a ne proteja copiii, în afară de asta, numai ceea ce suntem nevoiţi. Dar pentru noi nu contează prea mult. Îmi pare rău dacă asta te deranjează.

– Nu mă deranjează. Mă deranja înainte de a înţelege ceea ce văd. Acum mă gândesc... sigur, e normal. Cred că aşa sunt şi părinţii mei. Cred că de asta am crezut că sunt proşti. Pentru că nu părea să le pese de lumea exterioară. Nu le păsa decât de celălalt şi de copii.

– Văd că terapia merge binişor, zise Bean. Acum spune trei Ave Maria în timp ce noi ne vedem de preocupările noastre domestice limitate, care implică elicoptere de asalt şi găsirea lui

Volescu înainte să-şi schimbe iar adresa şi identitatea.

Şi plecară.

Peter clocotea. Credeau că ştiu ceva ce nimeni altcineva nu ştie. Credeau că ştiu care e sensul vieţii. Dar puteau să *aibă* o astfel de viaţă numai pentru că oameni ca Peter – şi Han Tzu şi Alai şi acea trăsnită autozeificată Virlomi – se concentrau de fapt asupra problemelor importante şi încercau să facă lumea un loc mai bun.

Apoi, Peter îşi aminti că Bean spusese aproape exact ceea ce spusese mama lui. Că a fost alegerea lui să fie Hegemon, iar acum trebuia să se descurce singur.

Ca un copil care vrea să participe la o piesă la şcoală, dar nu-i place rolul care i-a fost dat. Numai că dacă se retrage, spectacolul nu mai poate avea loc, pentru că el nu are dublură. Aşa că trebuie să rabde până la capăt.

Trebuia să-şi dea seama cum să salveze lumea, dacă tot a ajuns Hegemon.

Uite ce-aş vrea să se întâmple, gândi Peter. *Absolut toţi blestemaţii de absolvenţi ai Şcolii de Luptă să plece de pe Pământ. Ei complică lucrurile în toate ţările. Mama vrea ca ei să aibă o viaţă? Şi eu – o viaţă frumoasă şi lungă, pe o altă planetă.*

Dar ca să-i trimită de pe planetă avea nevoie de cooperarea lui Graff. Iar Peter avea o bănuială că Graff nu voia de fapt ca el să fie un Hegemon puternic, eficient. De ce ar accepta Graff să-i trimită pe puştii de la Şcoala de Luptă în colonii? Ar reprezenta o forţă distrugătoare în orice colonie ar ajunge.

Dar ce-ar zice de asta? O colonie alcătuită *numai* din absolvenţi ai Şcolii de Luptă. Dacă vor avea urmaşi, vor fi cei mai inteligenţi militari din galaxie.

Apoi se vor întoarce acasă şi vor cuceri Pământul.

OK, asta nu.

Totuşi, ideea e bună. În ochii oamenilor, Şcoala de Luptă a câştigat războiul împotriva Gândacilor. Toţi vor ca armatele lor să fie conduse de elevi ai Şcolii de Luptă. Ceea ce înseamnă că aceşti elevi sunt în realitate sclavii armatelor ţărilor lor.

O să fac ce mi-a sugerat mama. O *să-i eliberez.*

O să se poată toţi căsători, ca Bean şi Petra, şi o să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi în timp ce alţi oameni – oameni responsabili – vor trebui să muncească din greu ca să conducă lumea.

În India, reacţia la mesajul lui Virlomi a fost rapidă şi cruntă. Chiar în acea noapte, într-o duzină de incidente pe tot cuprinsul Indiei, soldaţii musulmani au comis acte provocatoare – sau, din punctul lor de vedere, represalii sau acte de sfidare faţă de acuzaţiile blasfemiatoare şi scandaloase ale lui Virlomi. Prin urmare, desigur, în ochii multora s-a dovedit că aceste acuzaţii erau adevărate.

Dar de data asta nu se confruntau cu o revoltă. Era vorba de o mulţime implacabilă, hotărâtă să-i distrugă cu orice preţ. Era Shiva. Da, străzile erau pline de cadavrele civililor hinduşi. Dar cadavrele islamicilor nu erau de găsit. Sau cel puţin nu puteau fi reasamblate.

Rapoartele despre măcel curgeau spre sediul mobil al lui Virlomi. Inclusiv multe filme. În câteva ore, ea lansa pe net o versiune cenzurată. O mulţime de imagini cu islamici comiţând acte provocatoare, apoi împuşcându-i pe cei care se revoltau. Nicio filmare cu valurile de oameni năpădind mitralierele soldaţilor musulmani şi făcându-le bucăţi. Ceea ce *vedea* lumea erau islamici aducând ofense religiei hinduse şi apoi masacrând civili. Auzeau doar că dintre soldaţii islamici nu existau supravieţuitori.

Bean şi Petra se îmbarcară pe un elicopter de asalt şi se îndreptară, peste ocean, spre Africa. Bean primise veşti de la Rackham şi ştia unde se află Volescu.

6
EVOLUŢIE

From: TomNebunul%WackoMack@sandburst.england.gov

To: Magic%Legume@IComeAnon.com

Retransmis şi postat de IComeAnon

Cod criptare ******** *Cod decriptare* ***********

Re: Anglia si Europa

Sper că încă mai foloseşti această adresă acum, că ai o funcţie oficială şi nu te mai ascunzi de domnul Tendon. Nu cred că ceea ce am să-ţi spun e bine să vină pe căile oficiale.

Wiggin mă tot tatonează. Cred că LUI i se pare că are o afinitate specială pentru membrii găştii, doar pentru că e fratele lui Ender. Aşa să deşi ştiu că-şi bagă degetele peste tot – lucrurile pe care Hegemonia pare să le afle înaintea noastră

sunt câteodată uluitoare – dar chiar trebuie să se amestece şi în vieţile noastre?

Mi-a cerut o evaluare a dorinţei europenilor de a renunţa la suveranitate în favoarea unui guvern mondial, întrucât întreaga istorie a ultimilor două sute de ani constă în tentative de a forma un guvern cu adevărat european, urmate de renunţări, mă întreb dacă cererea vine din partea unui copil idiot sau a unui înţelept care ştie mai multe decât mine.

Dar dacă tu crezi că întrebarea este legitimă, atunci dă-mi voie să-ţi spun că cedarea suveranităţii în favoarea oricărui organism mondial sau regional este ridicolă. Doar ţările mici ca Benelux, Danemarca sau Slovenia ar fi dornice să se alăture. E ca în comunism – oamenii care nu au nimic întotdeauna sunt dornici să împartă. Chiar dacă Europa foloseşte acum engleza drept limbă maternă (cu excepţia unor enclave încăpăţânate), suntem la fel de departe de unire cum am fost întotdeauna.

Asta nu înseamnă că sub o presiune potrivită, la timpul potrivit, naţiunile mândre ale Europei nu şi-ar putea vinde suveranitatea pe siguranţă.

Tom

Trebuia, desigur, să fie Fortăreaţa Ruanda. Uneori i se spunea Elveţia Africii – dar îşi menţinea independenţa şi neutralitatea numai pentru că era, probabil, metru cu metru, cea mai fortificată naţiune de pe Pământ.

Nu şi-ar fi putut niciodată croi drum prin spaţiul aerian ruandez. Dar o conversaţie prietenoasă a lui Peter cu Felix Starman, primul-ministru, le asigură trecerea cu două elicoptere ale Hegemoniei şi douăzeci de soldaţi – şi de asemenea hărţi detaliate şi actualizate ale centrului medical unde opera Volescu.

Sub alt nume, bineînţeles. Căci Ruanda fusese unul dintre locurile unde Ahile avusese adăposturi sigure şi celule de spionaj. Ceea ce Volescu nu avea cum să ştie era că experţii informaticieni ai lui Peter reuşiseră să spargă reţeaua clandestină a lui Ahile pornind de la computerul lui Suriyawong, şi, celulă cu celulă, organizaţia lui Ahile fusese fie cooptată, fie subminată sau distrusă.

Volescu depindea de o celulă ruandeză care fusese predată guvernului. Felix Starman alesese în continuare să conducă, prin intermediari, astfel încât membrii celulei să nu-şi dea seama că

de fapt lucrează pentru guvernul ruandez.

Aşadar, nu-i fusese uşor lui Starman – care insistase ca numele ales de el să-i fie tradus, astfel ca toată lumea să fie conştientă de imaginea mai degrabă bizară pe care voia s-o transmită – să renunţe la proprietatea sa. În timp ce Bean şi Petra urmau să-l ia pe Volescu, poliţia ruandeză îi aresta pe toţi ceilalţi membri ai organizaţiei lui Ahile. Li se promisese chiar că experţii Hegemoniei vor putea monitoriza demontarea reţelei informatice ruandeze a lui Ahile.

Zgomotul făcut de elicoptere era la fel de eficient ca sirenele poliţiei când era vorba de anunţarea apropierii lor, aşa că aterizară la un kilometru de centrul medical. Patru soldaţi din fiecare elicopter, cu motociclete aerodinamice, plecară să blocheze toate ieşirile. Restul se strecurară printre grădini şi parcări, blocuri de apartamente şi mici firme.

Întrucât toţi locuitorii Ruandei aveau antrenament militar, înţeleseră că trebuia să stea în case şi să privească soldaţii îmbrăcaţi în verdele-închis al Hegemoniei alergând prin curţi, adăpostindu-se. Ar fi încercat să telefoneze la guvern să afle ce se întâmplă, dar telefoanele mobile răspundeau cu mesajul „Ne îmbunătăţim serviciile pentru dumneavoastră, vă rugăm să aşteptaţi”, iar reţelele fixe spuneau că „Toate circuitele sunt ocupate”.

Sarcina Petrei era acum suficient de avansată şi ea nu mai putea alerga alături de trupe. Iar Bean era vizibil prea înalt şi de asemenea rămăsese în elicopter cu piloţii. Dar Bean îi antrenase pe acei oameni şi nu se îndoia de abilitatea lor. În schimb, Suriyawong, încercând încă să se reabiliteze, cu toate că Bean îl asigurase de încrederea sa deplină, ţinea să demonstreze că poate îndeplini perfect această misiune şi fără directa supraveghere a lui Bean.

Dură numai un sfert de oră până ce Suriyawong le transmise „fa”, ceea ce putea însemna *fait accompli* sau a patra notă a gamei muzicale, în funcţie de dispoziţia lui Bean. De data asta când văzu mesajul îl repetă strigând, şi elicopterele se ridicară în aer.

Aterizară în parcarea complexului medical. Aşa cum se cuvenea unei ţări bogate ca Ruanda, era o capodoperă; arhitectura era concepută astfel ca locul să pară pacienţilor un cămin. Semăna cu un sat, fiecare cameră care nu avea nevoie

de mediu controlat era deschisă adierii brizei.

Volescu era reţinut în laboratorul cu mediu controlat în care fusese arestat. Dădu grav din cap către Bean şi Petra atunci când intrară.

– Mă bucur să vă revăd, zise.

– A fost ceva din ce ne-ai spus adevărat? întrebă Petra. Vorbea calm, dar nu avea de gând să accepte glumele ca fiind ceva potrivit.

Volescu zâmbi uşor şi ridică din umeri.

– Să fac ceea ce voia băiatul părea o idee bună atunci. Mi-a promis... asta.

– Un loc în care să faci cercetări ilegale? întrebă Bean.

– Destul de ciudat, dar în noua perioadă de libertate, acum, când Hegemonia este lipsită de putere, cercetările mele nu sunt considerate ilegale aici. Deci nu voi fi nevoit să renunţ rapid la subiecţii mei.

Bean privi spre Petra.

– Încă mai spune „să renunţ” în loc de „să-i ucid”.

Zâmbetul lui Volescu deveni trist.

– Cât aş fi vrut să-i am pe toţi fraţii tăi, zise. Dar nu de asta sunteţi voi aici. Mi-am ispăşit deja pedeapsa şi am fost eliberat legal.

– Ne vrem copiii înapoi, spuse Petra. Pe toţi opt. Dacă nu cumva sunt mai mulţi.

– N-au fost niciodată mai mult de opt. Am fost ţinut tot timpul sub observaţie, după cum aţi aranjat voi, deci nu aş fi avut cum să falsific numărul. Nici distrugerea celor trei embrioni nu aveam cum s-o falsific.

– M-am gândit la câteva moduri, zise Bean. Cel mai evident, că cei trei la care ai pretins că ai descoperit Cheia lui Anton fuseseră deja luaţi. Ceea ce ai distrus erau embrionii altcuiva. Sau nimic.

– Dacă ştii atât de multe, de ce mai ai nevoie de mine?

– Opt nume şi adrese. Femeile care ne poartă copiii.

– Chiar dacă aş şti, zise Volescu, ce rost ar avea să-ţi spun? Niciunul din ei nu are Cheia lui Anton. Nu merită să fie studiaţi.

– *Nu* există un test nondistructiv, spuse Petra. Deci nu ştii care dintre ei are Cheia lui Anton declanşată. Trebuie să-i fi păstrat pe toţi. Să-i fi implantat pe toţi.

– Din nou vă spun, dacă tot ştiţi mai multe decât mine, vă rog

să-mi spuneţi când îi găsiţi. Mi-ar plăcea să ştiu ce a făcut Ahile cu cei cinci supravieţuitori.

Bean se apropie de unchiul său biologic. Îl domina prin înălţime.

– O, spuse Volescu, ce dinţi mari ai.

Bean îl apucă de umeri. Braţele lui Volescu păreau mici şi fragile în strânsoarea mâinilor uriaşe ale lui Bean. Bean căută şi apăsă cu degetele. Volescu se cutremură.

Mâinile lui Bean rătăciră alene pe umerii lui Volescu până când mâna dreaptă ajunse pe ceafa lui, iar degetul mare se juca pe capătul laringelui.

– Mai minte-mă o dată, şopti Bean.

– Ai crede, zise Volescu, că cineva care a fost atât de mic ar putea şti mai multe decât un huligan.

– Toţi am fost mici, interveni Petra. Dă-i drumul, Bean.

– Lasă-mă să-i zdrobesc puţin laringele.

– E prea încrezător. E foarte sigur că n-o să-i găsim niciodată.

– Atât de mulţi copii, spuse Volescu cu blândeţe. Şi atât de puţin timp.

– Contează pe faptul că n-o să-l torturăm.

– Sau poate chiar asta vrea, zise Petra. Cine ştie cum funcţionează creierul lui? Singura diferenţă între Volescu şi Ahile este dimensiunea ambiţiilor lor. Visele lui Volescu sunt foarte, foarte mici.

Ochii lui Volescu se umplură de lacrimi.

– Încă te mai consider fiul meu. Mă doare faptul că nu putem comunica mai bine.

Degetul lui Bean masa pielea lui Volescu circular, în jurul capătului laringelui.

– Mă surprinde că întotdeauna găseşti un loc în care să-ţi pui în practică ştiinţa bolnavă, zise Petra. Dar laboratorul ăsta e închis acum. Guvernul ruandez o să pună oameni de ştiinţă să-l studieze ca să afle ce făceai.

– Întotdeauna eu muncesc şi alţii se aleg cu laudele, spuse Volescu.

– Vezi că aproape îţi cuprind gâtul cu o singură mână?

– Hai să-l ducem în Ribeirão Preto, Julian.

– Ar fi amabil din partea voastră, zise Volescu. Ce mai fac sora mea şi soţul ei? Îi mai vezi, acum, că ai ajuns aşa de important?

– Vorbeşte despre familia mea de parcă nu ar fi el monstrul

care mi-a clonat ilegal fraţii şi apoi i-a ucis pe toţi, cu excepţia unei singure clone.

– S-au întors în Grecia, spuse Petra. Te rog nu-l omorî, Bean. Te rog.

– Aminteşte-mi de ce n-aş face-o.

– Pentru că noi suntem buni. Volescu râse.

– Trăiţi din crime. Câţi oameni aţi ucis voi doi? Şi dacă mai adăugăm şi Gândacii măcelăriţi în spaţiu...

– Bine, zise Petra. Omoară-l.

Bean strânse degetele. Nu prea mult. Dar Volescu scoase un sunet gâtuit, iar ochii îi ieşiră din orbite, în acel moment, Suriyawong intră în laborator.

– Domnule general Delphiki.

– O clipă, Suri. Tocmai omoară pe cineva.

– Domnule, zise Suriyawong. E un laborator pentru arme biologice.

Bean dădu drumul strânsorii.

– Tot cercetări genetice?

– Câţiva dintre ceilalţi savanţi care lucrează aici au fost înşelaţi asupra lucrărilor lui Volescu şi a sursei subvenţiilor sale. Se adună probe. Nu prea e mult de adunat. Dar totul pare să arate că Volescu dezvolta un virus al guturaiului care să poată transmite mutaţii genetice.

– Asta nu ar afecta adulţii, zise Bean.

– Nu ar fi trebuit să spun arme biologice, dar m-am gândit că astfel ţi-ai întrerupe mai repede jocul de-a strangularea.

– Atunci ce e?

– Un proiect pentru alterarea genomului uman, spuse Suriyawong.

– Ştim că la asta lucra, admise Petra.

– Dar nu cu ajutorul viruşilor purtători. Ce făceai aici, Volescu?

Volescu scuipă cuvintele.

– Îndeplineam condiţiile subvenţiilor mele.

– Subvenţii acordate de cine?

– De cei care acordă subvenţii.

– Sigilează locul ăsta, îi spuse Bean lui Suriyawong. O să-l sun pe Hegemon să ceară pază ruandeză.

– Bănuiesc, zise Petra, că prietenul nostru savant are o noţiune bizară despre refacerea rasei umane.

– Avem nevoie de Anton să vadă ce făcea micul său discipol

nebun, zise şi Bean.

– Suri, Bean nu avea de gând să-l omoare cu adevărat.

– Ba da, replică Bean.

– L-aş fi oprit eu.

Suri râse scurt, ca un lătrat.

– Câteodată, unii oameni trebuie omorâţi. Până acum scorul lui Bean e de unu la unu.

Petra încetă să mai participe la anchetarea lui Volescu. Abia puteau fi numite interogatorii – întrebările directe nu duceau nicăieri, ameninţările nu aveau niciun efect. Era înnebunitor şi stresant, iar ea ura modul în care o privea el. Privea la pântecul ei, care îi arăta sarcina din ce în ce mai mult, cu fiecare zi.

Totuşi, urmărea îndeaproape ceea ce numeau, din lipsa unei denumiri mai potrivite, „proiectul Volescu”. Şeful securităţii electronice, Ferreira, se concentra asupra cercetării computerului lui Volescu şi a urmăririi diverselor sale identităţi de pe net. Dar Petra se asigura că analizarea bazelor de date şi a pistelor pe care deja le aveau continua. Copiii erau pe undeva, implantaţi în mame-surogat, şi la un moment dat urmau să se nască. Volescu nu le-ar fi riscat vieţile interzicându-le mamelor accesul la îngrijire medicală – de fapt, trebuia să existe un nivel minim al acestei îngrijiri. Urmau deci să se nască în spitale, iar naşterile să fie înregistrate.

Cum ar putea să-şi găsească copiii printre milioanele care se năşteau într-un interval de timp dat, Petra nu avea nicio idee. Dar ei adunau date şi indicii despre fiecare variabilă care le-ar fi putut fi de folos şi cu care ar putea lucra atunci când în cele din urmă vor imagina un mod de identificare.

Între timp, Bean conducea ancheta lui Volescu. Obţinură câteva informaţii care se dovediră corecte, dar lui Bean îi era greu să-şi dea seama dacă Volescu lăsa involuntar să-i scape informaţii utile sau se juca cu ei strecurându-le fragmente de informaţii despre care ştia că până la urmă nu le vor fi chiar atât de folositoare.

Când nu era cu Volescu, Bean stătea cu Anton, care renunţase la pensie şi acceptase să ia o cantitate mare de medicamente care să-i controleze reacţia adversă la apropierea de domeniul ştiinţei.

– Îmi spun în fiecare zi, îi mărturisi el lui Bean, că nu mă ocup de ştiinţă, ci abia dacă am îndatoririle unui student. Mă ajută.

Dar tot îmi vine să vomit. Asta nu-mi face bine.

– Nu te forţa mai mult decât poţi suporta.

– Mă ajută soţia mea. Are foarte multă răbdare cu un om bătrân ca mine. Şi ştii ceva? E însărcinată. Pe cale naturală!

– Felicitări, zise Bean, ştiind cât de greu fusese pentru Anton, ale cărui dorinţe sexuale nu mergeau în aceeaşi direcţie cu planurile lui de reproducere.

– Trupul meu ştie cum, chiar şi la vârsta asta. Râse: Face ceea ce nu stă în natura lui.

Dar dincolo de fericirea lui personală, tabloul prezentat de Anton arăta din ce în ce mai sumbru.

– Planul lui era destul de simplu, zise. Avea de gând să distrugă rasa umană.

– De ce? N-are niciun sens. Din răzbunare?

– Nu, nu. S-o distrugă şi s-o *înlocuiască.* Virusul ales de el se fixează pe celulele reproducătoare umane. Fiecare spermatozoid, fiecare ovul. Infestează, dar nu ucide. Le croiesc şi înlocuiesc. Schimbări de tot felul. Forţa şi viteza unui est-african. Câteva modificări pe care nu le înţeleg pentru că nimeni nu a cartografiat cu adevărat această parte a genomului – nu pentru funcţiile lui. Şi altele, despre care nici măcar nu ştiu unde îşi au locul în genom. Am încercat să le elimin şi nu pot. Asta ar însemna ştiinţă adevărată. Trebuie s-o facă altcineva. Mai târziu.

– Ai lăsat la o parte marea modificare, zise Bean.

– Mica mea cheie. Virusul lui o declanşează.

– Deci nu are nicio posibilitate de vindecare. Şi nicio cale de a declanşa cheia abilităţilor intelectuale fără a declanşa şi tiparul creşterii continue.

– Dacă ar fi avut-o, ar fi folosit-o. Nu ar fi niciun avantaj dacă n-ar face-o.

– Deci *este* o armă biologică.

– Armă? Ceva care îţi afectează numai copiii? Care-i face să moară de gigantism înainte de a împlini douăzeci de ani? Mda, asta ar face armate întregi să intre în panică.

– Atunci ce e?

– Volescu se crede Dumnezeu. Sau cel puţin se joacă, îmbrăcându-se în hainele lui Dumnezeu. încearcă să arunce rasa umană pe următoarea treaptă a evoluţiei.

– Răspândeşte boala asta pentru ca *niciun* copil normal să nu se mai nască vreodată.

– Dar e o nebunie. Toţi oamenii să moară atât de tineri...

– Nu, nu, Julian. Nu e o nebunie. De ce trăiesc oamenii atât de mult? Matematicienii şi poeţii se consumă oricum pe la douăzeci-treizeci de ani. Trăim mult din cauza nepoţilor. Într-o lume dificilă, bunicii pot ajuta la asigurarea supravieţuirii nepoţilor. Societăţile care îşi păstrează bătrânii aproape, îi ascultă şi îi respectă – care îi *hrănesc* – întotdeauna se descurcă mai bine. Dar comunitatea poate ajunge în pragul înfometării. Există întotdeauna un risc. Suntem astăzi într-un asemenea pericol?

– Dacă războaiele se răspândesc...

– Da, războiul, zise Anton. Dacă ucizi o întreagă generaţie de bărbaţi, bunicii tot îşi mai păstrează potenţa sexuală. Pot produce o nouă generaţie chiar dacă cei tineri sunt morţi. Dar Volescu consideră că putem trece dincolo de planificarea morţii bărbaţilor tineri.

– Nu-l deranjează să obţină generaţii care să trăiască mai puţin de douăzeci de ani.

– Vrea să modifice tiparele societăţii. Tu când ai fost în stare să-ţi asumi un rol de adult, Bean? Când a fost creierul tău gata să schimbe lumea?

– La zece ani. Mai devreme, dacă aş fi avut o educaţie bună.

– Deci ţi se oferă o educaţie corespunzătoare. Toate şcolile se schimbă pentru că toţi copiii sunt gata să înveţe de la vârsta de trei ani. De la doi ani. La zece ani, dacă schimbarea genetică a lui Volescu se produce, noua generaţie e pregătită să ia locul celei vechi. Se căsătoresc cât mai devreme posibil. Se înmulţesc ca iepurii. Devin giganţi. De neoprit în război. Până îi doboară un atac de cord. Nu-ţi dai seama? În loc să-i trimitem pe cei tineri la o moarte violentă, îi trimitem pe cei bătrâni – bătrânii de optsprezece ani. În timp ce toată munca din ştiinţă, tehnologie, construcţii, agricultură – totul – este făcută de cei tineri. Cei de zece ani. Toţi ar fi ca tine.

– Nu ar mai fi umani.

– Specii diferite, da. Copii ai lui *Homo sapiens. Homo lumens,* poate. Capabili încă să se încrucişeze, însă cei de stil vechi îmbătrânesc, dar nu ajung niciodată mari. Şi nu sunt niciodată prea inteligenţi. Cum ar putea face faţă competiţiei? Sunt condamnaţi, Bean. Cei ca tine ar conduce lumea.

– Nu ar fi ca mine.

– E bine că eşti loial celor vechi, ca mine. Dar tu eşti ceva nou, Bean. Iar dacă vei avea copii cu mica mea cheie declanşată, nu, nu vor fi rapizi cum i-a proiectat Volescu, dar vor fi strălucitori. Ceva nou pe lumea asta. Când vor putea discuta unul cu altul, în loc să fie singuri, cum ai fost tu, vei fi capabil să ţii pasul cu ei? Mă rog, poate că da, poate *tu.* Dar eu voi putea ţine pasul cu ei?

Bean râse amar.

– Petra va putea? Asta spui, de fapt.

– Tu nu ai avut părinţi care să fie umiliţi descoperind că tu înveţi mai repede decât pot ei să-ţi predea.

– Petra i-ar iubi la fel de mult.

– Aşa e. Dar toată iubirea ei nu i-ar face umani.

– Şi totuşi, susţii că eu sunt categoric uman. Nu-i deloc adevărat.

– Uman prin dragoste, prin dorinţe. Asta te face să fii bun, nu diabolic. Dar prin viteza vieţii tale, prin realizările intelectuale, nu eşti singur pe lume?

– Până la eliberarea virusului.

– De unde ştii că nu va fi eliberat? întrebă Anton. De unde ştii că nu s-a realizat deja o şarjă şi nu s-a răspândit?

De unde ştii că nu s-a autoinfestat şi acum îl împrăştie peste tot unde se duce? în săptămânile de când a ajuns aici, câţi oameni din sediul Hegemoniei au răcit? Nas înfundat, mâncărimi în penis, sfârcuri sensibile – da, virusul *ăsta* l-a folosit drept bază; are un ciudat simţ al umorului.

– Nu am verificat simptomele mai subtile, dar am avut un număr normal de răceli.

– Probabil că nu, zise Anton. Probabil că nu a devenit el însuşi purtător. Ce rost ar fi avut? Vrea ca alţi oameni să-l răspândească.

– Spui că deja e eliberat.

– Sau are un website pe care trebuie să-l viziteze săptămânal sau lunar. Apoi nu o mai face timp de o lună. Astfel se trimite un semnal uneia dintre fostele reţele ale lui Ahile. Virusul este desigilat şi folosit. Şi tot ce a trebuit Volescu să facă a fost... să fie prizonier şi să nu aibă acces la computere.

– Cercetarea lui era atât de avansată? *Ar putea* avea un virus funcţional?

– Nu ştiu. Toate dosarele lui au fost modificate când s-a mutat. Când i-ai trimis un mesaj, mi-ai spus mie, nu-i aşa? I-ai trimis un

mesaj, iar el s-a mutat în Ruanda, înainte de asta poate că avea o versiune anterioară a virusului. Sau poate că nu. Poate acum a fost prima dată când a introdus în virus genele umane modificate. Dacă e aşa, atunci nu a fost eliberat. Dar ar putea fi. E pregătit. *Destul* de pregătit. Poate că l-ai prins tocmai la timp.

– Şi dacă *a fost* eliberat, ce facem?

– Atunci sper ca fiul pe care îl poartă soţia mea să fie ca tine, nu ca mine.

– De ce?

– Tragedia ta, Bean, este că ai fost singur. Dacă toată lumea va fi în curând ca tine, atunci ştii ce eşti.

– Un fraier.

– Un Adam.

Anton era insuportabil de amabil. Ceea ce era Bean, ceea ce i se întâmpla, n-ar fi dorit nimănui. Nici copilului său, nici copilului lui Anton. Dar Anton putea fi iertat pentru dorinţa lui prostească. El nu fusese aşa de mic; el nu fusese aşa de mare. El nu avea cum să ştie cât de... cât de larvară fusese etapa iniţială.

Ca la viermii de mătase, larvele speciei mele fac toată treaba cât sunt tinere. Apoi devin un fluture mare, asta văd oamenii, dar tot ce i-a mai rămas de făcut în viaţă e să-si depună ouăle, apoi să moară.

Bean discută despre asta cu Petra, apoi se duseră la Ferreira şi la Peter. Acum, căutarea prin computere era direcţională – în regim de urgenţă – spre detectarea oricărui fel de comutator pe care Volescu îl acţionase în fiecare zi sau în fiecare săptămână. Fără îndoială, comutatorul era proiectat astfel încât să se autodistrugă imediat ce mesajul era trimis. Ceea ce însemna că dacă *fusese* deja trimis, el nu se mai afla acolo. Dar i s-ar fi găsit urmele. Copii. Înregistrări de vreun fel. Nimeni nu călătoreşte prin reţea fără să lase urme.

Nici chiar Bean. El fusese de negăsit, schimbând constant totul. Dar Volescu rămăsese fixat în laboratoarele lui cât putuse de mult. Poate că nu fusese atât de grijuliu în manevrele lui pe net. La urma urmelor, Volescu se credea poate deştept, dar nu era ca Bean.

7
OFERTA

From: PeterWiggin%private@hegemon.gov

To: Vlad%Impaled@gcu.ru.gov

Re: Prietenii fratelui meu

Aş vrea să am ocazia să stau de vorbă cu tine. Faţă în faţă. De dragul fratelui meu. Pe teren neutru.

Peter sosi la St Petersburg sub pretextul că este observator şi consultant al negocierilor Pactului de la Varşovia care făceau parte din efortul Rusiei de a pune la punct o uniune care să rivalizeze cu cea europeană. Participă la câteva întruniri, iar în apartamentul său se desfăşurau mereu conversaţii. Desigur, agenda sa era diferită de cea oficială, şi progresă destul de bine – aşa cum se aşteptase – cu reprezentanţii unor ţări mai mici şi mai puţin prospere. Letonia, Estonia, Slovacia, Bulgaria, Bosnia, Albania, Croaţia, Georgia. Orice piesă din puzzle era importantă.

Nu orice ţară era o piesă. Uneori era un singur om.

De aceea Peter ajunse să se plimbe printr-un parc – nu unul dintre magnificele parcuri din inima St Petersburgului, ci unul micuţ, din Kohtla-Järve, un orăşel din nord-estul Estoniei, cu iluzii de metropolă. Peter nu era sigur de ce Vlad alesese un oraş care să implice trecerea graniţei – nimic n-ar fi putut atrage mai mult atenţia asupra întâlnirii lor. Iar faptul că se aflau în Estonia însemna că erau două servicii secrete care îi urmăreau, cel al Estoniei *şi* cel al Rusiei. Rusia nu uitase istoria: încă mai supraveghea Estonia folosindu-şi propriile servicii de spionaj în locul celor străine.

Poate că motivul era acest parc. Avea un lac – nu, un bazin, care iarna se transforma în patinoar, Peter era sigur de asta datorită formei perfect rotunde şi a numărului mare de bănci. Acum, vara, fără îndoială exista o campanie „sug sângele şi depun ouăle în acelaşi timp" împotriva ţânţarilor, care se înmulţiseră peste măsură.

– Închide ochii, zise Vlad.

Peter se aşteptă la vreun ritual de spionaj şi, oftând, se supuse. Oftatul îl făcu să deschidă gura suficient cât să simtă gustul unui insecticid pe care Vlad i-l pulveriza pe faţă.

– Mâinile, zise Vlad. Are gust rău, dar nu omoară. Mâinile.

Peter întinse mâinile. îi dădu şi pe ele cu spray.

– Nu vreau să pierzi mai mult de-o litră de sânge în timpul discuţiei. Oribil loc. Nimeni nu vine aici vara. Aşa că nu există microfoane. Sunt multe pajişti deschise, putem vedea dacă ne

urmăreşte cineva.

– Eşti supravegheat atât de îndeaproape?

– Guvernul rus nu-i aşa de înţelegător ca Hegemonul. Ţi-ai păstrat încrederea în Suriyawong pentru că ai crezut că întotdeauna i s-a opus lui Ahile. Dar eu? Nu-s de încredere. Aşa că dacă tu crezi că am influenţă, gândeşti greşit, prietene.

– Nu de asta sunt aici.

– Da, ştiu, ai venit la negocieri, rânji Vlad.

– Nu prea au rost negocierile atâta timp cât contrabanda şi mita fac vămile să pară simple glume.

– Mă bucur că înţelegi modul nostru de-a rezolva lucrurile. Să n-ai încredere în nimeni dacă nu l-ai mituit în ultima jumătate de oră.

– Apropo, nu-mi spune că ai cu adevărat un accent rusesc atât de puternic, zise Peter. Ai crescut la Şcoala de Luptă. Ar trebui să vorbeşti perfect Esenţiala.

– O vorbesc, răspunse Vlad tot cu accent rusesc. Cu excepţia cazurilor în care viitorul meu depinde de câte motive le dau oamenilor să-şi amintească cât sunt de diferit. Accentele se învaţă greu şi se menţin greu. Aşa că o să-l păstrez. Prin natura mea sunt un bun actor.

– Pot să-ţi spun Vlad?

– Pot să-ţi spun Peter?

– Da.

– Atunci tot da. Un modest strateg nu se poate purta mai oficial decât Hegemonul întregii lumi.

– Ştii doar peste cât din lume sunt Hegemon, zise Peter. După cum am spus, nu de asta sunt aici. Cel puţin nu în mod direct.

– Atunci de ce? Vrei să mă angajezi? Imposibil. Poate că nu au încredere în mine aici, dar categoric nu vor să plec nicăieri. Sunt un erou al poporului rus.

– Vlad, dacă ar fi avut încredere în tine, ce crezi că ai fi făcut acum?

Vlad râse.

– Aş fi condus armatele Maicii Rusia, aşa cum fac deja Alai, Supă Fierbinte, Virlomi şi mulţi alţii. Atât de mulţi Alexandru.

– Da, am mai auzit comparaţia asta, zise Peter. Dar eu o văd altfel. O văd ca pe cursa înarmărilor care a condus la Primul Război Mondial.

Vlad se gândi un moment.

– Iar noi, camarazii de la Şcoala de Luptă, suntem armele. Dacă o naţiune are unul, atunci şi cealaltă naţiune trebuie să aibă unul. Da, ăsta a fost motivul aventurii lui Ahile, cu răpirea.

– Uite ce vreau să spun: dacă ai un absolvent al Şcolii de Luptă – în special unul din gaşca lui Ender – atunci războiul devine mai mult, nu mai puţin probabil.

– Eu nu cred asta, zise Vlad. Da, Supă Fierbinte şi Alai sunt în miezul lucrurilor, dar Virlomi nu a făcut parte din gaşcă. Şi restul găştii – Bean şi Petra sunt cu tine, luptă pentru pacea lumii, nu? Contestatari în cadrul unei ceremonii fastuoase? Dink participă la un proiect comun anglo-american, ceea ce înseamnă că i s-au tăiat aripile, din punct de vedere militar. Shen îşi petrece timpul într-o funcţie ceremonială la Tokyo. Basculă e călugăr, cred, sau cum îi spun ei, şaman, undeva în Anzi. Tom Nebunul e la Sandhurst, închis într-o sală de clasă. Carn Carby e în Australia, care poate să aibă sau nu armată, dar oricum nimănui nu-i pasă. Iar Molo Musca... ei bine, se ocupă cu ceva prin Filipine. Dar nu e nici preşedinte şi nici vreun general important.

– Corespunde cu însemnările mele, deşi, cred eu, Carn s-ar lua la ceartă cu tine în privinţa valorii armatei australiene.

Vlad nu luă în seamă obiecţia.

– Vreau să spun că majoritatea ţărilor care au astfel de „comori naţionale” sunt mult mai preocupate să le ţină sub observaţie şi departe de putere, decât să le folosească cu adevărat în război.

Peter zâmbi.

– Da. Fie v-au cufundat până la gât în sânge, fie v-au închis într-o cutie. Mai are cineva o căsnicie fericită?

– Niciunul dintre noi nu are măcar douăzeci şi cinci de ani. Mă rog, poate Dink. Întotdeauna a minţit în privinţa vârstei. Majoritatea suntem adolescenţi sau abia trecuţi de adolescenţă.

– Le e teamă de voi. Cu atât mai mult acum, pentru că ţările care chiar şi-au *folosit* membrii găştii în război sunt acum guvernate de ei.

– Dacă tu numeşti „Islamul mondial” naţiune, eu unul o numesc revoltă cu scripturi.

– Numai să nu spui asta la Bagdad sau Teheran, zise Peter.

– De parcă m-aş putea duce acolo.

– Vlad, ţi-ar plăcea să te eliberezi de toate frumuseţile astea?

Vlad râse în hohote.

– Deci eşti aici ca să-l reprezinţi pe *Graff?* Peter rămase înmărmurit.

– Graff a venit la tine?

– Mi-a propus să fiu conducătorul unei colonii. Să scap de toate astea. O vacanţă plătită... pentru tot restul vieţii!

– Nu e o vacanţă, zise Peter. E o muncă foarte grea. Dar cel puţin ai *avea* o viaţă.

– Aşadar Peter Hegemonul vrea gaşca lui Ender departe de planetă. Pentru totdeauna.

– *Vrei slujba mea? Aş demisiona chiar astăzi dacă* aş şti că o vei lua tu. Tu sau oricare membru al găştii lui Ender. O vrei? Crezi că o poţi *păstra?* Atunci e a ta. Eu am obţinut-o numai pentru că am scris eseurile lui Locke şi am oprit un război. Dar în ultima vreme ce am făcut? Vlad, nu te consider un rival. Cum aş putea? Ce libertate ai tu ca să mi te opui?

Vlad ridică din umeri.

– Bun, deci motivele tale sunt sincere.

– Motivele mele sunt realiste, spuse Peter. Rusia nu se foloseşte de tine acum, dar nu te-a omorât şi nici nu te-a închis. Dacă ruşii vor decide vreodată că un război ar fi de dorit, necesar sau inevitabil, cât crezi că le va lua ca să te promoveze şi să te pună la conducere? În special dacă războiul ar merge prost o vreme. Tu eşti arsenalul lor nuclear.

– Nu tocmai. Întrucât creierul meu se presupune că e încărcătura acestei rachete, iar creierul meu a fost destul de defect ca să *pară,* că are încredere în Ahile, atunci înseamnă că nu sunt la fel de bun ca ceilalţi membri ai găştii.

– Într-un război împotriva lui Han Tzu, cât va dura până vei fi pus să comanzi o armată? Sau cel puţin să fii numit strateg?

– Cincisprezece minute, mai mult sau mai puţin.

– Prin urmare, este posibil ca Rusia să intre în război, ştiind că te are pe tine?

Vlad zâmbi puţin şi clătină din cap.

– Ca să vezi! Deci Hegemonul vrea să mă scoată din Rusia pentru ca Rusia să nu se mai aventureze în războaie.

– Nu e chiar aşa de simplu, zise Peter. Va veni o zi în care în cea mai mare parte a lumii conducerile naţionale vor fi unite...

– Adică vrei să spui că nu vor mai exista.

– ...într-un singur guvern. Nu vor mai exista state mari. Ci numai o mână de ţări mici. Dar, spre deosebire de Naţiunile

Unite şi Liga Naţiunilor şi chiar Hegemonia în forma ei anterioară, în această uniune guvernul central nu va fi foarte influent. Naţiunile din această ligă nu vor avea forţe terestre, marină sau aviaţie proprii. Nu vor avea control separat asupra propriilor frontiere – şi nu vor percepe taxe vamale. Nici marină comercială nu vor avea. Hegemonia va avea putere asupra politicii externe, fără alt rival. De ce s-ar alătura vreodată Rusia unei astfel de confederaţii?

– N-o va face niciodată. Peter aprobă. Şi aşteptă.

– Decât dacă ar considera că este singura cale sigură.

– Adaugă cuvântul „profitabilă” în această propoziţie şi vei fi mai aproape de adevăr.

– Ruşii nu sunt americani ca tine, Peter Wiggin. Noi nu facem lucruri pentru profit.

– Deci toate acele mite sunt oferite în scopuri caritabile.

– Îi ajută pe agenţii de pariuri şi pe prostituatele din Rusia să nu moară de foame, spuse Vlad. Cea mai subtilă formă a altruismului.

– Vlad, tot ce spun e să te gândeşti la asta. Ender Wiggin a făcut două fapte bune pentru omenire. I-a distrus pe Gândaci. Şi nu s-a mai întors niciodată pe Pământ.

Vlad se întoarse spre Peter cu ochii scăpărând.

– Crezi că nu ştiu cine a aranjat asta?

– Am pledat pentru asta, spuse Peter. Pe atunci nu eram Hegemon. Dar ai curajul să-mi spui că am greşit? Ce s-ar fi întâmplat dacă Ender însuşi s-ar fi aflat pe Pământ? Ostaticul tuturor. Iar dacă ţara lui natală ar fi reuşit să-i asigure protecţia, ce s-ar fi întâmplat? Ender Wiggin, ucigaşul de Gândaci, acum la conducerea forţelor armate ale temutelor State Unite. Gândeşte-te câte tertipuri, câte alianţe, câte atacuri preventive, toate astea pentru că marea şi groaznica armă se găseşte în mâinile unei naţiuni care încă mai crede că are dreptul să judece şi să guverneze toată lumea.

Vlad aprobă.

– Deci e doar o fericită coincidenţă că te-a lăsat fără niciun rival la Hegemonie.

– Am rivali, Vlad. Califul are milioane de adepţi care cred că el e cel ales de Dumnezeu să fie conducător al Pământului.

– Nu i-ai făcut aceeaşi ofertă şi lui Alai?

– Vlad, nu mă aştept să te conving. Doar te informez. Dacă va

veni o zi în care vei considera că singura ta speranţă este să părăseşti Pământul, dă-mi de ştire pe website-ul pe care o să ţi-l indic într-un e-mail. Sau dacă îşi dai seama că singura şansă de pace pentru ţara ta este ca toţi absolvenţii Şcolii de Luptă să dispară de pe Pământ, spune-mi, şi eu voi face tot posibilul ca să-i trimit în siguranţă de aici.

– Doar dacă nu mă duc mai întâi la superiorii mei şi le povestesc tot ce tocmai mi-ai spus.

– Spune-le, zise Peter. Spune-le şi vei pierde şi libertatea pe care o mai ai.

– Deci n-o să le spun.

– Dar o să te gândeşti la asta. O să fie acolo mereu, în subconştientul tău.

– Iar când toţi absolvenţii Şcolii de Luptă vor fi plecaţi, va rămâne Peter. Fratele lui Ender Wiggin. Conducătorul înnăscut al omenirii.

– Da, Vlad. Singura şansă pe care o avem să ne unim este un lider puternic, unanim acceptat. Un George Washington al nostru.

– Şi ăsta eşti tu.

– Dacă ar fi Califul, viitorul nostru va fi cel de lume islamică. Sau am putea fi transformaţi în vasali ai Regatului de Mijloc. Sau – spune-mi sincer, Vlad – ai prefera să fim conduşi de guvernul care acum se poartă aşa frumos cu tine?

– O să mă gândesc la asta, acceptă Vlad. Dar *tu* să te gândeşti la altceva. Ambiţia a fost una dintre trăsăturile pe baza cărora am fost admişi la Şcoala de Luptă.

Cât crezi că ne vom putea sacrifica? Uită-te la Virlomi. Persoana cea mai timidă pe care o putea admite Şcoala de Luptă. Dar pentru a-şi atinge scopul s-a transformat într-o zeiţă. Şi pare să-şi joace rolul cu entuziasm, nu-i aşa?

– Ambiţia contrabalansează instinctul de supravieţuire, zise Peter. Ambiţia te îndeamnă să rişti mult. Dar niciodată nu te conduce la distrugere sigură.

– Dacă nu eşti un nebun.

– Astăzi nu sunt nebuni în parcul ăsta, spuse Peter. Doar dacă nu pui la socoteală spionii care stau în apă respirând prin paie, ca să asculte discuţia noastră.

– Asta-i tot ce pot face estonienii.

– Mă bucur să aflu că ruşii nu şi-au pierdut simţul umorului.

– Toată lumea ştie câteva bancuri cu estonieni.
– Estonienii despre cine fac bancuri? întrebă Peter.
– Despre estonieni, bineînţeles. Doar că nu-şi dau seama că sunt bancuri.
Râzând, părăsiră parcul şi se întoarseră, Peter la maşina în care îl aştepta şoferul, Vlad la trenul către St Petersburg.
Unii dintre absolvenţii Şcolii de Luptă veniră la Ribeirăo Preto la invitaţia lui Peter. Pe alţii, Peter îi contactă prin prieteni comuni. Cu membrii găştii lui Ender se întâlni personal. Cu Carn Carby în Australia. Cu Blândul Dink şi Tom Nebunul în Anglia. Cu Shen la Tokyo. Cu Molo Musca la Manila. Iar cu Basculă la un consiliu la Quechuas, printre ruinele de la Machu Pi-chu, sediul său neoficial, de unde lucra la reorganizarea nativilor americani din America de Sud.
Niciunul nu acceptă oferta. Toţi ascultară şi ţinură minte.
Între timp, luptele de gherilă din India deveniră tot mai sălbatice. Din ce în ce mai multe trupe persane şi pakistaneze erau retrase din China. Până când veni ziua în care nimeni nu mai sâcâi armata chineză înfometată din provincia Sichuan. Atunci, Han Tzu o puse în mişcare.
Turcii se retraseră spre provincia Xinjiang. Indonezienii se întoarseră pe vasele lor şi se retraseră spre Taiwan. Arabii se alăturară ocupaţiei Indiei. Hanatul Chinez era liber de ocupaţia străină, fără ca împăratul să fi tras un singur foc de armă.
Imediat, americanii, europenii şi America Latină reveniră pe piaţă, cumpărând şi vânzând, ajutând China să se refacă după inutilele războaie de cotropire. Asta în timp ce naţiunile islamice continuau să piardă arme, bogăţii şi oameni în războiul din ce în ce mai brutal pentru controlul Indiei.
În acest timp, pe net apăru o nouă pereche de eseişti.
Unul semna „Lincoln” şi vorbea despre necesitatea de a pune capăt războaielor sângeroase şi opresiunii, şi despre asigurarea drepturilor şi libertăţilor tuturor societăţilor, dând unui guvern mondial onest şi cu respect pentru lege controlul exclusiv asupra armamentului.
Celălalt îşi spunea „Mattel”, făcând aluzie la Charles Ciocanul, cel care oprise înaintarea musulmanilor în Europa, la Poitiers. Martel atrăgea atenţia asupra gravului pericol care ameninţa omenirea din cauza existenţei Califului. Musulmanii, care în unele ţări europene ajungeau acum la mai mult de o treime din

populaţie, vor prinde curaj, vor prelua puterea şi-i vor forţa pe toţi europenii să trăiască sub brutala lege islamică.

Unii comentatori văzură la aceşti doi eseişti similitudini cu zilele în care Locke şi Demostene se duelau, şi o împărţire similară între înclinaţiile pacifiste potrivite unui şef de stat şi avertismentele de război. Acele eseuri se dovediseră a fi scrise de Peter şi Valentine Wiggin. Peter răspunse doar o singură dată unei întrebări despre „Lincoln”: „Există multe căi prin care lumea poate fi unită. Mă bucur să văd că nu sunt singurul care speră că acest lucru se va realiza prin democraţie liberală şi nu prin despotism.”

Şi tot o singură dată comentă, când fu întrebat despre „Martel”: „Nu cred că ajută cu ceva cauza păcii în lume dacă ridicăm la suprafaţă teama şi ura care duc la expulzări şi genocid.”

Ambele răspunsuri nu făcură decât să sporească credibilitatea celor doi eseişti.

8
ENDER

From: Rockette%Armenian@hegemon.gov

To: Noggin%Lima@begemon.gov

Re: Mă distrez bine, aşa că nu mă mai sâcâi

Iubitul meu soţ,

Ce ALTCEVA aş putea face stând pe un scaun, cu o burtă de dimensiunile unui hambar mărişor? E chiar o muncă grea, ţinând cont de faptul că tastatura se află la distanţă de un braţ. Iar propaganda antiislamică nu e cu mult mai dificilă decât respiraţia. Sunt armeanca, o, Tată al Balonului pe Care-l Port în Abdomenul Meu. Noi am învăţat cum musulmanii – desigur, în special turcii – au măcelărit creştinii armeni din timpuri imemoriale. Că niciodată nu trebuie să avem încredere în ei. Şi ştii ce? Când caut dovezi, atât antice, cât şi contemporane, nu trebuie să mă ridic de pe scaun.

Aşa că voi continua să scriu eseurile lui Martel şi voi continua să râd când Peter e acuzat că le-ar fi scris. Bineînţeles că fac asta la cererea lui, ceea ce înţeleg că a făcut şi Valentine când a scris eseurile lui Demostene, pe vremea când eram toţi elevi. Dar ştii ca nimeni nu-i va da importanţă lui Lincoln lui decât

dacă sunt şi îngroziţi. îngroziţi fie că islamicii vor cuceri lumea (adică, în particular, cartierul lor), fie de hidoasa vărsare de sânge care ar urma dacă ţările în care există minorităţi islamice ar începe să le restricţioneze drepturile sau să-i expulzeze.

În afară de asta, Bean, cred că ceea ce spun e adevărat. Alai are intenţii bune, dar categoric nu-şi controlează suporterii fanatici. În realitate, ei ucid oameni şi numesc asta „ execuţii”. De fapt încearcă să conducă India. Agită, îndeamnă la revoltă, comit atrocităţi inutile în Europa chiar în aceste clipe, presând naţiunile europene să se declare de partea Califului şi să înceteze comerţul cu China, care în realitate o alimentează pe Virlomi.

Şi acum eseul ăsta se va încheia pentru că durerile de stomac pe care le-am avut e clar că nu sunt dureri de stomac. Cred că vine copilul, cu două luni mai devreme. Te rog, întoarce-te cât poţi de repede.

Peter aştepta la uşa sălii de naşteri împreună cu Anton şi Ferreira.

– Naşterea asta prematură înseamnă ceva? îl întrebă pe Anton.

– Nu i-au lăsat pe doctori să studieze copilul în uter, aşa că nu am niciun fel de material genetic serios cu care să lucrez. Dar se ştie că în stadiile primare maturizarea este mult accelerată. Mie mi se pare posibil ca naşterea prematură să însemne că are cheia declanşată.

– Presupun, zise Peter, că ăsta ar fi indiciul de care aveam nevoie ca să găsim ceilalţi copii şi să descâlcim reţeaua lui Volescu.

– Pentru că şi ceilalţi ar putea fi prematuri? întrebă Ferreira.

– Cred că Volescu avea un comutator de siguranţă, şi după arestare a fost transmis un avertisment şi toate mamele-surogat au fugit. Asta nu ne-ar fi ajutat mai înainte, pentru că nu ştiam când a plecat semnalul, iar femeile gravide poate că reprezintă unul dintre cele mai stabile grupuri demografice, dar sute, mii dintre ele călătoresc.

Ferreira aprobă.

– Dar acum putem încerca să corelăm naşterile premature cu mutările bruşte, comparativ cu alte femei care nasc prematur.

– Şi apoi să le verificăm fondurile. Vor trebui să aibă acces la cea mai bună îngrijire medicală, şi cineva să plătească.

– Cu condiţia, spuse Anton, ca naşterea să nu fi fost prematură pentru că Petra are vreo problemă.

– Nu au existat naşteri premature în familia ei, zise Peter. Iar copilul s-a dezvoltat repede. Nu ca mărime, din păcate – dar toate organele s-au format înainte de termen. Cred că acest copil este ca Bean, probabil cheia este declanşată. Aşa că ne putem folosi de asta ca de un indiciu care să ne arate unde s-a dus Volescu şi unde ar putea aştepta viruşii momentul eliberării.

– Ca să nu mai vorbim de găsirea copiilor lui Bean şi ai Petrei, adăugă Anton.

– Bineînţeles. Asta e ţelul principal. Se întoarse către sora medicală: Să mă sune cineva când avem veşti despre starea mamei şi a copilului.

Bean se aşeză lângă patul Petrei.

– Cum te simţi?

– Nu aşa rău cum mă aşteptam, zise ea.

– Naşterea prematură are şi o parte bună. Copil mai mic, naştere mai uşoară. El e bine. Îl ţin în incubator numai din cauză că e mic. Toate organele funcţionează.

– Are... e ca tine.

– Chiar acum Anton supervizează analizele. Dar aşa cred şi eu. O luă de mână: Exact ceea ce voiam să evităm.

– Dacă e ca tine, atunci nu-mi pare rău.

– Dacă e ca mine, zise Bean, înseamnă că Volescu nu a avut niciun fel de test. Sau a avut unul, şi a eliminat copiii care erau normali. Sau poate toţi sunt ca mine.

– Ceea ce voiai să eviţi, şopti ea.

– Micile noastre miracole, zise Bean.

– Sper că nu eşti prea dezamăgit. Sper că... Gândeşte-te la asta ca la o şansă de a vedea cum ar fi fost viaţa ta dacă ai fi crescut într-un cămin adevărat, alături de părinţi. Nu abia scăpând cu viaţă şi apoi chinuindu-te să supravieţuieşti pe străzile din Rotterdam.

– La vârsta de un an.

– Gândeşte-te cum va fi să creştem copilul ăsta înconjurat de dragoste, învăţându-l atât de repede cât vrea el să înveţe. Toţi anii pierduţi îi vei recupera pentru copilul nostru.

Bean scutură din cap.

– Am sperat că va fi normal. Am sperat ca toţi să fie normali. Credeam că nu va trebui să ţin cont şi de asta.

– De ce să ţii cont?
– Că va trebui să iau copilul cu mine.
– Cu tine unde? întrebă Petra.
– F.I. are o nouă navă. Strict secretă. O navă-mesager. Foloseşte un câmp gravitaţional care compensează acceleraţia. Ajunge la viteza luminii într-o săptămână. Planul e ca, imediat ce găsim copiii, să-i iau pe cei ca mine, să decolăm şi să călătorim până se va găsi un leac pentru aşa ceva.
– După ce plecaţi, zise Petra, de ce crezi că Flota şi-ar mai da osteneala să găsească un leac?
– Pentru că vor să ştie cum să declanşeze Cheia lui Anton fără efecte secundare. Vor continua să lucreze la asta.
Petra aprobă. Suporta mai bine decât se aştepta Bean.
– Bine, zise ea. Imediat după ce găsim copiii, plecăm.
– Toţi?
– Sunt convinsă că în viziunea ta firesc legumocentrică asupra universului nu ţi-a trecut prin minte că nu am niciun motiv să rămân aici fără tine.
– Petra, asta înseamnă să ne izolăm de rasa umană. Pentru mine e altfel, pentru că eu *nu* sunt uman.
– Iar începi?
– Ce fel de viaţă ar fi asta pentru copiii normali? Să crească închişi pe o navă?
– O să pară doar câteva săptămâni, Bean. Cât de mult ar putea să crească?
– Vei fi ruptă de tot. De familia ta. De toată lumea.
– Prostule, zise ea. *Voi* sunteţi acum toată lumea. Tu şi copiii noştri.
– I-ai putea creşte pe copiii normali… normal. Lângă bunici. O viaţă obişnuită.
– O viaţă fără tată. Iar fraţii lor vor fi pe navă, deci nu se vor întâlni niciodată. Nu prea cred, Bean. Crezi că l-am născut pe băieţelul ăsta ca apoi să las pe cineva să-l ia de lângă mine?
Bean o mângâie pe obraz, pe păr.
– Petra, există o grămadă de argumente raţionale împotriva a ce spui tu, dar tocmai l-ai născut pe fiul meu şi nu am de gând să mă cert acum cu tine.
– Ai dreptate, zise Petra. Categoric trebuie să amânăm această discuţie până când voi alăpta pentru prima dată copilul şi-mi va deveni şi mai imposibil să mă gândesc să te las să-l iei

de lângă mine. Dar îţi spun de pe acum. N-o să mă răzgândesc niciodată. Iar dacă aranjezi în aşa fel încât să te furişezi şi să-mi furi fiul, şi să mă laşi văduvă fără să-mi rămână măcar copilul să-l cresc, atunci eşti chiar mai rău decât Volescu. Când ne-a furat el copiii am ştiut că e un monstru amoral. Dar tu – tu eşti soţul meu. Dacă tu îmi faci asta, mă voi ruga la Dumnezeu să te arunce în cea mai adâncă gaură a iadului.

– Petra, ştii că eu nu cred în iad.

– Dar dacă ai şti că eu mă rog pentru asta ar însemna iadul pentru tine.

– Petra, n-o să fac nimic dacă nu eşti şi tu de acord.

– Atunci vin cu tine, spuse ea, pentru că niciodată nu voi fi de acord cu altceva. Deci e hotărât. Nu mai avem ce discuţie să purtăm mai târziu, când voi fi mai raţională. Deja sunt cât se poate de raţională. De fapt, nu există niciun motiv raţional să nu vin dacă aşa vreau eu. E o idee excelentă. Iar să creşti pe o navă spaţială trebuie să fie mai bine decât să fii orfan pe străzile din Rotterdam.

– Nu-i de mirare că ţi-au pus numele unei pietre, zise Bean.

– Nu cedez şi nu pot fi doborâtă. Nu sunt doar o piatră, sunt *diamant.*

Pleoapele îi erau grele.

– Acum culcă-te, Petra.

– Numai dacă mă ţii în braţe, zise ea.

El îi luă mâna; ea o strânse cu putere pe a lui.

– Te-am convins să-mi faci un copil, spuse ea. Să nu te gândeşti nicio clipă că nu o să mă descurc şi cu asta.

– Ţi-am promis deja, Petra, zise Bean. Orice am face, facem pentru că eşti şi tu de acord că aşa e bine.

– Am crezut că *vrei* să mă părăseşti. Călătoria asta spre... nicăieri. Am crezut că „nicăieri” e *mai bine* decât să trăieşti lângă mine...

– Aşa e, iubito, zise Bean. Nicăieri nu e mai bine decât lângă tine.

Copilul fu botezat de un preot. Veni la incubator; desigur, nu era pentru prima dată când făcea asta, mai botezase nou-născuţi bolnavi, înainte de a muri. Păru uşurat să afle că acest copil era puternic şi sănătos şi că va supravieţui, în ciuda fragilităţii lui.

– Andrew Arkanian Delphiki, te botez în numele Tatălui, al

Fiului şi al Sfântului Duh.

În jurul incubatorului se adunaseră mulţi să privească. Familia lui Bean, a Petrei, bineînţeles Anton, Ferreira, Peter şi familia Wiggin, Suriyawong şi membrii micii armate a lui Bean, cei care nu se aflau în misiune. Fură nevoiţi să mute incubatorul într-o sală de aşteptare suficient de mare ca să încapă toţi.

– O să-i spui Ender, nu-i aşa? întrebă Peter.

– Până ne opreşte el, zise Petra.

– Ce uşurare, spuse Theresa Wiggin. Acum nu va mai trebui să-ţi botezi propriul copil cu numele fratelui tău, Peter.

Peter o ignoră, ceea ce însemna că vorbele ei îl atinseseră cu adevărat.

– Copilul poartă numele Sfântului Andrei, zise mama Petrei. Copiii sunt numiţi după sfinţi, nu după soldaţi.

– Bineînţeles, mamă. Ender şi fiul nostru au fost *amândoi* numiţi după Sfântul Andrei.

Anton şi echipa lui aflară că da, copilul moştenise cu siguranţă sindromul lui Bean. Cheia era declanşată.

Iar compararea a două seturi de gene confirma faptul că modificarea genetică a lui Bean se putea transmite.

– Dar nu există niciun motiv să presupunem că toţi copiii vor avea mutaţia, le explică el lui Bean, Petrei şi lui Peter. Oricum, cel mai posibil e ca această trăsătură să fie dominantă. Deci orice copil care o are se va dezvolta rapid.

– Naştere prematură, zise Bean.

– Putem presupune, statistic, că jumătate din cei opt copii au moştenit-o. Legea lui Mendel. Nu e ceva bătut în cuie, pentru că e implicată şi o componentă aleatorie. Ar putea fi doar trei. Sau cinci. Sau mai mulţi. Sau ar putea fi numai unul. Dar cel mai probabil...

– Ştim cum funcţionează legile probabilităţii, profesore, îl întrerupse Ferreira.

– Voiam să scot în evidenţă incertitudinea.

– Credeţi-mă, zise Ferreira, incertitudinea e viaţa mea. Până acum am găsit fie două duzini, fie aproape o sută de grupuri de femei care au născut în decursul a două săptămâni după Petra, şi care s-au mutat în acelaşi timp cu altele din grupul lor, din ziua în care a fost arestat Volescu.

– Cum poţi să nu ştii nici câte grupuri sunt? întrebă Bean.

– Criteriile de selecţie, zise Petra.

– Dacă le împărţim în grupuri de femei care au plecat la două zile diferenţă, atunci avem cel mai scăzut total. Dacă modificăm intervalul de timp, se schimbă şi grupurile.
– Dar despre copiii prematuri ce ştiţi?
– Asta presupune ca doctorii să ştie că sunt prematuri. Noi ne ghidăm după greutatea scăzută la naştere, îi eliminăm pe copiii care se situează deasupra limitei inferioare a greutăţii normale. Majoritatea vor fi prematuri. Dar nu toţi.
– Şi toate astea, zise Petra, depind de faptul dacă toţi copiii se dezvoltă în acelaşi ritm.
– Asta-i tot ce putem face, zise Peter. Dacă se dovedeşte că Cheia lui Anton nu provoacă la toţi naşterea după aproximativ aceeaşi durată a sarcinii... ei bine, atunci cea mai mare problemă a noastră e faptul că nu ştim când au fost implantaţi ceilalţi embrioni.
– Unii dintre embrioni s-ar putea să fi fost implantaţi mult mai recent, spuse Ferreira. Deci vom continua să includem în baza de date femei pe măsură ce dau naştere unor copii sub greutatea normală şi se dovedeşte că s-au mutat în perioada când a fost arestat Volescu. Vă daţi seama câte variabile avem pe care nu le cunoaştem? Câţi dintre embrioni au Cheia lui Anton. Când au fost implantaţi. *Dacă* au fost implantaţi toţi. *Dacă* Volescu într-adevăr a transmis un semnal.
– Credeam că ai spus că a transmis unul.
– Da, aprobă Ferreira. Doar că nu ştim despre ce a fost vorba. Poate că lansarea lui a fost virusul. Poate că mamele au plecat. Poate ambele. Poate niciunul.
– Nu ştim o mulţime de lucruri, zise Bean. Remarcabil cât de puţine am aflat din computerul lui Volescu.
– E un om meticulos. Ştia perfect de bine că într-o zi ar putea fi prins şi computerul lui analizat. Am aflat mai mult decât ne imaginam – dar mai puţine decât speram.
– Continuă să cauţi, spuse Petra. Până atunci, am o ventuză sub formă de copil care trebuie ataşată de una din cele mai sensibile părţi ale trupului meu. Promiteţi-mi că n-o să-i crească dinţii mai devreme.
– Nu ştiu, zise Bean. Eu nu-mi amintesc să nu fi avut dinţi.
– Mulţumesc pentru încurajări.
Ca de obicei, Bean se trezi noaptea ca să-l aducă Petrei pe micul Ender să-l hrănească. Cât era de mic, avea plămâni

puternici. Vocea lui nu era deloc slabă.

Şi, ca de obicei, după ce copilul începu să sugă, Bean privi până ce Petra se întoarse să hrănească copilul pe partea cealaltă. Apoi adormi.

Dar se trezi din nou. De obicei nu se trezea, căci ştia că întotdeauna lucrurile se desfăşoară la fel. Petra încă mai alăpta copilul, dar plângea.

– Iubito, ce s-a întâmplat? întrebă Bean, atingându-i umărul.

– Nimic, zise ea. Se opri din plâns.

– Nu încerca să mă minţi. Plângeai.

– Sunt atât de fericită, zise ea.

– Te gândeai la vârsta pe care o va avea micul Ender când va muri.

– Ce prostie! O să plecăm cu o navă până vor găsi leacul. Va trăi o sută de ani.

– Petra...

– Ce-i? Nu te mint.

– Plângi pentru că în mintea ta deja îi vezi moartea. Ea se sculă şi ridică în braţe copilul acum adormit.

– Bean, chiar nu te pricepi la lucrurile astea. Plângeam pentru că mă gândeam la tine când erai copil mic, că nu ai avut un tată să vină să te ia când plângeai noaptea şi o mamă care să te ţină în braţe şi să te hrănească din propriul ei trup, şi că nu ai cunoscut dragostea.

– Dar când în cele din urmă am aflat ce este, am primit mai multă decât ar putea spera un om.

– Ai al naibii de multă dreptate, zise Petra. Să nu uiţi asta.

Se ridică şi duse copilul la loc în pătuţ.

Ochii lui Bean se umplură de lacrimi. Nu din milă pentru sine când era copil. Dar îşi aminti de sora Carlotta, care îi devenise mamă şi-i stătuse alături mult timp înainte ca el să înveţe ce înseamnă dragostea şi să-i poată răspunde la fel. Şi câteva lacrimi erau şi pentru Poke, prietena care avusese grijă de el când ajunsese în pragul morţii prin malnutriţie pe străzile din Rotterdam.

– Petra, nu ştii cât de scurtă e viaţa, chiar dacă nu ai vreun defect de genul Cheii lui Anton? Atât de mulţi oameni ajung prematur în mormânt, iar pe unii dintre ei eu i-am pus acolo. Să nu plângi pentru mine. Să plângi pentru fraţii mei de care s-a descotorosit Volescu, încercând să distrugă urmele crimelor

sale. Să plângi pentru toţi copiii pe care nimeni nu i-a iubit vreodată.

Bean crezu că fusese discret întorcându-şi capul pentru ca Petra să nu-i vadă lacrimile când se strecură la loc în pat. Fie că le văzu, fie că nu, se strânse lângă el şi-l luă în braţe.

Cum putea să-i spună acestei femei care fusese întotdeauna atât de bună cu el şi-l iubise mai mult decât ştiuse el să-i întoarcă dragostea – cum putea să-i spună că o minţise? El nu credea că se va găsi vreodată un leac pentru Cheia lui Anton.

Când se va îmbarca pe acea navă împreună cu copiii care aveau aceeaşi boală, se aştepta să decoleze şi să se îndrepte spre stele. Va trăi suficient de mult ca să-i înveţe pe copii cum să piloteze nava. Ei vor explora. Vor trimite înapoi rapoarte prin ansiblu. Vor cartografia planetele locuibile mult mai departe decât vor vrea ceilalţi oameni să călătorească. În cincisprezece sau douăzeci de ani timp subiectiv vor trăi o mie de ani sau chiar mai mult în timp real, iar datele strânse de ei vor fi o adevărată comoară. Vor fi pionieri pe sute de colonii.

Iar apoi vor muri, fără să-şi amintească să fi pus piciorul pe o planetă, şi fără să aibă copii care să transmită boala lor următoarei generaţii.

Şi totul va fi suportabil, pentru ei şi pentru Bean, pentru că vor şti că pe Pământ, mama şi fraţii lor sănătoşi vor duce vieţi normale, se vor căsători şi vor avea copii, astfel că atunci când călătoria lor de sute de ani se va sfârşi, toate fiinţele umane vor fi înrudite cu ei într-un fel sau altul.

Aş a vom fi şi noi o parte din tot.

Deci nu contează ce ţi-am promis, Petra; tu nu vii cu mine, şi nici copiii noştri sănătoşi. Iar într-o zi vei înţelege şi mă vei ierta pentru că mi-am încălcat cuvântul faţă de tine.

9
PENSIA

From: PeterWiggin%personal@hegemon.gov

To: Cbampi%T'it'u@QuechuaNation.Freenet.ne.com

Re: Cea mai bună speranţă pentru popoarele quechua şi aymara

Dragă Champi T'it'u,

Îţi mulţumesc că ai acceptat vizita mea. Ţinând cont de faptul

că am încercat să-ţi spun „Basculă” ca şi când ai mai fi copil la Şcoala de Luptă şi prieten al fratelui meu, mă surprinde că nu m-ai dat afară pe loc.

După cum am promis, îţi trimit varianta curentă a Constituţiei Popoarelor Libere de pe Pământ. Eşti singura persoană din afara cercului intim al oficialilor Hegemoniei care o vede, şi te rog să ţii mine că e numai o schiţă. Ţi-aşfi recunoscător pentru sugestii.

Ţelul meu este o Constituţie care să fie atractivă atât pentru naţiunile care sunt recunoscute ca state, cât şi pentru popoarele care încă nu au un stat. Constituţia nu ar avea succes dacă nu ar vorbi aceeaşi limbă în ambele cazuri. În consecinţă, există unele aspiraţii la care va trebui să renunţi şi pretenţii pe care va trebui să ţi le retragi. Dar cred că vei observa că acest lucru este valabil şi pentru statele care acum ocupă teritoriile pe care le revendici pentru popoarele quechua şi aymara.

Principiile majorităţii, viabilităţii, vecinătăţii şi compactităţii îţi vor garanta un teritoriu autoguvernat, cu toate că va fi mai mic decât ceri în prezent.

Dar cererea ta actuală, deşi justificabilă din punct de vedere istoric, nu poate fi satisfăcută fără un război sângeros. Abilităţile tale militare sunt suficiente ca să garanteze o luptă mult mai echilibrată decât ar anticipa guvernele Ecuadorului, al statului Peru, Boliviei şi Columbiei. Dar chiar dacă obţii o victorie totală, cine va fi succesorul tău?

Îţi vorbesc sincer, deoarece nu cred că alergi după o iluzie, ci te-ai angajat într-o acţiune clară, tangibilă. Calea războiului ar putea avea succes pentru un timp – dar preţul plătit în sânge, pierderi economice şi ură de-a lungul a generaţii întregi va fi exagerat.

Pe de altă parte, ratificarea Constituţiei Hegemoniei îţi va garanta o patrie, în care cei care insistă să fie guvernaţi exclusiv de lideri quechua şi aymara şi să-şi crească copiii ca vorbitori de limbă quechua şi aymara să poată migra liberi, fără să mai aibă nevoie de permisiunea nimănui.

Te sfătuiesc să ţii cont de clauza irevocabilităţii. Pot să-ţi promit că va fi luată foarte în serios. Să nu ratifici această Constituţie dacă tu şi poporul tău nu intenţionaţi să o respectaţi.

Cât despre întrebarea personală pe care mi-ai adresat-o:

Nu cred că are importanţă dacă eu sunt cel care uneşte lumea sub un singur guvern. Nimeni nu e de neînlocuit. Oricum, sunt

destul de sigur că pentru asta e nevoie de o persoană exact ca mine. Iar în prezent, singurul care îndeplineşte această cerinţă sunt eu.

Dedicat unui guvern liberal, cu un grad înalt al libertăţilor personale. La fel de dedicat hotărârii de a nu tolera nicio încălcare a păcii sau opresiune a unui popor de către altul. Şi destul de puternic ca să fac ca asta să se întâmple fi să dureze.

Alătură-mi-te, Champi T'it'u, şi nu vei mai fi un insurecţionar ce se ascunde în Anzi. Vei fi şeful unui stat în cadrul Constituţiei Hegemoniei. Iar dacă ai răbdare şi aştepţi până obţinem ratificarea din partea a cel puţin două dintre ţările în discuţie, atunci tu şi întreaga lume veţi putea vedea că drepturile popoarelor băştinaşe pot funcţiona în pace şi echitate.

Acest lucru este posibil numai dacă fiecare dintre părţi e hotărâtă să facă sacrificiile necesare ca să asigure pacea şi libertatea tuturor celorlalte părţi. Dacă una dintre ele apucă pe drumul războiului sau al opresiunii, atunci într-o zi va suporta întreaga presiune pe care o pot creea Naţiunile Libere. În acest moment, asta nu înseamnă prea mult. Dar cât crezi că îmi va lua ca să o transform într-o forţă demnă de luat în considerare?

Dacă vei fi alături de mine, Champi T'it'u, nu vei mai avea nevoie de un alt aliat.

Cu sinceritate, Peter

Ceva îl deranja pe Bean, nu-i dădea pace undeva, în subconştient. La început presupuse că era vorba doar de oboseală, fiindcă dormea în reprize scurte în fiecare noapte. Apoi se transformă în anxietate pentru că prietenii lui – mă rog, prietenii Petrei şi ai lui Ender – erau implicaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte în India, pe care era imposibil să o câştige toţi.

Mai târziu, pe când schimba scutecele lui Ender, îşi dădu seama. Poate din cauza numelui copilului. *Poate,* gândi el cu amărăciune, *din cauza a ceea ce avea pe mâini.*

Termină de schimbat copilul şi îl lăsă în pătuţul de unde Petra, adormită, îl putea auzi dacă plângea.

Apoi plecă în căutarea lui Peter.

Fireşte, nu fu uşor să intre la el. Nu pentru că birocraţia ar fi fost atât de greoaie în Ribeirão Preto, dar se extinsese destul de când Peter îşi permitea să plătească pentru un plus de protecţie. Nu exista nimeni care să stea pur şi simplu de pază. Dar o

secretară aici, un funcţionar dincolo, şi Bean constată că trebuise să se explice de trei ori – la ora cinci şi jumătate dimineaţa – înainte de a ajunge să o întâlnească pe Theresa Wiggin.

Şi, dacă se gândea mai bine, pe ea voia s-o vadă.

– Vorbeşte la telefon cu vreun şef european, îi spuse ea. Fie îl linguşeşte, fie se lasă linguşit, depinde cât de mare şi de puternică e ţara lui.

– De asta e toată lumea trează aşa devreme.

– Încearcă să se trezească suficient de devreme ca să prindă o parte cât mai mare a zilei de lucru din Europa. Ceea ce e greu, fiindcă la ei asta înseamnă doar câteva ore dimineaţa. Dimineaţa *lor.*

– Atunci o să vorbesc cu tine.

– E o problemă derutantă, zise Theresa. Ai afaceri atât de importante încât te scoli la cinci şi jumătate să-l vezi pe Peter, şi totuşi destul de lipsite de importanţă încât când afli că vorbeşte la telefon poţi să discuţi cu mine despre ele.

O spuse cu atâta vervă, încât lui Bean aproape că-i scăpă amărăciunea din spatele cuvintelor ei.

– Încă te mai tratează ca pe o mamă de ceremonie? întrebă.

– Îşi consultă fluturele coconul?

– Şi... ceilalţi copii ai tăi cum te tratează? Faţa ei se întunecă.

– Asta era treaba ta?

Nu fu sigur dacă întrebarea era o ironie înţepătoare – adică, asta nu te priveşte pe tine – sau o simplă întrebare – pentru asta ai venit? Alese prima variantă.

– Ender e prietenul meu, zise Bean. Mai mult decât oricine altcineva, cu excepţia Petrei. Mi-e dor de el. Ştiu că există un ansiblu pe navă. Doar mă întrebam.

– Am patruzeci şi şase de ani, spuse Theresa. Când Val şi Andrew vor ajunge la destinaţie, o să fiu... bătrână. De ce mi-ar mai scrie?

– Deci nu-ţi scriu.

– Chiar dacă-mi scriu, F.I. nu a găsit de cuviinţă să mă informeze.

– Nu prea sunt tari la livrarea poştei, din câte-mi amintesc. Se pare că ei cred că cea mai bună terapie pentru dorul de familie este „ochii care nu se văd se uită”.

– Sau Andrew şi Valentine nu pot fi deranjaţi. Theresa tastă

ceva: Uite. Încă o scrisoare pe care n-o s-o transmit niciodată.

– La cine scrii?

– Cui. Voi, străinii, distrugeţi limba engleză.

– Nu vorbesc engleza. Vorbesc Esenţiala. în Esenţială nu există „cui”.

– Îi scriu lui Virlomi să-i atrag atenţia asupra faptului că Suriyawong încă e îndrăgostit de ea, şi ea n-are de ce să încerce să se joace de-a zeii în India când ar putea s-o facă de-adevăratelea căsătorindu-se şi având copii.

– Ea nu-l iubeşte pe Suri, zise Bean.

– Atunci pe cine?

– India. Pentru ea asta este mai mult decât patriotism.

– Matriotism. Nimeni nu se gândeşte la India ca la ţara-tată.

– Iar tu eşti matriarh. Împărţi sfaturi matrimoniale absolvenţilor Şcolii de Luptă.

– Doar celor din gaşca lui Ender, care se întâmplă să fie azi şefi de stat sau lideri de insurecţii sau, în cazul de faţă, zeităţi în creştere.

– Am doar o întrebare pentru tine, zise Bean.

– Aha. Să revenim la subiect.

– Ender primeşte pensie?

– Pensie? Da, cred că da. Da. Bineînţeles.

– Şi ce se întâmplă cu pensia când el pierde vremea călătorind cu viteza luminii?

– Adună dobândă, îmi imaginez.

– Deci nu tu o administrezi?

– Eu? Nu cred.

– Soţul tău, atunci?

– Eu sunt cea care are grijă de bani, zise Theresa. Aţâţi câţi sunt. *Noi* nu primim pensie. Dacă mă gândesc bine, nici salarii nu avem. Suntem doar nişte pierde-vară. Nişte vivandiere. Ne-am luat amândoi concediu de la Universitate pentru că era prea periculos pentru potenţialii ostatici să se afle undeva unde duşmanii i-ar putea răpi. Bineînţeles, răpitorul principal e mort, dar... am rămas aici.

– Deci F.I. are banii lui Ender.

– Unde vrei să ajungi? întrebă Theresa.

– Nu ştiu, zise Bean. Îl ştergeam la fund pe micul meu Ender, şi m-am gândit că e o grămadă de rahat pe aici.

– Sug mereu. Sânul nu pare să se micşoreze. Storc mai mult

decât ar putea obţine de la un sân fără să-l facă să se stafidească.

– M-am gândit că eu ştiu ce pensie primesc, şi e destul de mult. De fapt, nu mai trebuie să muncesc toată viaţa. Petra la fel. Cea mai mare parte o investim pur şi simplu. Investiţiile produc alţi bani. Se adună repede. În curând, veniturile noastre din pensiile investite vor fi mai mari decât suma pe care am investit-o iniţial. Bineînţeles, asta se întâmplă în parte pentru că avem multe informaţii din interior. Ştii tu, despre ce războaie vor începe şi care vor eşua, genul ăsta de lucruri.

– Spui că cineva trebuie să aibă grijă de banii lui Andrew.

– Ştii ceva, zise Bean, o să aflu de la Graff cine îi administrează.

– Vrei să-i investeşti? întrebă Theresa. Să meargă în speculaţii bancare sau management financiar tocmai când Peter va reuşi în cele din urmă să obţină pacea lumii?

– Nu voi fi aici când Peter...

– Oh, Bean, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă lua în serios şi nu mă face să mă simt prost că acţionez de parcă tu n-ai fi pe moarte. Prefer să nu mă gândesc că vei muri.

– Spuneam doar că nu sunt persoana potrivită să administrez... portofoliul lui Ender.

– Atunci... cine?

– N-ar trebui să fie *cui?* Ea făcu o grimasă.

– Nu, deloc. Nici măcar dacă ai vorbi engleza.

– Nu ştiu. Nu am niciun candidat.

– Şi deci ai vrut să vorbeşti cu Peter. Bean ridică din umeri.

– Dar n-are niciun sens. Peter nu se pricepe la investiţii şi... nu, nu, nu. Văd unde vrei să ajungi.

– Cum, când nici eu nu sunt sigur?

– O, eşti sigur. Tu crezi că Peter finanţează o parte din toate astea din pensia lui Andrew. Crezi că delapidează banii fratelui lui.

– Mă îndoiesc că Peter ar numi asta delapidare.

– Atunci cum ar numi-o?

– În mintea lui Peter, probabil Ender cumpără obligaţiuni guvernamentale emise de Hegemonie. Când Hegemonul va conduce lumea, Ender va primi patru procente pe an, scutite de impozit.

– Chiar şi eu ştiu că asta e o investiţie proastă.

– Din punct de vedere financiar. Doamnă Wiggin, Peter foloseşte mult mai mulţi bani decât micile sume pe care statele plătitoare de taxe încă le mai trimit Hegemoniei.

– Taxele variază, zise Theresa.

– El a spus asta?

– John Paul e mai aproape de lucrurile astea. Când lumea e îngrijorată din cauza războaielor, banii curg spre Hegemonie. Nu mulţi, doar puţin în plus.

– Când am ajuns aici prima dată nu era decât Peter, voi doi şi soldaţii pe care îi adusesem cu mine. Câţiva secretari. Şi o mulţime de datorii. Totuşi, Peter a avut întotdeauna destui bani ca să ne urce în elicoptere. Bani pentru combustibil, bani pentru muniţie.

– Bean, ce am câştiga acuzându-l pe Peter că delapidează pensia lui Ender? Ştii şi tu că Peter nu se îmbogăţeşte din asta.

– Nu, dar asta *îl face* Hegemon. Ender ar putea avea nevoie cândva de banii ăştia.

– Ender nu se va întoarce niciodată pe Pământ, Bean. Cât de valoroşi ar fi banii în lumea nouă pe care o va coloniza? Ce e rău în asta?

– Deci nu te deranjează că Peter foloseşte banii fratelui său.

– *Dacă* face asta. Ceea ce mă îndoiesc. Zâmbetul Theresei era încordat, iar ochii îi sclipiră pentru o clipă. Ursoaica apărându-şi puiul.

– Îţi protejezi fiul care e aici, chiar dacă îl înşală pe fiul care a plecat.

– De ce nu te întorci acasă să ai grijă de propriul tău copil în loc să te amesteci în treburile copilului meu?

– Şi pionierii Vestului înconjurau căruţele ca se le protejeze de săgeţile amerindienilor.

– Îmi placi, Bean. Dar sunt şi îngrijorată pentru tine. O să-mi fie dor de tine după ce mori. O să fac tot ce-mi stă în putinţă s-o ajut pe Petra să treacă prin momentele grele. Dar ia-ţi mâinile de hipopotam de pe fiul meu. Pe umerii lui apasă răspunderea întregii lumi, în caz că n-ai observat.

– Bănuiesc că nu voi vorbi cu Peter în dimineaţa asta.

– Sunt încântată să fiu de folos, zise Theresa.

– Te rog să nu-i spui că am trecut pe aici.

– Cu plăcere. De fapt, deja am uitat că eşti aici.

Se reîntoarse la computer şi continuă să tasteze. Bean spera

că scrie cuvinte fără sens şi şiruri de litere, pentru că era prea furioasă ca să scrie ceva inteligibil. Chiar se gândi să tragă cu ochiul, numai ca să se convingă. Dar Theresa era buna sa prietenă care doar îşi proteja fiul. Nu avea niciun motiv să şi-o facă duşmancă.

Hoinări mult, picioarele lui lungi purtându-l mult mai repede şi mult mai departe decât ar fi ajuns un om mergând atât de încet. Chiar dacă nu se mişca rapid, îşi simţea inima bătând cu putere. O simplă plimbare pe un coridor era ca o scurtă alergare.

Cât timp mai am? Nu atât de mult cât aveam ieri.

Theresa îl privi îndepărtându-se şi se gândi: *îl iubesc pe băiatul ăsta pentru că îi este aşa de credincios lui Ender. Şi are categoric dreptate să-l suspecteze pe Peter. E genul de lucruri pe care l-ar face el. Din câte ştiu, Peter a obţinut pentru noi şi salariul întreg de la Universitate, numai că nu ne-a spus că ne încasează cecurile.*

Totuşi, poate că e plătit în secret de China sau de America sau de vreo altă ţară care îi apreciază serviciile ca Hegemon.

Doar dacă nu-i apreciază serviciile ca Lincoln. Sau... ca Martel. Dacă el scrie într-adevăr eseurile lui Martel. Aşa ceva miroase a propagandă gen Peter, dar stilul nu seamănă deloc cu al lui, iar de data asta e puţin probabil să fie Valentine. Oare a găsit un alt scriitor-surogat?

Poate cineva contribuie în stil mare la cauza lui „Martel”, iar Peter încasează banii pentru a o finanţa pe a sa.

Dar nu. S-ar răspândi zvonuri despre astfel de contribuţii. Peter nu ar fi atât de nebun încât să accepte bani care l-ar putea compromite dacă s-ar afla.

O să-l întreb pe Graff, să văd dacă F.I. îi plăteşte pensia lui Peter. Şi dacă da, o să-l omor pe băiat. Sau cel puţin o să iau o expresie dezamăgită şi apoi o să-l pârăsc lui John Paul când o să fim singuri.

Bean îi spuse Petrei că merge să se antreneze cu Suri şi cu băieţii. Şi chiar aşa făcu – se duse acolo unde se antrenau ei. Dar îşi petrecu timpul într-unul dintre elicoptere, trimiţând un mesaj codificat spre vechea staţie spaţială a Şcolii de Luptă, unde Graff îşi asambla flota de nave colonizatoare.

– O să vii să mă vizitezi? zise Graff. Vrei să faci o excursie în spaţiu?

– Încă nu, răspunse Bean. Nu înainte de a-mi găsi copiii

pierduţi.

– Deci ai alte probleme de discutat?

– Da. Dar o să-ţi dai seama imediat că problema despre care vreau să-ţi vorbesc nu e treaba mea.

– Abia aştept. Ba chiar trebuie să aştept. Am un telefon pe care nu-l pot refuza. Aşteaptă un minut, te rog.

Se auzi şuieratul provocat de atmosferă, câmpurile magnetice şi radiaţiile dintre suprafaţa Pământului şi staţia spaţială. Bean se gândi să încheie convorbirea şi să aştepte altă ocazie. Sau chiar să renunţe la toată ancheta asta stupidă.

Tocmai când era pe punctul să întrerupă legătura, Graff reveni.

– Scuză-mă, sunt în toiul unei negocieri dificile cu China ca să permită cuplurilor să emigreze. Ei vor să ne trimită bărbaţii excedentari. Le-am spus că noi fondăm o colonie, nu purtăm un război. Dar... astea-s negocierile cu chinezii. Crezi că ai auzit „da”, dar a doua zi afli că de fapt ei au spus *foarte* delicat „nu” şi râd pe înfundate.

– Atâţia ani de control demografic, iar acum nu vor să renunţe la câteva nenorocite de mii.

– M-ai sunat. Ce anume nu e treaba ta?

– Eu îmi primesc pensia. Petra o primeşte pe a ei. Cine o primeşte pe a lui Ender?

– Drace, direct la subiect.

– Ajunge la Peter?

– O întrebare excelentă.

– Pot să fac o sugestie?

– Te rog. Din câte-mi amintesc, ai obiceiul să faci sugestii interesante.

– Nu mai trimiteţi nimănui pensia.

– Acum sunt ministrul Colonizării, zise Graff. Primesc ordine de la Hegemon.

– Eşti atât de adânc băgat în fundul F.I. încât Chamrajnagar crede că eşti un hemoroid şi se trezeşte scărpinându-te.

– Ai un vast potenţial neexploatat ca poet.

– Sugestia mea, spuse Bean, este ca F.I. să dea banii lui Ender unei părţi neutre.

– Când vine vorba de bani, *nu există* părţi neutre. Atât F.I., cât şi programul de colonizare cheltuie banii la fel de repede cum îi primesc. Habar nu avem cum să începem un program de

investiţii. Iar dacă tu crezi că o să las pe mâna vreunui fond mutual de pe Pământ toate economiile unui erou de război care nici măcar nu poate să se intereseze de bani timp de încă treizeci de ani, eşti nebun.

– Credeam că poţi lăsa asta în seama unui program pe computer.

– Crezi că nu ne-am gândit la asta? Cele mai bune programe de investiţii sunt, în privinţa prezicerii pieţei şi a realizării unui profit, doar cu două procente mai bune decât dacă am închide ochii şi am înţepa lista tranzacţiilor cu un ac.

– Vrei să spui că având toate computerele şi experţii Flotei, nu poţi pune la punct un program neutru care să administreze banii lui Ender?

– De ce eşti atât de croit s-o facă un program?

– Pentru că programele nu devin lacome şi nu încearcă să fure. Nici măcar în scopuri nobile.

– Şi ce-ar fi *dacă* Peter ar folosi banii lui Ender – asta te îngrijorează de fapt, nu-i aşa? Dacă noi i-am tăia brusc fondurile, crezi că n-ar observa? Asta nu i-ar îngreuna eforturile?

– Ender a salvat lumea. Are dreptul la o pensie, dacă şi când o va vrea. Există legi care îi protejează pe copiii-actori. De ce nu şi pe eroii care călătoresc cu viteza luminii?

– A, făcu Graff. Deci *te gândeşti* la ce se va întâmpla dacă vei pleca cu nava-cercetaş pe care ţi-o oferim.

– N-am nevoie să-mi administrezi banii. Petra o să se descurce destul de bine. Vreau ca ea să se folosească de bani.

– Ceea ce înseamnă că nu crezi că te vei întoarce.

– Schimbi subiectul. Programe. Administrarea investiţiilor lui Ender.

– Un program semiautonom care...

– Nu semi. Unul autonom.

– *Nu* există programe autonome. În plus, bursa de valori e imposibil de modelat. Nimic din ceea ce depinde de comportamentul maselor nu poate fi prezis în timp. Ce computer ar putea face faţă la aşa ceva?

– Nu ştiu, zise Bean. Jocul Minţii pe care ne puneai să-l jucăm nu anticipa comportamentul uman?

– E un program educaţional extrem de specializat.

– Haide, zise Bean. Era psihologul vostru. Voi analizaţi comportamentul copiilor şi...

– Corect. Ascultă-te ce spui. *Noi* analizam.
– Dar şi jocul îl analiza. Ne anticipa mişcările. Când juca Ender, îl ducea în locuri pe care noi, ceilalţi, nu le văzusem niciodată. Dar jocul era mereu cu un pas înaintea lui. Era un program grozav. Nu-l poţi învăţa să se joace de-a managerul de investiţii?
Graff păru nerăbdător.
– Nu ştiu. Ce are a face un soft vechi cu... Bean, îţi dai seama câte eforturi mă pui să fac ca să protejez pensia lui Ender? Nici măcar nu ştiu dacă are nevoie de protecţie.
– Dar *ai şti* dacă nu ar avea.
– Vinovat. Tu, miracolul lipsit de conştiinţă, vrei de fapt să mă faci să mă simt vinovat.
– Am petrecut mult timp cu sora Carlotta. Şi nici Petra nu e chiar blândă.
– O să verific programul. Şi banii lui Ender.
– Doar pentru curiozitatea mea, la ce e folosit programul acum, când nu mai sunt copii aici?
Graff râse zgomotos.
– Aici nu sunt *decât* copii. Acum îl joacă adulţii. Jocul Minţii. Numai că le-am promis să nu las niciodată programul să le analizeze jocul.
– Deci programul *analizează.*
– Face o analiză preliminară. Caută anomalii. Surprize.
– Stai o clipă, zise Bean.
– Doar *nu* vrei să-l pun să conducă finanţele lui Ender!
– Nu m-am răzgândit în privinţa asta. Dar mă întrebam – poate îl putem face să se uite prin masiva bază de date pe care o avem şi să analizeze... mă rog, să găsească tipare pe care noi nu le vedem.
– Jocul a fost creat pentru un scop foarte bine determinat. Găsirea de tipare în bazele de date nu e...
– Ei, haide, zise Bean. Numai *asta* face. Tipare în comportamentul nostru. Numai pentru că aduna din zbor o bază de date cu acţiunile noastre nu schimbă natura a ceea ce făcea. Studia comportamentul nostru comparativ cu al copiilor de mai înainte. Comparativ cu propriul nostru comportament în condiţii normale. Analiza cât reuşea să ne înnebunească sistemul vostru educaţional.
Graff oftă.
– Pune-i pe informaticienii tăi să-i contacteze pe ai noştri.

– Cu binecuvântarea ta. Nu vreau un „efort” tărăgănat, de genul păcăleşte-i pe toţi cu ceva fum şi oglinzi, care în mod deliberat să nu ducă nicăieri.

– Chiar îţi pasă ce facem cu banii lui Ender?

– Îmi pasă de Ender. Într-o zi s-ar putea să aibă nevoie de bani. Cândva, am promis că o să-l împiedic pe Peter să-i facă vreun rău lui Ender. Însă n-am făcut nimic când Peter l-a exilat.

– Pentru binele lui Ender.

– Ender ar fi trebuit să aibă drept de vot.

– A avut, spuse Graff. Dacă ar fi insistat să se întoarcă pe Pământ, l-aş fi lăsat. Dar de îndată ce Valentine i s-a alăturat, a fost mulţumit.

– Bine, zise Bean. Şi-a dat consimţământul şi în privinţa jefuirii pensiei lui?

– O să văd dacă pot transforma Jocul Minţii într-un manager financiar. Programul e complex. Face o serie de autoprogramări şi automodificări. Poate dacă i-am cere, şi-ar putea rescrie propriul cod pentru a deveni ceea ce vrei tu. *Este* magie, la urma urmelor, treaba asta cu computerele.

– Aşa am crezut şi eu întotdeauna, zise Bean. Ca Moş Crăciun. Voi, adulţii, pretindeţi că nu există, dar *noi* ştim că există în realitate.

După ce încheie conversaţia cu Graff, Bean îl chemă imediat pe Ferreira. Acum se luminase de-a binelea, iar Ferreira era treaz. Bean îi povesti despre planul de a pune programul Jocului Minţii să analizeze baza de date incredibil de vastă ce cuprindea informaţii vagi şi în mare parte inutile despre mişcările femeilor însărcinate care născuseră copii cu greutate sub limită, şi Ferreira spuse că se va apuca imediat de treabă. O spuse fără entuziasm, dar Bean ştia că Ferreira nu era genul de om care să promită că va face ceva şi să nu facă, doar pentru că nu crede în acel lucru. Se va ţine de cuvânt.

De unde ştiu asta? se întrebă Bean. *De unde ştiu că pot avea încredere în Ferreira că va umbla după cai verzi pe pereţi doar pentru că şi-a dat cuvântul că o va face? Şi totuşi ştiu, chiar fără să ştiu că ştiu, că Peter îşi finanţează parţial operaţiunile furând de la Ender. Lucrul ăsta m-a supărat zile întregi înainte de a-l înţelege.*

La naiba, dar sunt deştept. Mai deştept ca un program de computer, chiar şi decât Jocul Minţii.

Numai să-l pot controla.

Poate că nu am capacitatea de a manevra în mod conştient o bază de date vastă şi să găsesc tipare în ea. Dar pot să mă descurc cu baza de date a lucrurilor pe care le observ în cadrul Hegemoniei şi cu ceea ce ştiu despre Peter şi, chiar fără să pun întrebarea, *apare răspunsul.*

Am putut să fac asta întotdeauna? Sau creierul meu în creştere îmi dă puteri mentale din ce în ce mai mari?

Aş putea să mă uit peste câteva enigme matematice şi să văd dacă pot găsi dovezi a... orice nu poate fi dovedit, dar se vrea.

La urma urmelor, poate Volescu n-a greşit chiar aşa de mult. Poate o lume întreagă, plină de minţi ca a mea...

Minţi chinuite, singuratice, neîncrezătoare ca a mea. Minţi care văd moartea pândind mereu. Minţi care ştiu că nu-şi vor vedea niciodată copiii crescând. Minţi care se lasă atrase în probleme ca grija pentru pensia unui prieten care probabil nu va avea niciodată nevoie de ea.

Peter o să fie foarte furios când o să afle că cecurile nu vor mai ajunge la el. Oare să-i spun că eu m-am amestecat? Sau să-l las să creadă că F.I. a făcut-o din proprie iniţiativă?

Şi ce spune despre caracterul meu faptul că fără îndoială o să-i zic că eu am făcut-o?

Theresa nu se întâlni cu Peter decât la amiază, când ea, John Paul şi ilustrul lor fiu se aşezară la masă să mănânce papaya, brânzeturi şi felii de cârnaţi.

– De ce bei întotdeauna chestia asta? întrebă John Paul.

Peter păru surprins.

– Guarană? E datoria mea ca american să nu beau niciodată cola sau pepsi într-o ţară care are o băutură răcoritoare indigenă. În plus, îmi place.

– E un stimulent, zise Theresa. Îţi zăpăceşte creierul.

– Şi te face să pârţâi, adăugă John Paul. Mereu.

– *Frecvent* ar fi un termen mai potrivit, zise Peter. Drăguţ din partea voastră că vă pasă.

– Ne preocupă imaginea ta.

– Pârţâi numai când sunt singur.

– Deoarece o face de faţă cu noi, îi spuse John Paul Theresei, cam ce am fi noi?

– Am vrut să spun „în intimitate”, zise Peter. Iar gazele de la băuturile carbogazoase nu miros.

– El crede că nu pute.

Peter ridică paharul şi-l dădu pe gât.

– Şi vă mai întrebaţi de ce nu aştept cu nerăbdare micile întruniri ale familiei.

– Aşa e, replică Theresa. Pentru tine familia este un inconvenient. Cu excepţia cazului în care îi poţi folosi cecurile de pensie.

Peter îşi mută privirea de la ea la John Paul şi înapoi.

– Voi nici măcar nu aveţi pensie. Niciunul. Nu aveţi încă cincizeci de ani.

Theresa se uită la el ca la un prost. Ştia că asta îl înnebuneşte.

Dar Peter refuză să muşte momeala. Pur şi simplu reveni la mâncare.

Lipsa lui de curiozitate era o dovadă suficientă pentru Theresa că el ştia exact despre ce vorbea ea.

– Eşti amabilă să-mi spui despre ce e vorba? întrebă John Paul.

– Ei, pensia lui Andrew. Bean crede că Peter o fură.

– Fireşte, zise Peter cu gura plină. Mama îl crede pe el.

– O, atunci nu-i adevărat? întrebă Theresa.

– Este o *diferenţă* între a investi şi a fura.

– Nu când investeşti în obligaţiuni ale Hegemoniei. In special atunci când un grup de colibe de pe Amazon are acţiunile mai bine cotate decât tine.

– Să investeşti în viitorul păcii lumii e o investiţie solidă.

– Să investeşti în viitorul *tău,* zise Theresa. Ceea ce înseamnă mai mult decât ai făcut pentru Andrew. Dar acum, că ştie Bean, poţi fi sigur că izvorul fondurilor va seca foarte repede.

– Ce trist pentru Bean! Pentru că de aici erau plătite cercetările lui şi ale Petrei.

– Nu au fost până nu ai decis tu, zise John Paul. Chiar eşti atât de meschin?

– Dacă Bean decide de unul singur să-mi taie o sursă de finanţare, atunci va trebui să reduc cheltuielile cumva, întrucât cheltuielile pentru cercetările lui personale nu au nimic de-a face cu ţelurile Hegemoniei, pare cinstit ca proiectul preferat al vinovatului să fie primul care să fie eliminat. Oricum, toată treaba asta e discutabilă. Bean nu are niciun drept asupra pensiei lui Ender. Nu se poate atinge de ea.

– Nu el se va atinge de ea, spuse Theresa. Nu vrea el banii.

– Deci o să ţi-i dea ţie? Ce o să faci *tu,* o să-i pui într-un cont

cu dobândă ridicată, aşa cum faci cu banii noştri? râse Peter.

– Nu pare să aibă remuşcări, zise John Paul.

– Asta-i problema cu Peter.

– Singura? făcu Peter.

– Fie n-are nicio importanţă, fie este sfârşitul lumii. Pentru el nu există cale de mijloc. Încredere absolută sau adâncă disperare.

– N-am mai fost disperat de ani de zile. Mă rog, de săptămâni.

– Spune-mi, Peter, există cineva pe care să nu-l exploatezi ca să-ţi atingi scopurile?

– Întrucât scopul meu este să salvez rasa umană de ea însăşi, zise Peter, răspunsul este nu. Se şterse la gură şi aruncă şerveţelul în farfurie: Mulţumesc pentru masa încântătoare. Chiar mă bucur de timpul petrecut împreună.

Plecă.

John Paul se lăsă pe spate în scaun.

– Bun. Cred că o să-i spun lui Bean că dacă are nevoie de o semnătură a unei rude apropiate pentru indiferent ce ar vrea să facă cu pensia lui Andrew, voi fi fericit să-l ajut.

– Dacă-l cunosc eu bine pe Julian Delphiki, nu va avea nevoie de ajutor.

– Bean a salvat întreaga afacere a lui Peter omorându-l pe Ahile şi riscând foarte mult din punct de vedere personal, iar memoria fiului nostru este atât de scurtă încât nu va mai finanţa eforturile de salvare a copiilor lui Bean şi ai Petrei. Oare ce genă îi lipseşte lui Peter?

– Recunoştinţa are o jumătate de viaţă foarte scurtă în inimile celor mai mulţi oameni, zise Theresa. Deja Peter nici nu-şi mai aminteşte să fi simţit aşa ceva pentru Bean.

– Putem face ceva în sensul ăsta?

– Şi aici, draga mea, cred că ne putem baza pe Bean. Se aşteaptă la răzbunare din partea lui Peter, şi şi-a făcut deja un plan.

– Sper că planul ăsta nu face apel la conştiinţa lui Peter.

Theresa râse. La fel şi John Paul. Era un râs trist, în camera goală.

10
DURERE

From: FelixStarman%backdoor@Rwanda.gov.rw
To: PeterWiggin%personal@hegemon.gov
Re: Rămâne o singură problemă

Dragă Peter,

Argumentele tale m-au convins. În principiu, sunt gata să ratific Constituţia Popoarelor Libere de pe Pământ. Dar în practică, rămâne o problemă-cheie. Am creat în Ruanda cea mai formidabilă armată şi aviaţie de la nord de Pretoria şi sud de Cairo. Tocmai de aceea şi tu priveşti Ruanda ca fiind cheia unificării Africii. Dar motivaţia principală a trupelor mele este patriotismul, care nu are cum să nu aducă a tribalism totuşi. Principiul controlului civil asupra armatei este, putem spune, nu tocmai în primul plan al etosului lor.

Pentru mine, predarea trupelor unui Hegemon care este nu numai alb, ci şi american prin naştere, prezintă un mare risc de lovitură de stat care ar duce la vărsări de sânge pe străzi şi ar destabiliza întreaga regiune.

De aceea este esenţial să decizi de la început cine va fi comandantul trupelor mele. Există un singur candidat posibil. Mulţi dintre oamenii mei l-au analizat cu atenţie pe Julian Delphiki. S-a răspândit vorba. E privit ca un fel de zeu. Dosarul geniului său militar este respectat de corpul meu ofiţeresc; statura lui uriaşă îl face o figură eroică; iar ascendenţa lui africană, care este din fericire vizibilă în trăsăturile şi culoarea pielii sale, îl face să fie omul pe care ruandezii patrioţi l-ar putea urma.

Dacă îl trimiţi pe Bean la mine, să-mi fie alături asumându-şi comanda forţelor ruandeze devenite parte a armatei Popoarelor Libere, atunci voi accepta Constituţia şi o voi supune imediat la vot poporului meu. Oamenii care nu vor vota pentru o Constituţie cu tine drept conducător vor vota pentru o Constituţie a cărei imagine este cea a Uriaşului Julian.

Cu sinceritate, Felix

Virlomi vorbea la celular cu omul ei de contact.

– Liber? întrebă ea.

– Nu e nicio capcană. Au plecat.

– Cât e de rău?

– Regret mult. Era foarte rău.

Virlomi lăsă telefonul şi plecă din adăpostul dintre copaci spre sat.

În uşile fiecărei case pe lângă care treceau erau cadavre. Dar Virlomi nu privi nici în stânga, nici în dreapta. Trebuiau să se asigure mai întâi că au filmul principal.

În centrul satului, soldaţii musulmani scuipaseră o vacă, apoi o prăjiseră la foc. Trupurile a vreo sută de hinduşi înconjurau rugul.

– Zece secunde, zise Virlomi.

Ascultător, operatorul regla obiectivul şi filmă zece secunde. În timpul înregistrării, o cioară ateriza, dar nu mancă nimic. Abia dacă făcu câţiva paşi, apoi zbură iar. Virlomi scrise scenariul în gând: Zeii şi-au trimis mesagerii să vadă, şi în durerea lor au plecat din nou.

Virlomi se apropie de morţi şi văzu că fiecare cadavru avea în gură o bucată de carne semiprăjită, sângerândă. Nu se irosiseră gloanţe. Aveau gâturile tăiate şi deschise.

– Apropie-te. Ăştia trei, pe rând. Cinci secunde fiecare.

Cameramanul îşi făcu treaba. Virlomi nu atinse niciun trup.

– Câte minute au mai rămas?

– Destule.

– Atunci filmează-i pe toţi. Pe toţi. Cameramanul se mişcă de la un cadavru la altul, luând imagini care în curând vor ajunge pe net. între timp, Virlomi intra din casă în casă. Spera să găsească măcar o persoană în viaţă. Pe cineva pe care să-l salveze. Dar nu mai era nimeni.

În pragul celei mai mari case din sat, unul dintre oamenii lui Virlomi o aştepta.

– Te rog nu intra, Doamnă, zise el.

– Trebuie.

– Nu vrei să-ţi aminteşti asta.

– Atunci este exact ceea ce nu trebuie să uit vreodată. El înclină capul şi se dădu la o parte.

Patru cuie bătute într-o grindă serviseră familiei drept cuier. Hainele erau aruncate pe podea, într-o grămadă îmbibată de apă. Mai puţin tricourile care fuseseră legate în jurul gâturilor celor patru copii, cel mai mic abia sugar, cel mai mare poate de nouă ani. Fuseseră spânzuraţi de cârlige, ca să se sufoce încet.

În mijlocul camerei zăceau trupurile unui cuplu tânăr, unui cuplu de vârstă medie şi al unei femei bătrâne. Ii obligaseră pe adulţii din casă să-i privească pe copii murind.

– Când termină cu focul, zise Virlomi, adu-l aici.

– E suficientă lumină înăuntru, Doamnă?
– Dărâmaţi un zid.
Îl dărâmară în câteva minute, şi lumina invada spaţiul întunecos.
– Începe de aici, spuse ea operatorului, arătând trupurile adulţilor. Mută imaginea foarte încet. Apoi puţin mai repede, spre ceea ce au fost siliţi să privească. Focalizează pe toţi cei patru copii. Apoi, când intru eu în cadru, urmăreşte-mă. Dar nu prea de aproape, ca să se poată vedea tot ce fac cu copilul.
– Nu poţi atinge un cadavru, zise unul din oamenii ei.
– Morţii Indiei sunt copiii mei, replică ea. Nu pot să mă facă impură. Doar cei care i-au omorât sunt necuraţi. Voi explica asta oamenilor care văd filmul.
Cameramanul începu, dar Virlomi observă în cadru umbrele soldaţilor care păzeau şi îl puse să reia.
– Trebuie să fie o filmare continuă, spuse ea. Nimeni nu o va crede dacă are întreruperi.
Cameramanul reluă. Panoramă încet. Apoi se fixă pe copii douăzeci de secunde. Virlomi intră în cadru şi îngenunche în faţa trupului copilului cel mare. Întinse mâna şi-i atinse buzele cu degetele.
Bărbaţii nu se putură opri să icnească.
Ei bine, lasă-i în pace, gândi Virlomi. *Aşa vor face şi oamenii din India. Şi oamenii din întreaga lume.*
Se ridică şi luă copilul în braţe. Fără tricoul întins, ieşi uşor din cui. Ea îl purtă prin cameră, culcându-l în braţele tânărului tată.
– O, Tată al Indiei, zise ea suficient de tare ca să poată fi înregistrat, îţi pun copilul în braţe, speranţa inimii tale.
Se ridică şi se întoarse încet la copii. Ştia, fără să se uite, că era urmărită de camera de filmat. Trebuia să se poarte ca şi cum n-ar fi ştiut că operatorul e acolo. Nu că ar fi păcălit pe cineva. Dar dacă ar fi privit în obiectiv ar fi amintit oamenilor că mai erau acolo şi alţi observatori. Atâta timp cât nu dădea importanţă camerei de filmat, publicul ar fi uitat că există un operator şi ar fi simţit că numai ei, ea şi morţii se află în acel loc.
Îngenunche pe rând în faţa fiecărui copil, apoi îi ridică şi îi eliberă din crudele cuie de care cândva atârnau eşarfe sau ghiozdane. Când aşeză al doilea copil, o fetiţă, lângă tânăra mamă, spuse:
– O, Mamă a casei indiene, iat-o pe fata care a gătit şi a spălat

alături de tine. Acum casa ta este spălată pentru totdeauna în sângele pur al celor nevinovaţi.

Pe al treilea copil, tot o fetiţă, îl întinse peste trupurile celor doi de vârstă medie:

– O, istorie a Indiei, mai ai loc pentru încă un mort în memoria ta? Sau în sfârşit durerea te-a copleşit? Acest mic trup este oare ultimul pe care îl mai poţi suporta?

Îl eliberă din cârlig pe băieţelul de doi ani, dar nu mai putu să meargă cu el. Se împiedică şi căzu în genunchi, plânse şi-i sărută faţa chinuită, înnegrită. Când reuşi să vorbească din nou, spuse:

– O, copilul meu, copilul meu, de ce s-a chinuit pântecul meu să te aducă pe lume? Doar ca să aud tăcerea în locul râsului tău?

Nu se mai ridică în picioare. Ar fi fost prea stângaci şi mecanic. Se târî în genunchi pe podeaua aspră, o procesiune lentă, demnă, în care fiecare clătinare şi aplecare deveniră parte a unui dans. Sprijini micul trup de cadavrul bătrânei.

– Străbunico! strigă Virlomi. Străbunico, mă poţi salva? Mă poţi ajuta? Străbunico, te uiţi la mine, dar nu faci nimic! Nu pot să respir, străbunico! Tu eşti cea mai bătrână! Tu ar trebui să mori în locul meu, străbunico ! Eu ar trebui să umblu în jurul trupului tău şi să te ung cu *ghi* şi apă din Sfântul Gange. În mânuţele mele ar trebui să fie mănunchiul de paie pentru *pranam,* pentru tine, pentru bunicii mei, pentru mama, pentru tata!

Astfel, glasul ei deveni glasul copilului. Apoi înconjură cu braţele umerii bătrânei şi îi săltă puţin trupul, astfel încât camera de filmat să-i vadă faţa.

– Micuţule, acum eşti în braţele lui Dumnezeu, ca şi mine. Acum, soarele va trece peste chipul tău ca să-l încălzească. Acum, Gangele îţi va spăla trupul. Focul te va purifica, iar cenuşa ta va pluti înspre mare. Iar sufletul tău va merge acasă ca să aştepte o altă întoarcere a roţii.

Virlomi se întoarse cu faţa spre camera de filmat, arătând spre morţi.

– Iată, aşa mă purific eu. În sângele martirilor mă spăl. În duhoarea morţii îmi găsesc parfumul. Îi iubesc dincolo de mormânt, şi ei mă iubesc pe mine, şi mă reîntregesc.

Întinse mâna spre cameră:

– Califule Alai, te-am cunoscut printre stele şi planete. Atunci te numărai printre cei nobili. Ai fost unul dintre marii eroi care au luptat pentru binele omenirii. Ar fi trebuit să fii ucis, Alai! Ar fi trebuit să fii mort, înainte să permiţi ca astfel de lucruri să se petreacă în numele tău!

Făcu semn cu capul, iar operatorul focaliză. Ştia din experienţa colaborării cu el că numai faţa ei rămăsese vizibilă. Îşi păstră chipul aproape lipsit de expresie, căci la o astfel de distanţă orice mimică ar fi părut teatrală.

– Odată mi-ai vorbit pe coridoarele acelui loc steril. Ai spus doar un cuvânt. *Salaam,* ai spus. Pace. Mi-ai umplut inima de bucurie.

Clătină din cap, încet.

– Ieşi din ascunzătoarea ta, o, Califule Alai, şi asumă-ţi răspunderea pentru faptele tale. Sau dacă nu sunt faptele tale, repudiază-le. Alătură-mi-te în jelirea acestor inocenţi.

Pentru că nu i se puteau vedea mâinile, pocni din degete ca să facă semn cameramanului să panorameze şi să cuprindă din nou întreaga scenă.

Acum îşi putu da frâu liber emoţiilor. În genunchi plânse, se tângui, apoi se aruncă peste trupuri, hohoti şi suspină. Continuă timp de un minut. Versiunea pentru ochii occidentalilor va avea doar câteva secvenţe din această parte, dar pentru hinduşi întreaga scenă şocantă va fi necenzurată. Virlomi însăşi, profanându-se peste trupurile unor morţi nespălaţi; dar nu, nu, Virlomi s-a purificat prin martiriul lor. Oamenii nu vor putea să pretindă că nu văd.

Şi nici islamicii. Unii vor privi cu desfătare. Alţii vor fi oripilaţi. Mamele se vor regăsi în durerea ei. Taţii se vor regăsi în cadavrele bărbaţilor care nu au fost în stare să-şi salveze copiii.

Singurul lucru pe care niciunul dintre ei nu-l va auzi este ceea ce ea nici nu spusese: nicio singură ameninţare, niciun singur blestem. Doar durere, şi o rugăminte adresată Califului Alai.

Restului lumii, filmul va provoca milă şi oroare.

Lumea islamică va fi divizată, iar cei care se vor bucura de aceste imagini vor fi din ce în ce mai puţini de fiecare dată când ele vor fi arătate.

Iar pentru Alai va fi o provocare personală. Ea îl învinuia de toate acestea. Va trebui să plece din Damasc şi să preia el însuşi comanda. Să nu se mai ascundă în spatele uşilor. Ea îi forţa

mâna. Rămânea de văzut ce va face el.

Filmul făcu înconjurul lumii, mai întâi pe net, apoi preluat în fişiere media de înaltă rezoluţie, de unde putea fi descărcat convenabil. Desigur că apărură acuzaţii cum că totul este un fals, sau că hinduşii au comis acele atrocităţi. Dar, de fapt, nimeni nu credea asta. Se potrivea prea bine cu imaginea pe care şi-o creaseră musulmanii în timpul războaielor islamice care izbucniseră cu un secol şi jumătate înainte de venirea Gândacilor. Şi era de necrezut că hinduşii ar putea să-şi profaneze morţii aşa cum fuseseră profanaţi aceia.

Astfel de atrocităţi erau menite să instaureze teroarea în inimile duşmanilor. Dar Virlomi le luase şi le transformase în altceva. Durere. Dragoste. Hotărâre. Şi, în final, o pledoarie pentru pace.

Nu conta faptul că putea obţine pacea oricând, doar supunându-se legii islamice. Lumea va înţelege că supunerea totală faţă de islam nu ar însemna pace, ci moartea Indiei şi înlocuirea ei cu o ţară de marionete. Exprimase asta atât de limpede în filmele precedente, încât nu mai era nevoie să repete.

Oamenii lui încercară să ascundă filmul de Alai, dar el refuză să-i lase să ascundă ceea ce el văzuse pe computerul propriu. Privi filmul iar şi iar.

– Aşteaptă până putem investiga să vedem dacă e adevărat, îi spuse Ivan Lankowski, asistentul pe jumătate cazac, în care Alai avea cea mai mare încredere să-i fie apropiat chiar şi atunci când nu juca rolul de Calif.

– Ştiu că e adevărat, zise Alai.

– Pentru că o cunoşti pe această Virlomi?

– Pentru că îi cunosc pe soldaţii care pretind că reprezintă Islamul. Privi spre Ivan cu lacrimile curgându-i pe obraji: Nu mai am ce face în Damasc. Sunt Calif. Voi conduce armatele pe teren. Iar pe cei care comit astfel de fapte îi voi pedepsi cu mâna mea.

– Este un ţel pentru care merită să lupţi, zise Ivan. Dar genul de oameni care au masacrat acel sat din India, şi care au aruncat bombe atomice asupra Meccăi în ultimul război, încă mai există. De asta ordinele noastre nu sunt ascultate. Ce te face să crezi că vei ajunge viu la armatele tale?

– Pentru că sunt un Calif adevărat, iar dacă Dumnezeu vrea

să-i conduc poporul cu dreptate, mă va proteja.

11
ZEUL AFRICAN

From: H95Tqw0qdy9@FreeNet.net

Postat pe site: ShivaDaughter.org

Re: Fiică îndurerată a lui Shiva, Dragonul plânge pentru rănile pe care ţi le-a provocat

Dragonul şi Tigrul n-ar putea să se iubească, şi să aducă pacea? Iar dacă nu va fi pace, Tigrul şi Dragonul nu ar putea să lupte alături?

Bean şi Petra fură surprinşi când Peter veni să-i viziteze în mica lor casă de pe terenul Hegemoniei.

– Faci onoare umilului nostru lăcaş, zise Bean.

– Nu-i aşa? răspunse Peter cu un zâmbet. Copilul doarme?

– Îmi pare rău, dar n-o să mă vezi alăptându-l.

– Am şi veşti bune, dar şi veşti proaste, îl aşteptară să vorbească.

– Trebuie să te întorci în Ruanda, Julian.

– Credeam că guvernul ruandez e de partea noastră, zise Petra.

– Nu e vorba de un raid. Am nevoie de tine ca să preiei comanda armatei ruandeze şi s-o încorporezi în forţele Hegemoniei.

Petra râse.

– Glumeşti. Felix Starman are de gând să ratifice Constituţia?

– Greu de crezut, dar da, Felix este ambiţios în felul în care şi eu sunt ambiţios – vrea să creeze ceva care să-i supravieţuiască. Ştie că cea mai bună cale pentru ca Ruanda să fie liberă şi în siguranţă este să nu mai existe armate în lume. Şi singurul mod în care poate să se întâmple asta este numirea unui guvern mondial care să menţină valorile liberale create de el în Ruanda – alegeri, drepturi individuale, domnia legii, educaţie universală şi înlăturarea corupţiei.

– Am citit Constituţia noastră, Peter, zise Bean.

– Te-a cerut special pe tine. Oamenii lui te-au văzut când l-ai luat pe Volescu. Acum îţi spun Uriaşul African.

– Dragul meu, îi spuse Petra lui Bean. Acum eşti un zeu, ca Virlomi.

– Problema este dacă tu eşti destul de femeie ca să fii măritată cu un zeu, replică Bean.

– O să-mi acopăr ochii ca să nu orbesc. Bean zâmbi şi se întoarse spre Peter.

– Felix Starman ştie cât mai am de trăit?

– Nu. Consider asta un secret de stat.

– O, nu, făcu Petra. Acum nu ne mai putem spune asta unul altuia.

– Cât de mult te aştepţi să fie nevoie de mine?

– Până când armata ruandeză îşi transferă loialitatea către Popoarele Libere.

– Către tine?

– Către Popoarele Libere, zise Peter. Nu vreau să creez un cult al personalităţii. Trebuie să fie credincioşi Constituţiei. Şi să apere Popoarele Libere care au acceptat-o.

– Mai exact, te rog, insistă Bean.

– Cel puţin până după plebiscit.

– Eu pot să merg cu el? întrebă Petra.

– E alegerea ta. Probabil acolo ai fi mai în siguranţă decât aici, dar zborul e lung. Eseurile lui Martel le poţi scrie de oriunde.

– Julian, ne lasă să alegem. Şi noi suntem acum un Popor Liber!

– În regulă, am s-o fac, acceptă Bean. Acum, care e vestea bună?

– *Asta* a fost vestea bună, zise Peter. Vestea proastă este că am avut o scădere bruscă şi neaşteptată a veniturilor. Va dura cel puţin câteva luni ca să recuperăm ceea ce dintr-odată nu am mai primit. În consecinţă, renunţăm la unele proiecte care nu contribuie direct la ţelurile Hegemoniei.

Petra râse.

– Ai tupeul să ne ceri să te ajutăm, după ce ne tai fondurile pentru cercetările noastre?

– Vezi? Ai recunoscut imediat că cercetările voastre nu sunt printre cele care contribuie.

– Şi tu faci cercetări, zise Bean. Să găseşti virusul.

– Dacă el există. După toate probabilităţile, Volescu ne tachinează, iar virusul de fapt nu e funcţional şi nici nu a fost dispersat.

– Eşti gata să pariezi pe viitorul rasei umane?

– Nu sunt, spuse Peter. Dar dacă nu avem un buget pentru

aşa ceva, nu putem reuşi. Oricum, *poate* va reuşi Flota Internaţională.

– Le predai lor sarcina asta?

– Li-l predau pe Volescu. Iar ei vor continua cercetările asupra virusului dezvoltat de el şi a locului unde l-a eliberat, dacă a făcut-o.

– F.I. nu poate opera pe Pământ.

– Ba poate, dacă luptă împotriva unei ameninţări extraterestre. Dacă virusul lui Volescu funcţionează şi este eliberat pe Pământ, el va crea o nouă specie destinată să înlocuiască total rasa umană într-o singură generaţie. Hegemonul a constatat în secret că virusul lui Volescu reprezintă o invazie extraterestră, de care F.I. a acceptat cu amabilitate să se ocupe şi... iată.

Bean râse.

– Ei bine, se pare că gândim la fel.

– Zău? Oh, mă flatezi.

– Am predat deja cercetările noastre Ministerului Colonizării. Şi ştim amândoi că Graff este în realitate o ramură a F.I.

Peter îl privi calm.

– Deci ştiai că-ţi voi tăia fondurile.

– Ştiam că nu ai resurse, indiferent ce buget ai avea. Ferreira face ce poate, dar MinCol are softuri mai bune.

– Bun, atunci totul s-a rezolvat cu bine pentru toată lumea, zise Peter ridicându-se ca să plece.

– Chiar şi pentru Ender, spuse Bean.

– Copilul tău e un băieţel norocos să aibă părinţi atât de atenţi.

Şi ieşi pe uşă.

Volescu arăta obosit când Bean se duse să-l vadă. Părea bătrân. Arestul nu-i pria. Nu suferea fizic, dar era palid ca o plantă ţinută într-un loc închis, fără soare.

– Promite-mi ceva, zise Volescu.

– Ce?

– Ceva. Orice. Târguieşte-te cu mine.

– Singurul lucru pe care-l vrei tu, spuse Bean, nu-l vei mai avea niciodată.

– Doar pentru că eşti tu răzbunător. Nerecunoscător – exişti pentru că te-am creat eu, iar tu mă ţii în cutia asta.

– Camera e suficient de mare. Are aer condiţionat. Comparativ

cu modul în care i-ai tratat pe fraţii mei...
– Din punct de vedere legal nu erau…
– Iar acum îmi ţii ascunşi copiii. Şi un virus care are potenţialul să distrugă întreaga rasă umană...
– S-o îmbunătăţească.
– S-o şteargă de pe faţa Pământului. Cum să-ţi redau libertatea? Tu combini grandomania cu amoralitatea.
– Aproape ca Peter Wiggin, pe care îl slujeşti cu atâta credinţă. Lingăul lui.
– Lumea întreagă e plină de lingăi, zise Bean.
– Şi totuşi vii să mă vizitezi. Oare pentru că Julian Delphiki, dragul meu nepot vitreg, are o problemă în care aş putea să-l ajut?
– Aceleaşi întrebări ca mai înainte.
– Şi aceleaşi răspunsuri, zise Volescu. Habar n-am ce s-a întâmplat cu embrionii dispăruţi.
Bean oftă.
– Credeam că poate ai vrea să ai o şansă să te revanşezi faţă de mine şi de Petra înainte să părăseşti Pământul.
– Ei, haide, făcu Volescu. Mă ameninţi cu pedeapsa cu moartea?
– Nu. Pur şi simplu... părăseşti Pământul. Peter te-a dat pe mâna F.I. Pe baza teoriei că virusul tău reprezintă o invazie extraterestră.
– Doar dacă *şi tu* eşti o invazie extraterestră.
– Dar sunt, admise Bean. Sunt primul dintr-o rasă de genii uriaşe, cu viaţă scurtă. Gândeşte-te ce populaţie imensă ar putea susţine Pământul dacă durata medie de viaţă ar fi de optsprezece ani.
– Ştii, Bean, nu ai niciun motiv să mori tânăr.
– Zău? Ai un antidot?
– Nimeni nu are nevoie de antidot pentru destin. Moartea în cazurile de gigantism e provocată de presiunea asupra inimii, care trebuie să pompeze prea mult sânge prin kilometrii de artere şi vene. Dacă te îndepărtezi de gravitaţie, inima ta nu va mai fi suprasolicitată şi nu vei muri.
– Crezi că nu m-am gândit la asta? zise Bean. Tot voi continua *să cresc.*
– Deci o să fii mare. F.I. poate să-ţi construiască o navă încăpătoare. O navă de colonişti. Poţi s-o umpli treptat cu

protoplasma şi oasele tale. Ai trăi *ani* întregi, legat ca un balon de pereţii navei tale. Un Gulliver enorm. Soţia ta ar putea veni să te viziteze. Iar dacă te-ai face prea mare, ei bine, există posibilitatea amputaţiei. Ai putea deveni o fiinţă pur mentală. Hrănită intravenos, la ce ţi-ar mai folosi stomacul şi intestinele? La urma urmelor, tot ce-ţi trebuie este creierul şi şira spinării, iar acestea nu ar muri. O minte în creştere perpetuă.

Bean se ridică.

– Pentru asta m-ai creat, Volescu? Ca să ajung un monstru schilodit fără membre, trăind în spaţiu?

– Prostuţule, zise Volescu, pentru oamenii obişnuiţi deja *eşti* un monstru. Cel mai urât coşmar al lor. Specia care îi va înlocui. Dar pentru mine eşti frumos. Chiar limitat la un habitat artificial, chiar lipsit de membre, de trunchi, de voce, ai fi cea mai frumoasă creatură în viaţă.

– Şi totuşi ai fost la distanţă de un capac de rezervor de toaletă de a mă ucide şi de a-mi arde trupul.

– Nu voiam să ajung la închisoare.

– Dar uite că ai ajuns, zise Bean. Iar următoarea ta închisoare va fi în spaţiu.

– Pot trăi ca Prospero, perfecţionându-mi arta în singurătate.

– Prospero îi avea pe Ariei şi Caliban.

– Nu înţelegi? *Tu* eşti Caliban al meu. Iar copiii tăi sunt Ariel. I-am răspândit pe suprafaţa Pământului. N-o să-i găseşti niciodată. Mamele lor au fost bine instruite, îşi vor găsi perechea şi se vor reproduce înainte ca gigantismul lor să devină evident. Indiferent dacă virusul meu funcţionează sau nu, copiii tăi sunt ca un virus.

– Deci asta a plănuit Ahile?

– Ahile? râse Volescu. Imbecilul ăla cu mâinile pătate de sânge? Lui i-am spus că toţi copiii tăi sunt morţi. Atât voia. Prostul.

– Deci nu sunt morţi.

– Trăiesc toţi. Au fost implantaţi. Poate până acum s-au şi născut unii dintre ei, fiindcă cei care au abilităţile tale se nasc cu două luni mai devreme.

– Ai ştiut asta şi nu ne-ai spus?

– De ce să vă fi spus? Naşterea a decurs normal, nu-i aşa? Copilul a fost suficient de dezvoltat ca să respire singur şi să rămână în viaţă.

– Ce altceva mai ştii?

– Ştiu că totul se va rezolva. Julian, uită-te la tine, omule! Ai evadat la vârsta de *un an.* Ceea ce înseamnă că la şaptesprezece luni după concepere ai fost capabil să supravieţuieşti fără părinţi. Nu-mi fac nici cea mai mică grijă în privinţa sănătăţii copiilor tăi, şi nici tu n-ar trebui să-ţi faci. Nu au nevoie de tine, pentru că nici tu nu ai avut nevoie de nimeni. Lasă-i în pace. Lasă-i să înlocuiască vechea specie, treptat-treptat, în decursul generaţiilor viitoare.

– Nu, zise Bean. Eu iubesc vechea specie. Urăsc ceea ce mi-ai făcut tu mie.

– Fără „ceea ce ţi-am făcut eu ţie” nu ai fi fost decât un alt Nikolai.

– Fratele meu e un om minunat. Bun. Şi foarte inteligent.

– Foarte inteligent, dar nu atât de inteligent ca tine. *Chiar* ai face schimb cu el? Chiar ţi-ar plăcea să fii atât de limitat cum e el în comparaţie cu tine?

La care Bean plecă, lăsând fără răspuns ultima întrebare a lui Volescu.

12
ALLAHU AKBAR

From: Graff%pilgrimage@MinCol.gov

To: Borommakot%pinto@IComeAnon.com

Transmis şi postat pe IComeAnon

Criptat ******* *Decriptat* *********

Re: Consilierul de investiţii

Ideea ta de a transforma softul Jocului Minţii într-un consilier de investiţii merge surprinzător de bine. Nu am avut timp să facem mai mult de o testare pe termen scurt, dar până acum a surclasat toţi experţii. Îi vom încredinţa pensia lui Ender. Aşa cum ai sugerat, vom avea grijă ca toate investiţiile să se facă sub nume false; de asemenea, vom avea grijă ca softul să se răspândească pe net în infinit de multe forme autovariabile. Va deveni astfel efectiv imposibil de urmărit şi imposibil de distrus, doar dacă nu se face un efort sistematic internaţional pentru a-l şterge, lucru puţin probabil să se întâmple atâta timp cât nimeni nu suspectează existenţa lui.

Ender nu va avea nevoie de banii ăştia în colonia lui, şi va

face treabă mult mai bună dacă nu va şti că sunt aici. Prima dată când va intra pe net după ce va împlini vârsta subiectivă de douăzeci şi unu de ani, softul i se va dezvălui şi-l va informa despre întinderea investiţiilor lui. Dat fiind timpul petrecut numai pe drum, Ender va ajunge la majorat cu o avere considerabilă. Chiar mai mare, aş putea adăuga, decât cele mai optimiste estimări ale Hegemoniei.

Dar finanţele lui Ender nu reprezintă o urgenţă, pe când copiii tăi da.

O altă echipă piguleşte baza de date pe care ne-a trimis-o Ferreira al tău ca să ne ofere mai multe informaţii utile. Asta implică o serie de cercetări adiţionale, nu prin analizarea datelor brute, ci cu ajutorul unor operatori individuali care pescuiesc prin diverse baze de date medicale, electorale, ale impozitelor, proprietăţilor imobiliare, companiilor de transport şi altele, dintre care unele nici nu sunt disponibile în mod legal. în loc să obţină mii de date exacte dintre care ar fi posibil ca niciuna să nu ne fie utilă, obţinem acum sute de date precise dintre care unele ar putea să ne ducă undeva.

Îmi pare rău că asta cere timp, dar odată ce obţinem o informaţie trebuie să o verificăm, de multe ori cu ajutorul personalului de pe teren. Şi din motive evidente, nu prea avem aşa ceva.

Între timp, îţi sugerez să ţii minte că afacerea noastră depinde de cât de repede îl faci pe Peter Hegemon şi în fapt, nu numai cu numele, înainte de a pleca. M-ai întrebat care este pentru mine standardul succesului. Poţi să pleci când Peter deţine controlul ferm asupra a peste jumătate din populaţia Pământului, sau când Peter are suficientă forţă armată pentru ca victoria sa să fie asigurată, indiferent dacă potenţialul adversar este condus sau nu de un absolvent al Şcolii de Luptă.

în consecinţă: da, Bean, ne aşteptăm să te duci în Ruanda. Noi suntem speranţa pentru supravieţuirea ta şi a copiilor tăi, iar tu eşti speranţa noastră de a ne asigura că Peter va triumfa şi va realiza uniunea şi pacea mondială. Sarcina ta începe prin a-i oferi lui Peter acea armată irezistibilă, iar a noastră prin a-ţi găsi copiii.

Ca şi tine, sper ca ambele sarcini să se dovedească realizabile.

Alai crezuse că, odată ce va prelua controlul asupra

complexului din Damasc, va fi liber să guverneze ca un adevărat Calif.

Nu dură mult până să afle contrariul.

Toţi oamenii din palat, inclusiv bodyguarzii lui, i se supuneau implicit. Dar imediat ce încerca să plece, fie şi numai ca să se plimbe împrejurul Damascului, cei în care avea cea mai mare încredere începeau să protesteze.

– Nu eşti în siguranţă, spunea Ivan Lankowski. Când scapi de oamenii care te controlează aici, prietenii lor intră în panică. Iar prietenii lor îi includ şi pe cei care îţi comandă armatele de pretutindeni.

– Au urmat planul meu în război. Credeam că îi sunt loiali Califului.

– Erau loiali victoriei. Planul tău a fost genial. Iar tu... ai fost în gaşca lui Ender. Prietenul lui cel mai bun. Bineînţeles că ţi-au urmat planul.

– Deci au crezut în mine, cel de la Şcoala de Luptă, dar nu în Calif.

– Au crezut în tine, Califul, zise Ivan. Dar mai mult în genul de imagine a Califului care emite judecăţi religioase şi ţine discursuri încurajatoare, în timp ce vizirii şi generalii fac toată treaba urâtă şi plicticoasă care constă în luarea deciziilor şi darea de comenzi.

– Cât de departe se întinde controlul lor? întrebă Alai.

– Imposibil de ştiut. Aici în Damasc, slujitorii tăi credincioşi au prins şi eliminat câteva duzini de agenţi. Dar încă nu te-aş lăsa să te urci la bordul unui avion în Damasc – fie el militar sau comercial.

– Păi dacă nu pot avea încredere în musulmani, du-mă peste înălţimile Golan în Israel, şi voi zbura cu un avion israelian.

– Acelaşi grup care refuză să te asculte în India spune şi că împăcarea noastră cu sionistii a fost o ofensă adusă lui Dumnezeu.

– Vor să reia la infinit *acel* coşmar?

– Duc dorul vremurilor de demult.

– Da, când armatele islamice erau umilite peste tot, când lumea se temea de islamici pentru că atât de mulţi nevinovaţi erau ucişi în numele lui Dumnezeu.

– Nu cu mine trebuie să te cerţi, zise Ivan amabil.

– Ei bine, Ivan, dacă rămân aici, într-o zi adversarii mei vor

termina cu India – fie vor pierde, fie vor câştiga. Cu siguranţă că vor veni aici, înnebuniţi de victorie sau de înfrângere, nu contează. în orice caz, eu voi fi mort, nu crezi?

– O, categoric, domnule. Va trebui să găsim o cale să te scoatem de aici.

– N-ai niciun plan?

– Am tot felul de planuri, spuse Ivan. Dar toate se referă la salvarea vieţii tale. Nu la salvarea Califatului.

– Dacă eu fug, Califatul e pierdut.

– Iar dacă rămâi, Califatul îţi aparţine până în ziua morţii tale.

Alai râse.

– Analiza ta e bună, Ivan. Nu am de ales. Trebuie să mă duc la duşmanii mei şi să-i distrug.

– Îţi sugerez să foloseşti un covor fermecat, acesta fiind cel mai sigur mijloc de transport.

– Crezi că numai un djin mă poate duce în India ca să mă confrunt cu generalul Rajam?

– În viaţă, da.

– Atunci trebuie să iau legătura cu djinul meu, zise Alai.

– Oare e momentul potrivit? întrebă Ivan. După ce ultimul film al lunatecii e peste tot pe net, Rajam trebuie să fi înnebunit.

– Asta e cel mai bun moment. Apropo, Ivan, poţi să-mi spui de ce porecla lui Rajam este „Andariyy”?

– Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că şi-a ales el însuşi porecla de „funie groasă”?

– Aha. Deci nu se referă la tenacitatea sau la forţa lui.

– El ar spune că da. Cel puţin la tenacitatea unei anumite părţi a corpului său.

– Totuşi... funia e moale.

– Funia groasă nu e moale.

– Funia groasă e la fel de moale ca oricare alta, zise Alai, doar dacă nu e foarte scurtă.

Ivan râse.

– Sigur o să repet gluma asta la înmormântarea lui Rajam.

– Numai să n-o repeţi la a mea.

– Nu va fi înmormântarea ta, zise Ivan, decât dacă va fi o groapă comună.

Alai se aşeză la computer şi începu să compună câteva scrisori. La o jumătate de oră după ce le trimise, primi un telefon de la Felix Starman din Ruanda.

– Îmi pare rău să te anunţ, spuse Felix, dar nu pot permite propovăduitori ai Islamului în Ruanda.

– Din fericire nu de asta te-am căutat.

– Excelent.

– Ţi-am scris în interesul păcii mondiale. Şi înţeleg că deja ai luat o decizie privind cea mai bună şansă a omenirii în realizarea acestui ţel – nu, nu da nume.

– Întrucât habar n-am despre ce vorbeşti...

– Excelent, zise Alai. Un bun musulman presupune întotdeauna că necredincioşii habar n-au.

Râseră amândoi.

– Nu cer decât să dai de ştire că un om traversează Rub' al Khali pe jos deoarece cămila lui nu a vrut să-l lase să încalece.

– Şi vrei ca cineva să-l ajute pe acest biet hoinar?

– Dumnezeu veghează asupra tuturor creaturilor sale, iar Califul nu poate întotdeauna să întindă o mână ca să îndeplinească voia lui Dumnezeu.

– Sper că acest biet nefericit va primi ajutor cât de curând posibil, zise Felix.

– Să fie curând. Oricând sunt pregătit să aflu veşti bune despre el.

Îşi luară rămas-bun, şi Alai se ridică şi plecă în căutarea lui Ivan.

– Împachetează, zise. Ivan ridică din sprâncene.

– De ce ai nevoie?

– Lenjerie curată. Cele mai înzorzonate costume de Calif. Trei oameni care să ucidă la comanda mea şi care să nu întoarcă armele împotriva mea. Şi un om loial cu o cameră video, baterii încărcate şi film suficient.

– Cameramanul să fie unul dintre soldaţii loiali? Sau o a patra persoană?

– Toţi soldaţii loiali să facă parte din echipa de filmare.

– Iar eu voi fi unul dintre aceştia trei?

– E decizia ta, zise Alai. Dacă ratez, oamenii care sunt cu mine vor muri cu siguranţă.

– Mai bine să mori repede în faţa slujitorului lui Dumnezeu decât încet în mâinile duşmanilor lui Dumnezeu, spuse Ivan.

– Rusul meu favorit.

– Sunt turc cazac, îi reaminti Ivan.

– Dumnezeu a fost bun să mi te trimită.

– La fel de bun a fost să te aducă pe tine tuturor credincioşilor.

– O să spui aşa şi după ce voi face tot ceea ce intenţionez să fac?

– Întotdeauna, zise Ivan. Întotdeauna voi fi servitorul tău devotat.

– Îl serveşti doar pe Dumnezeu, replică Alai. Mie îmi eşti prieten.

O oră mai târziu, Alai primi un e-mail despre care ştia că era de la Petra, în ciuda semnăturii nevinovate. I se cerea să se roage pentru un copil care urma să fie operat în cel mai mare spital din Beirut, la ora şapte în dimineaţa următoare. „Noi ne vom începe rugăciunile la ora cinci dimineaţa, spunea scrisoarea, pentru ca zorile să ne găsească rugându-ne.”

Alai nu răspunse decât: „Mă voi ruga pentru nepotul vostru, şi pentru toţi cei care îl iubesc, pentru ca el să trăiască. Facă-se voia Domnului, şi noi ne vom bucura de înţelepciunea Sa.”

Deci va trebui să meargă la Beirut. Drumul era destul de uşor, problema era să-l parcurgă fără să-i alarmeze pe cei puşi de duşmanii lui să-l spioneze.

Părăsi palatul într-un camion de gunoi. Ivan protestase, dar Alai îi spuse:

– Un Calif care se teme să se murdărească îndeplinind lucrarea lui Dumnezeu nu e vrednic să conducă.

Era sigur că acest lucru va fi reţinut şi, dacă trăia, va fi pomenit într-o carte despre înţelepciunea Califului Alai. O carte care spera să fie lungă şi demnă de citit, nu scurtă şi jenantă.

Îmbrăcat ca o bătrână pioasă, Alai călători pe bancheta din spate a unui vechi automobil modest, condus de un soldat îmbrăcat civil şi cu o barbă falsă mult mai lungă decât cea reală. Dacă ar fi eşuat, dacă ar fi fost ucis, faptul că era deghizat astfel ar fi fost luat drept probă că niciodată nu a fost vrednic să fie Calif. Dar dacă ar fi reuşit, ar fi devenit o parte a legendei despre înţelepciunea sa.

Bătrâna acceptă un scaun cu rotile în care să fie transportată în spital, împinsă de bărbatul bărbos care o adusese la Beirut.

Pe acoperiş aşteptau trei bărbaţi cu nişte geamantane obişnuite, roase. Era ora cinci fără zece.

Dacă cineva din spital ar fi observat dispariţia bătrânei, sau ar fi căutat scaunul cu rotile, sau s-ar fi întrebat ce era cu cei trei bărbaţi care sosiseră separat, ducând fiecare haine pentru un

membru al familiei, atunci probabil vestea ar fi ajuns deja la duşmanii lui Alai. Dacă cineva ar fi venit să investigheze, iar ei ar fi fost nevoiţi să-l ucidă, ar fi fost ca şi cum ar fi sunat o alarmă în dormitorul lui Rajam.

La cinci fără trei minute, doi medici tineri, un bărbat şi o femeie, ieşiră pe acoperiş sub pretextul că fumează. Dar curând se retraseră din raza vizuală a celor trei oameni care aşteptau alături de valizele lor.

Ivan privi întrebător spre Alai. Alai scutură din cap.

– Au venit să se sărute, zise. Le e frică să nu-i pârâm, asta-i tot.

Ivan, făcându-şi totuşi probleme, se ridică şi se duse să-i vadă. Se întoarse şi se reaşeză.

– E mai mult decât un sărut, şopti.

– N-ar trebui să facă asta dacă nu sunt căsătoriţi, zise Alai. De ce cred întotdeauna oamenii că singurele alternative sunt fie să urmeze cea mai aspră sharia, fie să nesocotească toate legile lui Dumnezeu?

– N-ai fost niciodată îndrăgostit, replică Ivan.

– Crezi că nu? Doar pentru că nu mă pot întâlni cu femei nu înseamnă că nu am iubit niciodată.

– Cu mintea, spuse Ivan, dar întâmplător ştiu că trupul tău e neprihănit.

– Bineînţeles că sunt neprihănit. Nu sunt căsătorit. Un elicopter medical se apropie. Era ora cinci fix.

Când ajunse destul de aproape, Alai putu vedea că provenea de la un spital israelian.

– Doctorii israelieni îşi trimit pacienţii la Beirut? întrebă Alai.

– Doctorii libanezi trimit pacienţi în Israel.

– Deci trebuie să presupunem că prietenii noştri vor aştepta până pleacă elicopterul? Sau ei sunt prietenii noştri?

– Te-ai ascuns printre gunoaie şi te-ai îmbrăcat în femeie, zise Ivan. Ce mai înseamnă o plimbare cu un elicopter sionist în comparaţie cu asta?

Elicopterul ateriza. Uşa se deschise. Nu coborî nimeni.

Alai apucă valiza care ştia că îi aparţine fiindcă era plină cu haine şi nu cu arme – şi se îndreptă curajos spre uşă.

– Eu sunt pasagerul pentru care aţi venit? Pilotul aprobă.

Alai se întoarse să privească în direcţia cuplului care dispăruse să se sărute. Observă mişcare. Îl văzuseră. Vor vorbi

despre asta.
Reveni la pilot.
– Elicopterul ne poate duce pe toţi cinci?
– Uşor, zise pilotul.
– Dar şapte?
Pilotul ridică din umeri.
– Am zbura mai jos, mai încet. Dar facem adesea asta. Alai îi spuse lui Ivan:
– Invită-i, te rog, pe tinerii noştri îndrăgostiţi să vină cu noi.
Apoi Alai urcă în elicopter. În câteva clipe se dezbrăcă de hainele de femeie. Pe dedesubt purta un costum occidental simplu.
Curând, un cuplu de medici îngroziţi urcară în elicopter sub ameninţarea armei, aproape dezbrăcaţi. Aparent fuseseră avertizaţi să păstreze o tăcere absolută, pentru că atunci când îl zăriră pe Alai şi-l recunoscură, bărbatul se albi la faţă, iar femeia începu să plângă în timp ce încerca să-şi încheie hainele.
Alai se apropie şi îngenunche în faţa ei.
– Fiică a Domnului, zise, nu-mi fac griji pentru indecenţa ta.
Îmi fac griji pentru că bărbatul căruia i-ai oferit goliciunea ta nu este soţul tău.
– *Ne vom* căsători, spuse ea.
– Atunci, când va veni această zi fericită, goliciunea ta va fi o binecuvântare pentru soţul tău, iar goliciunea lui îţi va aparţine. Până atunci, am pentru tine hainele astea.
Îi întinse costumul pe care îl purtase.
– Nu-ţi cer să te îmbraci tot timpul aşa. Dar astăzi, când
Dumnezeu a văzut că inima ta intenţionează să păcătuiască,
poate te vei acoperi cu umilinţă.
– Nu poate să aştepte până decolăm ca să se îmbrace?
întrebă pilotul.
– Desigur, admise Alai.
– Toată lumea să se aşeze, zise pilotul.
Nu erau suficiente scaune pe laterale; în centru ar fi trebuit să stea targa. Dar pilotul lui Alai rânji şi insistă ca el să rămână în picioare.
– Am pilotat elicoptere în luptă. Dacă nu-mi pot ţine echilibrul într-un elicopter medical, atunci merit câteva vânătăi.
Elicopterul se ridică în aer înclinându-se, dar curând îşi recapătă echilibrul, şi femeia se eliberă din centura de siguranţă

şi se îmbrăcă jenată. Toţi bărbaţii îşi întoarseră privirile, cu excepţia partenerului ei, care o ajută.

Între timp, Alai conversa cu pilotul, fără să încerce să-şi coboare vocile.

– Nu vreau ca cei doi să rămână cu noi în cursul acţiunii, zise Alai. Dar nici să-i ucid nu vreau. Au nevoie de timp ca să-şi găsească calea înapoi spre Dumnezeu.

– Pot să fie ţinuţi la Haifa, propuse pilotul. Sau pot să-i trimit în Malta, dacă ţi se pare mai bine.

– Haifa e suficient.

Călătoria nu fu lungă, deşi zburau încet şi la altitudine joasă. Când ajunseră, medicii erau tăcuţi şi păreau ruşinaţi, ţinându-se de mână şi încercând să nu se uite prea des la Alai. Aterizară pe acoperişul unui spital din Haifa, iar pilotul opri motorul şi coborî să discute puţin cu un bărbat îmbrăcat ca un doctor. Apoi deschise uşa.

– Trebuie să mă ridic iar, zise, ca să fac loc transportului vostru. Aşa că trebuie să coborâţi acum. Mai puţin ei doi.

Medicii se priviră înspăimântaţi.

– O să fie în siguranţă? întrebă Alai.

– E mai bine să nu vadă transportul vostru venind şi plecând, spuse pilotul. În curând se face dimineaţă şi e puţină lumină. Dar or să fie în siguranţă.

Alai îi atinse pe amândoi, în timp ce cobora din elicopter.

Împreună cu oamenii lui, privi decolând elicopterul medical. Imediat sosi un alt elicopter, de data asta o navă de luptă cu rază lungă de acţiune, suficient de încăpătoare ca să ducă mulţi soldaţi la bătălie şi înarmată suficient de puternic ca să-i treacă de o mulţime de obstacole.

Uşa se deschise şi coborî Peter Wiggin.

Alai se apropie de el.

– *Salaam,* zise.

– Pace şi ţie, răspunse Peter.

– Semeni cu Ender mai mult decât arată fotografiile oficiale.

– Le-am retuşat pe computer ca să par mai bătrân şi mai înţelept.

Alai zâmbi.

– Drăguţ din partea ta să ne iei.

– Când Felix mi-a spus povestea aia tristă despre călătorul singuratic din deşert, n-am putut rata şansa de a-l ajuta.

– Credeam că va fi Bean, zise Alai.
– Sunt o mulţime de oameni antrenaţi de Bean. Dar Bean însuşi are alte probleme. întâmplător, în Ruanda.
– Deci se întâmplă acum?
– O, nu, zise Peter. Nu facem nicio mişcare până nu vedem cum se termină mica ta aventură.
– Atunci să mergem.
Peter îl invită pe Alai să urce primul, apoi intră el înaintea soldaţilor lui Alai. Ivan fu pe punctul de a protesta, dar Alai îi făcu semn să se relaxeze Pariase deja totul pe cooperarea lui Peter şi încrederea în el. Nu era momentul să-şi pună problema asasinării sau răpirii. Deşi înăuntru erau deja douăzeci de soldaţi ai Hegemoniei şi o cantitate apreciabilă de echipament, Alai îl recunoscu pe ofiţerul thailandez ca fiind o figură cunoscută de la Şcoala de Luptă. Trebuia să fie Suriyawong. îl salută din cap. Suriyawong îi răspunse la salut.
Imediat ce porniră şi trecură pe propulsia turbo – de data asta fără nicio femeie ruşinată care să trebuiască mustrată în mod oficial, apoi iertată şi îmbrăcată – Peter arătă spre oamenii care erau cu el.
– Am presupus, spuse Peter, că drumeţul singuratic despre care mi-a povestit prietenul nostru comun nu ar avea nevoie de o escortă numeroasă.
– Doar cât să ajung până acolo unde o anumită funie groasă stă încolăcită ca un şarpe.
Peter dădu din cap.
– Am prieteni care tocmai încearcă să-l localizeze. Alai zâmbi:
– Presupun că se află departe de front.
– Dacă e la Hyderabad, atunci este foarte bine păzit. Dar dacă a trecut graniţa în Pakistan, paza n-ar mai fi o problemă.
– Oriunde ar fi, zise Alai, nu-ţi voi pune oamenii în pericol.
– Şi nici nu vor fi observaţi. Nu trebuie să afle multă lume că aţi câştigat la puterea adevărată cu ajutorul Hegemonului.
– Se pare că te simţi în largul tău oriunde e vorba de putere.
– E pentru ultima oară, dacă câştigi.
– Oricum e ultima dată, zise Alai cu un rictus. Soldaţii fie mă urmează, fie nu.
– Te vor urma, îl asigură Peter. Dacă au ocazia. Alai arătă spre mica lui escortă.
– De asta se va ocupa echipa mea de filmare.

Ivan zâmbi şi-şi ridică puţin cămaşa, suficient cât să se vadă că purta vestă antiglonţ şi că avea o mitralieră şi încărcătoare.

– Oh, făcu Peter. Credeam că te-ai îngrăşat.

– Noi, băieţii de la Şcoala de Luptă, zise Alai, întotdeauna avem un plan.

– Atunci înseamnă că nu o să vă croiţi drum prin forţă.

– Avem de gând să intrăm ca şi cum ne-am aştepta ca lumea să ni se supună. Cu camerele de filmat pornite. E un plan simplu. Dar nici nu trebuie să ţină prea mult. Funia aia groasă întotdeauna a iubit camera de filmat.

– Un om brutal şi vanitos, după cum spun sursele mele, zise Peter. Dar nu şi prost.

– O să vedem.

– Cred că veţi reuşi.

– Şi eu.

– Iar când o să reuşiţi, zise Peter, cred că o să faceţi ceva în legătură cu lucrurile despre care se plânge Virlomi.

– Din cauza acelor lucruri n-am putut aştepta un moment mai oportun. Trebuie să curăţ Islamul de acea pată de sânge.

– Cred că dacă tu ai fi Calif, Popoarele Libere ar putea coexista cu un Islam unit.

– Şi eu cred asta, zise Alai. Deşi n-o s-o pot spune niciodată.

– Dar ceea ce vreau eu, continuă Peter, este o asigurare pe care s-o pot folosi în caz că tu nu vei supravieţui. Fie azi, fie cândva în viitor, vreau să mă asigur că nu voi fi nevoit să mă înfrunt cu un Calif cu care să nu pot convieţui.

Îi întinse lui Alai câteva foi de hârtie. Un scenariu. Alai începu să citească.

– Dacă mori de moarte naturală sau predai tronul cuiva ales de tine, nu voi avea nevoie de astea, spuse Peter. Dar dacă eşti ucis, răpit sau exilat, sau detronat prin forţă în orice alt mod, atunci le vreau.

– Şi dacă *tu* eşti asasinat sau înlăturat din funcţie prin forţă? întrebă Alai. Ce se va întâmpla atunci cu filmul ăsta, presupunând că aş spune lucrurile astea în faţa camerei?

– Încearcă să-ţi încurajezi adepţii să nu se gândească la faptul că asasinarea mea ar fi de folos Islamului, iar soldaţii şi medicii mei vor sta de pază împotriva oricărei posibile cauze a morţii mele premature.

– Cu alte cuvinte, trebuie să risc.

– Ei haide, zise Peter, singurul caz în care această înregistrare ar fi utilă ar fi atunci când tu nu ai fi prin apropiere ca s-o conteşti. Iar dacă eu aş muri, nu ar avea nicio valoare pentru nevrednicul meu succesor.

Alai aprobă.

– Destul de adevărat.

Se ridică, îşi deschise geamantanul şi se îmbrăcă cu un costum strălucitor de Calif, aşa cum poporul musulman se aştepta să-l vadă. Între timp, operatorul lui Peter îşi pregăti echipamentul – şi decorul, ca să nu se observe că filmase pe o navă de luptă, înconjurat de soldaţi.

La porţile bine apăratului complex militar din Hyderabad – cândva Statul-Major al armatei indiene, apoi al ocupaţiei chineze, iar acum al „eliberatorilor” pakistanezi – traseră trei motociclete, două din ele ducând câte doi oameni, iar a treia unul singur, cu un rucsac pe locul din spatele lui.

Se opriră destul de departe de poartă, ca să nu se presupună că e vorba de o tentativă de atentat sinucigaş. Ridicară toţi mâinile, pentru a nu fi împuşcaţi de vreun paznic prea zelos, în timp ce unul dintre bărbaţi scotea o cameră de filmat din rucsac şi monta o antenă de satelit deasupra ei.

Acest lucru atrase atenţia paznicilor, care cerură imediat sfatul unui superior.

Abia când camera fu pregătită, bărbatul care venise singur pe motocicletă îşi dădu jos hanoracul. Paznicii aproape că fură orbiţi de albul robei sale, cu mult înainte ca el să-şi aşeze *kaffia* şi *'agal-ul* pe cap.

Chiar şi cei care nu erau suficient de aproape ca să-i recunoască faţă ghiciră, după haine şi după faptul că era un tânăr de culoare, că însuşi Califul venise să-i vadă. Niciunul dintre soldaţii de rând şi doar puţini dintre ofiţeri suspectau că generalul Rajam nu s-ar bucura să fie vizitat de Calif. Vocile lor se ridicară în urale – unele într-un vaiet prelung, menit să sugereze strigătele războinicilor arabi pornind la bătălie, deşi toţi soldaţii de aici erau pakistanezi.

Camera filma în timp ce Alai ridică braţele ca să primească adulaţia poporului său.

Trecu netulburat prin punctul de control.

Cineva îi aduse un jeep, dar el refuză şi continuă să meargă pe jos. Dar cameramanul şi echipa sa se suiră în jeep şi merseră

alături şi apoi în faţa Califului. In acest timp, asistentul Califului, Ivan Lankowski, îmbrăcat în haine civile ca şi echipa de filmare, explica oficialilor care alergau pe lângă el că măritul Calif venise să ofere generalului Rajam onorurile pe care le merită. Se aştepta ca generalul Rajam şi acei bărbaţi care doreau să se bucure de aceeaşi onoare să-l întâmpine pe Calif în piaţa deschisă, în faţa tuturor soldaţilor Califului.

Veştile se răspândiră repede, şi în curând înaintarea lui Alai fu însoţită de mii de soldaţi în uniforme, ovaţionând şi strigându-l pe nume. Păstrară drumul liber pentru echipa de filmare, iar cei care credeau că ar putea fi surprinşi de obiectiv evidenţiau dragostea lor pentru Calif printr-un spectacol exuberant, în caz că cineva de acasă i-ar vedea şi i-ar recunoaşte.

Alai era suficient de încrezător că, orice ar fi plănuit Rajam, nu ar fi făcut într-o transmisie în direct prin satelit, în faţa a mii de soldaţi. Rajam ar fi aranjat ca Alai să moară într-un accident de avion, sau să fie asasinat undeva departe de Rajam însuşi. Acum, că ajunsese până aici, Rajam va face un joc de aşteptare ca să vadă ce pune la cale Alai, căutând între timp o cale aparent nevinovată de a scăpa de el – fie omorându-l, fie trimiţându-l înapoi la Damasc, unde să-l ţină sub pază strictă.

După cum bănuia Alai, Rajam îl aştepta pe impozantele scări care duceau la etajul celei mai frumoase clădiri din complex. Dar Alai urcă doar câteva trepte şi se opri, întorcându-i spatele lui Rajam şi privind spre soldaţi... şi spre camera de filmat. Lumina era bună în acel loc.

Echipa de filmare îşi ocupă locurile la baza scărilor.

Alai ridică braţele cerând tăcere şi aşteptă. Uralele se stinseră.

– Soldaţi ai lui Dumnezeu! strigă el.

Se auzi un murmur puternic, dar el îl opri imediat.

– Unde e generalul care v-a condus?

Alte urale... dar de data asta remarcabil mai puţin entuziaste. Alai spera că Rajam să nu fie prea invidios pe diferenţa de popularitate.

Nu întoarse capul – conta pe Ivan să-i semnaleze când Rajam va fi aproape. Îl văzu pe Ivan făcându-i semn cu capul să-şi ocupe locul în stânga lui Alai, exact în faţa camerei.

Ivan dădu semnalul. Alai se întoarse, îl îmbrăţişa şi-l sărută pe Rajam.

Înjunghie-mă acum, ar fi vrut să-i spună. Pentru că e ultima ta şansă, câine trădător şi ucigaş.

Însă şopti în urechea lui Rajam:

– După cum spunea vechiul meu prieten Ender Wiggin, Rajam, poarta inamicului e jos.

Apoi îi dădu drumul din îmbrăţişare, ignorând expresia zăpăcită de pe faţa lui Rajam, şi-l prinse de braţ, expunându-l uralelor soldaţilor.

Alai ridică braţele în semn de tăcere şi se făcu linişte.

– Dumnezeu a văzut toate faptele care au fost făcute în numele lui în India!

Urale. Dar, pe unele feţe, şi nesiguranţă. Văzuseră filmele lui Virlomi, inclusiv pe cel mai recent. Unii dintre ei, cei mai inteligenţi, ştiau că nu pot fi siguri de ce voia Alai să spună prin acele cuvinte.

– Iar Dumnezeu ştie, după cum vă daţi cu toţii seama, că în India tot ce s-a făcut s-a făcut prin dorinţa generalului Rajam!

Categoric uralele erau doar cu jumătate de inimă.

– Astăzi este ziua în care Dumnezeu a hotărât să-şi plătească datoria de onoare!

Strigătele de aprobare abia izbucniseră când membrii echipei de filmare îşi scoaseră mitralierele şi umplură de gloanţe trupul lui Rajam.

La început, mulţi soldaţi crezură că era vorba despre o încercare de asasinare a Califului, şi se auziră urlete. Alai se bucură să constate că nu mai erau soldaţii musulmani de care pomenea istoria – puţini se feriră din calea gloanţelor, cei mai mulţi se avântară înainte. Dar Alai ridică braţele şi mai urcă câteva trepte, ocupând o poziţie mai înaltă deasupra trupului lui Rajam. În acelaşi timp, aşa cum fuseseră instruiţi, Ivan şi cei doi bărbaţi care nu duceau camera de filmat se repeziră în sus pe scară şi se aşezară în rând cu Alai, ridicând armele deasupra capetelor.

– *Allahu Akbar!* strigară la unison. Mahomed este profetul Lui! Şi Alai este Califul!

Din nou Alai ridică mâinile, şi aşteptă până când se aşternu o linişte relativă, iar înghesuiala în direcţia scărilor încetă. Acum erau soldaţi de jur împrejurul lui.

– Crimele lui Andariyy Rajam au împuţit întreaga lume! Soldaţii Islamului au venit în India ca eliberatori! Au venit în

numele Domnului, ca prieteni ai fraţilor şi surorilor din India! Dar Andariyy Rajam l-a trădat pe Dumnezeu şi pe Califul său, încurajându-i pe unii dintre oamenii noştri să comită crime oribile! Dumnezeu a hotărât deja pedeapsa pentru asemenea crime! Acum eu vin să curăţ Islamul de acest rău. Niciodată vreun bărbat, femeie sau copil nu va mai avea motiv să se teamă de armata lui Dumnezeu! Le poruncesc tuturor soldaţilor Domnului să aresteze pe oricine comite atrocităţi împotriva poporului pe care am venit să-l eliberăm! Le poruncesc naţiunilor lumii să nu ofere adăpost acestor criminali. Le poruncesc soldaţilor mei să aresteze pe oricine a ordonat asemenea atrocităţi şi pe oricine a ştiut ce se întâmplă, dar nu a făcut nimic pentru ca vinovaţii să fie pedepsiţi. Arestaţi-i şi depuneţi mărturie împotriva lor, şi eu îi voi judeca în numele lui Dumnezeu. Dacă refuză să se supună autorităţii mele, atunci sunt rebeli în faţa Domnului. Aduceţi-i la mine pentru judecată; dacă nu vă opun rezistenţă, şi sunt nevinovaţi, atunci nu au de ce să se teamă. În fiecare oraş sau cazemată, în fiecare tabără militară sau aeroport, soldaţii mei să aresteze vinovaţii şi să-i ducă la ofiţerii care sunt credincioşi lui Dumnezeu şi Califului!

Alai rămase nemişcat zece secunde lungi, în timp ce soldaţii scandau. Apoi camera coborî şi-i filmă pe unii dintre soldaţi târând diverşi oameni înspre el, şi pe alţii fugind în clădirile învecinate în căutarea celorlalţi.

Avea să urmeze o aplicare foarte dură a justiţiei, acum, când armata islamică se destrămase. Era interesant de văzut în care tabără se vor alinia oameni ca Ghaffar Wahabi, primul-ministru al Pakistanului. Ar fi fost ruşinos să fie nevoit să se folosească de această armată ca să supună un guvern islamic.

Dar Alai trebuia să acţioneze repede, chiar dacă avea să fie urât. Nu-şi putea permite să lase pe niciunul dintre cei vinovaţi să scape şi să comploteze împotriva lui.

Pe când privea cum acuzaţii erau aliniaţi înaintea sa, sub îndrumarea lui Ivan şi a oamenilor lui, chiar dacă era puţin probabil să fie executaţi astăzi, Alai îşi spuse în sinea lui: *Uite, Supă Fierbinte! Vezi cum Alai a adaptat şmecheriile tale scopurilor lui !*

Încă mai învăţăm unul de la altul, noi, soldaţii din gaşca lui Ender.

Cât despre tine, Peter, păstrează-ţi filmuleţul. Nu va fi

niciodată nevoie de el. Căci toţi oamenii nu sunt decât unelte în mâinile Domnului, şi eu, nu tu, sunt unealta aleasă de Dumnezeu pentru a uni lumea.

13
GĂSIT

From: Graff%pilgrimage@MinCol.gov

To: PADelphiki@TutsiNet.rw.net

Re: Poţi călători?

Având în vedere că soţul tău are acum treabă în Ruanda, mă întrebam dacă tu poţi să faci o călătorie. Nu avem să ne temem de alte pericole fizice în afara rigorilor normale ale transportului aerian. Dar Ender e încă aşa de mic, probabil vei vrea să-l laşi acasă. Sau nu – dacă vrei să-l iei şi pe el, o să facem tot posibilul să vă oferim condiţiile necesare.

S-a confirmat identitatea unuia dintre copiii voştri. O fetiţă. Bineînţeles, căutăm în primul rând copii care moştenesc anomalia genetică a lui Bean. Avem deja probe de sânge de la copil, luate la spital, fiindcă naşterea a fost prematură. Potrivirea genetică este perfectă: e fiica ta. După toate probabilităţile, va fi dificil pentru foştii părinţi, în special pentru mamă, care, ca şi victimele proverbialului cuc, tocmai a născut copilul altei femei. Totuşi prezenţa ta ar putea fi de folos, să-i ajute să se convingă de realitatea adevăratei mame a copilului „lor”. Sună-mă.

Petra era furioasă pe Peter – şi pe Graff. Conspiratorii ăştia care credeau că ştiu ce e mai bine pentru toată lumea. Dacă tot ţineau secret anunţul ratificării în timp ce furtuna – de fapt, baia de sânge – din lumea islamică era în plină desfăşurare, de ce nu putea Bean să vină cu ea să-l recupereze pe primul lor copil dispărut care fusese regăsit?

Nu, era imposibil, aveau nevoie de el ca să cimenteze loialitatea armatei ruandeze şi aşa mai departe, ca şi când asta ar fi fost cu adevărat important. Şi cel mai înnebunitor era că Bean era de partea lor. De când devenise Bean *ascultător?* „Trebuie să rămân” spunea, iar şi iar, fără vreo altă explicaţie, în ciuda cererilor ei de a-i da o justificare oarecare.

Oare era şi Bean un conspirator? Dar nu împotriva *ei,* bineînţeles. De ce şi-ar ascunde gândurile de ea? Ce secrete

avea?

Dar când deveni limpede că Bean nu va veni cu ea, Petra împacheta haine pentru copil, scutece şi un rând de haine pentru ea, toate într-o singură sacoşă, apoi îl luă pe micul Ender şi se îndreptă spre aeroportul Kayibanda.

Acolo o întâmpină Mazer Rackham.

– Ai venit la Kigali în loc să mă aştepţi acolo? zise ea.

– Bună ziua şi ţie, răspunse Rackham. Nu avem încredere în zborurile civile. Bănuim că reţeaua lui Ahile a fost desfiinţată, dar nu putem risca să-ţi fie răpit copilul sau să ţi se întâmple ceva pe drum.

Deci umbra lui Ahile încă ne mai apasă şi ne consumă timp şi bani, chiar şi după moartea lui. Sau este doar scuza voastră ca să supravegheaţi totul direct.

De ce copiii mei şi ai lui Bean sunt atât de importanţi pentru voi? De unde să ştiu că nu aveţi şi voi vreun plan ca să ne implicaţi copiii în cine ştie ce proiect nobil ie salvare a lumii?

Cu voce tare, spuse:

– Mulţumesc.

Decolară cu un avion particular care pretindea că aparţine uneia dintre marile companii de desalinizare solară care lucrau în Sahara.

E bine de ştiut ce companii foloseşte F.I. pentru acoperirea operaţiunilor sale pe suprafaţa planetei.

Survolară Sahara, şi Petra nu putu să nu fie mulţumită la vederea lacului Ciad refăcut şi a vastului proiect de irigaţii care îl înconjura. Citise că desalinizarea coastei libiene se desfăşura acum mai repede decât evaporarea, şi că lacul Ciad modificase deja clima în împrejurimi. Dar nu fusese pregătită să vadă atâţia kilometri de păşuni, sau turmele de animale păscând. Iarba şi viţa-de-vie transformau nisipul şi sahelul din nou în teren fertil. Iar suprafaţa sclipitoare a lacului Ciad era punctată de pânzele vaselor de pescuit.

Aterizară la Lisabona şi Rackham o duse mai întâi pe ea la hotel, unde îl alăpta pe Ender, se spălă, apoi puse copilul într-o eşarfă port-bebe. Purtându-l astfel, se întoarse în hol, unde Rackham o întâmpină şi o conduse la limuzina care îi aştepta afară.

Spre surprinderea ei, i se făcu frică. Nu era nimic în legătură cu maşina, sau cu destinaţia lor de azi. Îşi aminti de ziua când,

la Rotterdam, îi fusese implantat embrionul. Bean ieşise din spital împreună cu ea, şi şoferii din primele două taxiuri fumau. Aşa că Bean o suise în cel de-al treilea. El însuşi urcase în primul. Primele două taxiuri făcuseră parte dintr-un complot ucigaş, iar Bean abia scăpase cu viaţă. Taxiul în care urcase ea făcuse parte din cu totul alt complot – unul care să-i salveze viaţa.

– Îl cunoşti pe şoferul ăsta? întrebă Petra. Mazer aprobă grav.

– Nu lăsăm nimic la voia întâmplării. Şoferul e un soldat. Unul de-ai noştri.

Deci F.I. avea personal antrenat pe Pământ, îmbrăcat în haine civile şi conducând limuzine. Ce scandalos.

Merseră printre coline, până la o casă mare şi frumoasă, cu o vedere uimitoare asupra oraşului şi golfului şi, în zilele senine, asupra Atlanticului. Romanii văzuseră acest loc, domniseră în acest oraş. Vandalii îl cuceriseră, apoi vizigoţii. Urmaseră maurii, şi după aceea fusese recucerit de creştini. Din acest oraş plecaseră pe mare corăbii care înconjuraseră Africa şi colonizaseră India, China şi Africa, şi în cele din urmă Brazilia.

Şi totuşi nu era decât un oraş în mijlocul unor peisaje minunate. Cutremurele şi incendiile veniseră şi trecuseră, dar oamenii încă mai construiau pe coline şi pe câmpie. Furtunile, acalmiile, piraţii şi războaiele răpiseră vas după vas, şi totuşi oamenii încă le mai lansau la apă încărcate cu plase de pescuit, mărfuri sau arme. Oamenii făceau dragoste şi îşi creşteau copiii, atât în palate, cât şi în căsuţele celor săraci.

Ea venise aici din Ruanda, la fel cum oamenii veneau din Africa de cincisprezece veacuri. Nu ca parte a unui trib care intra în peşteri ca să-şi picteze pe pereţii lor istoria şi să-şi venereze zeii. Nu ca parte a unui val de invadatori. Dar... oare nu era aici ca să ia un copil din braţele mamei sale? Să pretindă că ceea ce ieşise din pântecul acelei străine îi va aparţine *ei* de acum încolo? Aşa cum atâţia oameni priviseră golful de pe coline şi spuseseră: acum este al meu, a fost dintotdeauna al meu, indiferent dacă alţi oameni au crezut că le aparţine şi au trăit în acest loc toată viaţa lor.

Al meu, al meu, al meu. Era blestemul şi puterea oamenilor – ceea ce vedeau şi îndrăgeau trebuiau să posede. Nu puteau să împartă cu alţi oameni decât dacă îi percepeau şi pe aceştia ca fiind întrucâtva ai lor. Ceea ce avem noi este al nostru. Ceea ce

aveţi voi ar trebui de asemenea să fie al nostru. De fapt, voi nu aveţi nimic dacă noi nu vrem. Pentru că voi nu sunteţi nimic. Noi suntem adevăraţii oameni, voi doar vă prefaceţi că sunteţi oameni doar ca să ne luaţi ceea ce Dumnezeu a dorit să avem noi.

Acum înţelegea pentru prima dată măreţia a ceea ce Graff şi Mazer Rackham şi, da, chiar şi Peter, încercau să facă.

Încercau să facă fiinţele umane să se perceapă ca aparţinând unui singur trib.

Se întâmplase pentru scurt timp atunci când fuseseră ameninţaţi de nişte creaturi care erau cu adevărat străine; atunci rasa umană se simţise un singur popor, şi se unise pentru a respinge duşmanul.

În momentul în care obţinuseră victoria, totul se destrămase şi resentimentele îndelung înăbuşite declanşaseră războaie. Mai întâi vechea rivalitate dintre Rusia şi Occident. Şi când aceasta fusese reprimată de F.I., fostul mareşal căzuse şi fusese înlocuit de Chamrajnagar, războaiele se mutaseră pe diverse alte câmpuri de bătălie.

Se uitau chiar şi la absolvenţii Şcolii de Luptă şi spuneau: ai noştri. Nu oameni liberi, ci proprietatea unei naţiuni sau a alteia.

Iar acum, aceiaşi copii, cândva nişte proprietăţi, erau conducătorii unora dintre cele mai puternice naţiuni. Alai, cimentând cărămizile imperiului său fragmentat cu sângele duşmanilor lui. Han Tzu, restaurând prosperitatea Chinei cât mai repede posibil pentru a se putea ridica din înfrângere ca o putere mondială. Şi Virlomi, acum refuzând pe faţă să se alăture vreunei tabere, ridicându-se deasupra politicii, dar Petra ştia că nu va renunţa la propria ei putere.

Nu stătuse Petra alături de Han Tzu şi de Alai şi controlaseră flote şi escadroane în războaie îndepărtate? Credeau că joacă doar un joc – toţi credeau asta, cu excepţia lui Bean, care păstrase secretul – dar împreună salvau lumea. Le plăcea să fie împreună. Le plăcea să fie toţi ca unul, sub conducerea lui Ender Wiggin.

Pe atunci Virlomi nu fusese cu ei, dar Petra şi-o amintea şi pe ea, ca fiind fata spre care-şi îndreptase privirea când fusese captivă la Hyderabad. Îi transmisese un mesaj, iar Virlomi acceptase povara ca şi când Petra ar fi fost acolo cu ea; îi trimisese mesajul lui Bean şi-l ajutase să vină şi să o salveze.

Acum, Virlomi crease o nouă Indie din ruinele celei vechi; le oferise ceva cu mult mai puternic decât orice guvern ales. Le oferise o regină divină, un vis şi o viziune, iar India era hotărâtă să devină, pentru prima dată, o mare putere corespunzătoare uimitorului său popor şi milenarei sale culturi.

Toţi trei îşi fac naţiunile măreţe, în vremuri în care măreţia naţiunilor reprezintă coşmarul omenirii.

Cum o să-i poată stăpâni Peter? Cum o să le spună: nu, oraşul ăsta, muntele ăsta, câmpiile astea, lacul ăsta nu-ţi aparţin ţie sau vreunui grup de oameni, ele sunt parte a Pământului, iar Pământul ne aparţine nouă, tuturor, un singur trib. O hoardă supradimensionată de babuini care şi-a găsit adăpost în umbra nopţii planetei, care-şi duce viaţa la căldura zilei de pe această planetă.

Graff şi cei ca el şi-au făcut bine treaba. Găsiseră copiii cei mai potriviţi pentru rolul de conducător; dar unul dintre criteriile de selecţie fusese ambiţia. Nu doar dorinţa de a realiza ceva sau de a-i depăşi pe ceilalţi – era vorba de agresivitate, de dorinţa de a conduce şi de a controla.

Nevoia de a avea propriul drum.

Eu cu siguranţă am această trăsătură. Dacă nu m-aş fi îndrăgostit de Bean şi nu m-aş fi concentrat asupra copiilor, nu aş fi fost oare unul dintre ei? Doar că aş fi fost limitată de slăbiciunea ţării mele. Armenia nu are nici resursele, nici voinţa de a stăpâni mari imperii. Dar Alai şi Han Tzu moştenesc imperii seculare şi cu sentimentul că e dreptul lor să conducă. În timp ce Virlomi îşi creează propriul mit şi predică poporului ei că ziua destinului lor a sosit.

Numai doi dintre aceşti copii extraordinari au fost în afara tiparului, al marelui joc al măcelului şi dominaţiei.

Bean nu a fost ales datorită agresivităţii. A fost selectat doar pentru inteligenţă. Mintea lui era cu mult superioară tuturor celorlalţi. Dar el nu a fost unul dintre *noi.* Putea să rezolve problemele tactice şi strategice mai uşor decât oricine – mai uşor chiar decât Ender. Dar nu-l interesa să conducă; nu-l interesa nici să învingă. Când obţinuse o armată, nu câştigase nicio bătălie – îşi cheltuise tot efortul ca să-şi antreneze soldaţii şi să-şi probeze ideile.

Din acest motiv putuse fi umbra perfectă a lui Ender Wiggin. *El nu avea nevoie să-l depăşească pe Ender. Tot ce voia el era*

să supravieţuiască. Şi, fără s-o ştie, să-şi găsească un cămin. Să iubească şi să fie iubit. Ender i-a oferit asta. Şi sora Carlotta. Şi eu. Dar niciodată nu a vrut să conducă.

Celălalt a fost Peter. Iar el *are* nevoie să conducă, să-i depăşească pe ceilalţi. În special pentru că nu a fost selecţionat de Şcoala de Luptă. Oare pe el ce-l îmboldeşte?

Ender Wiggin? Asta să fie? Peter trebuie să fie mai grozav decât fratele lui, Ender. Prin cuceriri nu poate pentru că nu e pe măsura absolvenţilor Şcolii de Luptă. *Nu se poate pune cu Han Tzu sau cu Alai – sau cu Bean, sau cu mine!* Totuşi trebuie să fie cumva mai măreţ decât Ender Wiggin, iar Ender Wiggin a salvat rasa umană.

Petra stătea pe coasta dealului, peste stradă de casa unde o aştepta cel de-al doilea copil al ei – fiica pe care intenţiona s-o ia de la femeia care o născuse. Privea oraşul şi se vedea pe sine.

Sunt la fel de ambiţioasă ca Supă Fierbinte sau Alai sau oricare dintre cei de la Şcoala de Luptă. Şi totuşi m-am îndrăgostit şi am hotărât să mă căsătoresc – împotriva voinţei lui – cu singurul elev al Şcolii de Luptă care nu avea ambiţii personale. De ce? Pentru că eu am vrut o generaţie următoare. Am vrut cei mai strălucitori copii. Chiar dacă lui i-am spus că nu vreau să aibă mutaţia lui, de fapt asta am vrut. Să fie ca el. Am vrut să fiu Eva unei noi specii. Am vrut ca genele mele să facă parte din viitorul omenirii. Şi aşa va fi.

Dar Bean va muri. Am ştiut asta tot timpul. Am ştiut că voi fi văduvă de tânără. în subconştientul meu, m-am gândit mereu la asta. Ce groaznic să descopăr aşa ceva despre mine însămi!

De asta nu vreau ca el să ia copiii de lângă mine. Am nevoie de toţi, aşa cum cuceritorii au avut nevoie de acest oraş. Trebuie să-i am. Ei sunt imperiul meu.

Ce viaţă vor duce, având-mă pe mine mamă?

– Nu putem amâna la nesfârşit, zise Mazer Rackham.

– Mă gândeam.

– Eşti încă destul de tânără ca să crezi că asta ar rezolva ceva.

– Ba nu, zise ea. Nu, sunt mai bătrână decât crezi. Ştiu că nu pot renunţa la a fi ceea ce sunt.

– De ce să vrei aşa ceva? Nu ştii că întotdeauna ai fost cea mai bună dintre ei?

Se întoarse spre el, stăpânindu-şi mândria, refuzând să creadă.

– Ce nonsens. Eu am fost ultima. Cea mai slabă. Cea care a cedat.

– Cea pe care Ender a solicitat-o cel mai mult, pe care s-a bazat cel mai mult. *El* ştia. În plus, n-am spus că ai fost cea mai bună în război. Cea mai bună, şi atât. Cea mai bună dintre fiinţele umane.

Era ironic să-l audă spunând asta chiar după ce ea îşi dăduse seama cât de egoistă şi ambiţioasă şi *periculoasă* era – aproape îi veni să râdă. Întinse mâna şi-l bătu pe umăr.

– Bietul de tine, zise. încă ne mai consideri copiii tăi.

– Ba nu, zise Rackham, ăsta e Hyrum Graff.

– Ai avut copii? înainte de călătorie?

Rackham clătină din cap. Dar ea nu reuşi să înţeleagă dacă spunea „nu, n-am avut copii” sau „nu, nu vreau să vorbesc despre asta”.

– Hai să intrăm.

Petra se răsuci, traversă strada îngustă şi-l urmă dincolo de poarta grădinii, până la uşa casei. Era deschisă, lăsând să intre lumina soarelui de toamnă timpurie. Albinele bâzâiau în jurul florilor din grădină, dar nici-una nu intra în casă; ce treabă aveau ele înăuntru, când găseau afară tot ce le trebuia?

Bărbatul şi femeia îi aşteptau în sufragerie. O femeie îmbrăcată în haine civile – care oricum i se păru Petrei a fi soldat – stătea în spatele lor. Poate ca să se asigure că nu încearcă să fugă.

Soţia era aşezată într-un fotoliu şi-şi ţinea în braţe fiica nou-născută. Soţul ei se sprijinea de masă. Faţa lui era o mască a disperării. Femeia plânsese. Deci ştiau deja.

Rackham spuse repede:

– Nu vreau să vă daţi copilul unor străini. Vreau să înţelegeţi că fetiţa merge acasă la mama ei.

– Dar ea are deja un copil, zise femeia. Nu mi-aţi spus că ea deja...

– Ba a spus, recunoscu bărbatul.

Petra se aşeză pe un scaun în faţa bărbatului, alături de femeie. Ender se răsuci puţin, dar continuă să doarmă.

– Intenţionam să-i recuperăm pe ceilalţi, nu să se nască toţi o dată, zise Petra. Vreau să spun, să fie toţi născuţi de mine. Soţul meu e pe moarte. Voiam să am copii cu el şi după ce nu va mai fi.

– Dar nu ai mai mulţi? Nu poţi renunţa la unul? Vocea femeii era atât de îndurerată încât Petra se urî pe sine fiindcă trebuia să-i răspundă că nu. Rackham vorbi înaintea ei:

– Fetiţa asta e deja pe moarte din cauza aceleiaşi boli care îl omoară pe tatăl său. Şi pe fratele ei. Din cauza asta s-au născut prematur.

Femeia strânse şi mai puternic copilul în braţe.

– O să ai propriii tăi copii, zise Rackham. încă mai ai patru embrioni fertilizaţi ai voştri.

Viitorul tată ridică blând ochii spre el.

– Data viitoare vom adopta, zise.

– Ne pare foarte rău, continuă Rackham, că aceşti criminali s-au folosit de tine ca să naşti copilul altei femei. Dar copilul e în realitate al ei, iar dacă voi veţi adopta unul, ar trebui să alegeţi un copil la care părinţii lui au renunţat de bunăvoie.

Bărbatul dădu din cap. înţelesese. Dar femeia avea copilul în braţe. Petra spuse:

– Vrei să-l ţii pe fratele ei? îl ridică pe Ender din eşarfă: îl cheamă Andrew. Are o lună.

Femeia acceptă.

Rackham se aplecă şi o luă pe fetiţă din braţele ei. Petra i-l dădu pe Ender.

– Fetiţa mea... eu îi spun Bella. Mica mea Lourinha. Începu să plângă.

Lourinha? Părul copilului, atât cât era, era castaniu. Dar se părea că nu era nevoie de un păr prea deschis ca să meriţi numele de „blondă”.

Petra luă fetiţa din mâinile lui Rackham. Era chiar mai mică decât Ender, dar ochii îi erau la fel de inteligenţi şi curioşi. Părul lui Ender era negru ca al lui Bean. Părul Bellei semăna mai mult cu al Petrei. Se sperie să vadă cât de mult o bucura faptul că fetiţa îi semăna.

– Îţi mulţumesc că mi-ai purtat fiica, zise Petra. Mă îndurerează tristeţea ta, dar sper ca şi tu să te poţi bucura de bucuria mea.

Plângând, femeia dădu din cap şi-l strânse în braţe pe Ender. Privi spre copil şi vorbi cu voce copilăroasă:

– *Es tu feliz em ter irminha? Es tu felizinho?* Apoi izbucni în lacrimi şi i-l dădu pe Ender lui Rackham.

Ridicându-se, Petra o aşeză pe Bella în eşarfa unde fusese

Ender. Apoi îl luă pe Ender de la Rackham şi-l sprijini pe umăr.

– Îmi pare atât de rău, zise Petra. Te rog iartă-mă că nu te-am lăsat să-mi păstrezi copilul.

Bărbatul scutură din cap.

– *Não ha de que desculpar, zise.*

– Nu e nimic de iertat, murmură femeia severă care aparent nu era numai paznic, ci şi interpret.

Femeia hohoti îndurerată şi se aruncă la picioarele ei, răsturnând scaunul. Suspină, bolborosi cuvinte fără şir şi se agăţă de Bella, acoperind-o de sărutări. Dar nu încercă să ia copilul.

Rackham o împinse pe Petra în timp ce paznicul şi soţul o trăgeau înapoi pe mama care încă mai plângea, până când Petra şi Rackham ieşiră din casă.

În maşină, Rackham se aşeză în spate alături de Petra şi i-l luă pe Ender din braţe pe drumul spre hotel.

– Chiar că sunt mici, spuse.

– Bean îi spune lui Ender jucărie, zise Petra.

– Înţeleg de ce.

– Mă simt ca un răpitor politicos.

– Nu trebuie, spuse Rackham. Chiar dacă erau doar embrioni când au fost furaţi, tot răpire a fost, iar acum ţi-ai recăpătat fiica.

– Dar oamenii ăştia nu au făcut nimic rău.

– Mai gândeşte-te. Aminteşte-ţi cum i-am descoperit. S-au mutat, îşi aminti ea. Când mesajul lui Volescu s-a declanşat, ei s-au mutat.

– De ce ar face aşa ceva ştiind...

– Femeia nu ştia. înţelegerea cu soţul ei a fost să nu-i spunem. Vezi tu, el e complet steril. Încercarea *lor* de fertilizare *in vitro* n-a dat rezultate. De asta a acceptat oferta lui Volescu şi a pretins în faţa soţiei lui că e de fapt copilul lor. El e cel care a primit mesajul şi a inventat un pretext ca să se mute în casa asta.

– Nu a întrebat de unde provine copilul?

– E un om bogat, spuse Rackham. Oamenii bogaţi tind să considere că e dreptul lor să primească pur şi simplu lucrurile pe care le vor.

– Dar soţia lui n-a făcut niciun rău.

– Nici Bean, şi totuşi va muri. Nici eu, şi totuşi am fost trimis într-o călătorie care m-a aruncat cu douăzeci de ani înainte în

viitor şi am pierdut totul, inclusiv pe toţi cei apropiaţi. Iar tu îl vei pierde pe Bean, chiar dacă n-ai făcut niciun rău. Viaţa e plină de durere, exact în proporţia în care ne permitem nouă înşine să iubim alţi oameni.

– Înţeleg, zise Petra. Eşti filozoful Ministerului Colonizării.

Rackham rânji.

– Filozofia aduce multă consolare, dar niciodată suficientă.

– Cred că tu şi Graff aţi planificat întreaga istorie a lumii. Cred că voi i-aţi ales pe Bean şi pe Peter pentru rolurile pe care le joacă azi.

– Greşit, zise Rackham. Complet greşit. Eu şi Graff n-am făcut decât să alegem copiii care am considerat că pot câştiga războiul şi am încercat să-i antrenăm în vederea victoriei. Am tot eşuat, până l-am găsit pe Ender. Şi pe Bean, care să-l susţină. Şi restul Găştii, ca să-l ajute. Iar când ultima bătălie s-a sfârşit şi noi am învins, eu şi cu Graff a trebuit să ne confruntăm cu faptul că soluţia unei probleme era acum cauza alteia.

– Geniile militare identificate de voi vor sfâşia lumea cu ambiţiile lor.

– Sau vor fi folosite ca pioni ca să satisfacă ambiţiile altora, da.

– Aşa că aţi decis să-i folosiţi încă o dată ca pioni în propriul vostru joc.

– Nu, zise Rackham încet. Am hotărât să găsim o cale care să permită celor mai mulţi dintre ei să ducă o viaţă umană. încă mai lucrăm la asta.

– *Cei mai mulţi* dintre noi?

– Pentru Bean nu mai putem face nimic.

– Presupun că nu, zise Petra.

– Dar s-a întâmplat ceva ce noi nu planificasem, spuse Rackham. Nu sperasem. A descoperit dragostea. A devenit tată. Pe cel pentru care noi nu puteam face nimic, tu l-ai făcut fericit. Deci, trebuie să admit, îţi suntem foarte recunoscători, Petra. Ai fi putut fi acolo, jucând jocul împreună cu ceilalţi. Chicoti: N-am fi bănuit niciodată. Eşti în vârful clasamentelor când e vorba de ambiţie. Nu chiar ca Peter, dar pe-aproape. Şi totuşi, cineva te-a dat deoparte.

Ea zâmbi cât putu mai dulce.

Dacă ai şti adevărul, gândi.

Sau poate că el ştia, dar îi spunea că o admiră pentru a o

manipula...

Nimeni nu crede întotdeauna în totalitate ceea ce spune. Chiar dacă sunt convinşi că spun adevărul, întotdeauna se ascunde ceva în spatele cuvintelor lor.

Se întunecase când se întoarse la casa ei de la Statul-Major situat lângă Kigali. Mazer Rackham nu intră cu ea. Duse ea ambii copii, Ender din nou în eşarfa port-bebe şi Bella pe umăr.

Bean era acolo, aşteptând-o. Alergă spre ea, luă fetiţa din braţele ei şi-şi apăsă obrazul de obrazul copilului.

– N-o sufoca, zise Petra.

El râse şi o sărută. Se aşezară împreună pe marginea patului, legănând cei doi copii, apoi schimbându-i de la unul la altul.

– Mai sunt încă şapte, spuse Petra.

– A fost greu? întrebă Bean.

– Mă bucur că n-ai fost acolo. Nu sunt sigură că ai fi fost destul de tare să treci prin aşa ceva.

14
MUSAFIRII LUI VIRLOMI

From: ImperialSelf%HotSoup@ForbiddenCity.ch.gov

To: Suriyawong@hegemon.gov

Re: L-am găsit pe Paribatra

Suriyawong, cu uşurare îţi spun că Paribatra, fostul prim-ministru al Thailandei, a fost localizat. Sănătatea lui nu e prea bună, dar, cu îngrijirea cuvenită credem că poate să-şi revină atât cât ne putem aştepta de la un om de vârsta lui.

Guvernul precedent a dus aproape de perfecţiune arta de a face oamenii să dispară fără să-i ucidă de fapt, iar noi încă mai încercăm să dăm de urma altor exilaţi thailandezi. Am mari speranţe că îi vom găsi şi îi vom elibera pe membrii familiei tale.

Tu ştii că eu m-am opus tuturor acestor acţiuni ilegale împotriva Thailandei, a cetăţenilor şi a guvernului ei. M-am folosit acum de prima ocazie ivită de a răscumpăra cât pot de mult din răul făcut.

Din motive de politică internă nu-l pot preda deocamdată pe Paribatra direct organizaţiei lui Ambul, Thailanda Liberă, deşi mă aştept ca grupul lui să constituie nucleul noului guvern thailandez şi sper într-o reconciliere rapidă.

Întrucât Paribatra va fi dat în grija Hegemonului, mi s-ar părea

potrivit ca tu, care te-ai străduit atât de mult să salvezi Thailanda, să fii cel care îl primeşte.

Virlomi veni la Hyderabad şi, în faţa porţilor complexului militar în care cândva lucrase practic în captivitate la stabilirea planurilor pentru războaie şi invazii în care nu credea, construi acum o colibă cu propriile ei mâini.

În fiecare zi se ducea la o fântână şi scotea apă, deşi în India mai erau foarte puţine sate care nu aveau deja apă potabilă curentă. În fiecare dimineaţă îngropa gunoiul, deşi majoritatea satelor aveau sisteme de canalizare funcţionale.

Indienii veneau la ea cu sutele să-i pună întrebări. Când obosea, ieşea şi plângea de mila lor şi-i implora să plece acasă. Ei plecau, dar a doua zi veneau alţii.

Niciun soldat nu se apropie de ea, căci nu reprezenta o provocare făţişă pentru islamicii dinăuntrul complexului. Desigur, ea controla armata indiană, a cărei forţă creştea zi de zi, prin telefoane codate care erau schimbate zilnic cu altele noi de asistenţi care pozau în petiţionari obişnuiţi.

Din când în când, venea s-o vadă câte cineva din altă ţară. Ajutoarele ei le şopteau că ea nu va vorbi cu nimeni dacă nu este desculţ, iar dacă purtau costume occidentale ea le va oferi haine potrivite care n-or să le placă, aşa că era mai bine să fie deja îmbrăcaţi în haine indiene alese de ei.

Trei oameni o vizitară într-o săptămână de priveghi.

Primul fu Tikal Chapekar. Împăratul Han îl eliberase, împreună cu mulţi alţi prizonieri indieni. Dar dacă se aşteptase la vreo ceremonie la întoarcerea sa în India, fusese dezamăgit.

La început presupuse că tăcerea din mass-media se datora faptului că musulmanii nu permiteau să se menţioneze întoarcerea din închisoare a primului-ministru în India.

Aşa că merse la Hyderabad să se plângă însuşi Califului, care acum îşi conducea vastul imperiu islamic din interiorul zidurilor complexului militar de aici. I se permise să intre, iar în timp ce aştepta la coadă la punctul de control deveni curios în legătură cu coliba aflată la câţiva zeci de metri distanţă, unde stăteau la rând mult mai mulţi indieni decât cei care aşteptau să-i vadă pe conducătorii ţării.

– Ce e coliba aia? întrebă. Cetăţenii obişnuiţi trebuie să se ducă acolo înainte să treacă de poarta asta?

Paznicii de la poartă râseră de întrebarea lui.

– Eşti indian şi nu ştii că acolo trăieşte Virlomi?
– Cine e Virlomi?
Acum, paznicii deveniră suspicioşi.
– Niciun hindus nu ar spune asta. Cine eşti?
Le explică faptul că fusese prizonier până în urmă cu câteva zile şi nu era la curent cu ştirile.
– Ştirile? spuse unul dintre paznici. Virlomi nu e la ştiri. Ea îşi face propriile ştiri.
– Mi-aş fi dorit să ne lase s-o împuşcăm pur şi simplu, murmură altul.
– Şi apoi cine te-ar fi apărat ca să nu fii sfâşiat bucată cu bucată? zise un al treilea, aproape vesel.
– Deci... cine e? întrebă Chapekar.
– Sufletul Indiei e o femeie, răspunse cel care voia s-o împuşte.
Spuse „femeie” cu tot dispreţul care putea fi pus într-un singur cuvânt. Apoi scuipă.
– Ce funcţie deţine? întrebă Chapekar.
– Hinduşii nu mai deţin nicio funcţie. Nici chiar tu, fostul prim-ministru.
Chapekar simţi imediat un val de uşurare. Cineva îl recunoscuse.
– Pentru că voi interziceţi poporului indian să-şi aleagă un guvern propriu?
– Ba permitem, zise paznicul. Califul a organizat alegeri, dar nu s-a prezentat nimeni.
– Nu a votat nimeni?
– Nu a candidat nimeni.
Chapekar râse.
– În India a fost democraţie veacuri întregi. Oamenii candidează. Oamenii votează.
– Nu şi când le cere Virlomi să nu ocupe nicio funcţie până când stăpânitorii musulmani nu părăsesc India.
Acum, Chapekar înţelese totul. Era charismatică, la fel ca şi Gandhi cu secole în urmă. Mai degrabă tristă, de vreme ce imita un stil de viaţă indian primitiv care de multe generaţii nu se mai obişnuia în India. Însă în vechile icoane era ceva magic, şi, cu atâtea dezastre abătute asupra Indiei, oamenii căutau pe cineva care să le aprindă imaginaţia.
Însă Gandhi nu devenise niciodată conducătorul Indiei. Slujba

asta era pentru oameni mai practici. Dacă ar fi putut să anunţe lumea că se întorsese! Cu siguranţă Califul ar vrea un guvern indian legitim care să-l ajute să păstreze ordinea.

După ce aşteptase suficient de mult, fu introdus într-o clădire. După încă un timp, fu condus în anticamera Califului. în cele din urmă ajunse faţă în faţă cu el.

Doar că persoana care îl întâmpină nu era deloc Califul, ci vechiul său adversar, Ghaffar Wahabi, fostul prim-ministru al Pakistanului.

– Voiam să-l văd pe Calif, zise Chapekar, dar mă bucur că ne întâlnim, vechiul meu prieten.

Wahabi zâmbi şi aprobă din cap, dar nu se ridică, şi când Chapekar încercă să se apropie de el fu prins de braţe. Totuşi nu fu împiedicat să se aşeze pe un scaun simplu, ceea ce era bine, pentru că Chapekar obosea repede zilele astea.

– Mă bucur să observ că le-a venit mintea la cap chinezilor şi au eliberat prizonierii. împăratul ăsta nou al lor e slab, abia un copil, dar o Chină slabă e un lucru bun pentru noi toţi, nu crezi?

Chapekar scutură din cap.

– Chinezii îl iubesc.

– Islamul a strivit la pământ faţa Chinei, zise Wahabi.

– Dar a strivit Islamul şi faţa Indiei? întrebă Chapekar.

– Au existat excese sub fosta conducere militară. Dar Califul Alai, Dumnezeu să-l aibă în pază, a oprit asta de ceva timp. Acum liderul rebelilor indieni stă dincolo de poarta noastră, şi noi suntem liniştiţi, iar până acum adepţii ei nu au avut de suferit.

– Deci stăpânirea islamică e blândă. Şi totuşi primul-ministru al Indiei se întoarce, şi nu se spune niciun cuvânt la televiziune, nu i se ia niciun interviu. Nu-l aşteaptă nicio maşină. Nu are niciun birou.

Wahabi scutură din cap.

– Vechiul meu prieten, zise el. Nu-ţi aminteşti? Când chinezii te-au înconjurat şi ţi-au înghiţit armatele în trecere peste India, ai făcut o declaraţie publică. Ai spus, dacă îmi amintesc corect, că nu va exista un guvern în exil. Că de acum încolo conducătorul Indiei va fi... şi o spun cu toată modestia... eu.

– Am vrut să spun, bineînţeles, până la revenirea mea.

– Nu, ai fost foarte clar, zise Wahabi. Sunt sigur că putem găsi pe cineva care să-ţi arate înregistrarea. Pot să trimit după

cineva dacă...

– Vrei să stăpâneşti India fără să ai un guvern pentru că...

– India are un guvern. De la gurile Indului la ale Gangelui, din Himalaya până la valurile care se sparg pe coastele Sri Lankăi, steagul pakistanez flutură peste o Indie unită. Sub divina conducere a Califului Alai, mulţumim lui Allah pentru el.

– Acum înţeleg de ce înăbuşi ştirile despre sosirea mea, zise Chapekar ridicându-se în picioare. Ţi-e frică să nu pierzi ceea ce ai.

– Ceea ce am? râse Wahabi. Noi suntem guvernul, dar Virlomi conduce India. Crezi că noi am ascuns veştile despre tine? Virlomi a cerut poporului indian să nu se uite la televizor atâta timp cât invadatorii musulmani îşi menţin prezenţa nedorită în India Mamă.

– Şi o ascultă?

– Scăderea consumului naţional de energie electrică este observabilă. Nu ţi-a luat nimeni interviu, prietene, pentru că nu există, reporteri. Şi dacă ar exista, de ce le-ar păsa de tine? Nu tu conduci India, nici eu nu conduc India, şi dacă vrei să ai vreo legătură cu India, scoate-ţi pantofii şi aşază-te la coadă în faţa colibei de dincolo de poartă.

– Da, zise Chapekar. Aşa o să fac.

– Să te întorci să-mi povesteşti ce-a spus. M-am gândit mult timp să fac şi eu acelaşi lucru.

Chapekar ieşi din complexul militar şi se aşeză la rând. Când apuse soarele şi începu să se întunece, Virlomi ieşi din colibă şi plânse, suferind că nu poate să-i asculte şi să le vorbească tuturor personal.

– Duceţi-vă acasă, spuse. Mă voi ruga pentru voi toţi. Orice dorinţă aţi purta în inimă, fie ca zeii să v-o împlinească, dacă prin asta nu se aduce niciun rău altcuiva. Dacă aveţi nevoie de hrană sau adăpost sau de un loc de muncă, întorceţi-vă în oraşele sau satele voastre şi spuneţi că Virlomi se roagă pentru acel sat sau oraş. Spuneţi tuturor că rugăciunea mea este astfel: Fie ca zeii să-i binecuvânteze pe oameni exact în măsura în care şi ei îi ajută pe cei flămânzi, şomeri şi fără casă. Apoi ajutaţi-i ca această rugăciune să fie pentru ei o binecuvântare şi nu un blestem. Iar voi să încercaţi să găsiţi pe cineva mai puţin norocos decât sunteţi, şi să-l ajutaţi. Ajutându-l, vă veţi ridica în ochii zeilor.

Apoi se reîntoarse în colibă.

Mulţimea se dispersă. Chapekar se aşeză să aştepte până a doua zi dimineaţă.

Unul din cei care stătuse şi el la coadă spuse:

– Nu te osteni. Niciodată nu primeşte pe cineva care îşi petrece noaptea aici. Spune că dacă ar lăsa oamenii care fac asta să fie în avantaj, în curând câmpia se va acoperi de indieni care sforăie şi ea nu va mai putea să doarmă!

El şi alţi câţiva râseră, dar nu şi Chapekar. Acum, că îşi văzuse adversarul, era îngrijorat. Era frumoasă şi părea blândă, şi se mişca cu o graţie de nedescris. Stăpânea totul – era demagogul perfect pentru India, întotdeauna politicienii strigaseră pentru a incita mulţimile frenetice. Dar femeia aceasta vorbea încet, şi-i făcea să fie flămânzi după cuvintele ei, abia dacă avea nevoie să spună ceva şi ei se simţeau binecuvântaţi s-o audă.

Totuşi, nu era decât o femeie singură. Chapekar ştia cum să comande armatele. Mai important, ştia cum să treacă legile prin Congres şi să ţină partidele la respect.

Tot ce-i trebuia era să i se alăture acestei fete şi în curând avea să fie adevăratul conducător al partidului ei.

Acum avea nevoie de un loc unde să-şi petreacă noaptea şi să se întoarcă de dimineaţă să se întâlnească cu ea.

Tocmai voia să plece, când unul dintre ajutoarele lui Virlomi îi atinse umărul.

– Domnule, zise tânărul, Doamna vrea să vă vadă.

– Pe mine?

– Nu sunteţi Tikal Chapekar?

– Ba da.

– Atunci pe dumneavoastră vă cheamă. Tânărul îl privi de sus până jos, apoi îngenunche, zgârmă puţin pământ, îl aruncă pe costumul lui Chapekar şi începu să-l frece cu el.

– Ce faci? Cum îndrăzneşti?

– Dacă nu fac costumul dumneavoastră să pară vechi, iar dumneavoastră să păreţi că aţi suferit mult, atunci...

– Idiotule! Costumul meu e vechi, iar eu am suferit în exil!

– Doamnei nu-i pasa. Dar faceţi cum vreţi. Fie aşa, fie o pânză în jurul şoldurilor. Păstrează câteva în colibă, ca să-i poată umili pe cei mândri.

Chapekar privi lung la tânăr, apoi se lăsă pe vine, luă puţin pământ şi începu să-şi frece hainele.

Câteva minute mai târziu era în colibă. Aceasta era luminată de trei mici lămpi cu ulei care pâlpâiau. Umbrele dansau pe pereţii de lut uscat.

Ea îl întâmpină cu un zâmbet care părea cald şi prietenos. Poate că va merge mai bine decât se temuse el.

– Tikal Chapekar, zise ea. Mă bucur că ai noştri se întorc din captivitate.

– Noul împărat este slab. Crede că va linişti opinia publică dacă dă drumul prizonierilor.

Ea nu spuse nimic.

– Faci o treabă excelentă enervându-i pe musulmani. Ea continuă să tacă.

– Vreau să te ajut.

– Excelent, zise ea. Ce arme eşti pregătit să foloseşti? El râse.

– Nicio armă.

– Aşa… deci nu eşti soldat. Ştii să dactilografiezi? Ştiu că ştii să citeşti, aşa că presupun că te poţi descurca să ţii evidenţe pe computerele noastre militare.

– Militare? întrebă el.

– Suntem o naţiune în război, zise ea simplu.

– Dar eu nu sunt soldat.

– Păcat.

– Sunt guvernator.

– Deocamdată poporul indian se descurcă excelent cu propria guvernare. Are nevoie de soldaţi care să-i alunge pe opresori.

– Dar ai un guvern chiar aici. Ajutoarele tale, care le spun oamenilor ce să facă. Cel care m-a acoperit pe mine de noroi.

– Ei ajută oamenii, nu-i guvernează. Le dau sfaturi.

– Şi aşa conduci tu întreaga Indie?

– Câteodată fac sugestii, iar asistenţii mei dau filmul pe net, zise Virlomi. Apoi oamenii decid dacă să mă asculte sau nu.

– Poate că acum respingi guvernul, spuse Chapekar. Dar într-o zi o să ai nevoie de el.

Virlomi scutură din cap.

– N-o să am niciodată nevoie de un guvern. Poate într-o zi India va alege să aibă guvern, dar eu nu voi avea niciodată nevoie de unul.

– Deci nu m-ai opri dacă aş forţa exact acest lucru. Pe net.

Ea zâmbi.

– Indiferent cine vine pe site-ul tău, să-l laşi să fie de acord

sau să nu fie, aşa cum crede de cuviinţă.

– Cred că greşeşti, zise Chapekar.

– Ah. Şi găseşti asta frustrant?

– India are nevoie de mai mult decât o femeie singură într-o colibă.

– Şi totuşi această femeie singură din colibă a oprit armata chineză în trecătorile din est, suficient de mult timp pentru ca musulmanii să obţină victoria. Şi tot această femeie singură a condus războiul de gherilă şi revoltele împotriva ocupanţilor islamici. Această femeie singură l-a adus pe Calif de la Damasc la Hyderabad ca să preia controlul asupra propriei sale armate care comitea atrocităţi împotriva Indiei.

– Iar tu eşti foarte mândră de realizările tale.

– Sunt mulţumită că zeii au considerat de cuviinţă să-mi dea ceva util de făcut. Ţi-am oferit şi ţie ceva util, dar ai refuzat.

– Mi-ai oferit umilinţă şi neseriozitate. Se ridică să plece.

– Exact darurile pe care le-am primit cândva din mâna ta.

El se întoarse spre ea.

– Ne-am mai întâlnit?

– Ai uitat? Ai venit odată să-i întâlneşti pe absolvenţii Şcolii de Luptă care îţi planificau strategia. Dar ai respins toate planurile noastre. Le-ai dispreţuit, în schimb ai urmat planurile trădătorului Ahile.

– Am văzut toate planurile voastre.

– Nu, ai văzut numai planurile pe care Ahile a vrut să le vezi.

– Asta a fost greşeala mea? Credeam că sunt ale voastre.

– Am prevăzut căderea Indiei încă de când planurile lui Ahile presupuneau supraextinderea armatelor şi expunerea liniilor noastre de aprovizionare atacurilor chineze. Am prevăzut că nu vei putea face nimic în afara unei retorici inutile – cum a fost actul monstruos de a-l numi pe Wahabi conducător al Indiei – de parcă India ar fi fost a ta, s-o poţi lăsa moştenire altcuiva după cum doreşti. Am văzut – toţi am văzut – cât de fără rost, vanitos şi stupid ai fost în ambiţia ta, şi cât de uşor te-a manipulat Ahile prin linguşeli.

– Nu sunt obligat să te ascult.

– Atunci pleacă, zise Virlomi. Nu spun nimic în afară de ceea ce îţi repeţi mereu şi mereu în adâncul inimii tale.

El însă nu plecă.

– După ce am evadat, ca să-l informez pe Hegemon despre

ceea ce se întâmpla şi astfel prietenii mei de la Şcoala de Luptă să poată fi salvaţi de Ahile care voia să-i omoare pe toţi – când am făcut asta, am organizat rezistenţa împotriva stăpânirii chineze în munţii din est. Dar înainte, pe când eram împreună cu cei de la Şcoala de Luptă, conduşi de un tânăr minunat şi curajos pe nume Sayagi, elevii Şcolii de Luptă au trasat planuri care ar fi putut salva India dacă le-aţi fi urmat. Riscându-şi propriile vieţi, ei le-au publicat pe net, ştiind că Ahile n-ar fi permis ca vreunul să ajungă la tine dacă ţi le-am fi trimis prin intermediul lui. Ai văzut planurile?

– Nu obişnuiesc să-mi iau strategia de război de pe net.

– Nu. Ai luat-o de la duşman.

– Nu ştiam asta.

– Ar fi trebuit să ştii. Era destul de limpede cine era Ahile. Ai văzut ce am văzut şi noi. Diferenţa a fost că noi îl uram, iar tu îl admirai – pentru exact aceleaşi trăsături.

– N-am văzut niciodată planurile.

– Niciodată n-ai cerut sfatul celor mai sclipitoare minţi din India. În schimb, ai avut încredere într-un belgian psihopat. Şi ai urmat sfatul lui de a cotropi neprovocaţi Birmania şi Thailanda, declarând război unor naţiuni care nu ne-au făcut niciun rău. Un om care ascultă vocea diavolului când îi şopteşte în ureche nu e cu nimic mai bun decât diavolul.

– Nu mă impresionează abilitatea ta de a te juca cu aforisme.

– Sayagi l-a sfidat pe Ahile pe faţă, iar Ahile l-a împuşcat.

– Atunci a fost un prost.

– Chiar mort, Sayagi are mai multă valoare pentru India decât ai avut tu sau vei avea vreodată în toată viaţa ta.

– Îmi pare rău că a murit. Dar eu sunt viu.

– Greşeşti. Sayagi continuă să trăiască în spiritul Indiei. Dar tu eşti mort, Tikal Chapekar. Eşti cât se poate de mort, deşi încă mai respiri.

– Deci ajungem la ameninţări.

– I-am cerut asistentului meu să te aducă la mine ca să te pot ajuta să înţelegi ce se va întâmpla cu tine. În India nu mai e nimic pentru tine. Mai devreme sau mai târziu vei pleca şi-ţi vei construi o viaţă altundeva.

– Nu voi pleca niciodată.

– Doar în ziua în care vei pleca vei începe să înţelegi Satyagraha.

– Nesupunere paşnică?

– Dorinţa de a suferi, tu personal, pentru o cauză pe care o consideri dreaptă. Numai când vei fi dispus să îmbrăţişezi Satyagraha vei începe să plăteşti pentru ceea ce ai făcut Indiei. Acum ar fi bine să pleci.

Chapekar nu-şi dăduse seama că îi ascultase cineva. Ar fi putut să mai stea să se certe, dar în momentul în care ea rosti acele cuvinte în colibă intră un bărbat care îl concluse spre ieşire.

Crezuse că-l vor lăsa să plece, dar nu-i dădură drumul decât după ce îl duseră în oraş şi-l instalară în cămăruţa din spatele unui birou, şi publicară o ştire pe net.

Era propria sa imagine. O scurtă înregistrare făcută când tânărul îl mânjea cu pământ.

„S-a întors Tikal Chapekar” spunea o voce.

Imaginea se schimbă, arătându-l pe Chapekar în zilele lui de glorie. Scurte filme şi imagini statice.

„Tikal Chapekar a adus războiul în India atacând Birmania şi Thailanda fără să fie provocat, numai în încercarea de a ajunge el însuşi un om important.”

Acum arătau imagini cu indienii, victime ale atrocităţilor, „însă a fost luat prizonier de către chinezi. Nu a fost aici ca să ne ajute când aveam nevoie.”

Pe ecran reveni imaginea cu el murdar de pământ.

„Acum s-a întors din captivitate, şi vrea să conducă India.”

O imagine a lui Chapekar discutând vesel cu paznicii musulmani la intrarea în complex. „Vrea să-i ajute pe stăpânii noştri islamici să ne conducă pentru totdeauna.”

Din nou murdărirea cu pământ.

„Cum putem să scăpăm de omul ăsta? Hai să pretindem că nu există. Dacă nimeni nu vorbeşte cu el, nu-l slujeşte, nu-l adăposteşte, nu-l hrăneşte, nu-l ajută în niciun fel, va fi nevoit să se întoarcă la străinii pe care i-a invitat la noi în ţară.”

Aici introduseră înregistrarea momentului în care Chapekar predase guvernarea Indiei lui Wahabi.

„Chiar şi după ce am fost învinşi, el a adus răul asupra noastră. Dar India nu-l va pedepsi. India pur şi simplu îl va ignora până când va pleca.”

Programul se încheie – desigur, cu imaginea murdăririi cu pământ.

– Deştept montaj, zise Chapekar. Fu ignorat.

– Ce vreţi de la mine, ca să nu publicaţi mizeria asta? Fu ignorat.

După câtva timp se înfurie şi încercă să arunce computerul pe podea. Abia atunci îl opriră şi-l dădură afară pe uşă.

Chapekar o luă pe stradă, căutând un loc unde să-şi petreacă noaptea. Se găseau case care aveau camere de închiriat. Proprietarii deschideau uşile când striga, dar când îi vedeau faţa le închideau din nou.

În cele din urmă se opri în mijlocul străzii şi strigă:

– Nu vreau decât un loc în care să dorm! Şi ceva de mâncare! Ceva ce aţi da unui câine!

Dar nimeni nu-i spuse măcar să tacă.

Chapekar se duse în gară şi încercă să-şi cumpere un bilet folosind banii pe care i-i dăduseră chinezii ca să se întoarcă acasă. Dar nimeni nu vru să i-l vândă. De oricare ghişeu se apropia i se închidea geamul în nas, iar coada se muta la următorul, nelăsându-i loc.

A doua zi la amiază, extenuat, flămând, însetat, se întoarse la complexul militar islamic, şi după ce primi de mâncare şi haine, iar duşmanii îl lăsară să se spele şi să doarmă, fu expediat în afara teritoriului Indiei, apoi alungat şi de pe teritoriul islamic. Ajunse în Olanda, unde trăi din mila publică până îşi găsi o slujbă.

Al doilea vizitator nu urmă niciun drum cunoscut pentru a veni la colibă. Virlomi abia deschisese ochii în miezul nopţii, şi în ciuda întunericului absolut putu să-l vadă pe Sayagi şezând pe rogojina de lângă uşă.

– Tu eşti mort, îi spuse ea.

– Încă mai aştept renaşterea, răspunse el.

– Ar fi trebuit să trăieşti. Te-am admirat foarte mult. Ai fi fost un soţ atât de potrivit pentru mine şi un tată atât de bun pentru India.

– India e deja vie. Nu are nevoie s-o naşti tu, zise Sayagi.

– India nu ştie că e vie, Sayagi. Să trezeşti pe cineva din comă şi să-l aduci la viaţă este la fel ca atunci când o mamă dă viaţă copilului pe care îl poartă.

– Întotdeauna ai un răspuns, nu-i aşa? Şi uite cum vorbeşti acum – ca un zeu. Cum s-a întâmplat asta, Virlomi? Din cauză că Petra a ales să se încreadă în tine?

– S-a întâmplat atunci când m-am hotărât să acţionez.

– Acţiunea ta a reuşit, zise Sayagi. A mea a eşuat.

– N-ar fi trebuit să-i vorbeşti lui Ahile. Trebuia să-l fi ucis pur şi simplu.

– Spusese că a pus explozibil în toată clădirea.

– Şi tu l-ai crezut?

– Mai erau şi alte vieţi în afară de a mea. Tu ai evadat ca să-i salvezi pe absolvenţii Şcolii de Luptă. Eu ar fi trebuit să le risipesc vieţile în zadar?

– M-ai înţeles greşit, Sayagi. Vreau să spun că fie acţionezi, fie nu. Fie faci lucrurile care contează, fie nu faci nimic. Tu ai ales o cale de mijloc, iar când vine vorba de război, calea de mijloc înseamnă moarte.

– Acum îmi spui?

– Sayagi, de ce ai venit la mine?

– N-am venit. Sunt doar un vis. Eşti suficient de trează ca să-ţi dai seama de asta. Tu inventezi ambele laturi ale conversaţiei.

– Atunci de ce te inventez? Ce trebuie să învăţ de la tine?

– Soarta mea, zise Sayagi. Până acum jocurile tale au dat rezultate, dar asta pentru că ai jucat împotriva unor proşti. Acum Alai controlează unul dintre duşmani, Han Tzu pe celălalt, iar Peter Wiggin e cel mai periculos şi mai subtil dintre toţi. Împotriva acestor adversari n-o să câştigi aşa de uşor. Moartea pândeşte pe drum, Virlomi.

– Nu mi-e frică de moarte. Am înfruntat moartea de multe ori, iar când zeii vor decide că e timpul să...

– Vezi, Virlomi? Deja ai uitat că tu nu crezi în zei.

– Ba cred, Sayagi. Cum altfel aş putea explica şirul meu de victorii imposibile?

– O pregătire formidabilă la Şcoala de Luptă. Inteligenţa ta înnăscută. Indienii curajoşi şi înţelepţi care nu au aşteptat decât un lider hotărât care să le arate cum să se poarte ca oameni vrednici de propria lor civilizaţie. Şi duşmani foarte, foarte proşti.

– Şi nu cumva zeii au aranjat ca eu să am toate acestea?

– A fost un lanţ neîntrerupt de cauze şi efecte care duce înapoi în timp până la prima fiinţă umană care nu a mai fost maimuţă. Şi chiar mult mai în urma, până la formarea planetelor în jurul soarelui. Dacă vrei să numeşti asta Dumnezeu, n-ai decât.

– Cauza tuturor lucrurilor, zise Virlomi. Scopul tuturor

lucrurilor. Şi dacă nu există zei, propriile mele scopuri ar trebui să fie de ajuns.

– Asta te face să fii singurul zeu care există în realitate.

– Dacă te pot readuce din morţi doar prin puterea minţii mele, pot spune că sunt destul de puternică.

Sayagi râse.

– Oh, Virlomi, dacă aş fi trăit! Cât ne-am fi iubit! Ce copii am fi putut avea!

– Poate că tu ai murit, dar eu nu.

– Zău? Adevărata Virlomi a murit în ziua în care ai evadat de la Hyderabad, şi de atunci o impostoare îi joacă rolul.

– Ba nu, spuse ea. Adevărata Virlomi a murit în ziua în care a auzit că tu ai fost ucis.

– Acum îmi spui? Cât am trăit, nici măcar un sărut, nimic. Cred că nu te-ai îndrăgostit de mine decât după ce am fost mort de-a binelea.

– Pleacă. E timpul să dorm.

– Ba nu, zise el. Trezeşte-te, aprinde lampa şi pune această viziune pe hârtie. Chiar dacă nu e decât o manifestare a subconştientului tău, este una fascinantă, şi merită să meditezi la ea. În special la partea despre dragoste şi căsătorie. Tu ai în minte un fel de căsătorie dinastică. Dar îţi spun eu că singurul mod în care ai putea fi fericită ar fi să te măriţi cu un bărbat care te iubeşte, nu cu unul care râvneşte la India.

– Ştiu asta, aprobă Virlomi. Doar că nu mă gândesc că e important ca eu să fiu fericită.

Atunci Sayagi părăsi cortul ei. Ea scrise, şi scrise, şi scrise. Dar când se trezi descoperi că nu scrisese nimic. Şi scrisul făcuse parte din visul ei.

Nu conta. Îşi amintea. Deşi el nega faptul că este chiar spiritul prietenului ei mort şi îşi bătea joc de ea fiindcă credea în zei, ea credea cu adevărat, şi ştia că el era un spirit în tranzit şi că zeii îl trimiseseră la ea ca să o înveţe.

Al treilea vizitator nu avu nevoie de ajutorul asistenţilor. Veni pe jos peste câmpie şi purta deja veşminte de ţăran. Însă nu era îmbrăcat ca un ţăran indian. Purta hainele unui lucrător chinez din lanurile de orez.

Se aşeză la capătul cel mai îndepărtat al rândului şi se închină până la pământ. Nu înainta odată cu rândul, îi lăsă să treacă înaintea lui pe toţi indienii. Iar la apusul soarelui, când Virlomi

plânse şi-şi luă rămas-bun de la toţi, el nu plecă.
Asistenţii nu veniră la el. în schimb, Virlomi ieşi din colibă şi se apropie de el în întuneric, ducând o lampă.
– Ridică-te, îi spuse ea. Trebuie să fii nebun să vii aici fără escortă.
El se ridică.
– Deci am fost recunoscut?
– Oare puteai să arăţi mai chinez decât atât?
– Circulă zvonurile?
– Dar noi le ţinem departe de net. Deocamdată. Până dimineaţă vom pierde controlul.
– Am venit să te rog să te căsătoreşti cu mine, spuse Han.
– Sunt mai în vârstă ca tine. Iar tu eşti împăratul Chinei.
– Credeam că asta e una dintre cele mai bune calităţi ale mele.
– Ţara ta a cotropit-o pe a mea.
– Dar nu eu. Am eliberat prizonierii, şi imediat ce vei accepta voi veni aici cu mare pompă şi voi cădea în genunchi în faţa ta – din nou – şi-mi voi cere scuze în numele poporului chinez. Mărită-te cu mine.
– Ce legătură au relaţiile dintre naţiunile noastre cu împărţirea patului cu un băiat despre care nu aveam o impresie prea bună la Şcoala de Luptă?
– Virlomi, zise Han, ne putem distruge unul pe altul ca rivali. Sau ne putem uni şi împreună să domnim peste mai mult de jumătate din populaţia lumii.
– Cum o să meargă aşa ceva? Poporul indian nu te va urma niciodată. Poporul chinez nu mă va urma niciodată pe mine.
– Cu Ferdinand şi Isabella a mers.
– Doar pentru că ei se luptau cu maurii. Iar Isabella şi poporul ei a trebuit să lupte pentru ca Ferdinand să nu-i nesocotească drepturile ei de regină a Castiliei.
– Atunci noi o să ne descurcăm mai bine, zise Han. Tot ce ai făcut tu a fost ireproşabil.
– După cum mi-a reamintit recent un bun prieten, e uşor să câştigi când adversarii tăi sunt idioţi.
– Virlomi!
– Acum o să-mi spui că mă iubeşti?
– Dar te iubesc, zise Han. Şi ştii de ce. Pentru că noi, toţi cei aleşi pentru Şcoala de Luptă, iubim un singur lucru şi respectăm

un singur lucru: iubim inteligenţa şi respectăm puterea. Tu ai creat puterea din nimic.

– Am creat puterea din dragoste şi încredere în poporul meu.

– Te iubesc, Virlomi.

– Mă iubeşti… şi totuşi consideri că îmi eşti superior.

– Superior? Eu nu am condus niciodată armate în luptă. Tu ai făcut-o.

– Tu ai fost în gaşca lui Ender, zise Virlomi. Eu nu. Întotdeauna o să crezi că valorez mai puţin decât tine din cauza asta.

– Mă refuzi? Sau trebuie să mă străduiesc mai mult, sau să vin cu motive mai bune, sau să dovedesc în alt mod că sunt vrednic de tine?

– Nu am de gând să te supun la o serie de teste pentru îndrăgostiţi, spuse Virlomi. N-ar fi cinstit. Răspunsul meu e nu. Acum şi întotdeauna. Dragonul şi tigrul nu trebuie să fie duşmani, dar cum ar putea să se unească un mamifer cu o reptilă?

– Deci ai primit scrisoarea mea.

– Un cod patetic de uşor. Chiar şi cineva cu jumătate de creier l-ar fi descifrat. Codul tău era o versiune cunoscută a poreclei tale cu degetele pe un rând mai sus pe tastatură.

– Şi totuşi numai tu, din miile care au acces la net, şi-a dat seama că venea de la mine.

Virlomi oftă.

– Promite-mi un lucru, zise Han.

– Nu.

– Ascultă despre ce e vorba mai întâi.

– De ce ţi-aş promite ceva ţie?

– Ca să nu invadez din nou India?

– Cu care armată?

– Nu acum.

– Ce promisiune vrei să-ţi fac?

– Că n-o să te căsătoreşti cu Alai.

– O hindusă să se căsătorească cu Califul întregului Islam? Niciodată n-am crezut că ai un asemenea simţ al umorului.

– Îţi va face oferta, zise Han.

– Du-te acasă, Han. Şi, apropo, ţi-am văzut elicopterele sosind şi le-am lăsat să treacă. Am cerut şi opresorilor musulmani să nu le doboare.

– Apreciez asta. Credeam că înseamnă că mă placi, măcar

puţin.

– Îmi placi, zise Virlomi. Numai că n-am de gând să te las să mă înşeli.

– Nu ştiam că se pune la cale o înşelătorie.

– Nu se pune la cale nimic. Întoarce-te la elicopterul tău, Copile împărat.

– Virlomi, te implor. Hai să fim cel puţin prieteni.

– Asta ar fi frumos. într-o zi, poate.

– Scrie-mi. Ca să ajungi să mă cunoşti.

Ea clătină din cap şi intră din nou în coliba ei. Han Tzu se întoarse pe câmpie în vântul nopţii.

15
RATIFICAREA

From: RadaghasteBellini%privado@presidencia.br.gov

To: PeterWiggin%private@hegemon.gov

Re: Te rog, gândeşte-te bine la asta

Dacă ţelul tău este instaurarea păcii în întreaga lume, prietene, de ce îţi începi Constituţia cu un act deliberat provocator împotriva a două naţiuni aflate la mare depărtare, dintre care una ar putea să atragă toată greutatea Islamului asupra ta?

Oare pacea trebuie să aibă drept fundament războiul? Iar fără să-l ai pe Julian Delphiki la comanda a 100 000 de soldaţi africani prietenoşi, n-o poţi obţine?

From: PeterWiggin%private@hegemon.gov

To: RadaghasteBellini%privado@presidencia.br.gov

Re: Trebuie s-o facem cu adevărat

Istoria este presărată cu cadavre şi tentative de guverne mondiale. Noi trebuie să demonstrăm imediat că suntem serioşi, capabili, şi că dorim o schimbare.

Cât despre Delphiki, îţi voi urma sfatul prudent, pentru că prefer să nu mă bazez pe trupele noastre africane.

Ceremonia fu destul de simplă. Peter Wiggin, Felix Starman, Klaus Boom şi Radaghaste Bellini stăteau în picioare pe o platformă la Kiyagi, Ruanda. Nu se făcu nicio tentativă de a aduna mulţimi de oameni care să-i aclame; nici armata nu fu prezentă în niciun fel. Audienţa era compusă în întregime din reporteri.

Se împărţeau copii ale Constituţiei la faţa locului, Felix Starman dădu scurte explicaţii despre noul guvern; Radaghaste Bellini îi informă despre comanda militară unificată; Klaus Boom explică principiile sub care noi naţiuni ar putea fi admise între Popoarele Libere de pe Pământ.

– Nu va fi admisă nicio naţiune care nu respectă drepturile omului, inclusiv dreptul de vot universal pentru adulţi. Apoi aruncă bomba: Nu pretindem nici recunoaşterea unei naţiuni de către o alta sau de către un grup de naţiuni existente, dacă aceasta dovedeşte că îndeplineşte celelalte cerinţe ale noastre.

Reporterii murmurară în timp ce Peter Wiggin se îndreptă spre podiumul în spatele căruia, pe un ecran, apăruse o hartă. După ce numea fiecare ţară care ratificase deja în secret Constituţia, aceasta se colora în albastru-deschis.

America de Sud avea cele mai mari porţiuni albastre, cu Brazilia luminând jumătate de continent, împreună cu Bolivia, Chile, Ecuador, Surinam şi Guyana. În Africa, albastrul nu era atât de dominant, dar reprezenta cea mai mare parte a naţiunilor africane care îşi menţinuseră stabilitatea şi democraţia pentru cel puţin un secol: Ruanda, Botswana, Camerun, Mozambic, Angola, Ghana, Liberia. Nu existau două naţiuni învecinate care ratificaseră actul. Nu-i scăpă nimănui faptul că Africa de Sud şi Nigeria nu participau, în ciuda recordului lor de stabilitate şi libertate; de asemenea, se observă că naţiunile islamice nu erau incluse.

În Europa, harta era şi mai împrăştiată: Olanda, Slovenia, Cehia, Estonia şi Finlanda.

În alte părţi, albastrul era rar. Peter sperase ca Filipinele să se decidă până la data anunţului, dar în ultima clipă guvernul alesese să aştepte să vadă ce se întâmplă. Tonga ratificase; la fel şi Haiti, prima ţară unde fuseseră testate calităţile lui Peter. Alte câteva mici naţiuni caraibiene erau de asemenea albastre.

– Cu prima ocazie, zise Peter, se vor organiza plebiscite în toate statele care au semnat. însă pe viitor plebiscitul va precede intrarea unei naţiuni între Popoarele Libere ale Pământului. Vom menţine capitale în trei locuri: Ribeirão Preto, Brazilia; Kiyagi, Ruanda; Rotterdam, Olanda. Oricum, pentru că limba oficială a PLP este Esenţiala, şi puţine popoare găsesc pronunţia numelui Ribeirão Preto… confortabilă…

Reporterii râseră, deoarece ei erau cei care trebuiau să ducă

greul şi să înveţe să pronunţe sunetele nazale portugheze.

- – ...în consecinţă, continuă Peter, guvernul brazilian a avut amabilitatea să ne permită să traducem numele oraşului în folosul noului guvern mondial. De acum înainte, când vă referiţi la capitala sud-americană a PLP, o puteţi denumi „Râul Negru”.

– O să faceţi la fel şi cu Kiyagi? strigă un reporter.

– Întrucât reuşiţi să-l pronunţaţi, zise Peter, nu. Alte râsete.

Acceptul lui Peter de a răspunde la întrebarea lui dezlegă limbile şi reporterii începură să strige. El ridică mâinile.

– Într-o clipă, aveţi răbdare. Se liniştiră.

– Există un motiv pentru care am ales numele de „Popoarele Libere ale Pământului” pentru Constituţia noastră în loc de, să zicem, „Naţiunile Unite”.

Din nou râseră. Ştiau cu toţii de ce *acel* nume nu era folosit.

– Constituţia este un contract între cetăţenii liberi, nu între naţiuni. Vechile graniţe vor fi respectate în măsura în care îşi au rostul, dar acolo unde este cazul, se vor face ajustări. Iar popoarele care au fost mult timp private de recunoaşterea legală a frontierelor naţionale şi a autoguvernării vor avea parte de acestea în cadrul PLP.

Apărură două noi zone luminate, clipind în albastru mai închis. Una din ele era o brazdă largă de-a curmezişul Anzilor. Cealaltă decupa o bucată mare în sud-vestul Sudanului.

– PLP recunoaşte existenţa naţiunilor Nubia în Africa, şi Runa în America de Sud. Se vor organiza imediat plebiscitei, iar dacă popoarele din aceste regiuni votează în favoarea ratificării Constituţiei, atunci PLP va acţiona cu hotărâre în vederea protejării frontierelor acestora. Observaţi că o parte din teritoriul Runa a fost acordat voluntar de către Bolivia şi Ecuador drept condiţie a aderării lor la PLP. Popoarele Libere ale Pământului îi salută pe vizionarii şi generoşii conducători ai acestor ţări.

Peter se înclină.

– PLP va acţiona cu hotărâre în vederea protejării procesului electoral. Orice încercare de amestec în aceste plebiscite va fi considerată act de război împotriva Popoarelor Libere ale Pământului.

Aruncase mănuşa.

– Întrebările care urmară, aşa cum sperase şi Peter, se concentrară asupra celor două naţiuni ale căror graniţe includeau teritorii aparţinând statelor care nu ratificaseră

Constituţia – Peru şi Sudan. În loc să lase loc întrebărilor sceptice despre PLP, Peter demonstrase deja cât era de serioasă organizaţia. Era destul de rău să se ia de Peru – dar nimeni nu se îndoia de posibilitatea PLP de a zdrobi armata peruană. Era vorba însă de Sudan. O ţară musulmană, care îşi oferise loialitatea Califului Alai.

– Îi declaraţi război Califului Alai? întrebă un reporter de la o reţea de ştiri arabă.

– Nu declarăm război nimănui. Dar poporul Nubiei are o întreagă istorie presărată cu opresiuni, atrocităţi, foamete şi intoleranţă religioasă, toate comise de guvernul Sudanului. De câte ori în ultimele două sute de ani o acţiune internaţională a forţat Sudanul să îmbunătăţească lucrurile? Însă ca urmare a uluitoarei unificări a lumii islamice de către Califul Alai, proscrişii şi criminalii din Sudan au interpretat acest fapt ca o permisiune de a continua genocidul împotriva nubienilor. Dacă Alai doreşte să-i apere pe criminalii din Sudan deşi i-a repudiat pe cei din India, e alegerea lui. Un lucru e sigur: orice drept ar fi avut cândva sudanezii să guverneze peste Nubia, acesta a expirat demult. Poporul nubian s-a unit prin lupte şi suferinţă într-o naţiune care merită statutul de ţară – şi protecţia.

Peter încheie conferinţa de presă curând după aceea, anunţând că Starman, Bellini şi Boom se vor întâlni fiecare cu presa în următoarele două zile, în ţările lor.

– Dar forţele armate, poliţia de frontieră şi serviciile vamale se află acum sub controlul PLP. Nu mai există armată ruandeză sau braziliană. Doar armata PLP.

– Stai puţin! strigă un reporter. Nu există cuvântul „Hegemon” în toată Constituţia!

Peter se întoarse la microfon.

– Ai citit-o repede, zise.

Lumea râse, apoi aşteptară în linişte.

– Funcţia de Hegemon a fost creată în vederea rezolvării unei situaţii de urgenţă care ameninţa întregul Pământ. Voi continua să fiu Hegemon atât sub autoritatea iniţială prin care am fost ales în această funcţie, cât şi sub autorizarea temporară a PLP, până în momentul în care nu va mai exista o ameninţare militară serioasă împotriva Popoarelor Libere ale Pământului. În acel moment voi demisiona din funcţie şi nu va mai exista un succesor. Eu sunt ultimul Hegemon, şi sper să renunţ la acest

post cât mai curând posibil.

Peter plecă din nou, de data asta ignorând întrebările.

După cum se aşteptase, Peru şi Sudan nu declarară război. Întrucât refuzaseră să recunoască atât legitimitatea PLP, cât şi noile naţiuni de pe teritoriile lor, cui să declare război?

Trupele peruane se mişcară primele, îndreptându-se spre cunoscutele ascunzători ale revoluţionarilor lui Champi T'it'u. Unele din ele erau goale. Dar altele erau apărate de soldaţi ruandezi bine antrenaţi. Peter se folosea de ruandezii lui Bean ca să nu existe posibilitatea ca faptul să fie considerat drept un alt război între Brazilia şi Peru; trebuia să fie PLP cea care apăra graniţele unui stat membru.

Armatele peruane căzură în capcane inteligent întinse, cu forţe armate considerabile care le tăiau liniile de aprovizionare şi comunicaţie.

Se află repede în Peru că trupele ruandeze erau mai bine antrenate şi mai bine echipate decât armata peruană – şi că erau conduse de Julian Delphiki. Bean. Uriaşul.

Moralul scăzu. Trupele ruandeze acceptară capitularea întregii armate peruane. Congresul peruan vota imediat aproape în unanimitate cererea de aderare la PLP. Radaghaste Bellini, ca preşedinte interimar al regiunii Americii de Sud din partea PLP, declină oferta lor, pe principiul că niciun teritoriu nu putea fi adăugat PLP prin cucerire sau intimidare. „Invităm statul Peru să organizeze un plebiscit, iar dacă poporul peruan alege să se alăture Popoarelor Libere ale Pământului, vor fi bineveniţi alături de fraţii şi surorile lor din Runa, Bolivia, Ecuador şi Chile.”

În două săptămâni fu gata, plebiscitul şi toate celelalte: Peru era parte a PLP, iar Bean şi nucleul trupelor ruandeze erau transportaţi înapoi peste Atlantic în Africa.

Ca rezultat direct al acestei acţiuni decisive, Belize, Cayenne, Costa Rica şi Republica Dominicană anunţară că vor organiza plebiscite pe tema Constituţiei.

Restul lumii aştepta să vadă ce se va întâmpla în Sudan.

Trupele sudaneze erau deja răspândite în Nubia; erau angajate în acţiuni militare împotriva „rebelilor” nubieni care se opuneau reînnoitei tentative de a impune Sharia în regiunile creştine şi păgâne. Dar cu toate că existau multe acte care sfidau proclamarea de către Peter a noului statut al Nubiei, nu se observa nicio schimbare reală.

Suriyawong, la conducerea detaşamentului de elită constituit pe baza nucleului armatei pe care el şi Bean o creaseră cu ani în urmă şi o utilizaseră de atunci atât de eficient, organiză o serie de raiduri destinate să demoralizeze armata sudaneză şi să-i întrerupă aprovizionarea.

Depozitele de muniţie şi arsenalele fură distruse. Convoaiele incendiate. Dar fiindcă elicopterele lui Suri se întorceau în Ruanda după fiecare raid, armata sudaneză nu avea împotriva cui să riposteze.

Apoi reveni Bean, cu grosul trupelor ruandeze. Burundi şi Uganda îi acordară permisiunea să tranziteze teritoriul lor cu armata.

După cum se aşteptau, armata sudaneză încercă să atace armata lui Bean în interiorul graniţelor Ugandei, înainte de a ajunge în Nubia. Abia atunci îşi dădură seama că această armată nu era decât o iluzie – nu era decât o mână de camioane vechi şi goale, ale căror şoferi fugiră la primul semn de necaz.

Dar era un atac pe teritoriul Ugandei. Uganda nu numai că declară război Sudanului, dar anunţă şi plebiscitul asupra Constituţiei.

Între timp, armata lui Bean traversase deja zona de est a Congoului şi ajunsese pe teritoriul Nubiei. Iar forţa de atac a lui Suriyawong preluase două baze aeriene pe care avioanele care atacaseră convoiul fals ar fi trebuit să aterizeze. Piloţii aterizară fără să suspecteze ceva şi fură luaţi prizonieri.

Soldaţii lui Suriyawong care fuseseră antrenaţi să piloteze avioane decolară imediat cu aeronavele sudaneze şi bombardară demonstrativ apărarea antiaeriană de la Khartoum. Iar armata lui Bean atacă simultan toate bazele militare sudaneze de pe teritoriul Nubiei. Nepregătiţi să lupte împotriva unei armate adevărate, forţele sudaneze capitulară sau fură copleşite în decurs de câteva zile.

Sudanul ceru Califului Alai să intervină şi să aducă furia Islamului asupra capetelor invadatorilor necredincioşi.

Peter organiză imediat o conferinţă de presă.

– Popoarele Libere ale Pământului nu cuceresc pe nimeni. Regiunile islamice ale Sudanului vor fi respectate şi toţi prizonierii vor fi eliberaţi, imediat ce vom avea o promisiune din partea Califului Alai şi a guvernului sudanez că vor recunoaşte Nubia ca fiind o naţiune parte a Popoarelor Libere ale

Pământului. Forţele Aeriene Sudaneze vor fi returnate Sudanului, împreună cu bazele lor aeriene. Noi respectăm suveranitatea Sudanului şi a tuturor naţiunilor. Dar niciodată nu vom recunoaşte dreptul unei naţiuni de a persecuta o minoritate lipsită de ţară în interiorul graniţelor sale. Când acest lucru va sta în puterea noastră, vom asigura unor astfel de minorităţi un statut în cadrul Constituţiei Popoarelor Libere ale Pământului şi le vom apăra existenţa naţională. Julian Delphiki este comandantul tuturor forţelor PLP din Nubia şi care ocupă temporar porţiuni din Sudan. Ar fi o tragedie dacă doi vechi prieteni din războiul împotriva Gândacilor, Julian Delphiki şi Califul Alai, s-ar înfrunta în luptă din cauza unei probleme atât de ridicole ca dreptul Sudanului de a continua să-i persecute pe non-islamici.

Curând, negociatorii retrasară graniţele astfel încât o importantă regiune a ceea ce Peter declarase iniţial ca făcând parte din Nubia să rămână Sudanului. Desigur, niciodată nu se aşteptase să păstreze acest teritoriu, iar liderii nubieni ştiau deja asta. Dar pentru Califul Alai era suficient ca să-şi salveze onoarea. În final, Bean şi Suriyawong îşi petrecură timpul eliberând prizonieri şi apărând convoaiele non-islamice ale celor care alegeau să-şi părăsească locuinţele de pe teritoriul sudanez şi să-şi găsească noi cămine în cadrul noii lor ţări.

Ca urmare a acestei victorii clare, PLP deveni atât de populară în Africa neagră, încât naţiune după naţiune înaintară petiţii pentru organizarea de plebiscite.

Felix Starman îi informă pe majoritatea că mai întâi trebuie făcute reforme în guvernarea internă, asigurând respectarea drepturilor omului şi alegeri libere. Dar plebiscite din statele democratice ca Africa de Sud, Nigeria, Namibia, Uganda şi Burundi se desfăşurară imediat, şi deveni clar că Popoarele Libere ale Pământului aveau o fiinţă reală ca stat intercontinental, cu o putere militară convingătoare şi o conducere hotărâtă, întrucât Columbia acceptase acum graniţele statului Runa şi ceruse să devină membru PLP, părea acum inevitabil ca toată America Latină şi Africa sub-sahariană să facă parte cât de curând din PLP.

Şi în alte părţi se făceau simţite mişcări. Belgia, Bulgaria, Letonia, Lituania şi Slovacia planificaseră propriile lor plebiscite, la fel şi Filipine, Fiji şi majoritatea statelor insulare din Pacific.

Şi, bineînţeles, capitalele PLP fură inundate de cereri din partea minorităţilor care voiau ca PLP să le garanteze drepturile naţionale. Majoritatea fură ignorate. Pe moment.

În ziua în care Sudanul – sub enorma presiune a Califului Alai – recunoscu atât Nubia, cât şi PLP, Peter fu surprins să-i vadă pe părinţii lui apărând în uşa biroului său.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Peter.

– Nimic, răspunse mama sa.

– Am venit să-ţi spunem că suntem foarte mândri de tine.

Peter clătină din cap.

– E doar primul pas pe un drum lung. Încă nu avem nici douăzeci la sută din populaţia lumii. Şi va dura până să integrăm naţiunile noi în PLP.

– Primul pas pe drumul *cel bun,* spuse tatăl lui.

– Acum un an, dacă cineva ar fi făcut o listă cu aceste naţiuni, zise mama, şi ar fi spus că se vor uni într-un singur stat coerent, sub o singură Constituţie, şi că îşi vor ceda comanda forţelor lor armate Hegemonului... e cineva care să nu fi râs?

– Toate astea se datorează lui Alai şi lui Virlomi. Atrocităţile comise de musulmani în India şi publicitatea pe care a făcut-o Virlomi acestor acţiuni, combinate cu războaiele recente...

– Au îngrozit pe toată lumea, zise tatăl. Dar naţiunile care s-au alăturat PLP *nu* sunt cele care s-au temut cel mai mult. Nu, Peter, a fost datorită Constituţiei tale. Datorită *ţie* – realizările tale din trecut, promisiunile pe care le-ai făcut pentru viitor...

– A fost meritul elevilor Şcolii de Luptă, replică Peter. Fără reputaţia lui Bean...

– Ai folosit uneltele pe care le-ai avut la dispoziţie. Lincoln l-a avut pe Grant. Churchill l-a avut pe Montgomery. Face parte din măreţia lor faptul că nu au fost atât de geloşi pe generalii lor încât să-i demită.

– Deci n-am cum să vă conving, zise Peter.

– Ţi-ai asigurat deja un loc în istorie prin lucrările lui Locke, chiar înainte de a deveni Hegemon, spuse tatăl. Dar astăzi, Peter, ai devenit un mare om.

Se opriră o clipă în uşă.

– Ei bine, asta am venit să-ţi spunem.

– Mulţumesc.

Plecară, închizând uşa în urma lor.

Peter se întoarse la hârtiile de pe biroul lui.

Atunci îşi dădu seama că nu le poate vedea din cauza lacrimilor care îi împăienjeneau ochii.

Se ridică şi oftă. Ba nu, suspină. În linişte – dar trupul lui era zguduit de suspine de parcă tocmai fusese eliberat de o povară teribilă. De parcă tocmai aflase că o boală incurabilă se vindecase de la sine. De parcă un copil de mult pierdut se întorsese la el.

În toată conversaţia, nimeni nu rostise nici măcar o dată numele „Ender” şi nici nu se referise la el în vreun fel.

Trecură cinci minute înainte ca Peter să se poată controla. Trebui să se ridice şi să se spele pe faţă în mica baie de lângă biroul său înainte de a se putea întoarce la lucru.

16
GAŞCA

From: Weaver%Virlomi@MotherIndia.in.net

To: PeterWiggin%private@hegemon.gov

Re: Conversaţie

Nu te-am întâlnit niciodată, dar îţi admir realizările. Vino să mă vizitezi.

From: PeterWiggin%private@hegemon.gov

To: Weaver%Virlomi@MotherIndia.in.net

Re: întâlnire

Şi eu îţi admir realizările.

Cu multă plăcere îţi voi asigura transport sigur spre PLP sau oriunde în afara Indiei. Atâta timp cât aceasta se află încă sub ocupaţie islamică, eu nu voi veni în India.

From: Weaver%Virlomi@MotherIndia.in.net

To: PeterWiggin%private@hegemon.gov

Re: Locul

Nu voi pune piciorul în altă ţară în afară de India; tu nu vei intra niciodată în India.

în consecinţă: Colombo, Sri Lanka. Voi veni cu un vas. Al meu nu va fi confortabil. Dacă tu aduci unul mai bun, ne vom bucura cu atât mai mult de vizita ta.

Molo Musca se întâlni cu Bean pe aeroportul din Manila şi se strădui cât putu mai bine să nu se arate şocat de înălţimea lui Bean.

– Spuneai că ai o problemă personală, zise Musca. Iartă-mi

firea suspicioasă. Tu eşti şeful forţelor armate ale PLP, iar eu sunt şeful forţelor armate filipineze, şi totuşi nu avem nimic de discutat?

– Presupun că armata ta e minunat antrenată şi bine echipată.

– Aşa e.

– Atunci, până vine momentul să luptăm undeva, departamentele noastre de logistică şi planificare au mult mai multe lucruri de discutat decât noi doi. Oficial vorbind.

– Deci eşti aici ca prieten.

– Sunt aici, spuse Bean, pentru că am un copil la Manila. Un băiat. Mi s-a spus că numele lui e Ramon.

Musca rânji.

– Şi totuşi, eşti aici pentru prima dată? Cine a fost mama, o stewardesă?

– Copilul mi-a fost furat. Ca embrion. Fertilizare *in vitro.* Copilul e al meu şi al Petrei. E foarte important pentru noi, pentru că e primul despre care ştim cu siguranţă că nu are defectul meu.

– Vrei să spui că nu e urât? Bean râse.

– Te-ai descurcat bine în Filipine, prietene.

– E uşor. Dacă cineva se ia de mine, e suficient să spun „Am fost în gaşca lui Ender” şi imediat tac şi fac ce spun eu.

– Aşa mi se întâmplă şi mie.

– Cu excepţia lui Peter.

– În special Peter, zise Bean. Eu sunt puterea din spatele tronului, nu ştiai? Tu nu citeşti ziarele?

– Am observat că ziarele adoră să amintească recordul tău de zero victorii în calitate de comandant la Şcoala de Luptă.

– Anumite realizări sunt atât de extraordinare, încât niciodată nu le poţi lăsa în urmă.

– Ce mai face Petra? întrebă Musca.

Continuară să discute despre oameni pe care îi cunoşteau amândoi şi să-şi amintească despre Şcoala de Luptă şi Şcoala de Comandă şi despre războiul cu Gândacii până când ajunseră la o locuinţă privată de pe dealurile din estul Manilei.

În faţă erau câteva maşini. Doi soldaţi purtând noile lor uniforme PLP stăteau de o parte şi de alta a uşii.

– Gărzi? întrebă Bean. Musca ridică din umeri.

– N-a fost ideea mea.

Nu fură nevoiţi să-şi decline identitatea. Şi când intrară îşi

dădură seama că întâlnirea nu era deloc aşa cum se aşteptau ei doi.

Era aparent o reuniune a găştii lui Ender – cei care erau disponibili. Dink, Shen, Vlad de o parte a unei mese lungi. Tom Nebunul, Carn Carby şi Basculă – Champi T'it'u – de cealaltă. Iar în capul mesei, Graff şi Rackham.

– Acum suntem aici toţi cei invitaţi, zise Graff. Vă rog, Muscă, Bean, ocupaţi-vă locurile. Bean, am încredere în tine că îi vei relata Petrei ceea ce se petrece aici. Cât despre Han Tzu şi Califul Alai, acum sunt şefi de stat şi nu călătoresc cu uşurinţă nici măcar pe furiş. Oricum, ceea ce vi se va spune vouă li se va spune şi lor.

– Cunosc câţiva oameni cărora le-ar plăcea să bombardeze camera asta, zise Vlad.

– Mai e cineva care nu a fost luat în considerare, observă Shen.

– Ender călătoreşte în siguranţă. Nava lui se comportă perfect. Ansiblul lui funcţionează bine. Amintiţi-vă totuşi că pentru el abia a trecut un an de când acest grup a distrus Matca. Chiar dacă aţi putea vorbi cu el, v-ar părea... tânăr. Lumea s-a schimbat, la fel şi voi. Graff îi aruncă o privire lui Rackham: Mazer şi cu mine suntem profund îngrijoraţi în legătură cu voi şi cu lumea ca entitate.

– Noi suntem bine, zise Carn Carby.

– Şi mulţumită lui Bean şi fratelui mai mare al lui Ender, probabil şi lumea, adăugă Basculă, puţin sfidător, de parcă s-ar fi aşteptat să fie contrazis.

– Mă doare-n cot de lume, zise Bean. Am fost şantajat ca să-l ajut pe Peter. Şi *nu* de către Peter.

– Bean se referă la un târg pe care l-a încheiat cu mine de bunăvoie, zise Graff.

– De ce ne-am întâlnit? întrebă Dink. Nu mai eşti profesorul nostru. Ridică privirea spre Rackham: Nici tu nu mai eşti comandantul nostru. N-am uitat că amândoi ne-aţi minţit tot timpul.

– N-am fi reuşit niciodată să vă convingem că la Şcoala de Luptă eram sincer devotaţi fericirii voastre. După cum ne cere Dink, n-o să mai pierd vremea cu discuţii preliminarii. Uitaţi-vă în jurul mesei. Ce vârstă aveţi?

– Destul de mult ca să ne pricepem, murmură Carn.

– Tu câţi ani ai, Bean, şaisprezece? întrebă Musca.

– De fapt nu m-am născut niciodată, zise Bean, iar înregistrările despre evoluţia mea au fost distruse când aveam cam un an. Da, probabil şaisprezece.

– Iar noi, ceilalţi, trebuie să avem vreo douăzeci, cu aproximaţie. Unde vrei să ajungi, colonele Graff?

– Spuneţi-mi Hyrum. Mi-ar plăcea să cred că acum suntem colegi.

– Colegi la *ce?* mormăi Dink.

– Când ne-am întâlnit ultima oară, spuse Graff, când Ahile aranjase răpirea voastră în Rusia, eraţi deja foarte stimaţi în întreaga lume. Se considera că aveţi... potenţial. Însă de atunci unul dintre voi a ajuns Calif, a unit lumea islamică altădată de neunit, şi a planificat cucerirea Chinei şi... eliberarea Indiei.

– Alai şi-a pierdut minţile, asta-i tot, zise Carn.

– Iar Han Tzu este împăratul Chinei. Bean este comandantul invincibilei armate a PLP, şi în plus e cunoscut drept omul care în cele din urmă l-a doborât pe Ahile. Per total, ceea ce cândva era privit drept potenţial, acum este o certitudine.

– Deci pe cine ai reunit aici? întrebă Tom Nebunul. Rataţii?

– I-am reunit pe oamenii la care vor apela guvernele naţionale pentru a-l împiedica pe Peter Wiggin să unească lumea.

Ei se priviră unul pe celălalt.

– Cu *mine* încă n-a vorbit nimeni, zise Molo Musca.

– Dar i-ai ajutat să înăbuşe revolta islamică din Filipine, nu-i aşa? îi reaminti Rackham.

– Suntem cetăţeni ai ţărilor noastre, zise Tom Nebunul.

– A mea mă închiriază, spuse Dink. Ca pe un taxi.

– Asta pentru că întotdeauna te-ai înţeles bine cu autorităţile.

– Uite despre ce e vorba, continuă Graff. Diversele combinaţii dintre China, India şi lumea islamică se vor distruge reciproc. Şi oricare din ele ar învinge, Bean o va distruge pe câmpul de luptă în numele PLP. Se mai îndoieşte cineva că poate s-o facă?

Bean ridică mâna.

Nimeni altcineva nu-l imită.

Apoi ridică mâna şi Dink.

– El nu e lacom, zise. Nimeni nu-l contrazise.

– Oare ce a vrut Dink să spună prin asta? întrebă Graff. Are cineva vreo idee?

Nimeni nu părea să aibă.

– Voi nu vreţi s-o spuneţi, dar o s-o spun eu. E bine-cunoscut că Bean a avut cele mai bune rezultate la testele din Şcoala de Luptă din întreaga istorie. Nimeni altcineva n-a fost măcar *aproape.* Mă rog, Ender, dar „aproape” e un termen relativ. Hai să spunem că rezultatele lui Ender au fost *cele mai apropiate.* Dar nu ştim cât de aproape, pentru că Bean era dincolo de orice clasament.

– Cum? zise Dink. A răspuns la întrebări la care nu aveaţi răspuns?

– Exact. Asta mi-a arătat sora Carlotta. Îi rămânea timp după ce rezolva testele. Le comenta şi spunea cum ar fi putut fi îmbunătăţit testul. Era de neoprit. Irezistibil. Asta este ceea ce ştie lumea despre Julian Delphiki. Şi totuşi, când l-am pus la comanda voastră pe Eros, la Şcoala de Comandă, în timp ce aşteptam ca Ender să se hotărască dacă vrea să-şi continue... educaţia – cum a mers treaba?

Din nou linişte.

– Of, de ce să ne prefacem că lucrurile nu au fost aşa cum au fost? zise Graff.

– Nu ne-a plăcut, răspunse Dink. Era cel mai mic dintre noi.

– La fel era şi Ender.

– Dar pe Ender îl cunoşteam, replică Tom Nebunul.

– Pe Ender îl iubeam, adăugă Shen.

– Toată lumea îl iubea pe Ender, zise şi Musca.

– Pot să vă dau o listă de persoane care îl urau. Dar *voi* îl iubeaţi. însă nu şi pe Bean. De ce?

Bean râse scurt. Ceilalţi se uitară spre el. în afară de cei care se simţeau jenaţi şi priveau în altă parte.

– Eu n-am învăţat niciodată cum e să-mi placă să fiu răsfăţat, zise Bean. Într-un orfelinat asta m-ar fi ajutat să fiu adoptat, dar pe străzi îmi putea aduce moartea.

– E un nonsens, zise Graff. Oricum răsfăţul nu s-ar fi potrivit cu grupul ăsta.

– Şi tu chiar *erai* răsfăţat, zâmbi Carn. Nu te supăra, dar îţi sărea repede ţandăra.

– Dacă asta înseamnă la tine „ticălos mic”, spuse Dink dulce.

– Ei haide, interveni Graff. Personal, nu aveaţi nimic cu Bean. Cei mai mulţi dintre voi. Dar nu vă plăcea să-i fiţi subordonaţi. Şi nu puteţi spune că eraţi prea independenţi ca să fiţi subordonaţii cuiva, pentru că ordinele lui Ender le-aţi ascultat cu

bucurie. Lui i-aţi dat tot ce aveaţi mai bun în voi.

– Şi mai mult decât atât.

– Dar nu şi lui Bean.

Graff rosti aceste cuvinte ca şi cum ar fi constituit dovada a ceva.

– Suntem la terapie de grup? întrebă Dink. Vlad interveni:

– Bineînţeles că da. Vrea ca noi să ajungem la aceeaşi concluzie la care el a ajuns deja.

– Ştii care este? întrebă Graff. Vlad făcu o pauză.

– *Hyrum* crede că motivul pentru care nu l-am ascultat pe Bean aşa cum l-am ascultat pe Ender este că noi ştiam despre Bean ceva ce restul lumii nu ştia. Din cauza asta noi eram dispuşi să-înfruntăm în luptă, în timp ce restul lumii ar fi preferat să se predea datorită reputaţiei lui. Nu despre asta e vorba?

Graff zâmbi blând.

– Dar e o prostie, zise Basculă. Bean *este* un comandant într-adevăr bun. L-am văzut. I-a comandat pe ruandezi în campania din Peru. E adevărat că armata peruană nu era nici prea bine antrenată şi nici prea bine condusă, dar ruandezii aceia îl venerau pe Bean. S-ar fi aruncat în prăpastie dacă le-ar fi cerut-o. Cum făcea un semn, cum treceau la treabă.

– Şi ce vrei să spui? întrebă Dink.

– Vreau să spun că noi nu am ascultat cum trebuia ordinele lui, pe când alţii au făcut-o. Bean e cheia. Încă e cel mai bun dintre noi.

– Eu nu i-am văzut ruandezii, spuse Musca, dar l-am văzut alături de oamenii antrenaţi de el şi de Suriyawong. Pe vremea când forţele Hegemonului constau dintr-o sută de băieţi şi două elicoptere. Basculă are dreptate. Nici Alexandru cel Mare n-ar fi putut avea soldaţi mai devotaţi şi mai eficienţi.

– Vă mulţumesc pentru mărturii, băieţi, zise Bean, dar nu aţi înţeles ce vrea să spună Hyrum.

– „Hyrum”, mormăi Dink. Ce bine ne simţim.

– Spune-le. Ştiu, numai că nu ştiu că ştiu.

– Spune-le tu, zise Graff.

– Suntem într-o tabără de reeducare chineză? Trebuie să ne facem autocritica? Bean râse amar: Dink a spus asta de la început. Eu nu sunt lacom. Ceea ce poate părea o prostie, ţinând cont de faptul că mi-am petrecut întreaga copilărie murind de foame. Dar nu sunt lacom după *supremaţie.* Iar voi

toţi sunteţi.

– Ăsta e marele secret al testelor, recunoscu Graff. Sora Carlotta a folosit setul nostru standard de teste. Dar a mai existat un test adiţional. Cel pe care l-am făcut eu, de fapt unul dintre asistenţii mei cei mai de încredere. Un test de ambiţie. Ambiţie competitivă. Voi toţi aţi avut rezultate foarte, foarte bune. Bean nu.

– Bean nu e ambiţios?

– Bean vrea victorii, spuse Graff. Îi place să câştige. *Are nevoie* să câştige. Dar nu are nevoie să învingă pe cineva.

– Am colaborat toţi cu Ender, zise Carn. Pe *el* nu a trebuit să-l învingem.

– Dar ştiaţi că el vă va conduce spre victorie. Şi între timp concuraţi între voi. Cu excepţia lui Bean.

– Doar pentru că el era mai bun ca oricare dintre noi. De ce să concurezi, dacă nu poţi să câştigi? zise Musca.

– Dar dacă unul dintre voi s-ar înfrunta cu Bean în luptă, cine ar câştiga?

Ei îşi dădură ochii peste cap, chicotiră sau îşi arătară într-un fel sau altul batjocura faţă de întrebare.

– Depinde, zise Carn Carby, de teren, de vreme, de zodiac. Nimic nu e sigur în război, nu-i aşa?

– În sala de luptă nu se schimbă vremea, rânji Musca.

– Puteţi să vă gândiţi că l-aţi învinge pe Bean, nu-i aşa? Şi chiar e posibil. Pentru că Bean e mai bun decât voi numai dacă voi toţi ceilalţi sunteţi egali. Doar că asta nu se va întâmpla niciodată. Iar una dintre cele mai importante variabile într-un război este lăcomia care te face să-ţi asumi riscuri ridicole pentru că intuieşti că există o posibilitate de victorie şi tu trebuie să urmezi această cale pentru că orice în afară de câştig este de neconceput. De nesuportat.

– Foarte poetic, zise Dink. Romantismul războiului.

– Uitaţi-vă la Lee.

– Care din ei? întrebă Shen. Chinezul sau americanul?

– Lee, L-E-E din Virginia, zise Graff. Când inamicul a ajuns pe teritoriul Virginiei, a câştigat. A riscat atât cât a trebuit. L-a trimis pe Stonewall Jackson pe o potecă de pădure la Chancellorville, divizându-şi forţele şi expunându-se în mod periculos în faţa lui Hooker, exact soarta comandantului neliniştit care ar exploata orice ocazie dacă ar întâlni-o.

– Hooker a fost un idiot.
– Spunem asta fiindcă a fost învins. Dar oare ar fi pierdut dacă dacă Lee nu ar fi făcut acea mişcare riscantă? Eu nu vreau să reeditez Chancellorville. Eu vreau...
– Antietam şi Gettysburg, zise Bean.
– Exact. Imediat ce Lee a părăsit Virginia şi a intrat pe teritoriul nordic, nu a mai fost lacom. El a crezut în cauza apărării Virginiei, dar *nu* şi în cea a sclaviei, şi ştia că ăsta e motivul războiului. Nu voia să-şi vadă statul învins, dar nu voia să vadă nici cauza sudistă triumfând. Toate astea în mod subconştient. El nu ştia astea despre el însuşi. Dar era adevărat.
– Nu a contat deloc forţa covârşitoare a nordiştilor?
– Lee a fost învins la Antietam de al doilea cel mai prost şi *cel mai* timid comandant al Nordului, McClellan. Iar Meade la Gettysburg nu a avut o imaginaţie prea grozavă. Meade a văzut o înălţime şi a cucerit-o. Şi Lee ce a făcut? Bazându-se pe modul în care a acţionat Lee în toate campaniile din Virginia, la ce s-ar fi putut aştepta?
– Să refuze să lupte acolo, zise Musca. Să facă manevre. Să se deplaseze spre dreapta. Să mărşăluiască. Să se interpună între Meade şi Washington. Să găsească un câmp de luptă unde unioniştii să încerce să forţeze poziţiile *lui.*
– Avea puţine rezerve, adăugă Dink. Şi nu avea informaţii despre cavaleria lui.
– Astea sunt scuze, spuse Vlad. În război nu există scuze. Graff are dreptate. Lee nu a acţionat în stilul lui Lee după ce a ieşit din Virginia. Dar aşa era el. Ce legătură are asta cu Bean?
– Vrea să spună, zise Bean, că dacă eu nu cred într-o cauză, pot fi învins. Că mă voi învinge singur. Problema e că eu *cred* în această cauză. Cred că Peter Wiggin e un om cumsecade. E neîndurător, dar am văzut cum îşi foloseşte puterea, şi n-o foloseşte ca să facă rău cuiva, încearcă cu adevărat să construiască o ordine mondială care să ducă la pace. Vreau ca el să învingă. Vreau să câştige *repede.* Şi dacă vreunul dintre voi crede că mă poate opri...
– Nu trebuie să te oprească, spuse Tom Nebunul. E suficient să aştepte până mori.
Linişte apăsătoare.
– Asta e, zise Graff. Ăsta e tot scopul întâlnirii. Bean mai are doar puţin timp la dispoziţie. Cât timp trăieşte el, Hegemonul e

perceput ca invincibil. Dar când el nu va mai fi, ce se va întâmpla? Basculă sau Musca va fi probabil numit comandant după el, pentru că ei fac deja parte din PLP. Dar oricare dintre voi, cei prezenţi aici, se simte perfect în stare să-i bată pe ei doi, am dreptate?

– La naiba, *Hyrum,* l-am bate şi pe Bean.

– Şi astfel lumea va fi sfâşiată, iar PLP, chiar dacă ar fi victorioasă, ar sta pe cadavrele a milioane de soldaţi care ar muri din cauza *ambiţiei voastre competitive.*

Privi crâncen în jurul mesei.

– Hei, zise Musca, încă n-am omorât pe nimeni. Despre asta să vorbeşti cu Supă Fierbinte şi cu Alai.

– Uitaţi-vă la Alai, zise Graff. A avut nevoie de două purificări ca să preia cu adevărat controlul asupra forţelor islamice, dar acum îl are, şi ce a făcut? A părăsit India? S-a retras din Xinjiang sau Tibet? Au plecat musulmanii indonezieni din Taiwan? Rămâne faţă în faţă cu Han Tzu. De ce? N-are sens. Nu poate păstra India. Nu poate domni peste China. Dar are visele lui Genghis.

– Întotdeauna revenim la Genghis.

– Toţi vreţi ca lumea să fie unită. Dar vreţi s-o faceţi voi înşivă, pentru că nu suportaţi gândul ca altcineva să fie în vârful piramidei.

– Haide, zise Dink. În adâncul inimii, toţi suntem Cincinnatus. Abia aşteptăm să ne întoarcem la fermă.

Râseră.

– La masa asta stau cincizeci de ani de războaie sângeroase, spuse Graff.

– Zău? Nu noi am inventat războiul. Doar ne pricepem la el.

– Războaiele se inventează ori de câte ori cineva e atât de dornic de dominaţie încât nu poate să lase în pace naţiunile paşnice. Războiul a fost inventat de oameni exact ca voi. Chiar dacă aveţi o cauză, aşa cum a avut şi Lee. Oare Sudul s-ar fi chinuit atâţia ani sângeroşi de război civil dacă nu ar fi avut credinţa fermă că, indiferent ce s-ar întâmpla, „Conaşul Robert” îi va salva? Chiar dacă nu voi luaţi decizia să fie război, naţiunile vor începe războaie numai pentru că vă au pe *voi!*

– Deci care-i soluţia ta, Hyrum? întrebă Dink. Ne pui să înghiţim pastiluţe de cianură ca să salvăm lumea de noi înşine?

– N-ar fi de folos, zise Vlad. Chiar dacă ceea ce spui e

adevărat, mai sunt şi alţi absolvenţi ai Şcolii de Luptă. Uită-te la Virlomi – îi joacă pe toţi pe degete.

– Pe Alai încă nu, observă Tom Nebunul. Şi nici pe Supă Fierbinte.

Vlad insistă asupra punctului său de vedere.

– Uită-te la Suriyawong. La el va apela Peter după ce Bean... se va retrage. N-am fost noi singurii puşti din Şcoala de Luptă.

– Gaşca lui Ender, zise Graff. Voi sunteţi cei care aţi salvat lumea. Voi sunteţi cei magici. Pe Pământ există sute de absolvenţi ai Şcolii de Luptă. N-o să creadă nimeni că, numai pentru că se întâmplă să aibă unul sau doi sau cinci dintre ei, pot cuceri lumea. *Pe care* dintre ei ar trebui să-l aibă?

– Deci vrei să te descotoroseşti de noi. Şi de asta ne-ai adus aici. N-o să scăpăm vii de aici, nu-i aşa?

– Poţi să te simţi uşurat, Dink. O să plecaţi toţi acasă după ce se termină întâlnirea. MinCol nu asasinează oameni.

– Iată un punct de vedere interesant, zise Tom Nebunul. Dar *ce* face MinCol? Împachetează oamenii ca pe sardele în nave cosmice şi îi trimite în colonii. De unde nu se vor mai întoarce niciodată, cel puţin nu în lumea pe care au părăsit-o. Cincizeci de ani pe drum, cincizeci de ani la întoarcere. Până atunci lumea ne va uita pe toţi, chiar dacă doar am merge până la o colonie şi ne-am întoarce imediat înapoi. Ceea ce, desigur, nu ni s-ar permite să facem.

– Deci nu e un asasinat, la naiba, e o altă răpire.

– E o ofertă, specifică Rackham, pe care o puteţi accepta sau refuza.

– Eu refuz, zise Dink.

– Întâi ascultă oferta.

– Ascultă asta, replică Dink făcând un gest obscen.

– Vă ofer comanda unei colonii. Fiecăruia dintre voi. Fără rivali. Nu avem cunoştinţă de vreo armată inamică cu care să vă confruntaţi, dar lumile vor fi pline de pericole şi incertitudini, iar talentele voastre vor trebui să se adapteze la perfecţie. Oamenii vă vor asculta – oameni mai bătrâni ca voi – pe de o parte pentru că voi *sunteţi* Gaşca lui Ender şi pe de altă parte – *în special* – datorită abilităţilor voastre. Vor vedea cât de repede sesizaţi informaţiile importante, le ordonaţi în funcţie de priorităţi, anticipaţi consecinţele şi luaţi decizii corecte. Veţi fi fondatorii unor noi lumi.

Tom Nebunul spuse cu o voce de copil:

– O să numească planetele după noi?

– Nu fi prost, zise Carn.

– Îmi pale lău.

– Uite ce e, domnilor, spuse Graff. Am văzut ce s-a întâmplat cu Mătcile. S-au îngrămădit pe o singură planetă şi au fost nimicite dintr-o singură lovitură. Orice armă am inventa noi, inamicul poate de asemenea să inventeze una şi s-o folosească împotriva noastră.

– Ei, haide. Mătcile s-au răspândit şi au colonizat la fel de multe planete câte colonizaţi şi voi – de fapt voi nu faceţi decât să trimiteţi nave care să colonizeze lumile pe care ele s-au stabilit deja, pentru că sunt singurele despre care ştiţi că au o atmosferă respirabilă şi floră şi faună comestibilă.

– De fapt, noi ne luăm cu noi propria floră şi faună.

– Dink are dreptate, spuse Shen. Dispersia nu a funcţionat în cazul Mătcilor.

– Pentru că ele nu s-au dispersat, zise Graff. Aveau Gândaci pe toate planetele, dar când voi le-aţi făcut bucăţi lumea natală, *toate* Mătcile se aflau acolo. Şi-au pus toate ouăle într-un coş. Noi n-o să facem asta. Parţial din cauză că rasa umană nu e compusă dintr-o mână de mătci şi o grămadă de lucrătoare şi de trântori, fiecare dintre noi este o Matcă şi conţine o recapitulare a întregii istorii a omenirii. Deci dispersarea oamenilor va funcţiona.

– Aşa cum tusea în aglomeraţie răspândeşte gripa, adăugă Tom Nebunul vesel.

– Exact. Poţi să ne numeşti o boală dacă vrei, nu-mi pasă – *sunt* om, şi vreau să ne răspândim peste tot ca o epidemie, pentru ca *niciodată* să nu putem fi nimiciţi.

Rackham aprobă din cap.

– Şi ca să reuşim asta e necesar ca fiecare colonie să aibă şanse maxime de supravieţuire.

– Adică pe voi, adăugă Graff. Dacă vă pot convinge.

– Deci noi vă punem pe picioare coloniile, zise Carn, *şi* voi ne luaţi de pe Pământ, pentru ca Peter să pună capăt tuturor războaielor şi să instaureze regatul milenar al lui Hristos.

– Dacă vine sau nu Hristos, nu e treaba mea. Pe mine nu mă interesează decât salvarea fiinţelor umane. Colectiv şi individual.

– Tu eşti cel nobil, nu-i aşa?
– Nu. V-am creat pe voi. Nu ca indivizi...
– E bine că spui asta, zise Carn, pentru că tatăl meu ar fi fost nevoit să te omoare pentru asemenea calomnii despre mama.
– Eu v-am găsit. Eu v-am testat. V-am adunat. Am făcut lumea să fie conştientă de existenţa şi de valoarea voastră. Eu am creat şi pericolul pe care îl reprezentaţi.
– Deci încerci să-ţi repari greşelile.
– Nu a fost o greşeală. Câştigarea ultimului război era esenţială. Dar de-a lungul istoriei n-a fost ceva neobişnuit ca soluţia unei probleme să devină cauza alteia.
– Adică întâlnirea asta e pentru a face curăţenie.
– Întâlnirea este pentru a vă oferi o şansă de a face ceva care să vă satisfacă dorinţa irezistibilă de supremaţie, între timp asigurând şi supravieţuirea rasei umane, atât aici, pe Pământ, cât şi în galaxie.
Ei se gândiră câteva clipe. Basculă vorbi primul:
– Eu mi-am ales deja ţelul în viaţă, colonele Graff.
– *Hyrum,* şopti Dink suficient de tare ca să se audă. Acum e camaradul nostru.
– L-ai ales, spuse Graff, şi l-ai împlinit. Poporul tău are o ţară, şi faceţi parte din PLP. Pentru tine lupta s-a încheiat. Nu ţi-a mai rămas decât s-o freci sub conducerea lui Peter Wiggin până când fie o să te revolţi împotriva lui, fie o să devii comandantul lui militar – şi apoi înlocuitorul lui ca Hegemon. O să conduci lumea. Sunt pe-aproape?
– Nu am asemenea planuri.
– Dar ţi se potrivesc. Nu te preface că nu-i aşa. Vă cunosc pe voi, băieţii. Nu sunteţi nebuni. Nu sunteţi răi. Dar *nu va puteţi opri.*
– De asta nu ai invitat-o pe Petra, zise Bean. Pentru că n-ai mai fi putut spune tot timpul „voi, băieţii”.
– Uiţi, replică Dink, că acum suntem colegii lui. Am putea să le spunem şi noi „voi, băieţii” lui şi lui Rackham.
Graff se ridică de pe scaunul lui din capul mesei.
– Eu v-am făcut oferta. Voi o să vă gândiţi la ea, indiferent dacă vreţi sau nu. O să vedeţi cum se desfăşoară evenimentele. Ştiţi cu toţii cum să mă contactaţi. Oferta e deschisă. Am terminat pentru azi.
– Ba nu, zise Shen. Pentru că nu aţi făcut nimic în legătură cu

problema principală.
– Adică?
– Noi suntem doar potenţiali aţâţători de războaie şi ucigaşi de copii. N-ai făcut nimic în privinţa lui Supă Fierbinte şi a lui Alai.
– Şi Virlomi, adăugă Molo Musca. Dacă vrei să cauţi pe cineva care reprezintă un pericol, *ea* e aceea.
– Li se va face aceeaşi ofertă ca şi vouă, spuse Rackham. De fapt, unul dintre ei a primit-o deja.
– Care? întrebă Dink.
– Cel care a avut posibilitatea s-o asculte.
– Atunci e Supă Fierbinte, spuse Shen. Pentru că de Domnul Calif nu poţi nici măcar să te apropii.
– Ce ţipi deştepţi vă dovediţi voi, zise Graff.
– „Bătălia de la Waterloo a fost câştigată, cită Rackham, pe terenurile de joc de la Eton”.
– Ce naiba vrea să însemne *asta?* întrebă Carn Carby. Nici măcar n-ai fost vreodată la Eton.
– Era o analogie. Dacă nu ţi-ai fi petrecut întreaga copilărie jucând jocuri de război ai fi ştiut câte ceva. Sunteţi cu toţii atât de needucaţi!

17
NAVELE

From: Champi%T'it'u@Runa.gov.qu
To: WallabyWannabe%BoyGenius@stratplan/mil.gov.au
Re: „O idee bună”
Bineînţeles că „oferta” lui Grafj ţi s-a părut ŢIE o idee bună. Tu trăieşti în Australia.
Basculă
From: WallabyWannabe%BoyGenius@stratplan/mil.gov.M
To: Cbampi%T'it'u@Runa.gov.qu
Re: Ha, ha
Oamenii care trăiesc pe Lună – scuze, în Anzi – n-ar trebui să facă glume pe seama Australiei.
Carn
From: Champi%T'it'u@Runa.gov.qu
To: WallabyWannabe%BoyGenius@stratplan/mil.gov.au
Re: Cine glumeşte?
Am văzut Australia, am trăit pe un asteroid, şi aş alege

asteroidul.

Basculă

From: WallabyWannaby%BoyGenius@stratplan/mil.gov.au

To: Cbampi%T'it'u@Runa.gov.qu

Re: Asteroidul

Ca să poată fi locuibilă, Australia nu are nevoie nici de sisteme de întreţinere a vieţii ca un asteroid, nici de coca, aşa, ca Anzii. In plus, asteroidul ţi-a plăcut numai pentru că se numea Eros şi e lucrul cel mai apropiat de sex pe care o să-l obţii vreodată.

Carn

From: Champi%T'it'u@Runa.gov.qu

To: WallabyWannaby%BoyGenius@stratplan/mil.gov.au

Re: Cel puţin

Cel puţin eu am un sex. Masculin, apropo. Deschi-de-te la pantaloni şi verifică-l pe al tău. (Apuci de fermoar şi tragi în jos.) (Oh, stai, tu eşti în Australia. Atunci în sus.)

Basculă

From: WallabyWannaby%BoyGenius@stratplan/mil.gov.au

To: Champi%T'it'u@Runa.gov.qu

Re: Hai să vedem... fermoarul... pantalonii... trag...

Au! Vai! Auuuu!

Carn

Marinarii erau atât de emoţionaţi că Doamna se afla la bordul modestului lor *dhow* încât doar printr-o minune nu se scufundară imediat ce porniră pe mare. Navigau încet, cu o mulţime de precauţii; chiar şi virarea ambarcaţiunii părea să necesite tot atât efort cât reinventarea navigaţiei. Virlomi nu-şi arătă totuşi nerăbdarea.

Venise timpul pentru pasul următor – India trebuia să păşească pe scena lumii. Avea nevoie de un aliat care să-i elibereze naţiunea de cotropitorii străini. Cu toate că atrocităţile încetaseră – nu mai era nimic de filmat acum – Alai continua să-şi menţină trupele islamice în toată India. Aştepta provocări hinduse. Ştia că Virlomi nu-şi putea controla poporul atât de bine cum îşi controla Alai acum trupele.

Dar nu avea de gând să apeleze la Han Tzu. Luptase prea mult ca să-i alunge pe chinezi din India pentru ca acum să-i invite înapoi. În plus, chiar dacă ei nu aveau o religie pe care s-o impună cu forţa aşa cum aveau islamicii lui Alai, chinezii erau foarte aroganţi, fiind foarte siguri că au dreptul să conducă

lumea.

Şi băieţii ăia din Gaşcă, ce siguri erau că pot fi stăpânii ei! Oare nu înţelegeau că întreaga ei viaţă era o repudiere a ideii de superioritate? Ei fuseseră aleşi să poarte război cu extratereştrii. În acel război, zeii luptaseră alături de ei. Dar acum zeii luptau de partea lui Virlomi.

La început nu fusese credincioasă. îşi exploatase cunoştinţele despre religia şi credinţele poporului ei. Dar pe parcursul a săptămâni, luni şi ani de campanie împotriva Chinei şi apoi a islamicilor, văzuse cum totul se supunea şi se adapta planurilor ei. Tot ce gândea ea se îndeplinea; şi fiindcă existau teste care dovedeau că Alai şi Han Tzu erau mai inteligenţi decât ea, probabil entităţi mai înţelepte decât ei doi îi inspirau lui Virlomi ideile.

O singură persoană îi putea oferi ajutorul de care avea nevoie, un singur bărbat în întreaga lume nu ar fi doborât-o dacă s-ar fi măritat cu el. La urma urmelor, când se va căsători ea, întreaga Indie se va căsători; şi orice copii ar avea ar fi copiii unui zeu, cel puţin în ochii poporului. Întrucât partenogeneza ieşea din discuţie, avea nevoie de un soţ. De aceea apelase la Peter Wiggin.

Wiggin, fratele măreţului Ender. Fratele *mai mare.* Se mai putea îndoi cineva că fiii ei vor avea cele mai bune gene disponibile pe Pământ? Ar fonda o dinastie care să unească lumea şi să domnească pentru totdeauna. Căsătorindu-se cu ea, Peter va putea adăuga India la PLP, transformând-o dintr-un *outsider* într-o organizaţie alcătuită din mai mult de jumătate din populaţia lumii. Iar ea – şi India – se va ridica deasupra oricărei alte naţiuni. În loc să conducă o singură naţiune, China de exemplu, sau să fie figura centrală a unei religii brutale şi retrograde, ca Alai, ea va fi soţia iluminatului Locke, Hegemonul Pământului, omul a cărui viziune va aduce în sfârşit pacea întregii lumi.

Nava lui Peter nu era mare – era clar că nu era un om risipitor. Dar nici nu era un primitiv *dhow* de pescari; nava lui Peter avea o linie modernă şi părea să fi fost proiectată să se ridice şi să zboare pe deasupra valurilor. *Viteză.* În lumea lui Peter nu era timp de pierdut.

Cândva, şi ea aparţinuse acestei lumi. Dar de ani de zile încetinise ritmul ca să se alinieze cu pasul vieţii din India.

Mergea încet când o priveau oamenii. Trebuia să-şi păstreze graţia simplă la care se aşteptau din partea cuiva în poziţia ei. Şi trebuia să păstreze tăcerea când bărbaţii se certau, vorbind exact atât cât era potrivit să vorbească. Nu-şi putea permite să facă ceva care s-o coboare în ochii lor.

Dar ducea dorul vitezei. Visa navetele care o duseseră spre Şcoala de Luptă, Şcoala de Tactică şi înapoi pe Pământ. Suprafeţele curate şi lustruite. Rapiditatea jocurilor din sala de luptă. Intensitatea vieţii din Hyderabad printre ceilalţi absolvenţi ai Şcolii de Luptă dinainte ca ea să evadeze şi să-l anunţe pe Bean despre Petra. Se potrivea mai mult adevăratelor ei înclinaţii decât poza aceasta de primitivism.

Faci ceea ce se cere ca să învingi. Cei care au armate le antrenează pe acestea. Dar la început, Virlomi nu se avea decât pe sine. Aşa că se antrenase şi se disciplinase ca să pară aşa cum trebuia să pară.

Prin acest proces devenise ceea ce trebuia să *fie.*

Dar asta nu însemna că îşi pierduse capacitatea să admire vasul suplu şi rapid pe care îl adusese Peter.

Pescarii o ajutară să coboare din *dhow* şi să urce în barca cu vâsle care urma s-o transporte între cele două nave. În largul golfului Mannar erau probabil valuri mult mai puternice, dar micile insule care formau Podul lui Adam protejau apele de aici, iar valurile erau line.

Ceea ce era numai bine. Îi era puţin greaţă încă de când se urcase la bord. Nu voia ca marinarii s-o vadă vomitând. Nu se aşteptase să aibă rău de mare. De unde să ştie ca aşa ceva era posibil? Elicopterele n-o deranjau, nici maşinile pe drumuri accidentate, nici chiar căderea liberă. De ce ar fi dat-o peste cap o mică legănare pe valuri?

În barcă era mai bine decât în *dhow.* Mai înspăimântător, dar nu-i făcea greaţă. Cu frica se descurca.

Frica n-o făcea să vomite. O făcea doar mai hotărâtă să învingă.

Peter o aştepta pe punte, şi ea apucă mâna lui ca să urce la bord. Era un semn bun. Nu încerca să se joace cu ea şi s-o forţeze să vină la el.

Peter îi puse pe oamenii ei să ancoreze şalupa lângă nava lui, apoi îi aduse la bord să se odihnească în confortul relativ al punţii, în timp ce ea intra în cabină cu Peter.

Această fusese decorată frumos şi confortabil, dar nu era exagerat de mare sau pretenţioasă. Avea exact nota potrivită de opulenţă stăpânită. Era un om cu gust.

– Nu e nava mea, bineînţeles, zise Peter. De ce să cheltui banii PLP pe un iacht? E închiriată.

Ea nu spuse nimic – la urma urmelor, tăcerea făcea parte din cea care era ea acum. Dar era puţin dezamăgită. Modestia era un lucru; dar de ce se simţea obligat să-i spună că nu era el proprietarul, că el era sărac? Pentru că el considera imaginea ei de căutător al simplităţii tradiţionale indiene – nu a sărăciei – ca fiind ceva ce voia ea cu adevărat şi nu ca un rol jucat pentru a câştiga inimile poporului indian.

Ei bine, nici nu mă aşteptam ca el să fie un observator la fel de atent ca şi mine. La urma urmelor, el nu fusese admis la Şcoala de Luptă.

– Ia loc, zise el. Ţi-e foame?

– Nu, mulţumesc, răspunse ea blând.

Dacă ar fi ştiut el ce era să se întâmple cu mâncarea pe care încercase s-o mănânce pe mare!

– Un ceai?

– Nimic.

El ridică din umeri – jenat? Pentru că îl refuzase? Oare era chiar atât de copilăros? Considera asta ceva personal?

Mă rog, era de aşteptat s-o ia personal. Doar că nu înţelegea cum sau de ce.

Bineînţeles că nu. Cum ar fi putut să-şi imagineze ce venise ea să-i ofere?

Era timpul să redevină Virlomi. Era timpul să-i arate despre ce era vorba.

Peter stătea în picioare lângă un bar cu frigider, şi părea să ezite între a o invita să ia loc alături de el la masă sau pe fotoliile fixate în bolţuri, pe punte.

Făcu doi paşi şi fu lângă el, lipindu-şi trupul de al lui, împletind braţele Indiei pe sub ale lui şi cuprinzându-i spatele. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe buze. Nu cu pasiune, ci blând şi cald. Nu era sărutul cast al unei fetiţe; era o promisiune de dragoste, aşa cum putea ea s-o arate cel mai bine. Nu avusese parte de prea multă experienţă înainte ca Ahile să vină şi să transforme Hyderabadul într-un loc de muncă steril şi îngrozitor. Câteva săruturi cu băieţii pe care îi cunoştea. Dar învăţase câte ceva

din ceea ce îi excita pe ei; iar Peter era, la urma urmelor, doar cu puţin mai mult decât un băiat, nu-i aşa?

Şi păru că funcţionează. El îi întoarse sărutul.

Mergea aşa cum se aşteptase. Zeii erau cu ea.

– Hai să stăm jos, zise Peter.

Dar spre surprinderea ei, arătă spre masă, nu spre fotolii. Nu spre cel larg, în care ar fi putut sta amândoi.

Spre masă, unde ar fi avut o scândură de lemn – *ceva* rece şi neted, oricum – între ei.

După ce se aşezară, Peter o privi întrebător.

– Chiar pentru asta ai făcut atâta drum?

– Tu ce crezi?

– Speram că e ceva în legătură cu ratificarea Constituţiei de către India.

– N-am citit-o, spuse ea. Dar trebuie să ştii că India nu renunţă uşor la suveranitatea ei.

– Ar putea fi destul de uşor dacă *tu* ai cere poporului indian să voteze pentru ea.

– Dar, vezi tu, trebuie să ştiu ce primeşte India în schimb.

– Ceea ce primeşte orice naţiune din PLP. Pace. Protecţie. Comerţ liber. Respectarea drepturilor omului şi alegeri libere.

– Asta ai dat Nigeriei, zise Virlomi.

– Asta dăm şi statelor Vanuatu şi Kiribati. Şi Statelor Unite, Rusiei, Chinei şi, da, Indiei, când va alege să ni se alăture.

– India este cea mai numeroasă naţiune de pe Pământ. Şi şi-a petrecut ultimii trei ani luptând pentru supravieţuire. Are nevoie de mai mult decât simpla protecţie. Are nevoie de un loc special, aproape de centrul puterii.

– Dar nu eu sunt centrul puterii, zise Peter. Nu sunt rege.

– Ştiu cine eşti.

– Cine sunt? Părea amuzat.

– Eşti Genghis. Washington. Bismarck. Un clăditor de imperii. Un unificator de popoare. Un creator de naţiuni.

– Sunt un distrugător de naţiuni, Virlomi. Vom păstra *cuvântul* naţiune, dar va ajunge să însemne ceea ce *stat* înseamnă în America. O unitate administrativă, doar cu puţin mai mult de atât. India are o istorie măreaţă, dar de acum încolo vom scrie istoria *omenirii.*

– Cât de nobil, replică Virlomi – lucrurile nu mergeau aşa cum voia ea. Cred că nu înţelegi ce-ţi ofer.

– Îmi oferi ceva ce îmi doresc foarte mult – India, parte din PLP. Dar preţul pe care mă pui să-l plătesc este prea mare.

– Preţul!

Chiar atât de prost era?

– Să mă ai pe mine nu este un *preţ* pe care să-l plăteşti. Este un sacrificiu pe care îl fac eu.

– Cine poate spune că romantismul a murit, făcu Peter. Virlomi, eşti absolventă a Şcolii de Luptă. Cu siguranţă înţelegi că mi-e imposibil să atrag India în PLP prin căsătoria mea.

Abia atunci, când îl provocase, totul devenise clar. Nu lumea aşa cum o vedea *ea,* centrată pe India, ci lumea aşa cum o vedea el, cu el însuşi în centrul tuturor lucrurilor.

– Deci e vorba numai de tine, zise Virlomi. Nu poţi împărţi puterea cu nimeni.

– Pot împărţi puterea cu *toată lumea,* şi deja o fac. Doar un prost crede că poate conduce de unul singur, Nu poţi conduce decât prin supunerea de bună voie şi prin cooperarea celor pe care se presupune că îi conduci. Trebuie să *vrea* să-i conduci tu. Iar dacă eu mă căsătoresc cu tine – oricât de atrăgătoare ar fi oferta din toate punctele de vedere – nu voi mai fi privit ca un negociator onest. În loc să aibă încredere că voi conduce politica externă şi militară a PLP în beneficiul întregii lumi, vor presupune că favorizez India.

– Nu în toate privinţele, zise ea.

– Mult mai mult decât în toate privinţele. Voi fi privit ca o *unealtă* a Indiei. Poţi fi sigură, Califul Alai ar declara imediat război nu numai Indiei, unde sunt multe din trupele lui, ci PLP-ului. M-aş confrunta cu războaie sângeroase în Sudan şi Nubia, ceea ce nu vreau.

– De ce te plângi de asta?

– De ce n-aş face-o? zise el.

– Îl ai pe *Bean.* Cum ţi se poate împotrivi Alai?

– Bun, dacă Bean e atât de puternic şi irezistibil, de ce aş avea nevoie *de tine?*

– Pentru că în Bean nu vei putea niciodată să ai atâta încredere ca într-o soţie. Şi Bean nu-ţi aduce un miliard de oameni.

– Virlomi, zise Peter, aş fi un prost să am încredere în tine, soţie sau nu. Nu vrei ca India să facă parte din PLP, ci PLP să facă parte din India.

– De ce n-ar fi un parteneriat?

– Pentru că zeii nu au nevoie de parteneri muritori, zise Peter. Ai fost prea mult timp zeu. Nu te poţi căsători cu niciun bărbat, atâta timp cât consideri că îi faci o favoare numai dacă îl laşi să te atingă.

– Nu spune cuvinte pe care nu le poţi retrage, spuse Virlomi.

– Nu mă face să spun ceva dificil de auzit, replică Peter. Nu am de gând să compromit toată conducerea PLP doar pentru aderarea unei singure ţări.

Vorbea serios. Credea cu adevărat că poziţia lui era superioară poziţiei ei. Se credea mai mare decât India! Mai mare decât un zeu! Că s-ar înjosi primind ceea ce îi oferea ea.

Acum nu mai avea nimic să-i spună. N-o să-şi piardă vremea cu ameninţări inutile. O să vadă el ce poate ea să le facă celor care vor ca India să le fie duşman.

Se ridică în picioare.

– Îmi pare rău că nu ţi-am anticipat oferta, zise Peter. Nu te-aş fi făcut să-ţi pierzi timpul. Nu vreau să te pun într-o situaţie jenantă. Credeam că tu îmi înţelegi mai bine situaţia.

– Sunt doar o singură femeie. India e o singură ţară.

El tresări uşor. Nu-i plăcea să i se arunce în faţă propriile lui cuvinte prosteşti şi arogante. Ei bine, o să ai parte de lucruri mult mai rele, frate al lui Ender.

– Am mai chemat două persoane să se întâlnească cu tine, zise Peter. Dacă vrei.

Deschise o uşă şi în cameră intrară colonelul Graff şi un bărbat pe care nu-l cunoştea.

– Virlomi, cred că pe ministrul Graff îl cunoşti. Iar acesta este Mazer Rackham.

Ea înclină capul, fără să se arate surprinsă. Ei se aşezară şi îi explicară oferta lor.

– Am deja dragostea şi loialitatea celei mai mari naţiuni de pe Pământ, spuse Virlomi. Şi nu am fost învinsă de cei mai îngrozitori duşmani pe care China şi lumea islamică i-a putut asmuţi împotriva mea. De ce mi-aş dori să fug şi să mă ascund undeva, într-o colonie?

– E o muncă nobilă, zise Graff. Nu înseamnă să te ascunzi, înseamnă să construieşti.

– Termitele construiesc.

– Iar hienele sfâşie, adăugă Graff.

– Nu am nevoie şi nici nu mă interesează oferta voastră, zise Virlomi.

– Nu, doar că nu *înţelegi* încă necesitatea. Întotdeauna ţi-ai schimbat greu punctele de vedere. Asta te-a tras înapoi în Şcoala de Luptă, Virlomi.

– Acum nu mai eşti profesorul meu.

– Cu siguranţă greşeşti într-o privinţă, indiferent dacă sunt profesorul tău sau nu.

Ea aşteptă.

– Încă nu ai *înfruntat* cei mai îngrozitori duşmani pe care China şi lumea islamică i-ar putea asmuţi împotriva ta.

– Crezi că Han Tzu mai poate intra în India? Eu nu sunt Tikal Chapekar.

– Nici el nu e Biroul Politic sau Tigrul Zăpezilor.

– El e *Colegul lui Ender,* zise ea batjocoritor.

– El nu e prins în propriul său misticism, spuse Rackham, care nu vorbise până acum. Pentru binele tău, Virlomi, priveşte-te cu atenţie în oglindă. Aşa arată megalomania în fazele incipiente.

– Nu am ambiţii personale, zise Virlomi.

– Dacă defineşti India după cum o concepi tu, continuă Rackham, o să te trezeşti într-o dimineaţă teribilă şi o să descoperi că nu e aşa cum ai tu *nevoie* să fie.

– Spui asta din vasta experienţă a guvernării... ce ţară era, domnule Rackham?

– Rackham se mulţumi să zâmbească.

– Mândria, când e zgândărită, devine meschină.

– Ăsta nu era deja un proverb? întrebă Virlomi. Sau trebuie să mi-l notez?

– Oferta rămâne în picioare, zise Graff. Este irevocabilă pentru tot restul vieţii tale.

– Lui Peter de ce nu-i faceţi aceeaşi ofertă? El e cel care ar avea nevoie de o călătorie lungă.

Hotărî că nu poate avea o replică finală mai bună decât asta, aşa că se îndreptă încet, cu graţie, către uşă. Nimeni nu vorbi în timp ce ea pleca.

Marinarii ei o ajutară să urce din nou în barcă şi se îndepărtară. Peter nu veni pe punte să-şi ia rămas-bun; o altă impoliteţe, deşi ea nu i-ar fi răspuns nici dacă ar fi făcut-o. Cât despre Graff şi Rackham, destul de curând vor apela la ea pentru finanţare – ba nu, pentru a primi *permisiunea* de

funcţionare a micului lor Minister al Colonizării.

Dhow-ul o duse înapoi în alt sat de pescari decât cel din care plecaseră – nu avea rost să-i uşureze sarcina lui Alai, dacă aflase despre plecarea ei din Hyderabad şi o urmărise.

Luă un tren spre Hyderabad, dându-se drept cetăţean de rând – în caz că vreun soldat musulman ar fi avut îndrăzneala să perchiziţioneze trenul. Dar oamenii ştiau cine e. Care chip era mai cunoscut în toată India? Şi, nefiind islamică, nu trebuia să-şi acopere faţa.

Primul lucru pe care îl voi face, când voi conduce India, va fi sa schimb numele Hyderabadului. Nu în Bhagnagar – deşi venea de la o femeie indiană, acest nume fusese pus de un prinţ musulman care distrusese satul indian iniţial pentru a construi Charminar, un monument al propriei sale puteri, chipurile în onoarea iubitei sale soţii hinduse.

India nu va mai fi niciodată nimicită ca să satisfaci dorinţa de putere a islamicilor. Noul nume al Hyderabadului va fi numele originar al satului: Chichlam.

Îşi croi drum de la gară spre o casă sigură din oraş, şi de acolo asistenţii ei o ajutară să se întoarcă la coliba unde se presupunea că meditase şi se rugase pentru India în cele trei zile cât fusese plecată. Acolo dormi câteva ore.

Apoi se trezi şi trimise un asistent să-i aducă un sari elegant, dar simplu, unul pe care ştia că-l putea purta cu graţie şi frumuseţe, şi care-i avantaja cel mai mult trupul suplu. Când fu mulţumită de aspectul ei, şi de părul aranjat frumos, ieşi din colibă şi merse la porţile Hyderabadului.

Soldaţii de la punctul de control se holbară la ea, Nimeni nu se aşteptase ca ea să încerce să intre şi habar n-aveau ce să facă.

În timp ce ei se agitau să-şi întrebe superiorii din interior ce ar trebui să facă, Virlomi pur şi simplu intră. Nu îndrăzniră s-o oprească sau s-o provoace – nu voiau să fie responsabili de pornirea unui război.

Cunoştea locul la fel de bine ca toţi ceilalţi, şi ştia în care dintre clădiri se află Statul-Major al Califului Alai.

Deşi mergea graţios, fără grabă, îi luă puţin timp să ajungă acolo.

Din nou nu dădu atenţie gărzilor, funcţionarilor, secretarilor sau ofiţerilor superiori musulmani. Pentru ea nu însemnau nimic. Deja aflaseră decizia lui Alai; iar decizia lui era, evident, s-o lase

să treacă, căci nu o putea împiedica nimeni.

Înţeleaptă decizie.

Fu chiar însoţită de un ofiţer tânăr care merse înaintea ei, deschizând uşile şi indicându-i pe unde s-o ia.

O conduse într-o încăpere largă, unde Alai o aştepta stând în picioare, împreună cu o duzină de ofiţeri superiori, aliniaţi lângă perete.

Ea înainta până în mijlocul încăperii.

– De ce te temi de o femeie singură, Califule Alai? înainte ca el să aibă timp să dea răspunsul evident adevărat – că, departe de a se teme, o lăsase să treacă netulburată şi neperchezIţionată prin complexul său şi să ajungă la el – Virlomi începu să-şi desfacă sari-ul. Într-o clipă, era goală în faţa lui. Apoi ridică mâna şi-şi despleti părul lung, răsfirându-şi degetele prin el.

– Vezi că nu am nicio armă ascunsă aici. India stă înaintea ta, goală şi lipsită de apărare. De ce te temi de ea?

Alai îşi întorsese ochii imediat ce-i fusese limpede că ea se dezbrăca. La fel şi majoritatea ofiţerilor mai pioşi. Dar aparent, câţiva crezuseră că e responsabilitatea lor să se asigure că era într-adevăr neînarmată. Virlomi se bucură de consternarea lor, de jena lor – şi, bănuia ea, de dorinţa lor. *Aţi venit aici ca să violaţi India, nu-i aşa? Şi totuşi nu mă puteţi atinge. Pentru că nu sunt aici pentru voi, slugilor. Sunt aici pentru stăpânul vostru.*

– Lăsaţi-ne, le spuse Alai celorlalţi bărbaţi.

Nici chiar cel mai modest dintre ei nu se putu opri să nu-i arunce o privire în timp ce părăseau camera, lăsându-i pe cei doi singuri.

Uşa se închise în urma lor. Ea şi Alai erau singuri.

– Foarte simbolic, Virlomi, zise Alai, încă refuzând s-o privească. Despre *asta* o să se vorbească.

– Oferta pe care ţi-o fac e şi simbolică, şi tangibilă. Impertinentul de Peter Wiggin a mers cât putea de departe. De ce islamicii şi hinduşii trebuie să fie duşmani, când împreună am putea să-i zădărnicim ambiţiile?

– Ambiţiile lui nu sunt atât de goale cum eşti tu. îmbracă-te, ca să mă pot uita la tine.

– Un bărbat nu are voie să se uite la mireasa lui? Alai chicoti.

– O căsătorie dinastică? Credeam că i-ai spus deja lui Han Tzu ce să facă cu o asemenea idee.

– Han Tzu nu are nimic să-mi ofere. Tu eşti conducătorul

islamicilor din India. O mare parte din poporul meu a fost smuls Mamei India într-o ostilitate fără rost. Şi pentru ce? Uită-te la mine, Alai.

Fie forţa vocii ei era mai tare decât el, fie nu se mai putu împotrivi dorinţei, sau pur şi simplu decise că, de vreme ce erau singuri, nu mai trebuia să facă paradă de un comportament perfect.

O privi de sus până jos, liniştit, fără nicio reacţie. In acest timp ea ridică braţele deasupra capului şi se roti.

– Iată India, zise, nu-ţi mai opune rezistenţă, nu se mai fereşte de tine, ci te întâmpină cu bucurie, e soţia ta, solul fertil în care să însămânţezi o nouă civilizaţie a musulmanilor şi hinduşilor uniţi.

Se afla din nou cu faţa spre el. El continua să se uite la ea, fără să se silească să-şi menţină privirea pe faţa ei.

– Mă intrigi, zise el.

Trebuia să-mi dau seama de asta, răspunse ea în sinea ei. *Islamicii nu au niciodată virtutea pe care pretind că o au.*

– Trebuie să mă gândesc la asta, zise el.

– Ba nu.

– Crezi că mă pot hotărî într-o clipă?

– Treaba ta. Dar eu voi pleca din camera asta în câteva momente. Fie voi fi îmbrăcată în acest sari, ca soţie a ta, fie voi fi dezbrăcată, lăsându-mi hainele în urmă. Voi trece goală prin sediul tău şi tot goală mă voi întoarce la poporul meu. Să stabilească ei ce mi s-a întâmplat în interiorul acestor ziduri.

– Ai provoca un astfel de război?

– Prezenţa ta în India este o provocare, Califule. Eu îţi ofer pacea şi unirea între popoarele noastre. Îţi ofer o alianţă permanentă care ne va permite, Indiei şi Islamului împreună, să unim lumea sub un singur guvern şi să-l dăm pe Peter Wiggin la o parte din drum. Nu a fost niciodată demn de numele fratelui său; a irosit prea mult din timpul şi atenţia lumii.

Se apropie mai mult de el, până când genunchii li se atinseră.

– În cele din urmă va trebui să îl înfrunţi, Califule Alai. O vei face având India în patul tău şi alături de tine, sau o vei face când cea mai mare parte a forţelor tale vor fi nevoite să rămână aici ca să ne împiedice să te înjunghiem pe la spate? Pentru că eu o voi face. Dacă va fi să ne iubim sau să fim duşmani, acum e momentul să alegi.

El nu făcu nicio încercare s-o aresteze sau s-o ucidă – ştia că nu poate să facă asta, aşa cum nu putea nici s-o lase să plece dezbrăcată. Adevărata întrebare era dacă va fi un soţ duşmănos sau unul entuziast.

Întinse mâna şi o luă pe a ei.

– Ai făcut o alegere înţeleaptă, Califule Alai, zise ea. Se aplecă şi-l sărută. Acelaşi sărut pe care i-l dăruise şi lui Peter Wiggin, dar pe care el îl desconsiderase.

Alai i-l întoarse cu căldură. Mâinile i se plimbară pe trupul ei.

– Mai întâi căsătoria, zise ea.

– Lasă-mă să ghicesc. Vrei să ne căsătorim acum.

– În această cameră.

– Nu vrei să te îmbraci, ca să putem filma ceremonia? Ea râse şi îl sărută pe obraz.

– De dragul publicităţii, o să mă îmbrac.

Vru să se îndepărteze, dar el îi prinse mâna, o trase înapoi şi o sărută iar, de data asta cu pasiune.

– E o idee bună, îi spuse. O idee îndrăzneaţă. O idee periculoasă. Dar cu siguranţă că e una bună.

– O să-ţi stau alături în toate privinţele, zise ea.

– Nu în faţa mea. Nu în spate, nici mai sus sau mai jos. Ea îl îmbrăţişa şi îi sărută turbanul. Apoi i-l scoase de pe cap şi-l sărută pe păr.

– Acum o să trebuiască să mă chinui să-l pun la loc, spuse el.

O să te chinui aşa cum vreau eu, gândi ea. *Tocmai am repurtat o victorie azi, aici, în această încăpere, Califule Alai. Tu şi Allah al tău poate că nu vă daţi seama, dar zeii Indiei sunt stăpâni pe acest loc, iar ei mi-au dăruit victoria fără ca vreun soldat să mai moară într-un război inutil.*

Ce proşti au fost cei de la Şcoala de Luptă, să admită atât de puţine fete! îi lăsaseră pe băieţi neajutoraţi în faţa femeilor, la întoarcerea pe Pământ.

18
EREVAN

From: PetraDelphiki@FreePeopleOfEartb.fp.gov
To: BlânduIDink@MinCol.gov
Re: Nu pot să cred că asta e adresa ta
Când mi-a spus Bean ce s-a discutat la întâlnire, m-am gândit:

cunosc un tip care niciodată nu o să se alinieze vreunui plan de-al lui Graff.

Apoi am primit scrisoarea prin care mă informai că ţi-ai schimbat adresa. M-am gândit puţin şi mi-am dat seama: nu există niciun loc pe Pământ în care Blândul Dink să nu se încadreze. Te pricepi prea bine să fii mulţumit oriunde, aşa că e foarte probabil ca ei să te angajeze.

Dar cred că ai greşit refuzând să conduci colonia. În parte din cauza asta: cine ar putea-o face mai bine ca tine? Nu mă face să râd.

Însă adevăratul motiv este: pentru şeful coloniei va fi un iad să-l aibă pe domnul Insubordonare în colonia sa. Mai ales că toată lumea va şti că tu ai fost în Gaşca lui Ender şi se vor întreba de ce NU EŞTI TU şeful...

Nu mă interesează cât de loial crezi tu că vei fi, Dink. Nu-ţi stă în fire. Eşti un puşti obraznic şi aşa vei rămâne. Aşa că admite că eşti un subaltern mizerabil, treci la treabă şi CONDU.

Şi, în caz că nu ştii, tu, cel mai prost dintre toate geniile posibile: eu încă te mai iubesc. Te-am iubit întotdeauna. Dar nicio femeie în toate minţile nu s-ar mărita cu tine şi nu ţi-ar face copii pentru că NIMENI N-AR FACE FAŢĂ SĂ-I CREASCĂ. Tu o să ai cei mai drăcoşi copii. Aşa că fă-i într-o colonie în care să aibă unde să se ducă atunci când vor fugi de acasă de vreo cincisprezece ori înainte de a împlini zece ani.

Dink, eu vreau să fiu fericită, şi pe termen lung. Da, m-am întărit în vederea vremurilor grele, atunci când m-am căsătorit cu un bărbat care va muri şi ai cărui copii vor avea probabil aceeaşi boală. Dar, Dink – nimeni nu se căsătoreşte niciodată cu cineva care NU va muri.

Dumnezeu fie cu tine, prietene. Cerul ştie că dracul este deja.

Cu dragoste, Petra

Bean ţinea în braţe doi copii şi Petra pe al treilea în avionul de la Kiev spre Erevan – cel mai flămând era la ea. Părinţii Petrei locuiau acum acolo, de când Ahile murise şi se putuseră întoarce în Armenia. Chiriaşii vechii lor case din Maralik o schimbaseră prea mult pentru ca ei să mai vrea să se întoarcă.

În plus, Ştefan, fratele mai mic al Petrei, devenise un adevărat călător, şi Maralikul era prea mic pentru el. Erevanul, deşi nu putea fi considerat unul dintre oraşele mari ale lumii, era totuşi o capitală naţională, şi avea o universitate la care merita să

înveţe când va termina liceul.

Dar pentru Petra Erevanul era tot atât de străin ca Volgogradul sau oricare dintre oraşele numite San Salvador. Chiar şi limba armeană încă vorbită pe multe străzi îi suna bizar. O întrista. *Eu nu am o patrie, gândea.*

Însă Bean absorbea totul. Petra urcă prima în taxi, şi o luă pe Bella şi pe copilul cel mai mic, Ramon, pe care îl găsiseră în Filipine. Imediat ce Bean se sui în taxi, îl ridică pe Ender la fereastră. Întrucât primul lor născut începuse să dea semne că înţelege limbajul, nu mai era vorba doar de o joacă.

– E ţara mamei tale, zise Bean. Toţi oamenii ăştia seamănă cu ea. Bean se întoarse în spate spre cei doi din braţele Petrei: Voi, copiii, arătaţi diferit, pentru că jumătate din materialul vostru genetic provine de la mine. Iar eu sunt o corcitură. În toată viaţa voastră nu veţi găsi niciun loc în care să vă duceţi şi să semănaţi cu localnicii.

– Corect, deprimă şi izolează copiii de la început, spuse Petra.

– Pentru mine a mers aşa de bine.

– Când erai copil nu erai deprimat. Erai disperat şi îngrozit.

– Încercăm să facem să fie mai bine pentru copiii noştri.

– Uitaţi-vă, Bella, Ramon, zise Petra. Asta e Erevanul, un oraş cu o mulţime de oameni pe care nu-i cunoaştem, întreaga lume e plină de străini.

Şoferul taxiului vorbi în armeană:

– Pentru Petra Arkanian nimeni nu e străin în Erevan.

– Petra Delphiki, îl corectă ea cu blândeţe.

– Da, da, desigur, zise el în Esenţială. Voiam doar să spun că dacă ai vrea să bei ceva într-o tavernă, nimeni n-o să te lase să plăteşti!

– Asta e valabil şi pentru soţul ei? întrebă Bean.

– Un bărbat mare ca tine? Nu ţi-ar spune ei preţul, te-ar întreba doar cât vrei să dai!

Râse la propria lui glumă. Nu înţelegea, bineînţeles, că mărimea îl omora pe Bean.

– Un om mare ca tine, cu copii aşa de mici! Râse din nou.

Gândeşte-te cum s-ar amuza dacă ar şti că cel mai mare copil, Ramon, era de fapt cel mai tânăr.

– Cred că era mai bine să mergem pe jos de la aeroport, spuse Bean în portugheză.

Petra făcu o grimasă.

– E nepoliticos să vorbeşti într-o limbă pe care nu o cunoaşte.

– Ah. Mă bucur să aflu că noţiunea de impoliteţe *există* în Armenia.

Şoferul de taxi se agăţă de menţionarea Armeniei, chiar dacă restul frazei, fiind în portugheză, era un mister pentru el.

– Vreţi un tur al Armeniei? Nu-i o ţară mare, vă pot duce, preţ special, fără ceas.

– N-avem timp pentru aşa ceva, zise Petra în armeană. Dar mulţumim pentru ofertă.

Familia Arkanian locuia acum într-un bloc frumos – numai balcoane şi sticlă, destul de elegant ca să nu se vadă din stradă rufe întinse la uscat. Petra îşi anunţase familia de sosirea lor, dar îi rugase să nu-i întâmpine la aeroport. Ei erau atât de obişnuiţi cu extraordinarele măsuri de securitate din zilele când Petra şi Bean se ascundeau de Achilles Flandres, încât acceptaseră fără să pună întrebări.

Recepţionerul o recunoscu pe Petra din fotografii, care apăreau în ziarele armene ori de câte ori era vorba despre Bean. Nu numai că îi lăsă să urce neanunţaţi, dar insistă să le care şi bagajul.

– Voi doi şi cu trei copii, şi ăsta e tot bagajul pe care îl aveţi?

– Nu prea purtăm haine, zise Petra de parcă ar fi fost lucrul cel mai logic din lume.

Ajunseseră la jumătatea drumului cu liftul înainte ca recepţionerul să râdă şi să răspundă:

– Glumiţi!

Bean zâmbi şi-i dădu bacşiş o monedă de sută de dolari. El o aruncă în aer şi o strecură în buzunar cu un surâs.

– E bine că mi i-a dat *el!* Dacă mi-i dădea Petra Arkanian, nevastă-mea nu m-ar fi lăsat să-i cheltuiesc!

După ce uşile liftului se închiseră, Bean zise:

– De acum înainte în Armenia dai *tu* bacşişurile!

– Oricum o *să păstreze* banii, Bean. N-o să ni-i dea înapoi.

– Oh, mda.

Mama Petrei parcă aşteptase lângă uşă, atât de repede le deschise. Poate chiar aşa făcuse.

Urmară îmbrăţişări şi un torent de cuvinte în armeană şi Esenţială. Spre deosebire de taximetrist şi recepţioner, părinţii Petrei vorbeau curent Esenţiala. La fel şi Ştefan, care plecase astăzi de la ore. Iar micul David evident fusese crescut cu

Esenţiala ca limbă maternă, fiindcă sporovăi aproape continuu din momentul în care Petra intră în apartament.

Desigur, întinseră masa, şi invitară şi vecinii, fiindcă deşi era un oraş mare, era totuşi Armenia. Dar după câteva ore rămaseră doar ei nouă.

– Suntem nouă, zise Petra. Noi cinci şi voi patru. Mi-a fost dor de voi.

– Aveţi deja atâţia copii câţi am avut noi.

– Legile s-au schimbat, spuse Bean. Şi de fapt nu am intenţionat să-i avem pe toţi deodată.

– Câteodată mă gândesc, zise mama Petrei, că încă eşti la Şcoala de Luptă. Trebuie să-mi aduc aminte, nu, s-a întors acasă, s-a măritat, are copii. În sfârşit am ajuns să-i vedem pe copii. Dar sunt atât de mici!

– Au o problemă genetică, zise Bean.

– Ştim asta, bineînţeles, spuse tatăl Petrei. Dar tot e surprinzător cât sunt de mici. Şi totuşi atât de... maturi.

– Cei mai mici seamănă cu tatăl lor, zise Petra cu un zâmbet acru.

– Iar cel normal cu mama, continuă Bean. Vă mulţumesc că ne lăsaţi să vă folosim apartamentul pentru întâlnirea neoficială din seara asta.

– Nu e un loc sigur, îl atenţiona tatăl.

– Întâlnirea e neoficială, nu secretă. Ne aşteptăm ca observatorii turci şi azeri să dea raportul.

– Eşti sigur că nu vor încerca să vă asasineze? întrebă Ştefan.

– De fapt, Ştefan, *ţie* ţi-au spălat creierul în copilărie, zise Bean. Când o să auzi semnalul, o să treci la acţiune şi o să-i omori pe toţi cei prezenţi la întâlnire.

– Ba nu, eu mă duc la film.

– E groaznic ceea ce spui, interveni Petra. Chiar şi în glumă.

– Alai nu e Ahile, îi zise Bean lui Ştefan. Suntem prieteni, şi n-o să-i lase pe agenţii musulmani să ne asasineze.

– Sunteţi prieteni cu duşmanul, rosti Ştefan, de parcă ar fi spus ceva incredibil.

– În unele războaie se mai întâmplă, zise tatăl său.

– Încă nu *este* război, îi reaminti mama.

Se agăţară de subiect şi nu mai vorbiră despre problemele curente. Îşi amintiseră de trecut. Deşi, fiindcă Petra plecase de mică la Şcoala de Luptă, nu aveau prea mult multe să-şi

amintească. Era mai degrabă ca şi când ar fi informat-o despre noua ei identitate înaintea unei misiuni sub acoperire. *Asta* ar trebui să-ţi aminteşti din copilărie, dacă ai fi avut una.

Apoi sosiră primul-ministru, preşedintele şi ministrul de Externe. Mama Petrei îi luă pe copii în dormitor, iar Ştefan ieşi împreună cu David să vadă un film. Tatăl, fiind ministru adjunct de Externe, putu să rămână, deşi nu avea nimic de spus.

Conversaţia fu complexă, dar prietenoasă. Ministrul de Externe explică dorinţa Armeniei de a se alătura PLP, şi preşedintele se făcu ecoul a ceea ce spusese el, apoi primul-ministru aprobă.

Bean ridică o mână.

– Hai să nu ne mai ascundem după degete. Armenia este o ţară închisă, înconjurată de turci şi azeri. În prezent Georgia refuză să intre în PLP, şi vă e teamă că abia dacă vă vom putea aproviziona, dar să vă mai şi apărăm în cazul unui atac inevitabil.

Răsuflară uşuraţi văzând că Bean înţelesese.

– Vreţi doar să fiţi lăsaţi în pace, spuse el. Ei aprobară.

– Dar iată care e adevărul: dacă nu îl înfrângem pe Califul Alai şi nu dezmembrăm această neobişnuită şi neaşteptată uniune a naţiunilor islamice, el va cuceri în final toate ţările înconjurătoare. Nu pentru că aşa vrea Alai, ci pentru că nu poate rămâne Calif mult timp dacă nu îşi continuă agresiv politica expansionistă. El spune că nu asta este intenţia lui, dar cu siguranţă o va face până la urmă pentru că nu va avea de ales.

Nu le plăcea să audă aşa ceva, dar ascultară în continuare.

– Mai devreme sau mai târziu, Armenia va lupta cu Califul Alai. Întrebarea este dacă se va întâmpla acum, cât încă mai conduc eu trupele PLP care vă apără, sau mai târziu, când veţi fi singuri în faţa unei forţe covârşitoare.

– În orice caz, Armenia va plăti, zise primul-ministru acru.

– Războiul e imprevizibil, continuă Bean. Iar costurile sunt mari. Dar nu noi am aşezat Armenia aici, înconjurată de islamici.

– Dumnezeu a făcut-o, spuse preşedintele. Aşa că să încercăm să nu ne plângem.

– De ce să nu provocaţi Israelul? întrebă primul-ministru. Din punct de vedere militar, sunt mult mai puternici decât noi.

– Şi opusul e valabil. Poziţia lor geografică este şi va fi întotdeauna lipsită de speranţă. S-au integrat atât de bine

printre naţiunile musulmane care îi înconjoară, încât, dacă s-ar alătura acum PLP, islamicii s-ar simţi profund trădaţi. Furia lor va fi teribilă, iar noi nu i-am putea apăra. În timp ce voi – hai să spunem numai că de-a lungul secolelor, musulmanii au masacrat mai mulţi armeni decât evrei. Vă urăsc, vă privesc ca pe nişte intruşi oribili pe teritoriile lor, cu toate că voi aţi fost aici cu mult înainte ca vreun turc să vină din Asia Centrală. Pe lângă ură, există şi povara vinovăţiei. Iar dacă voi aţi adera la PLP, s-ar înfuria, da, dar nu se vor simţi *trădaţi.*

– Nuanţele astea mă depăşesc, zise preşedintele sceptic.

– Ele fac diferenţa în modul în care luptă armatele. E vital ca Armenia să-l silească pe Alai să acţioneze înainte de a fi pregătit. în momentul de faţă unirea cu India e doar formală, nu o realitate pe teren. E o căsătorie, nu o familie.

– Nu e nevoie să-mi citezi din Lincoln.

Petra tresări involuntar. Citatul „o căsătorie, nu o familie” nu îi aparţinea lui Lincoln. Provenea din unul dintre propriile ei eseuri semnate Martel. Era un semn rău dacă oamenii începeau să-i confunde pe Lincoln şi pe Martel. Dar, bineînţeles, era mai bine să nu corecteze atribuirea greşită, altfel ar fi părut că e prea familiarizată cu lucrările lui Lincoln şi Martel.

– Rămânem pe aceeaşi poziţie ca în ultimele săptămâni, zise preşedintele. Armeniei i se cere prea mult.

– Sunt de acord, replică Bean. Dar ţineţi minte că noi vă cerem. Când islamicii vor hotărî în cele din urmă că Armenia nu trebuie să mai existe, ei nu vor cere.

Preşedintele îşi apăsă fruntea cu degetele. Era un gest pe care Petra îl numea „foraj după creier”.

– Cum putem organiza un plebiscit? întrebă el.

– Exact de asta avem acum nevoie.

– De ce? Ce înseamnă asta pentru voi din punct de vedere militar în afară de extinderea forţelor şi nimicirea unei părţi relativ mici din armatele Califului?

– Îl cunosc pe Alai, spuse Bean. Nu o să vrea să atace Armenia. Terenul de aici este un coşmar pentru o campanie serioasă. Voi nu constituiţi o ameninţare reală. Atacarea Armeniei nu are niciun sens.

– Deci nu vom fi atacaţi?

– Categoric veţi fi atacaţi.

– Eşti prea subtil pentru noi, zise primul-ministru. Petra zâmbi.

– Soţul meu *nu* este subtil. E ceva atât de evident, încât voi nu puteţi să credeţi că spune *asta.* Alai nu va ataca. Dar islamicii vor ataca. Îi vor forţa mâna. Dacă el refuză să atace, dar alţi islamici o fac, atunci conducerea jihadului trece de la el la altcineva. Indiferent dacă el înăbuşă aceste atacuri independente sau nu, lumea islamică va fi divizată şi vor exista doi conducători adversari.

Preşedintele nu era prost.

– Voi speraţi mai mult decât atât, spuse.

– Toţi războinicii sunt plini de speranţe, zise Bean. Dar vă înţeleg că nu aveţi încredere în mine. Pentru mine e un joc măreţ. Dar pentru voi e vorba de căminele voastre, de familiile voastre. Din cauza asta am vrut să ne întâlnim aici. Că să vă asigurăm că e vorba şi despre casele şi familiile noastre.

– Să stăm şi să aşteptăm ca inamicul să acţioneze e o decizie sinucigaşă. Noi cerem Armeniei să se sacrifice şi să-şi asume acest risc pentru că, dacă nu o face, va fi condamnată. Dar dacă vă alăturaţi Popoarelor Libere ale Pământului, Armenia va avea parte de cea mai puternică apărare.

– Şi ce înseamnă această apărare?

– Eu, zise Petra.

– O mamă care alăptează? întrebă primul-ministru.

– Armeanca din gaşca lui Ender, răspunse ea. Eu voi comanda forţele armene.

– Zeiţa munţilor noştri împotriva zeiţei Indiei, zise ministrul de Externe.

– Suntem o naţiune creştină, spuse tatăl ei. Iar fiica mea nu e zeiţă.

– Glumeam, zise şeful tatălui ei.

– Dar adevărul din spatele acestei glume, interveni Bean, este că Petra chiar se poate măsura cu Alai. La fel şi eu. Virlomi nu este pe măsura niciunuia dintre noi.

Petra spera să fie adevărat. Virlomi avea acum ani de experienţă pe teren – dacă nu în logistica mişcării de armate uriaşe, cel puţin exact în genul de operaţiuni de mică anvergură care ar fi fost cele mai eficiente în Armenia.

– Trebuie să ne gândim la asta, zise preşedintele.

– Deci am ajuns de unde am plecat, remarcă primul-ministru. Ne gândim.

Bean se ridică în picioare – o imagine formidabilă în acele zile

– şi se înclină în faţa lor.

– Vă mulţumesc că aţi acceptat să vă întâlniţi cu noi.

– N-ar fi mai bine, spuse primul-ministru, dacă aţi face ca această nouă... chestie hinduso-islamică... să declare război Chinei?

– O, asta se va întâmpla până la urmă, zise Bean. Dar când? PLP vrea să rupă coloana vertebrală a Ligii Islamice a Califului Alai acum. Înainte să devină şi mai puternică.

Şi Petra ştia la ce se gândeau toţi: înainte ca Bean să moară. Pentru că Bean era cea mai importantă armă.

Preşedintele se ridică din scaun, apoi le făcu celorlalţi semn să rămână aşezaţi.

– O avem aici pe Petra Arkanian. Şi pe Julian Del-phiki. Nu i-am putea ruga să se consulte cu ofiţerii noştri în privinţa pregătirilor de război?

– Observ că aici nu e niciun militar, zise Petra. N-aş vrea să se simtă daţi la o parte.

– Nu vor simţi asta, zise ministrul de Externe amabil. Dar Petra ştia că ofiţerii nu erau de faţă pentru că ei erau oricum dornici să se alăture PLP; tocmai din cauză că nu se simţeau în stare, singuri, să apere Armenia. Nu va fi nicio problemă să facă un tur de verificare.

După ce conducerea de vârf a Armeniei părăsi apartamentul familiei Arkanian, Petra şi tatăl ei se trântiră în fotolii, iar Bean se întinse pe podea, şi începură din nou să discute despre ceea ce tocmai se întâmplase şi despre ceea ce credeau ei că *s-ar putea* întâmpla.

Mama Petrei intră când discuţia se mai potolise.

– Au adormit toţi, drăgălaşii, zise. Ştefan o să-l aducă pe David după film, aşa că mai avem puţin timp doar pentru noi, adulţii.

– E bine.

– Tocmai ne întrebam, spuse Petra, dacă a fost sau nu o pierdere de timp să venim până aici.

Mama făcu ochii mari:

– Cum să fie o pierdere de timp?

Apoi, spre surprinderea tuturor, izbucni în plâns.

– Ce s-a întâmplat?

Imediat fu înconjurată de grija soţului şi fiicei sale.

– Nimic. Doar că... nu aţi venit aici şi aţi adus şi copiii doar pentru că aţi avut de negociat. Nu s-a întâmplat nimic deosebit

aici care să nu se fi putut rezolva şi prin teleconferinţă.

– Şi de ce crezi că suntem aici? întrebă Petra.

– Aţi venit să ne spuneţi adio.

Petra se uită la Bean şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că s-ar fi putut să fie adevărat.

– Dacă e aşa, nu a fost planificat.

– Dar asta faceţi, spuse mama. Aţi venit personal pentru că s-ar putea să nu ne mai întâlnim. Din cauza războiului!

– Nu, zise Bean. Nu din cauza războiului.

– Mamă, cunoşti problema lui Bean.

– Nu sunt oarbă! Pot să văd că s-a lungit ca o girafă şi abia mai poate încăpea în case!

– La fel sunt şi Ender şi Bella. Au aceeaşi problemă ca Bean. Aşa că imediat ce ne găsim şi ceilalţi copii, plecăm în spaţiu. Cu viteza luminii. Putem profita de efectele relativiste. Astfel încât Bean să trăiască până când vor găsi o metodă de vindecare.

Tatăl scutură din cap.

– Vom muri înainte de a vă întoarce voi, zise mama.

– Imaginează-ţi că am plecat din nou la Şcoala de Luptă.

– Am nepoţii ăştia, şi apoi... nu-i mai am. Mama plângea din nou.

– Nu voi pleca, zise Bean, până când Peter Wiggin nu va avea controlul sigur asupra lucrurilor.

– De asta eşti atât de grăbit să porneşti acest război. De ce n-o spui pur şi simplu?

– Trebuie să aibă încredere în mine. Dacă le-aş spune că s-ar putea să mor la mijlocul campaniei n-o să-i determin să se alăture PLP.

– Deci copiii vor creşte pe o navă spaţială? întrebă mama, sceptică.

– Bucuria noastră, zise Petra, va fi să-i vedem crescând – fără ca vreunul dintre ei să ajungă aşa de mare ca tatăl lor.

Bean ridică un picior enorm.

– Pantofii ăştia sunt greu de purtat.

– E adevărul adevărat, spuse Petra, că aici – în Armenia – chiar vrem să luptăm. Dealurile astea. Va merge lent.

– Lent? întrebă tatăl. Nu e contrar a ceea ce vreţi voi?

– Ceea ce vrem noi, răspunse Bean, este ca războiul să se termine cât mai curând posibil. Ăsta e un caz în care mersul lent va grăbi lucrurile.

– Voi sunteţi strategii geniali, zise tatăl, îndreptându-se spre bucătărie. Mai vrea cineva ceva de mâncare?

În noaptea aceea, Petra nu putu să doarmă. Ieşi pe balcon şi privi oraşul.

Există ceva pe lumea asta de care să nu mă pot despărţi?

Am trăit atâta timp departe de familia mea. Asta înseamnă că-mi va fi dor de ei mai mult sau dimpotrivă?

Apoi îşi dădu seama că asta nu avea nimic de-a face cu melancolia ei. Nu putea să doarmă pentru că ştia că se apropie războiul. Planul lor era să limiteze conflictul în zona muntoasă, pentru a-i face pe turci să plătească pentru fiecare metru de pământ. Dar nu aveau niciun motiv să creadă că armatele lui Alai – sau oricare alte armate islamice – nu vor bombarda centrele populate. Precizia bombardamentelor reprezenta de atâta timp o regulă – încă de când Mecca fusese distrusă de armele nucleare – încât o revenire bruscă la bombardamentul pe scară largă împotriva populaţiei ar fi fost un şoc demoralizator.

Totul depinde de cât de capabili suntem să menţinem controlul asupra spaţiului aerian. Iar PLP nu are atâtea avioane câte are Liga Islamică.

Blestemată lipsa de anticipare a israelienilor care antrenaseră forţele aeriene arabe pentru a ajunge astfel printre cei mai buni din lume.

De ce era Bean atât de încrezător?

Oare numai din cauză că va părăsi în curând Pământul şi nu va mai fi aici să înfrunte consecinţele?

Era nedrept. Bean declarase că va rămâne până când Peter va fi Hegemon de fapt, nu numai cu numele. Bean îşi va respecta cuvântul dat.

Dar dacă nu se va găsi niciodată un tratament? Dacă vom naviga prin spaţiu la infinit? Dacă Bean va muri acolo, în spaţiu, lângă mine şi copii?

Auzi paşi în spatele ei. Presupuse că era Bean, dar era mama ei.

– Eşti trează fără să te fi trezit copiii? Petra zâmbi.

– Am o mulţime de probleme care mă împiedică să dorm.

– Dar *ai nevoie* de somn.

– Până la urmă corpul meu o să-l găsească, fie că-mi place, fie că nu.

Mama privi panorama oraşului.

– Ţi-a fost dor de noi?

Ştia că mama ei ar fi vrut să răspundă că da, în fiecare zi. Dar adevărul era altul.

– Când am avut timp să mă gândesc la asta, da. Dar mi-a fost dor de voi. Doar că... Mă bucur că faceţi parte din viaţa mea. Mă bucur că existaţi pe lume. Se întoarse cu faţa spre mama ei: Nu mai sunt o fetiţă. Ştiu că sunt încă foarte tânără şi sunt sigură că încă nu ştiu prea multe, dar acum sunt o parte a ciclului vieţii. Nu mai sunt generaţia cea mai tânără. Deci nu mă mai agăţ de părinţi aşa cum mi-ar fi plăcut cândva. Mi-au lipsit multe acolo, la Şcoala de Luptă. Copiii au nevoie de familie.

– Şi, zise mama ei cu tristeţe, îşi fac o familie din ceea ce au la îndemână.

– Asta nu se va întâmpla niciodată copiilor mei. Lumea nu mai e invadată de extratereştri. Eu pot sta lângă ei.

Apoi îşi aminti că unii ar putea pretinde că anumiţi copii ai ei *erau* o invazie extraterestră. Ea nu putea gândi aşa.

– Ai prea multe greutăţi pe suflet, spuse mama mângâindu-i părul.

– Nu atât de multe ca Bean. Şi cu mult mai puţine decât Peter.

– Peter Wiggin ăsta e un om bun? Petra ridică din umeri.

– Oamenii mari sunt vreodată buni cu adevărat? Ştiu *că pot* să fie, dar noi îi judecăm după standarde diferite. Mărirea îi schimbă, indiferent cum ar fi fost la început. E ca şi războiul – rezolvă vreun război ceva? Dar noi nu putem judeca în felul ăsta. Testul unui război nu este dacă poate *rezolva* lucrurile. Trebuie să te întrebi, a fost mai bine să porţi războiul decât să-l fi evitat? Presupun că acelaşi gen de test ar trebui aplicat şi la marii oameni.

– *Dacă* Peter Wiggin e mare.

– Mamă, el a fost Locke, îţi aminteşti? A oprit un război. Era mare deja înainte de a mă întoarce eu acasă de la Şcoala de Luptă. Şi era încă adolescent. Mai tânăr decât sunt eu acum.

– Atunci am pus greşit întrebarea, zise mama. Va fi bine să trăieşti în lumea pe care o va conduce el?

Petra ridică din nou din umeri.

– Cred că el aşa intenţionează. Nu am observat să fie răzbunător. Sau corupt. Se asigură că fiecare naţiune care se alătură PLP o face prin votul poporului, fără a fi obligaţi. Asta e

promiţător, nu-i aşa?

– Armenii şi-au dorit cu înfocare secole la rând să aibă propria ţară. Acum o avem, dar se pare că preţul păstrării ei este să renunţăm la ea.

– Armenia va fi tot Armenia, mamă.

– Ba nu, nu va mai fi. Dacă Peter Wiggin câştigă tot ceea ce vrea să câştige, atunci Armenia va deveni... Kansas.

– Greu de crezut!

– Vom vorbi toţi Esenţiala, iar dacă mergi de la Erevan la Rostov sau Ankara sau Sofia, nici n-o să-ţi mai dai seama că ai plecat.

– Şi *acum* vorbim toţi Esenţiala. Şi niciodată n-o să ajungem să nu deosebim Ankara de Erevan.

– Eşti atât de sigură!

– Sunt sigură de multe lucruri. Şi, în aproximativ jumătate din cazuri, am dreptate.

Zâmbi forţat spre mama ei, iar zâmbetul de răspuns nu fu unul sincer.

– Cum ai făcut asta? întrebă Petra. Cum ai renunţat la copilul tău?

– Nu am renunţat la tine, zise mama. Mi-ai fost luată. Cea mai mare parte a timpului am reuşit să cred că a fost pentru o cauză bună. În restul timpului am plâns. Nu era vorba de moarte, pentru că tu încă trăiai. Eram mândră de tine. Îmi era dor de tine. Erai o companie plăcută încă de la primul cuvânt. Dar atât de ambiţioasă!

Petra surâse puţin auzind asta.

– Acum te-ai măritat, continuă mama. Ambiţia pentru tine însăţi s-a sfârşit. Acum e o ambiţie pentru copiii tăi.

– Vreau doar să fie fericiţi.

– Exact *asta* nu poţi face pentru ei. Aşa că nu-ţi face din asta un ţel.

– Nu am un ţel, mamă.

– E bine. Atunci inima nu ţi se va frânge niciodată. Mama o privea cu o faţă inexpresivă.

Petra râse scurt.

– Ştii, când lipsesc puţin, uit cum le ştii tu pe toate. Mama zâmbi.

– Petra, nu te pot feri de toate relele. Dar aş vrea. Dacă aş putea. Ajută cu ceva asta? Să ştii că cineva vrea ca tu să fii

fericit?

– Mai mult decât crezi, mamă.

Ea dădu din cap. Lacrimile îi alunecară pe obraji.

– Să pleci în spaţiu e ca şi cum te-ai închide într-un sicriu. Ştiu! Dar *mie* aşa mi se pare. Ştiu că o să te pierd, ca şi când ai muri. Şi tu ştii. Din cauza asta eşti aici, afară, luându-ţi rămas-bun de la Erevan?

– De la Pământ, mamă. De la Erevan cel mai puţin.

– Ei bine, Erevanul n-o să-ţi simtă lipsa. Oraşelor nu le e niciodată dor. Ele îşi văd de treabă şi pentru ele noi n-avem nicio importanţă. De asta urăsc eu oraşele.

Şi asta e adevărat şi pentru întreaga rasă umană, gândi Petra.

– Cred că e un lucru bun că viaţa merge înainte. Ca apa dintr-o găleată. Dacă scoţi puţină, se umple la loc.

– Când copilul meu pleacă, nimic nu mai poate umple golul, zise mama.

Petra ştia că mama ei se referea la anii petrecuţi fără ea, dar mintea Petrei fugi la cei şase copii pe care încă nu-i găsiseră. Cele două idei alăturate făcură pierderea acelor copii – dacă ei existau – prea dureroasă ca să se mai poată stăpâni. Petra începu să plângă. Ura să plângă.

Mama ei o îmbrăţişa.

– Îmi pare rău, Pet, zise. Nici nu m-am gândit. Mie îmi era dor de un singur copil, dar tu ai atâţia şi nici măcar nu ştii dacă trăiesc sau nu.

– Nici măcar nu sunt reali pentru mine, spuse Petra. Nu ştiu de ce plâng. Nu i-am întâlnit niciodată.

– Tânjeşti după copiii tăi. *Avem nevoie* să ne îngrijim copiii după ce îi aducem pe lume.

– Nici măcar nu am ajuns să fac *asta,* zise Petra. Alte femei i-au purtat, în afară de unul singur. Iar eu o să-l pierd *pe el.*

Dintr-odată, viaţa ei i se păru atât de îngrozitoare, că nu mai putu suporta. Sughiţa de plâns în braţele mamei ei.

– O, biata mea fată, murmură mama. Viaţa ta îmi frânge inima.

– Cum pot să mă plâng? zise Petra, cu vocea gâtuită de lacrimi. Am luat parte la unele dintre cele mai importante evenimente ale istoriei.

– Când copiii tăi au nevoie de tine, istoria nu te consolează prea mult.

Parcă în replică, din apartament se auzi un plâns slab de copil. Mama vru să plece, dar Petra o opri.

– O aduce Bean.

Se folosi de poalele cămăşii ca să-şi şteargă ochii.

– Poţi să-ţi dai seama după plâns care copil e?

– Tu nu poţi?

– Niciodată n-am avut doi copii mici în acelaşi timp, darămite trei. În familia noastră n-au fost prea multe naşteri multiple.

– Ei bine, eu am găsit calea perfectă să am nonupleţi. M-au ajutat alte opt femei.

Reuşi un râs slab la propriul ei umor negru. Copilul scânci din nou.

– Categoric e Bella, ea întotdeauna e mai insistentă. Bean o s-o schimbe, iar apoi o va aduce la mine.

– Aş putea să fac eu asta şi el să doarmă, se oferi mama.

– Sunt unele dintre cele mai frumoase clipe petrecute împreună, spuse Petra. Când avem grijă de copii.

Mama o mângâie pe obraz.

– Înţeleg aluzia.

– Îţi mulţumesc că ai vorbit cu mine, mamă.

– Mulţumesc că ai venit acasă.

Mama intră în casă. Petra rămase lângă balustrada balconului. După câteva clipe apăru Bean, desculţ. Petra îşi ridică tricoul şi Bella începu să sugă zgomotos.

– E un lucru bun că fratele tău Ender a pornit fabrica de lapte, zise Petra. Altfel ai fi avut parte de biberon.

Pe când stătea acolo alăptând-o pe Bella şi privind oraşul noaptea, mâinile uriaşe ale lui Bean îi cuprinseră umerii şi o mângâiară pe braţe. Uşor. Delicat.

Fusese cândva la fel de micuţ ca fetiţa asta.

Dar întotdeauna fusese un uriaş, cu mult înainte ca trupul său s-o arate.

19
DUŞMANI

Din: „Observaţie pentru Hegemon: Nu poţi lupta împotriva unei epidemii ridicând un gard” De: Martei Postat pe: „Early Warning Network”

Prezenţa lui Julian Delphiki, „forţa” Hegemonului, în Armenia

poate părea unora o vacanţă în familie, dar câţiva dintre noi îşi amintesc că Delphiki a fost şi în Ruanda înainte ca aceasta să ratifice Constituţia PLP.

Dacă mai luăm în considerare faptul că soţia lui Delphiki, Petra Arkanian, de asemenea făcând parte din Gaşca lui Ender, este armeanca, la ce altă concluzie putem ajunge decât că Armenia, o enclavă creştină între naţiuni islamice, se pregăteşte de ratificare?

Adăugaţi acestor lucruri legăturile strânse dintre Hegemon şi Thailanda, unde mâna stângă a lui Wig-gin, generalul Suriyawong, se „ consultă” acum cu generalul Phet Noi şi cu primul-ministru Paribatra, de curând revenit din captivitatea chineză, şi poziţia PLP în Nubia – se pare că Hegemonul înconjoară micul imperiu al Califului Alai.

Mulţi pundiţi indieni spun că strategia Hegemonului este să îl „ înghită” pe Califul Alai. Dar acum, când hinduşii au intrat în patul islamic – pardon, voiam să spun „tabăra” – nu mai e suficient să îl înconjoare.

Când Califul Alai, modernul nostru Timurlenk, decide că vrea o grămadă mare de cranii umane (este atât *de greu să găseşti un decorator bun în zilele noastre), el este în stare să arunce în luptă armate imense şi să le concentreze unde vrea la frontierele sale.*

Dacă Hegemonul stă pasiv şi aşteaptă, încercând să-l „înconjoare” pe Alai cu un gard de alianţe, se va trezi în faţa unei forţe covârşitoare atunci când Alai se va hotărî să atace.

Islamul, religia „cu sens unic” însetată de sânge, are un dosar abia cu puţin mai devastator pentru rasa umană decât Gândacii.

E timpul ca Hegemonul să se ridice la înălţimea titlului său şi să treacă la acţiuni preventive decisive – de preferat în Armenia, unde forţele lui ar fi capabile să taie ca un cuţit gâtul Islamului. Iar când el va face asta, e timpul ca Europa, China şi America să se trezească şi să i se alăture. Avem nevoie de unitate împotriva acestei ameninţări la fel de sigur cum am avut nevoie de ea împotriva invaziei extraterestre.

From: PeterWiggin%personal@FreePeopleOfEarth.fp.gov
Fo :PetraDelphiki%ogetlost@FreePeopleOfEarth.fp.gov
Re: Ultimul eseu al lui Martei
*Criptat: ***** Decriptat: **********

Într-adevăr „să taie ca un cuţit gâtul Islamului”. Folosind care

armată imensă? Care vastă forţă aeriană ca să-i neutralizeze pe musulmani ŞI să ridice acea armată imensă peste terenul muntos dintre Armenia si „gâtul” Islamului?

Din fericire, în timp ce Alai şi Virlomi vor şti că Martel bate câmpii, presa islamică va fi cuprinsă de paranoia ei. El vor crede că există o ameninţare. Deci presiunea a apărut, iar jocul stă în picioare. Eşti un agitator înnăscut, Petra. Promite-mi că niciodată n-o să candidezi împotriva mea.

Oh, stai puţin! Eu sunt Hegemon-pe-viaţă, nu-i aşa...

Bravo, mămico.

Califul Alai şi Virlomi stăteau unul lângă celălalt în capul mesei în sala de conferinţe din Chichlam – încă numit de presa islamică Hyderabad.

Alai nu putea înţelege de ce o supăra pe Virlomi faptul că el refuzase să insiste ca musulmanii să numească oraşul cu numele său preislamic. Avea şi aşa destule probleme ca să-şi mai facă griji din cauza unei schimbări de nume inutile şi umilitoare. La urma urmelor, indienii nu-şi *câştigaseră* independenţa. îşi obţinuseră autoguvernarea prin căsătoria lor. Care era o metodă cu mult mai bună decât războiul – dar fără să fi câştigat măcar o bătălie pe câmpul de luptă, părea lipsit de sens ca Virlomi să insiste asupra unor dovezi de triumf ca obligarea cuceritorilor neînvinşi să schimbe numele folosit de *ei* când se refereau la propriul lor centru de guvernare.

În ultimele câteva zile, Alai şi Virlomi se întâlniseră cu mai multe grupuri.

La o conferinţă cu şefii statelor islamice ascultaseră plângerile şi sugestiile unor popoare aflate la mare distanţă unele de altele: indonezienii, algerienii, cazacii şi yemeniţii.

La o altă conferinţă, cu mult mai liniştită a minorităţilor islamice, încurajaseră fanteziile revoluţionare din Filipine, Franţa, Spania şi ale viitorilor jihadişti thailandezi.

Iar între timp participaseră la banchete – şi ascultaseră sfaturile aspre – ale miniştrilor de Externe francez, american şi rus.

Oare aceşti lorzi ai unor imperii antice şi obosite nu observaseră că naţiunile lor se pensionaseră demult? Da, ruşii şi americanii încă mai aveau armate formidabile, dar unde era voinţa lor de a construi imperii? Credeau că mai pot face pe şefii cu oameni ca Alai, care deţinea puterea şi ştia cum s-o

folosească?

Dar nu-i făcea niciun rău Califului Alai să pretindă că aceste naţiuni încă mai aveau importanţă în lume. Dacă îi liniştea cu înţelepte aprobări din cap şi cuvinte de alinare, ei plecau acasă şi se simţeau bine fiindcă promovaseră „pacea pe Pământ”.

După aceea, Alai i se plângea lui Virlomi. Nu le era suficient americanilor că întreaga lume folosea dolarul lor şi le permitea să domine F.I.? Nu le era suficient ruşilor că Alai îşi ţinea armatele departe de frontierele lor şi nu făcea nimic ca să susţină grupurile de rebeli musulmani din interiorul graniţelor lor?

Şi francezii – ce se aşteptau să *facă* Alai când auzea opinia guvernului lor? Nu înţelegeau că acum erau doar spectatori la marele joc, prin propria lor alegere? Jucătorii nu aveau de gând să-i lase pe amatori să facă scenariile, indiferent cât de bine jucaseră pe vremea lor.

Virlomi asculta calmă şi nu spunea nimic în timpul acestor întâlniri. Majoritatea invitaţilor plecau cu impresia că ea nu e decât o figurantă, iar Califul Alai deţine controlul absolut. Această impresie nu le dăuna. Dar după cum ştiau Alai şi sfătuitorii lui cei mai apropiaţi, era una complet falsă.

Întâlnirea de azi era cu mult mai importantă. În jurul mesei erau adunaţi oamenii care conduceau de fapt imperiul islamic – oameni în care Alai avea încredere, cei care se asigurau că şefii diferitelor state islamice făceau ceea ce Alai avea nevoie ca ei să facă, fără să bombăne că sunt cu totul sub călcâiul Califului, întrucât Alai avea sprijinul extaziat al majorităţii popoarelor musulmane, avea o pârghie enormă pentru câştigarea cooperării guvernelor acestora. Dar Alai încă nu avea suficientă siguranţă ca să pună la punct un sistem financiar independent. Aşa că depindea de contribuţiile diverselor republici, regate şi state islamice care i se supuneau.

Oamenii din jurul acestei mese se asigurau că banii curg înspre Hyderabad, iar supunerea în sens invers, cu cât mai puţine fricţiuni.

Cel mai remarcabil lucru la aceşti oameni era că nu deveniseră mai bogaţi decât atunci când fuseseră aleşi, în ciuda tuturor oportunităţilor de a lua o mită aici sau un mic comision dincolo, ei rămăseseră cinstiţi. Erau motivaţi de devoţiunea faţă de cauza Califului şi mândri de poziţia lor de încredere şi onoare.

În loc de un vizir, Alai avea o duzină. Se adunaseră în jurul acestei mese, să-i dea sfaturi şi să asculte deciziile lui.

Şi absolut toţi erau nemulţumiţi de prezenţa lui Virlomi.

Iar Virlomi nu făcea nimic care să ajute la aplanarea situaţiei. Pentru că, deşi vorbea încet şi pe scurt, persista în folosirea vocii calme şi a atitudinii enigmatice care prinseseră atât de bine printre hinduşi. Dar în tradiţia islamică nu existau zeiţe, poate doar cu excepţia Indoneziei şi a Malaysiei, unde ei erau extrem de atenţi să pună capăt unor asemenea tendinţe când le descopereau. Virlomi era ca un extraterestru printre ei.

Nu erau camere de filmat. Rolul ei nu era destinat publicului. Atunci de ce insista să se poarte şi aici ca o zeiţă?

Era oare posibil ca ea să creadă în acest rol? Ca după atâţia ani în care îl jucase pentru a ţine în viaţă rezistenţa indiană, să creadă acum că era inspirată de divinitate? Era ridicol să te gândeşti că ea chiar se credea o divinitate. Dacă poporul musulman ar afla vreodată că ea gândeşte *aşa,* s-ar aştepta ca Alai să divorţeze şi să termine cu prostia asta. Acceptaseră ideea ca un Calif, ca şi Solomon din vechime, s-ar putea căsători cu femei din multe regate pentru a simboliza supunerea acelor regate faţă de Islam, aşa cum o soţie se supune soţului ei.

Deci ea nu se putea considera zeiţă. Alai era sigur de asta. Asemenea superstiţii ar fi fost şterse în Şcoala de Luptă.

Însă Şcoala de Luptă se terminase cu ani în urmă, iar Virlomi trăise izolată şi adulată în cea mai mare parte a timpului. Lucrurile care se petrecuseră ar fi schimbat pe oricine. Ea îi povestise despre campania cu pietrele de pe drumuri, „Marele Zid al Indiei”, cum văzuse propriile ei acţiuni transformându-se într-o mişcare vastă. Despre cum devenise la început o femeie sfântă şi apoi o zeiţă, ascunzându-se în India de Est.

Când îl învăţase despre Satyagraha, crezuse că înţelege. Sacrifici totul în scopul de a lupta pentru ceea ce e drept, fără să faci rău nimănui.

Totuşi, şi ea omorâse oameni cu propria ei armă. Fuseseră timpuri în care nu se dăduse înapoi de la război.

Când îi povestise despre banda ei de luptători care înlăturaseră întreaga armată chineză, împiedicându-i să invadeze din nou India, şi chiar să realimenteze armatele pe care perşii şi pakistanezii lui Alai le distrugeau sistematic, îşi dăduse seama cât de mult datora geniului ei de comandant, de

conducător care putea inspira soldaţilor ei incredibile acte de curaj, de profesor care îi putea antrena pe ţărani să fie soldaţi eficienţi şi brutali.

Undeva între Satyagraha şi măcel, trebuia să existe un loc unde Virlomi – fata de la Şcoala de Luptă – să trăiască cu adevărat.

Sau poate că nu. Poate contradicţiile crude ale propriilor ei acţiuni o împinseseră să aşeze responsabilitatea altundeva. Ea îi slujea pe zei. Era ea însăşi o zeiţă. În consecinţă, era în regulă ca ea să trăiască într-o zi urmând Satyagraha, iar în următoarea să nimicească un convoi întreg provocând o alunecare de teren.

Ironia era că, cu cât trăia mai mult alături de ea, cu atât Alai o iubea mai mult. Era o amantă dulce şi generoasă, şi vorbea cu el deschis, ca o fetiţă, ca şi când ar fi fost prieteni de şcoală. Ca şi când încă ar fi fost copii.

Ceea ce şi suntem, nu-i aşa?

Nu. Alai era bărbat acum, deşi se afla la vârsta adolescenţei. Iar Virlomi era mai în vârstă decât el, nu mai era demult un copil.

Dar ei nu avuseseră copilărie. Împreună, singuri, căsătoria lor era mai degrabă ca o *joacă,* de-a soţul şi soţia. Cu toate acestea, era distractiv.

Dar când venea vorba despre o astfel de întrunire, Virlomi putea renunţa la joacă, lăsa deoparte fata naturală şi devenea iritanta zeiţă hindusă care continua să stea ca o barieră între Califul Alai şi slujitorii săi cei mai de încredere.

Fireşte, consiliul era îngrijorat de Peter Wiggin, Bean, Petra şi Suriyawong. Eseul lui Martel era luat foarte în serios.

Aşa că, evident pentru a fi iritantă, Virlomi îl renegă.

– Martel poate să scrie ce vrea, asta nu înseamnă nimic.

Cu grijă să nu o contrazică, Hadrubet Sasar – „Ghimpele” – sublinie ceea ce era evident.

– Familia Delphiki se află într-adevăr în Armenia de o săptămână.

– Au familia acolo, zise Virlomi.

– Şi sunt în vacanţă cu copiii în vizită la bunici, spuse Alamandar.

Ca de obicei, ironia lui era atât de seacă, încât îţi putea uşor scăpa dispreţul pentru o astfel de idee.

– Bineînţeles că nu, replică Virlomi – iar dispreţul ei nu era

deloc subtil. Wiggin *vrea* să credem că plănuiesc ceva. Ne retragem trupele turceşti din Xinjiang ca să invadăm Armenia. Apoi Han Tzu atacă în Xinjiang.

– Probabil soţia Califului are vreo informaţie care să-i indice că împăratul Chinei este aliat cu Hegemonul, zise Ghimpele.

– Peter Wiggin ştie să se folosească de oameni care nu ştiu că sunt folosiţi.

Alai o ascultă şi gândi: *Principiul ăsta s-ar putea aplica uşor atât armenilor, cât şi lui Han Tzu. Poate că* ei *sunt folosiţi de Peter Wiggin fără consimţământul lor. Era simplu să-i trimită pe Bean şi Petra în vizită la familia Arkanian, apoi să planteze o poveste falsă cum că asta înseamnă că armenii sunt pe cale să se alăture PLP.*

Alai ridică o mână.

– Najjas. Vreţi să comparaţi limbajul eseurilor lui Martel cu cel al scrierilor lui Peter Wiggin, inclusiv eseurile lui Locke, şi să-mi spuneţi dacă e posibil să fie scrise de aceeaşi mână?

Un murmur de aprobare se auzi în jurul mesei.

– Nu vom trece la acţiune împotriva Armeniei, spuse Califul Alai, pe baza unor zvonuri nedovedite de pe net. Nici pe baza îndelungii noastre suspiciuni asupra armenilor.

Alai analiză reacţiile lor. Unii dădură din cap aprobator, dar cei mai mulţi îşi ascunseră reacţia. Iar Musafi, cel mai tânăr dintre viziri, îşi arătă scepticismul.

– Musafi, vorbeşte-ne, zise Alai.

– Pentru oameni are prea puţină importanţă dacă putem dovedi sau nu că armenii complotează împotriva noastră. Nu e o sală de judecată. Li s-a spus de către mulţi că în loc să câştigăm India în mod paşnic prin căsătorie, am pierdut-o în acest mod.

Alai nu privi spre Virlomi; dar nici nu simţi vreo schimbare în atitudinea ei.

– Nu am făcut nimic când Hegemonul i-a umilit pe sudanezi şi le-a răpit teritoriile islamice din Nubia. Musafi ridică mâna în întâmpinarea inevitabilei obiecţii: Oamenii *cred* că teritoriul le-a fost răpit.

– Deci te temi că îl vor considera pe Calif ineficient.

– Ei se aşteaptă ca tu să răspândeşti Islamul în întreaga lume. În schimb, se pare că pierzi teren. Însuşi faptul că Armenia nu poate fi sursa unei invazii serioase înseamnă şi că ea este un loc sigur, în care o acţiune limitată ar linişti poporul şi le-ar arăta că

totuşi Califatul veghează asupra Islamului.

– Şi câţi oameni vor muri pentru asta? zise Alai.

– Pentru unitatea continuă a poporului musulman? întrebă Musafi. Atât de mulţi câţi îl iubesc pe Dumnezeu.

– Sunt vorbe înţelepte. Dar poporul musulman nu e singurul popor din lume. În afara Islamului, Armenia este percepută ca o victimă eroică. Oare nu există posibilitatea ca orice acţiune în Armenia să fie văzută ca o dovadă a expansiunii islamice, aşa cum acuză Martel? Atunci ce se va întâmpla cu minorităţile musulmane din Europa?

Virlomi se aplecă, privindu-i cu îndrăzneală în faţă pe fiecare dintre consilieri, de parcă ar fi avut vreo autoritate la această masă. Atitudinea ei era mai agresivă decât fusese vreodată atitudinea lui Alai faţă de prietenii lui. Dar pentru ea consilierii nu erau prieteni.

– Vă pasă de unitate?

– Întotdeauna a reprezentat o problemă în lumea islamică, spuse Alamandar.

Unii dintre bărbaţi chicotiră.

– „Popoarele Libere” nu ne pot invada fiindcă suntem mai puternici decât ei în orice punct în care ar putea ataca, zise Virlomi. Ţelul nostru este să unim lumea sub conducerea Califului Alai? Atunci marele nostru rival nu e Peter Wiggin. E Han Tzu. El a venit la mine cu comploturi împotriva Califului. Mi-a propus să ne căsătorim, pentru ca India şi China să se poată uni împotriva Islamului.

– Când s-a întâmplat asta? întrebă Musafi. Alai înţelese de ce întreba.

– A fost înainte ca Virlomi şi cu mine să ne gândim măcar la căsătorie, Musafi. Soţia mea s-a purtat cu o decenţă perfectă.

Musafi era satisfăcut; Virlomi nu dădu niciun semn că i-ar fi păsat de motivul întreruperii.

– Nu lupţi în războaie ca să întăreşti unitatea familială – pentru asta urmăreşti politici economice care îţi fac oamenii graşi şi bogaţi. Lupţi în războaie ca să obţii siguranţă, să-ţi extinzi graniţele şi să elimini pericolele viitoare. Han Tzu este un astfel de pericol.

– De când a preluat conducerea, zise Ghimpele, Han Tzu nu a organizat nicio acţiune agresivă. A fost împăciuitor cu toţi vecinii. Chiar l-a trimis acasă pe primul-ministru indian, nu-i aşa?

– Ăsta nu a fost un gest de împăcare.

– Expansionistul Tigru al Zăpezilor nu mai este, politica lui a eşuat. Nu avem de ce să ne temem din partea Chinei.

Mersese prea departe, şi oricine din jurul mesei ştia asta. Una era să facă sugestii, şi cu totul altceva s-o contrazică hotărât pe Virlomi.

Ostentativ, Virlomi se lăsă pe spate în scaun şi se uită la Alai, aşteptând ca el să ia atitudine împotriva celui care o ofensase.

Dar Ghimpele îşi câştigase porecla pentru că spunea adevăruri incomode. Iar Alai nu intenţiona să înceapă să-şi înlăture sfătuitorii din consiliu numai pentru că o supărau pe Virlomi.

– Încă o dată, prietenul nostru Ghimpe dovedeşte că numele lui e bine ales. Şi încă o dată, îl iert pentru grosolănia lui – sau ar trebui să spun duritatea lui?

Râsete... dar erau încă îngrijoraţi de furia lui Virlomi.

– Văd că acest consiliu preferă să trimită musulmani să moară în războaie cosmetice, în timp ce adevăratului duşman i se permite să capete nestingherit puteri, numai pentru că încă nu ne-a atacat. Se întoarse direct spre Ghimpe: Bunul prieten al soţului meu, Ghimpele, e ca un om într-o barcă spartă, înconjurat de rechini. Are o puşcă, iar tovarăşii săi îi spun: „De ce nu împuşti rechinii? Când barca se va scufunda şi noi vom fi în apă, n-o să mai poţi folosi puşca!” „Proştilor, zice omul, de ce să-i provoc pe rechini? Niciunul dintre ei nu m-a muşcat încă!”

Ghimpele părea hotărât să-şi forţeze norocul.

– În varianta de poveste pe care am auzit-o eu, barca era înconjurată de delfini, iar omul i-a împuşcat până a rămas fără muniţie. „De ce ai făcut asta?” l-a întrebat prietenul lui, iar omul a răspuns: „Pentru că unul dintre ei era un rechin deghizat.” „Care?” zice tovarăşul lui. „Prostule, răspunde omul, ţi-am spus că era deghizat.” După aceea sângele din apă a atras mulţi rechini. Dar omul rămăsese fără gloanţe.

– Vă mulţumesc tuturor pentru sfaturile înţelepte, zise Alai. Acum trebuie să mă gândesc la tot ce aţi spus.

Virlomi îi zâmbi Ghimpelui.

– Trebuie să ţin minte versiunea alternativă a poveştii. E greu de decis care din ele e mai amuzantă. Poate că una e amuzantă pentru hinduşi, cealaltă pentru islamici.

Alai se ridică şi strânse mâinile bărbaţilor din jurul mesei, de

fapt concediindu-i pe rând. Fusese nepoliticos din partea lui Virlomi să continue discuţia. Dar ea nu voia să renunţe.

– Sau poate, se adresă ea întregului grup, povestea Ghimpelui e amuzantă numai pentru rechini. Pentru că dacă povestea *lui* este cea crezută, rechinii sunt în siguranţă.

Virlomi nu mersese niciodată atât de departe. Dacă ar fi fost o soţie musulmană, ar fi putut s-o apuce de braţ şi s-o scoată cu blândeţe din încăpere, apoi i-ar fi explicat de ce ea nu putea să spună astfel de lucruri unor bărbaţi care nu aveau libertatea să-i răspundă.

Dar dacă ar fi fost o soţie musulmană, în primul rând nu ar fi fost prezentă la întâlnire.

Alai le strânse mâinile tuturor, iar ei îi arătară respect. Dar el simţi şi o îngrijorare crescândă. Eşecul său în a o opri pe Virlomi de la asemenea ofense scandaloase – faţă de un om care admisese el însuşi că mersese prea departe – părea în ochii lor o slăbiciune. Ştia că ei se întrebau câtă influenţă avea Virlomi asupra lui. Şi dacă mai era cu adevărat Calif sau doar un soţ ţinut sub papuc, însurat cu o femeie care se credea zeiţă.

Pe scurt, cedase oare Califul Alai idolatriei căsătorindu-se cu această nebună?

Nu că ar fi putut spune cineva acest lucru – nici măcar unul altuia, în particular.

De fapt, probabil că nici nu o gândeau.

Eu mă gândesc la asta.

După ce rămase singur cu Virlomi, Alai se duse la toaleta sălii de conferinţe, unde îşi spălă faţa şi mâinile.

Virlomi îl urmă înăuntru.

– Eşti puternic sau slab? întrebă ea. M-am căsătorit cu tine pentru puterea ta.

El nu spuse nimic.

– Ştii că am dreptate. Peter Wiggin nu ne poate atinge. Doar Han Tzu stă între noi şi unirea lumii sub conducerea noastră.

– Nu e adevărat, Virlomi.

– Deci şi tu mă contrazici?

– Suntem egali, Virlomi. Ne putem contrazice – când suntem singuri.

– Dacă eu mă înşel, atunci cine *este* o ameninţare mai mare decât Han Tzu?

– Dacă noi îl atacăm pe Han Tzu, neprovocaţi, şi el dă

impresia că ar putea pierde – sau chiar pierde – atunci ne putem aştepta ca populaţia islamică din Europa să fie exilată, iar naţiunile Europei să se unească, probabil cu Statele Unite, probabil cu Rusia. În loc de o graniţă muntoasă pe care Han Tzu nu o atacă, vom avea o graniţă imposibil de apărat de mii de kilometri lungime în Siberia, şi inamici ale căror armate unite o vor face pe a noastră să pară un pitic.

– America! Europa! Bătrânii ăia graşi.

– Văd că dai dovadă de multă consideraţie pentru ideile mele, zise Alai.

– Nimic nu e sigur în război. S-ar *putea* întâmpla asta, sau ailaltă. Eu îţi spun ce *se va* întâmpla. India va trece la acţiune, indiferent dacă islamicii ni se alătură sau nu.

– India, care e slab echipată şi nu are o armată antrenată, se va lua de veteranii căliţi în bătălii ai Chinei – şi fără a avea ajutorul diviziilor turceşti din Xinjiang şi al diviziilor indoneziene din Taiwan?

– Poporul indian va face ceea ce îi cer eu, zise Virlomi.

– Poporul indian va face ceea ce îi ceri tu atâta timp cât este *posibil.*

– Cine eşti tu, să spui ce e posibil?

– Virlomi, făcu Alai. Eu nu sunt Alexandru Macedon.

– Atâta lucru e limpede. De fapt, Alai, în ce bătălie ai luptat tu *vreodată* şi ai câştigat-o?

– Înainte sau după lupta finală cu Gândacii?

– Bineînţeles – tu ai fost unul din sfânta Gaşcă! Deci ai dreptate întotdeauna referitor la orice!

– Şi planul meu a fost cel care a distrus voinţa chinezilor de a mai lupta.

– Planul tău – care a depins de micul *meu* grup de patrioţi ca să ţină armata chineză încolţită în munţii Indiei de Est.

– Ba nu, Virlomi. Acţiunile tale au salvat mii de vieţi, dar dacă absolut toţi chinezii pe care i-au trimis ei dincolo de munţi ne-ar fi înfruntat, am fi câştigat noi.

– Uşor de *zis.*

– Pentru că planul meu era ca trupele turceşti să ocupe Beijingul în timp ce grosul forţelor Chinei erau blocate în India, moment în care trupele chineze ar fi fost retrase din India. Acţiunile tale eroice au salvat multe vieţi şi ne-au grăbit victoria. Cu aproape două săptămâni şi circa o sută de mii de vieţi. Aşa

că îţi sunt recunoscător. Dar tu nu ai condus niciodată armate mari în luptă.

Virlomi flutură din mână, un gest care vroia să-l contrazică.

– Virlomi, zise Alai. Te iubesc, şi nu încerc să te rănesc, dar în tot acest timp tu ai luptat împotriva unor comandanţi extrem de slabi. Niciodată nu te-ai confruntat cu cineva ca mine. Sau Han Tzu. Sau Petra. Şi categoric nu cu cineva ca Bean.

– Stelele Şcolii de Luptă! Rezultate la teste de demult şi apartenenţa la un club al cărui preşedinte a fost manipulat şi trimis în exil. Ce ai făcut în ultima vreme, Califule Alai?

– M-am căsătorit cu o femeie care are un plan îndrăzneţ.

– Dar eu cu cine m-am căsătorit? întrebă Virlomi.

– Cu un bărbat care vrea ca lumea să fie unită în pace. Am crezut că femeia care a construit Marele Zid al Indiei va vrea acelaşi lucru. Am crezut că şi căsătoria noastră face parte din asta. Nu am ştiut că eşti atât de însetată de sânge.

– Nu însetată de sânge, ci realistă. Văd care este adevăratul duşman şi intenţionez să mă lupt cu el.

– *Rivalul* nostru este Peter Wiggin, spuse Alai. El are un plan pentru unirea lumii, dar planul lui depinde de prăbuşirea în haos a Califatului şi de faptul că Islamul va înceta să mai reprezinte o forţă în lume. Asta a fost intenţia eseului lui Martel – să ne provoace să facem o prostie în Armenia. Sau în Nubia.

– Ei bine, măcar tu vezi *asta.*

– Eu văd totul. Iar tu nu vezi lucrul cel mai evident. Cu cât aşteptăm mai mult, cu atât ne apropiem mai mult de ziua morţii lui Bean. Este ceva crud şi îngrozitor, dar când el nu va mai fi, Peter Wiggin îşi va pierde cea mai valoroasă unealtă.

Virlomi îl privi cu dispreţ nimicitor.

– Ne întoarcem la testele Şcolii de Luptă.

– Toţi copiii din Şcoala de Luptă au fost testaţi, zise Alai. Inclusiv tu.

– Da, şi la ce le-a fost de folos? Au stat în Hyderabad ca nişte sclavi pasivi în timp ce Ahile îi exploata. Eu am evadat. *Eu.* Am fost într-un fel diferită. Dar a apărut asta în vreunul din testele Şcolii de Luptă? Există lucruri pentru care ei nu au teste.

Alai nu-i spuse ceea ce era evident: ea fusese diferită numai pentru că Petra îi ceruse ei ajutorul, şi nu altcuiva. Nu ar fi evadat fără rugămintea Petrei.

– Gaşca lui Ender nu provine din teste, zise Alai. Am fost aleşi

pentru ceea ce am *făcut.*

– Pentru ceea ce aţi făcut şi *Graff* a crezut că e important. Au existat calităţi pe care el nu le-a considerat importante şi deci nu le-a căutat.

Alai râse.

– Ce, eşti invidioasă că n-ai fost în Gaşca lui Ender?

– Mă dezgustă că încă îl mai consideri pe Bean irezistibil fiindcă e aşa de „deştept”.

– Nu l-ai văzut în acţiune. E înspăimântător.

– Ba nu, tu eşti înspăimântat.

– Virlomi, zise Alai, nu face asta.

– Ce să nu fac?

– Nu-mi forţa mâna.

– Nu forţez nimic. Suntem egali, nu? Tu spui armatelor tale ce să facă, eu le spun alor mele.

– Dacă tu îţi trimiţi trupele într-un atac sinucigaş împotriva Chinei, atunci China îmi va declara şi mie război. Asta *înseamnă* căsătoria noastră. Tu mă angajezi în război fie că mie îmi place, fie că nu.

– Nu pot învinge fără tine.

– Nu crede în propria ta propagandă, iubito. Nu eşti o zeiţă. Nu eşti infailibilă. In clipa asta eşti atât de iraţională încât mă sperii.

– Nu iraţională, replică Virlomi. *Încrezătoare.* Şi hotărâtă.

– Ai învăţat acolo unde am învăţat şi eu. Cunoşti deja toate motivele pentru care un atac asupra Chinei ar fi o nebunie.

– De asta vom avea avantajul surprizei. De asta vom învinge. în plus, planurile noastre de luptă vor fi concepute de marele Calif Alai. Iar *el* a fost membru al Găştii lui Ender!

– Ce s-a întâmplat cu ideea că am fi egali? zise Alai.

– *Suntem* egali.

– Eu nu te-am forţat niciodată să faci ceva.

– Nici eu nu te forţez.

– Dacă repeţi mereu asta nu va deveni un adevăr.

– Ceea ce fac eu e alegerea mea, ceea ce faci tu e alegerea ta. Un singur lucru îl vreau de la tine – vreau să am un copil cu tine înainte de a-mi conduce trupele în luptă.

– Unde te crezi, în Evul Mediu? Nu tu conduci trupele la război.

– Ba da, zise Virlomi.

– O faci dacă eşti comandant de brigadă. Nu are rost când ai o armată de un milion de oameni. Ei nu te pot *vedea,* aşa că nu

ajută la nimic.

– Mi-ai amintit acum un minut că nu eşti Alexandru Macedon. Ei bine, Alai, eu *sunt* Ioana d'Arc.

– Când am spus că nu sunt Alexandru, zise Alai, nu mă refeream la vitejia în luptă. Mă refeream la căsătoria lui cu o prinţesă persană.

Ea păru iritată.

– Eu i-am studiat *campaniile.*

– S-a întors în Babilon şi s-a căsătorit cu fiica bătrânului împărat persan. I-a pus şi pe ofiţerii lui să se însoare cu femei persane. încerca să-i unească pe greci cu perşii şi să formeze o singură naţiune, făcându-i pe perşi puţin mai greci şi pe greci puţin mai perşi.

– Unde vrei să ajungi?

– Grecii au spus: noi am cucerit lumea fiind greci. Perşii şi-au pierdut imperiul fiind perşi.

– Deci tu nu încerci să-i faci pe islamicii tăi să fie mai hinduşi sau pe hinduşii mei să fie mai islamici. Foarte bine.

– El a încercat să aducă soldaţi din Persia şi soldaţi din Grecia într-o singură armată. Nu a mers. S-a destrămat.

– Noi nu facem astfel de greşeli.

– Exact, zise Alai. Nu am de gând să fac greşeli care mi-ar distruge Califatul.

Virlomi râse.

– Bine atunci. Dacă tu crezi că invadarea Chinei este o astfel de greşeală, ce ai de gând să faci? Să divorţezi de mine? Să-ţi anulezi tratatul? Şi pe urmă? Va trebui să te retragi din India şi vei părea chiar şi mai *zhopa.* Sau vei încerca să rămâi şi atunci eu voi porni un război împotriva *ta.* Se va prăbuşi totul, Alai. Aşa că n-o să scapi de mine. Vei rămâne soţul meu, mă vei iubi şi vom avea copii împreună, şi vom cuceri lumea şi o vom guverna împreună, şi ştii de ce?

– De ce? întrebă el trist.

– Pentru că aşa vreau eu. Asta am învăţat în ultimii câţiva ani. La orice mă gândesc, dacă mă hotărăsc că vreau acel lucru, dacă fac ceea ce ştiu că trebuie făcut, acel lucru se întâmplă. Eu sunt fetiţa norocoasă ale cărei vise se împlinesc.

Se apropie de el, îl cuprinse cu braţele, îl sărută. El îi întoarse sărutul, pentru că nu ar fi fost înţelept din partea lui să-i arate cât de trist şi speriat era, şi cât de puţin o dorea acum.

– Te iubesc, zise ea. Tu eşti cel mai frumos vis al meu.

20
PLANURI

From: ImperialSelf%HotSoup@ForhiddenCity.eh.gov

To: Weaver%Virlomi@MotherIndia.in.net, Caliph%Salaam@caliph.gov

Re: Nu faceţi asta

Alai, Virlomi, ce e în capul vostru? Mişcările de trupe nu pot fi ascunse. Chiar vreţi această baie de sânge? Sunteţi hotărâţi să demonstraţi că Graff are dreptate şi că locul niciunuia dintre noi nu e pe Pământ?

Supă Fierbinte

From: Weaver%Virlomi@MotherIndia.in.net

To: ImperialSelf%HotSoup@ForbiddenCity.ch.gov

Re: Prostuţule

Chiar crezi că ofensele chinezilor în India vor fi uitate? Dacă nu vrei vărsare de sânge, atunci jură credinţă Mamei India şi Califului Alai. Retrage-ţi armatele şi nu opune rezistenţă. Noi vom fi cu mult mai miloşi faţă de chinezi decât au fost chinezii faţă de India.

From: Caliph%Jeeshman@caliph.gov

To: ImperialSelf%HotSoup@ForbiddenCity.ch.gov

Re: Mai gândeşte-te

Nu te grăbi, prietene. Lucrurile nu sunt aşa cum par a fi.

Mazer Rackham stătea faţă în faţă cu Peter Wiggin în biroul acestuia din Rotterdam.

– Suntem foarte îngrijoraţi, zise Rackham.

– Şi eu sunt.

– Ce măsuri ai luat, Peter?

– Mazer, eu nu fac decât să menţin presiunea, folosindu-mă de micile unelte pe care le am la dispoziţie. *Ei* decid cum să răspundă la această presiune. M-am pregătit pentru o invazie în Armenia sau în Nubia. M-am pregătit să profit de o expulzare în masă a islamicilor din unele sau chiar din toate ţările europene.

– Dar războiul dintre India şi China? Pentru asta te-ai pregătit?

– Sunt geniile *voastre,* Mazer. Ale tale şi ale lui Graff. Voi i-aţi antrenat. Tu să-mi explici de ce Alai şi Virlomi fac ceva atât de stupid şi de sinucigaş ca aruncarea în luptă a trupelor indiene

prost înarmate împotriva armatei lui Han Tzu călită în bătălii, bine echipată şi dornică de răzbunare.

– Deci nu tu ai făcut aşa ceva.

– Eu nu sunt ca tine şi ca Graff, zise Peter iritat. Eu nu mă cred maestrul păpuşar. Eu am *această* putere şi influenţă în lume, şi nu e prea multă. Am circa un miliard de cetăţeni care încă *nu* au devenit o naţiune adevărată, deci trebuie să am grijă cum dansez doar ca să menţin PLP în viaţă. Am o forţă armată bine antrenată şi bine echipată, cu un moral excelent, şi care e atât de mică încât nici nu ar fi observată pe un câmp de luptă din China sau din India. Am reputaţia mea personală ca Locke şi funcţia mea de Hegemon care nu mai e una doar de paradă. Şi îl mai am pe Bean, atât capacităţile lui actuale, cât şi reputaţia lui extravagantă. Ăsta e arsenalul meu. Vezi ceva pe această listă care să-mi permită măcar să mă *gândesc* să încep un război între două puteri majore ale lumii asupra cărora nu am influenţă?

– Se potrivea atât de bine cu tine, că nu ne-am putut abţine să nu ne gândim că ai vreun amestec în asta.

– Nu, *voi* aveţi, spuse Peter. Voi i-aţi înnebunit pe copiii ăştia la Şcoala de Luptă. Acum sunt toţi nişte regi nebuni, folosindu-se de vieţile supuşilor lor ca pioni într-un joc strident de-a supremaţia.

Rackham se lăsă pe spate, părând puţin îngreţoşat.

– Nici noi n-am vrut asta. Şi nu cred că sunt nebuni. Cineva vede probabil un avantaj în declanşarea acestui război, dar nu-mi dau seama cine. Tu eşti singurul care ar avea de câştigat, aşa că ne-am gândit...

– Fie că mă crezi, fie că nu, zise Peter, eu nu aş declanşa un *astfel* de război, chiar dacă mi-aş închipui că aş avea de profitat din adunarea cioburilor. Singurii oameni care pornesc războaie în care valuri umane sunt secerate de mitraliere sunt fanaticii sau idioţii. Cred că putem da la o parte idioţenia. Deci... rămâne Virlomi.

– De asta ne temem. Că a ajuns să creadă în propria ei imagine. Binecuvântată de zei şi invincibilă.

Rackham ridică o sprânceană: Dar tu ştiai asta. Tu te-ai întâlnit cu ea.

– Mi-a propus să ne căsătorim. Am refuzat-o.

– Înainte de a se duce la Alai.

– Am senzaţia că s-a măritat cu Alai din disperare. Rackham râse.

– Ţi-a oferit India.

– Mi-a oferit o încurcătură. Eu am transformat-o într-o ocazie.

– Când ai refuzat-o ştiai că se va înfuria şi va face o prostie.

Peter ridică din umeri.

– Ştiam că-mi va face în ciudă. Ceva prin care să-şi arate puterea. Habar n-am avut că va încerca şi cu Alai, şi mai ales habar n-aveam că el se va lăsa sedus. Oare el nu ştia că e nebună? Nu în sens medical, ci îmbătată de putere.

– Tu să-mi spui *mie* de ce a făcut-o, zise Rackham.

– El a făcut parte din Gaşca lui Ender. Tu şi Graff trebuie să aveţi aşa de multe documente despre Alai că ştiţi şi când se scarpină-n fund.

Rackham aşteptă.

– Uite ce e, nu ştiu de ce a făcut-o, poate doar să fi crezut că o poate controla, continuă Peter. Când s-a întors acasă de pe Eros era un băiat musulman naiv şi virtuos care de atunci a fost protejat. Poate pur şi simplu nu a fost pregătit să aibă de-a face cu o femeie reală, vie. Acum întrebarea care se pune e cum o să se termine toate astea.

– Tu cum crezi că o să se termine?

– De ce ţi-aş spune ce cred eu? zise Peter. Ce avantaj am eu dacă tu şi Graff ştiţi la ce mă aştept şi ce mă pregătesc să fac în sensul ăsta?

– Ce rău ţi-ar face?

– Mi-ar face rău dacă voi aţi decide că scopurile voastre diferă de ale mele şi aţi interveni. Unele din intervenţiile voastre le-am apreciat, dar în momentul de faţă nu vreau ca F.I. şi nici MinCol să facă naibii ceva. Jonglez cu prea multe mingi ca să mai vină vreun jongler amator şi să încerce să mă ajute.

Rackham râse.

– Peter, Graff a avut atâta dreptate în privinţa ta.

– Cum?

– Când te-a respins de la Şcoala de Luptă.

– Pentru că eram prea agresiv, zise Peter strâmbând din nas. Şi uite pe cine a *acceptat.*

– Peter, gândeşte-te la ce tocmai ai spus. Peter se gândi.

– Te referi la jonglat.

– Mă refer la motivul pentru care ai fost respins de Şcoala de

Luptă.

Peter se simţi imediat ca un prost. Părinţilor lui li se spusese că fusese respins fiindcă era prea agresiv – periculos de agresiv. Iar el le smulsese această informaţie la o vârstă foarte fragedă. De atunci fusese o povară pe care o purtase mereu – faptul că era periculos. Câteodată asta îi dădea curaj, dar cel mai adesea îl făcea să nu aibă încredere în propria sa judecată, în propria sa morală. Fac asta pentru că aşa e corect? Fac asta pentru că într-adevăr ar fi în beneficiul meu? Sau doar pentru că sunt agresiv şi nu pot suporta să stau să aştept? Se silise să fie mai răbdător, mai subtil decât îl îndemna primul impuls. De atâtea ori se abţinuse. Din această cauză se folosise de Valentine şi acum de Petra ca să-i scrie eseurile cele mai periculoase, mai demagogice – nu voia ca vreo analiză a textului să-l indice pe el ca autor. De aceea se abţinuse de la forţarea în orice fel a naţiunilor care îl duceau cu vorba în legătură cu aderarea la PLP – nu-şi putea permite ca cineva să-l perceapă ca fiind o persoană coercitivă.

Şi tot timpul, această apreciere despre el fusese o minciună.

– Nu sunt prea agresiv.

– E imposibil să fii prea agresiv pentru Şcoala de Luptă, zise Rackham. Nechibzuit, da, asta ar fi fost periculos. Dar nimeni nu ţi-a spus că eşti nechibzuit, nu-i aşa? Iar părinţii tăi ar fi ştiut că e o minciună, pentru că ei vedeau că erai al naibii de calculat, chiar la vârsta de şapte ani.

– O, mulţumesc.

– Nu, Graff s-a uitat la testele tale şi a analizat ce ne arăta monitorul, apoi a vorbit cu mine şi mi-a arătat, şi ne-am dat seama: tu nu erai ceea ce voiam noi ca şef de armată, pentru că oamenii nu te-ar fi iubit. îmi pare rău, dar e adevărat. Nu eşti o persoană plăcută. Nu inspiri devotament. Ai fi fost un comandant bun *sub* comanda unuia ca Ender. Dar tu niciodată nu ai fi putut controla totul, aşa cum a făcut-o el.

– Acum mă descurc bine, mulţumesc.

– Nu comanzi soldaţi. Peter, oare Bean sau Suri te *iubesc?* Ar muri pentru tine? Sau te slujesc doar pentru că şi ei cred în cauza ta?

– Ei cred că o lume unită sub Hegemonia mea ar fi mai bună decât o lume unită sub oricine altcineva, sau una neunită deloc.

– Un simplu calcul.

– Un calcul bazat pe încrederea pe care mi-am câştigat-o pe deplin.

– Dar nu devotament personal, zise Rackham. Chiar şi Valentine – ea nu ţi-a fost niciodată devotată, iar ea te cunoştea mai bine ca oricine.

– Ea mă cam ura.

– Prea dur, Peter. E un cuvânt prea dur. Nu avea încredere în tine. Se temea de tine. îţi vedea mintea ca pe un mecanism. Foarte inteligent. întotdeauna şi-a imaginat că eşti cu şase paşi înaintea ei.

Peter ridică din umeri.

– Dar nu erai, nu-i aşa?

– Conducerea lumii nu-i un joc de şah, spuse Peter. Sau dacă e, e un joc cu o mie de piese puternice şi opt miliarde de pioni, iar piesele îşi tot schimbă caracteristicile, iar tabla de joc nu rămâne niciodată aceeaşi. Deci cât de multe ai putea prevedea? Tot ce am putut face a fost să ajung într-o poziţie cu cât mai multă influenţă, şi apoi să exploatez toate ocaziile apărute.

Rackham aprobă.

– Dar un lucru era sigur. Agresivitatea ta extremă, pasiunea ta de a controla evenimentele, ştiam că astea te vor plasa în centrul tuturor lucrurilor.

Fu rândul lui Peter să râdă.

– Deci m-aţi lăsat acasă ca să pot deveni ceea ce sunt acum.

– După cum am spus, nu erai potrivit pentru viaţa militară. Nu primeşti prea bine ordinele. Oamenii nu-ţi sunt devotaţi, iar tu nu eşti devotat nimănui.

– Aş putea fi, dacă aş găsi pe cineva pe care să-l respect suficient.

– Singura persoană pe care ai respectat-o suficient se află acum pe o navă de colonişti şi nu vă veţi mai întâlni niciodată.

– Niciodată nu l-aş fi putut asculta pe Ender.

– Nu, n-ai fi putut. Dar el e singura persoană pe care ai respectat-o suficient de mult. Problema a fost că era fratele tău mai mic. N-ai fi putut suporta umilirea.

– Ei bine, toată analiza asta e simpatică, dar cu ce ne ajută acum?

– Nici noi nu avem un plan, Peter, zise Rackham. Nici noi nu facem altceva decât să mutăm piesele folositoare. Să-i scoatem pe alţii din joc. Avem câteva resurse, aşa cum ai şi tu. Avem

arsenalul nostru.

– Voi aveţi toată F.I. Voi puteţi opri toate astea.

– Ba nu, zise Rackham. Mareşalul Chamrajnagar e ferm în privinţa ta, şi are dreptate. Am putea forţa armatele lumii să se oprească. Ni s-ar supune toate şi ar plăti un preţ groaznic. Dar cine va mai conduce atunci lumea?

– Flota.

– Şi Flota cine e? Voluntari *de pe Pământ.* Iar din acel moment, cine s-ar mai oferi voluntar? Oameni îndrăgostiţi de ideea de a pleca în spaţiu? Sau oameni care vor să controleze guvernarea Pământului? Am fi transformaţi într-o instituţie concentrată asupra Pământului. Proiectul de colonizare ar fi distrus. Şi Flota ar fi urâtă, pentru că ar ajunge curând să fie dominată de oameni care iubesc puterea.

– Parcă aţi fi o turmă de fecioare nervoase.

– Suntem, spuse Rackham. E o afirmaţie ciudată din partea unei fecioare nervoase ca tine.

Peter nu se osteni să-i răspundă.

– Deci nici tu, nici Graff, nu veţi face nimic care să compromită puritatea F.I.

– Cu condiţia să nu folosească iarăşi armele nucleare. N-o să permitem să se întâmple asta. Două războaie nucleare au fost suficiente.

– N-am avut niciodată un război nuclear.

– Al Doilea Război Mondial a fost unul nuclear, spuse Rackham. Chiar dacă au fost aruncate numai două bombe. Iar bomba care a distrus Mecca a reprezentat sfârşitul războiului civil din interiorul Islamului dus în exterior prin locţiitori şi prin terorism. De atunci, nimeni nu s-a mai gândit măcar să folosească armele nucleare. Dar războaiele care se termină cu bombe nucleare sunt războaie nucleare.

– Corect. Definiţii.

– Hyrum şi cu mine facem tot posibilul. La fel şi Mareşalul. Şi, chiar dacă nu mă crezi, încercăm să te ajutăm. Vrem ca tu să reuşeşti.

– Şi acum o să pretinzi că tot timpul mi-aţi pus pile?

– Ba deloc, zise Rackham. Habar n-aveam dacă vei fi un tiran sau un conducător înţelept. Nu ştiam ce metode vei folosi sau cum va fi guvernarea ta mondială. Ştiam că nu poţi izbândi prin charismă pentru că nu prea aveai aşa ceva. Şi recunosc că

soluţia ta a apărut cu mult mai multă claritate după ce ne-am uitat cu atenţie la Ahile.

– Deci nu mi-aţi asigurat cu adevărat spatele decât după ce v-aţi dat seama că eram mai bun decât Ahile.

– Realizările tale erau atât de importante, încât eram îngrijoraţi în privinţa ta. Apoi Ahile ne-a demonstrat că de fapt tu erai precaut şi reţinut, în comparaţie cu ceea *ce putea* face cineva cu adevărat nemilos. Am văzut un tiran în devenire, şi am înţeles că tu nu erai aşa.

– Depinde ce înţelegi prin „tiran”.

– Peter, noi încercăm să te ajutăm. Vrem ca tu să uneşti lumea sub un guvern *civil.* Fără sfatul nostru, ai decis să o faci prin convingere şi plebiscit şi nu folosindu-te de forţă şi teroare.

– Mă folosesc de armate.

– Înţelegi ce vreau să spun, zise Rackham.

– Nu voiam să vă faceţi iluzii.

– Spune-ne ce crezi. Ce plănuieşti. *Nu* ne vom amesteca.

– Pentru că sunteţi de partea mea, zise Peter cu dispreţ.

– Nu, nu suntem „de partea ta”. De fapt nu participăm la jocul ăsta, decât în măsura în care te afectează pe tine. Treaba noastră e să răspândim rasa umană pe cât mai multe planete posibil. Dar până acum au decolat doar două nave de colonişti. Va fi o altă generaţie atunci când una din ele va ateriza. Va trece mult timp până vom şti dacă o colonie a prins rădăcini şi a prosperat. Chiar mai mult până vom şti dacă vor deveni lumi izolate sau comerţul va fi destul de profitabil pentru ca o călătorie interstelară să fie rentabilă din punct de vedere economic. Doar de asta ne pasă nouă. Dar pentru a reuşi să facem asta, trebuie să strângem recruţi de pe Pământ, şi trebuie să plătim pentru nave – din nou, pe Pământ. Şi trebuie să facem asta fără vreo speranţă de rambursare în următoarea sută de ani cel puţin. Capitalismul nu se pricepe să gândească în perspectivă cu un secol. Deci avem nevoie de finanţare guvernamentală.

– Pe care voi reuşiţi s-o obţineţi chiar şi când eu nu pot pune mâna pe nicio centimă.

– Nu, Peter, zise Rackham. Nu înţelegi? Toată lumea, cu excepţia Statelor Unite, a Britaniei şi a câtorva ţări mici, a încetat să-şi plătească taxele. Trăim deja din uriaşele noastre rezerve de trezorerie. A fost suficient ca să echipăm două nave,

să construim o nouă clasă de nave-mesager cu gravitaţie controlată, câteva astfel de proiecte. Dar banii se termină. Nu mai avem cum să finanţăm nici măcar navele care sunt deja în construcţie.

– Vreţi ca eu să reuşesc ca să vă plătesc flota.

– Vrem ca tu să reuşeşti pentru ca oamenii să nu-şi mai cheltuiască surplusul căutând moduri de a se omorî unul pe altul, iar pe toţi cei care ar fi ucişi în războaie să-i trimită în spaţiu. Şi toţi banii care ar fi cheltuiţi pe arme să poată fi cheltuiţi pe navele de colonişti, şi în cele din urmă pe navele comerciale. Rasa umană întotdeauna a produs un surplus vast de fiinţe umane şi de bogăţie, care a fost folosit aproape în totalitate fie construind monumente stupide ca piramidele, fie în războaie brutale, sângeroase şi inutile. Vrem ca tu să uneşti lumea pentru ca risipa asta să se termine în cele din urmă. Peter râse.

– Sunteţi atât de *visători.* Atât de idealişti!

– Am fost războinici şi ne-am studiat duşmanii. Mătcile. Ele au greşit pentru că au fost prea unite. Fiinţele umane sunt mai bine proiectate ca specie inteligentă. Numai să depăşim faza asta cu războiul. Ceea ce Mătcile au încercat noi putem să *facem.* Să ne răspândim specia astfel încât să putem dezvolta culturi cu adevărat noi.

– Culturi noi? Când insistaţi ca fiecare colonie să fie compusă în întregime din oameni de aceeaşi naţionalitate, vorbind aceeaşi limbă?

– Nu suntem prea rigizi în privinţa asta, dar da. Sunt două moduri de a privi diversitatea speciilor. Unul e ca fiecare colonie să conţină o copie completă a întregii rase umane – fiecare cultură, fiecare limbă, fiecare rasă. Dar ce rost ar avea? Pământul are deja aşa ceva! Şi uite ce bine a funcţionat. Nu, marile colonii ale trecutului au avut succes exact pentru că erau unitare. Oameni care se cunoşteau între ei, aveau încredere unul în celălalt, împărtăşeau aceleaşi ţeluri, respectau aceleaşi legi. Monocromatice de la început. Dar când vom trimite în spaţiu cincizeci de nave de colonişti monocromatice, dar fiecare de altă culoare, ca să spunem aşa – cincizeci de colonii diferite, fiecare cu rădăcini culturale şi lingvistice separate – *atunci* rasa umană va putea desfăşura cincizeci de experimente diferite. O diversitate reală a speciilor.

– Nu-mi pasă ce spui, zise Peter. Nu merg.

Rackham zâmbi.

– Nici nu vrem.

– Cele două nave de colonişti pe care le-aţi lansat. Una din ele a fost a lui Ender.

– Corect.

– Cine e comandantul celei de-a doua nave?

– Mă rog, *nava* e condusă de...

– Cine va conduce *colonia,* insistă Peter.

– Blândul Dink.

Deci ăsta era planul. Voiau să ia Gaşca lui Ender şi pe oricine avea un talent militar periculos şi să-i trimită în spaţiu.

– Deci pentru tine, spuse Peter, războiul asta dintre Han Tzu şi Alai este cel mai urât coşmar.

Rackham aprobă din cap.

– Nu-ţi face griji, zise Peter.

– Să nu-mi fac griji?

– Bine. Fă-ţi câte griji vrei. Dar abia acum înţeleg ce e cu oferta asta a voastră să-i luaţi pe toţi cei din Gaşca lui Ender de pe planetă şi să îi trimiteţi în colonii. Vă pasă de copiii ăştia ale căror vieţi le-aţi cooptat. Vreţi să-i duceţi în lumi unde să nu aibă rivali. Îşi vor putea folosi talentele ca să ajute comunitatea să triumfe în noua lume.

– Da.

– Dar cel mai important este că nu vor mai fi pe Pământ.

Rackham ridică din umeri.

– Ştiaţi că nimeni nu va putea uni lumea aşa cum voiaţi voi cât timp sunt aici aceste genii certificate public, extrem de bine pregătite şi foarte agresive.

– N-am găsit nicio cale să se realizeze asta.

– Asta e o minciună, zise Peter. Aţi văzut cum se poate realiza, pentru că e evident. Unul dintre *ei* să fie conducătorul Pământului, iar ceilalţi să fie morţi.

– Da, am văzut, dar asta nu a fost o opţiune.

– De ce nu? E modul oamenilor de a-şi rezolva problemele.

– Îi iubim pe copiii ăştia, Peter.

– Dar fie că-i iubiţi, fie că nu, în cele din urmă toţi vor muri. Nu, cred că aţi fi fost mulţumiţi să-i lăsaţi pe ei să se descurce, dacă aţi fi crezut că va merge. Dacă aţi fi crezut că unul dintre ei va ieşi învingător. Ceea ce nu aţi putut accepta a fost ideea

că sunt toţi atât de asemănători, încât niciunul dintre ei nu ar câştiga. Ar fi epuizat resursele Pământului, tot acel surplus de populaţie, şi *tot* nu ar fi existat un învingător net.

– Asta n-ar ajuta la nimic, zise Rackham.

– Deci dacă aţi găsi o metodă de vindecare pentru Bean, nu aţi mai avea nevoie de mine. Pentru că Bean ar putea s-o facă. El ar putea să-i învingă pe ceilalţi. El ar putea uni lumea. Pentru că el e mult mai bun decât oricare dintre ei.

– Dar el va muri.

– Şi pe el îl iubiţi, zise Peter. Aşa că o să încercaţi să-i salvaţi viaţa.

– Mai întâi vrem ca el să te ajute pe tine să câştigi.

– Asta nu e posibil. Nu în timpul care i-a mai rămas.

– Prin „a câştiga”, spuse Rackham, înţelegem că vrem să te ajute să ajungi într-o poziţie din care victoria ta să fie sigură, datorită calităţilor tale. Acum poţi fi împiedicat de tot felul de evenimente aleatoare. Bean îţi sporeşte puterea şi influenţa. Alt lucru care te-ar putea ajuta ar fi să putem îndepărta restul Găştii de pe planetă. Dacă am curăţa tabla de toate piesele care pot să ţi se împotrivească – dacă eşti cu adevărat regina într-un joc cu cai şi nebuni – atunci nu ai mai avea nevoie de Bean.

– Tot voi avea nevoie de cineva. Eu nu sunt pregătit pentru război aşa cum sunt puştii ăştia de la Şcoala de Luptă. Şi după cum ai spus, nu sunt genul de om pentru care soldaţii să vrea să-şi dea viaţa.

Rackham se apleacă în faţă.

– Peter, spune-ne ce pui la cale.

– Nu pun nimic la cale, replică Peter. Pur şi simplu aştept. Când am întâlnit-o pe Virlomi mi-am dat seama că ea e cheia. E nesăbuită, puternică, şi e îmbătată. Ştiam că va face ceva destabilizator. Ceva care să agite lucrurile.

– Deci tu crezi că războiul dintre India şi China va avea loc? Şi că Liga Islamică a lui Alai va fi târâtă în aşa ceva?

– E posibil, zise Peter. Sper să nu se întâmple asta.

– Dar dacă se întâmplă, vei fi silit să-l ataci pe Alai atunci când forţele lui sunt prinse în lupta cu China.

– Ba nu, zise Peter.

– Nu?

– Nu vom ataca pe nimeni.

– Şi apoi? întrebă Rackham. Oricine învinge în acest război...

– Nu cred că războiul se va extinde atât, chiar şi dacă va începe. Iar dacă va începe, ambele părţi vor fi slăbite. Nu ducem lipsă de naţiuni ambiţioase gata să intervină şi să pună mâna pe rămăşiţe.

– Dar *tu* ce crezi că se va întâmpla?

– Nu ştiu, recunoscu Peter. Aş vrea să mă crezi. De un singur lucru sunt sigur. Căsnicia lui Alai cu Virlomi e terminată. Dacă vreţi ca vreunul din ei sau amândoi să comande una dintre preţioasele voastre colonii, fiţi gata să-i luaţi de pe planetă cât mai repede.

– Plănuieşti ceva? întrebă Rackham.

– Nu! Nu mă asculţi? Privesc doar blestematele de evenimente, la fel ca şi voi! Eu deja mi-am jucat cărţile – făcând conducerea islamică să-mi suspecteze intenţiile. Provocându-i. Plus puţină diplomaţie, pe tăcute.

– Cu cine?

– Cu Rusia, zise Peter.

– Încerci să-i atragi alături de tine în atacul contra lui Alai? Sau a Chinei?

– Nu, nu, nu. Dacă aş încerca aşa ceva s-ar afla, şi atunci care naţiune islamică ar mai adera *vreodată* la PLP?

– Atunci ce faci cu diplomaţia ta?

– Îi implor pe ruşi să nu se amestece.

– Cu alte cuvinte, le indici ocazia şi le spui că tu nu ai de gând să intervii în niciun fel.

– Da, zise Peter.

– Politica e atât de... indirectă.

– De asta cuceritorii sunt arareori mari conducători.

– Iar marii conducători sunt arareori cuceritori.

– Îmi refuzi posibilitatea de a deveni un mare cuceritor, spuse Peter. Dacă va fi să fiu conducătorul lumii – unul bun – va trebui să-mi câştig această poziţie în aşa fel încât să nu fiu nevoit să tot omor oameni ca să rămân la putere. Nu ar fi de niciun folos lumii dacă totul ar depinde de mine, dacă totul s-ar prăbuşi la moartea mea. Trebuie să construiesc totul puţin câte puţin, bucată cu bucată, cu instituţii puternice care să se dezvolte singure, astfel încât să conteze prea puţin cine e în frunte. Asta am învăţat crescând în America. A fost o naţiune creată din nimic – nimic altceva decât o serie de idealuri la înălţimea cărora nu s-a ridicat niciodată. Din când în când au avut lideri

măreţi, dar în general n-au fost decât nişte mârţoage politice, şi asta chiar de la început. Washington a fost mare, dar Adams a fost paranoic şi leneş, iar Jefferson a fost politicianul cel mai mârşav şi mai intrigant cu care poate fi blestemată o naţiune. De la *el* am învăţat multe despre cum să-ţi distrugi inamicii prin demagogie, utilizând pseudonime.

– Aşadar îl lauzi.

– Spun că America s-a modelat în instituţii atât de puternice încât să poată supravieţui corupţiei, stupidităţii, vanităţii, ambiţiei, nesăbuinţei şi chiar nebuniei conducătorului său executiv. Încerc să fac acelaşi lucru cu Popoarele Libere ale Pământului. Le pun la bază câteva idealuri simple, dar funcţionale. Anexez naţiuni pentru că ele aleg de bunăvoie să se alăture. Le unesc printr-o limbă şi un sistem de legi, şi le ofer instituţii care să-şi dobândească o viaţă proprie. Şi nu pot să fac niciunul dintre aceste lucruri dacă invadez fie şi o singură ţară şi o forţez să adere. Asta e o regulă pe care n-o voi putea încălca niciodată. Armata mea îi va învinge pe duşmanii care atacă PLP, şi vom purta război pe teritoriul lor ca să facem asta. Dar când e vorba de aderarea la PLP, aceasta nu se poate face decât dacă majoritatea poporului o vrea. Doar dacă ei aleg să se supună legilor noastre şi să adere la instituţiile noastre.

– Dar nu ai depăşit faza în care laşi alte naţiuni si cucerească în numele tău.

– Islamul, spuse Peter, nu a învăţat niciodată cum să fie o religie. E prin natura lui o tiranie. Până când nu va învăţa să lase uşa deschisă în ambele sensuri şi nu va permite musulmanilor să hotărască să nu mai fie musulmani fără a fi pedepsiţi, lumea nu are de ales decât să lupte împotriva lui pentru a-şi păstra libertatea. Atâta timp cât naţiunile islamice rămân divizate, luptând una împotriva alteia, nu vor reprezenta o problemă pentru mine pentru că le pot lua una câte una, în special după ce PLP va deveni destul de mare ca ele să vadă cum popoarele dintre graniţele lor prosperă.

– Dar unite sub Alai...

– Alai este un tip cu bun-simţ. Cred că are ceva idei pentru liberalizarea Islamului începând de la vârf. Dar aşa ceva nu se poate face. Pur şi simplu se înşală. El e general, nu politician. Atâta timp cât musulmanii de rând consideră că e de datoria lor să ucidă pe oricare alt musulman care încearcă să nu mai fie

musulman, atâta timp cât ei cred că au datoria sfântă să-i constrângă cu ajutorul armelor pe necredincioşi să respecte legea islamică – asta nu se poate liberaliza, şi nu poţi transforma Islamul într-un sistem decent pentru cineva. Nici măcar pentru islamici. Pentru că cei mai cruzi oameni, mai înguşti la minte, mai răi, se vor ridica mereu la putere, fiindcă ei vor fi întotdeauna cei mai dornici să se învelească în steagul cu semilună şi să ucidă alţi oameni în numele lui Dumnezeu.

– Deci Alai e condamnat să eşueze.

– Alai e condamnat să moară. In momentul în care fanaticii vor înţelege că el nu e un islamist atât de fanatic şi pur cum sunt ei, îl vor ucide.

– Şi vor instala un nou Calif?

– Pot să instaleze pe cine vor, spuse Peter. Pentru mine nu contează. Fără Alai nu există unitate islamică, fiindcă numai Alai îi poate conduce spre victorie. Şi când sunt înfrânţi, islamicii nu rămân uniţi. Ei se mişcă precum un val imens – până când întâlnesc un zid de piatră care nu se clinteşte. Apoi se sfarmă şi se retrage.

– Aşa cum au făcut după ce i-a învins Charles Martel.

– Alai i-a făcut puternici. Singura problemă este că lui Alai nu-i plac lucrurile pe care trebuie să le facă pentru a conduce un sistem totalitarist ca Islamul. Deja a ucis mult mai mulţi oameni decât ar fi vrut. Alai nu e un ucigaş, dar a devenit unul, şi-i place asta din ce în ce mai puţin.

– Nu crezi că o s-o urmeze pe Virlomi în război.

– E o întrecere, zise Peter. Între adepţii lui Alai care plănuiesc s-o asasineze pe Virlomi ca să-l elibereze pe Alai de sub influenţa ei, şi islamiştii fanatici care plănuiesc să-l asasineze pe Alai fiindcă a trădat Islamul căsătorindu-se cu Virlomi.

– Ştii cine sunt conspiratorii?

– Nu trebuie să-i ştiu, replică Peter. Dacă nu ar exista conspiratori care pun la cale crime nu ar mai exista imperiul islamic. Iar asta e o altă întrecere. Pot să-i ucidă pe Alai sau pe Virlomi înainte ca Rusia sau China să atace? Şi chiar dacă-l ucid pe unul dintre ei sau pe amândoi, ar opri asta Rusia sau China să atace, sau pur şi simplu le-ar încuraja să considere victoria şi mai probabilă?

– Există vreun scenariu în care tu intri în război?

– Da, zise Peter. Dacă ei scapă de Virlomi, iar Rusia şi China

nu atacă, atunci Alai – sau succesorul lui, dacă şi el e ucis – va fi împins să atace Armenia şi Nubia. *Acesta* e un război în care sunt gata să lupt. Îi vom distruge. Vom fi stânca de care Islamul se va izbi şi se va sparge în bucăţi.

– Şi dacă Rusia sau China îi atacă înainte ca ei să se îndrepte împotriva ta, tu tot vei profita de pe urma războiului, căci naţiunile speriate se vor uni cu tine fie împotriva Rusiei, fie împotriva Chinei – care dintre ele se dovedeşte a fi cea agresivă, periculoasă.

– E aşa cum am spus eu, răspunse Peter. Habar n-am cum se vor rezolva lucrurile. Ştiu doar că sunt gata să profit de orice situaţie care se iveşte. Şi sunt foarte atent, astfel că şi dacă se întâmplă ceva neprevăzut să pot profita.

– Asta e întrebarea-cheie, zise Rackham. Informaţia pe care am venit s-o aflu.

– Mor de curiozitate să aud.

– Cât timp vei mai avea nevoie de Bean?

Peter se gândi câteva clipe.

– Am fost nevoit să-mi fac planurile ştiind că va muri. Sau, când i-ai făcut oferta, că va pleca. Aşa că răspunsul meu este: atâta timp cât mai e cu mine desigur că îl voi folosi, fie ca să intimidez posibilii inamici, fie ca să-mi comande forţele armate în război. Dar dacă moare sau pleacă, mă voi descurca. Planurile mele nu depind de Bean.

– Deci dacă pleacă peste trei luni...

– Rackham, deja i-aţi găsit pe ceilalţi copii? Asta vrei să spui? I-aţi găsit şi nu le spui lui şi Petrei pentru că voi credeţi că eu aş avea nevoie de Bean?

– Nu pe toţi.

– Cât de rece eşti! Sunteţi nişte ticăloşi, zise Peter. Încă mai folosiţi copiii drept unelte.

– Da, zise Rackham. Suntem nişte ticăloşi. Dar avem intenţii bune. Ca şi tine.

– Dă-le copiii Petrei şi lui Bean. Şi salvează-i viaţa, dacă poţi. E un om bun, care merită mai mult decât ca voi să continuaţi să vă jucaţi cu el.

21
ACTE

From: The Impaled One
To: HonestAbe%Lincoln@RailSplitter.org/ScrietiAutorului
Re: Dumnezeu să m-ajute
Uneori dai sfaturi presupunând că nimeni n-o să le urmeze. Sper doar că cel de deasupra mă va ierta şi va găsi un loc şi pentru mine. Între timp, spune-i tipului cel mare să facă ceva în legătură cu ceaşca pe care am spart-o.
From: PeterWiggin%private@hegemon.corn
To: Graff%pilgrimage@MinCol.gov
Fwd: Re: Dumnezeu să m-ajute
Dragă Hyrum,
După cum o să vezi mai jos, prietenul nostru slav se pare că a oferit o sugestie guvernului lui pe care ei au urmat-o, şi acum el regretă. Presupunând că tu eşti cel de deasupra, bănuiesc că scrisoarea lui cifrată sugerează că vrea să plece. Ultimele mele informaţii spun că ar fi în Florida, dar dacă se simte supravegheat îndeaproape e posibil să se fi mutat în Idaho.
Cât despre ceaşca spartă de el, cred că asta înseamnă că în loc ca Rusia să caute o ocazie de a-l ataca pe Alai, a făcut o înţelegere cu Liga Islamică, şi în timp ce China priveşte spre sud ca să lupte cu India, Rusia va înainta asupra lui Han Tzu din nord, turcii dinspre vest şi indonezienii din Taiwan, iar invazia nebunească a lui Virlomi va trece peste munţi. Acum n-ar mai fi atât de nebunească.
Oricum, presupunând că prin „ tipul cel mare “ rusnacul s-a referit la altcineva decât la „cel de deasupra”, acesta n-ar putea fi altcineva decât un uriaş pe care îl cunoaştem amândoi. Voi sta de vorbă cu el şi cu Doamna Uriaş despre ce putem face în această situaţie, dacă putem face ceva.
Peter
Alai îşi dăduse ordinele, şi acum urma să se asigure că nu se va afla la Hyderabad când vor fi duse la îndeplinire. Califul nu putea fi întinat de arestarea propriei sale soţii.
Dar Califul nici nu putea fi condus de ea. Alai ştia că vizirii din consiliul lui o urau; dacă n-ar fi fost arestată de oameni loiali lui, ar fi fost cu siguranţă ucisă.
Mai târziu, după ce lucrurile se vor mai linişti, după ce ea îşi va veni în fire şi nu se va mai crede de neoprit, o va scoate din închisoare. Nu o putea lăsa să plece în India – nici nu se punea problema. Poate o va lua Graff. Nu făcuse parte din Gaşca lui

Ender, dar din aceleaşi motive invocate de Graff în invitaţia lui, lumea va fi categoric un loc mai sigur dacă ea va pleca, în timp ce o colonie ar avea noroc să aibă în frunte pe cineva cu asemenea calităţi şi ambiţii.

In acelaşi timp, fără Virlomi, el nu mai avea niciun motiv să guverneze de la Hyderabad. Va continua să-şi respecte tratatul cu India şi să-şi retragă forţele. Lasă-i să încerce să reconstruiască ţara în lipsa nebuniei lui Virlomi care să-i arunce prematur în război. India nu ar fi în stare să ducă o campanie militară serioasă împotriva nimănui mai important decât un stol de grauri, mulţi ani de acum încolo.

Alai îşi va petrece următorii câţiva ani făcând ordine în casa Islamului şi încercând să construiască o naţiune adevărată din această amestecătură pe care istoria i-o pusese în braţe. Dacă sirienii, irakienii şi egiptenii nu s-au putut înţelege unul cu altul şi se dispreţuiau reciproc din momentul în care îşi auzeau accentul, cum s-ar putea aştepta cineva ca marocanii, perşii, uzbecii şi malaysienii să vadă lumea în acelaşi fel doar pentru că sunt chemaţi la rugăciune de un muezin?

În plus, trebuia să se descurce şi cu popoarele fără ţară – kurzii, berberii, jumătate din triburile nomade ale anticei Bactria. Alai era perfect conştient că aceşti islamici nu vor urma niciodată un Calif care păstrează *statu-quoul* – nu când Peter Wiggin îi provoacă pretutindeni pe revoluţionari promiţându-le state, după exemplul din Nubia şi Runa.

Noi am adus Nubia printre noi, gândi Alai. Dispreţul vechilor musulmani pentru Africa neagră încă pândeşte în umbră; dacă Alai n-ar fi fost membru al Găştii lui Ender, ar fi fost de neconceput ca el, un african negru, să fie numit Calif. Tocmai în Sudan, unde rasele se întâlneau faţă în faţă, boala izbucnise cu atâta virulenţă. Restul Islamului ar fi trebuit să disciplineze Sudanul cu mult timp în urmă. Iar acum plătiseră cu toţii preţul, prin umilirea Sudanului de către PLP.

Aşa că va trebui să acordăm kurzilor şi berberilor propriile guverne. Unele reale, nu fictive „regiuni autonome”. Acest lucru nu va fi bine primit în Maroc, Irak şi Turcia, Alai ştia deja asta. De asta era din cale-afară de stupid să-şi pună problema unor războaie de cucerire când în interiorul Islamului nu existau pace şi unitate.

Alai va guverna de la Damasc. Se afla cu mult mai în centru.

Va fi înconjurat de cultura islamică, nu de cea hindusă. Guvernul va fi civil, nu o evidentă dictatură militară. Iar lumea va vedea că Islamul nu era interesat de cucerirea lumii. Iar Califul Alai eliberase mai multe popoare de sub opresiunea cotropitorilor decât ar fi vreodată capabil Peter Wiggin.

Când Alai ieşi din birou, doi gardieni i se alăturară, încă de când Virlomi intrase în biroul lui în ziua căsătoriei lor, Alamandar insistase să nu mai aibă nimeni acces aşa de uşor în zonele importante ale sediului. *„Ne aflăm* într-o ţară inamică ocupată, Califul meu”, spusese el, şi avea dreptate.

Totuşi, ceva îl făcea pe Alai să nu se simtă în largul lui deplasându-se însoţit de gărzi prin sediu. Nu i se părea corect. Califul ar fi trebuit să se poată mişca printre oamenii lui perfect deschis şi încrezător.

Trecând prin uşile garajului, încă doi gardieni se alăturară primilor care îl însoţiseră de sus. Limuzina sa fusese trasă lângă trotuar. Uşa din spate se deschise.

Văzu pe cineva alergând spre el dintre maşinile parcate.

Era Ivan Lankowski. Alai îl recompensase pentru serviciile sale loiale punându-l la conducerea administraţiei naţiunilor turce din Asia Centrală. Ce căuta aici?

Alai nu-l retrăsese din funcţie, şi Ivan nu-i scrisese şi nici nu-i telefonase că ar vrea să revină.

Ivan băgă mâna în geacă. Acolo unde ar fi trebuit să fie pistolul, dacă îl purta sub braţ.

Şi *era* înarmat; purtase pistol prea mulţi ani ca să se simtă acum confortabil fără.

Alamandar apăru pe uşa deschisă din spatele limuzinei. Ridicându-se în picioare, strigă la gărzi:

– Împuşcaţi-l, proştilor! Vrea să-l omoare pe Calif! Ivan scosese pistolul. Trase, şi soldatul din stânga lui. Alai căzu ca o piatră. Sunetul fusese ciudat – pistolul avea amortizor, dar Alai fusese aproape de traiectoria lui, aşa că zgomotul nu fusese total atenuat.

Ar trebui să mă trântesc la pământ, gândi Alai. *Ca să-mi salvez viaţa, ar trebui să ies din bătaia focului.* Dar nu putea lua pericolul în serios. Nu simţea că ar fi fost în vreun fel în pericol.

Acum şi ceilalţi gardieni scoseseră pistoalele. Ivan mai împuşcă unul, dar când gloanţele – neamortizate – zburară în cealaltă direcţie, Ivan căzu la pământ. Pistolul nu-i alunecă din

mână; îl ţinu strâns până când îşi dădu sufletul.

Sau poate că nu era mort. Poate că în ultimele clipe îi putea explica lui Alai cum de putuse să-l trădeze astfel.

Alai se îndreptă spre trupul lui Ivan şi-i căută pulsul. Ochii îi erau deschişi. Murise deja.

– Vino, Califul meu! strigă Alamandar. Ar mai putea fi şi alţi conspiratori!

Conspiratori. Nu exista posibilitatea să mai existe şi alţi conspiratori. Ivan nu avea suficientă încredere în nimeni ca să uneltească ceva. Singura persoană în care Ivan avea încredere absolută era...

Eram eu.

Ivan era un trăgător excelent. Chiar în fugă, nu putea să mă ţintească pe mine şi să doboare apoi din greşeală doi gardieni.

– Soldaţii, zise Alai privind în sus spre Alamandar. Cei pe care i-a împuşcat – o să fie bine?

Unul dintre ceilalţi gardieni se aplecă să vadă.

– Morţi amândoi, spuse.

Dar Alai ştia deja asta. Ivan nu-l ţintise pe el. Venise aici cu un singur scop, scopul care îl ghidase ani de-a rândul. Ivan era acolo ca să-şi apere Califul.

În mintea lui Alai, totul deveni brusc limpede. Ivan aflase despre o conspiraţie împotriva Califului, iar aceasta implica oameni atât de apropiaţi lui Alai încât Ivan nu avea cum să-l avertizeze de la distanţă fără să rişte să-l alerteze pe unul dintre conspiratori.

Alai întinse o mână ca să închidă ochii lui Ivan, în timp ce cu cealaltă smulse pistolul dintre degetele lui reci. Fără să ridice ochii de pe faţa lui Ivan, trase în gardianul care se afla lângă el. Apoi ţinti calm spre celălalt care se întorsese lângă morţi şi trase iar. Alai nu fusese niciodată un trăgător atât de bun ca Ivan. N-ar fi putut face asta din alergare. Dar din genunchi se descurca.

Gardianul pe care îl împuşcase fără să se uite zăcea pe caldarâm, zvâcnind. Alai îl mai împuşcă o dată, apoi se întoarse spre Alamandar, care urca din nou în limuzină.

Alai îl împuşcă. Căzu în maşina care se îndepărta scrâşnind din roţi de bordură. Dar portiera nu era închisă, iar Alamandar nu mai era în măsură s-o facă. Trecând pe lângă Alai, ar fi fost un scurt moment în care şoferul ar fi rămas neprotejat de

blindajul greu şi geamul antiglonţ. Alai trase rapid trei gloanţe unul după altul ca să aibă o şansă mai mare să prindă acel moment.

Reuşi. Maşina nu vira. Se izbi de un zid.

Alai alergă spre portiera încă deschisă din spatele maşinii, unde Alamandar horcăia ţinându-se de piept. Ochii îi scăpărau de furie şi teamă când Alai ridică pistolul lui Ivan ca să tragă.

– Nu eşti Calif! gâfâi Alamandar. Femeia hindusă e mai Calif decât tine, câine negru!

Alai îl împuşcă în cap, reducându-l la tăcere.

Şoferul era inconştient, dar Alai îl împuşcă şi pe el.

Apoi se întoarse la cadavrele gardienilor, care fuseseră îmbrăcaţi în costume occidentale. Pe unul dintre ei Ivan îl împuşcase în cap. Era mai mare decât Alai, dar hainele lui i s-ar fi potrivit. Îşi scoase într-o clipă roba albă. Pe dedesubt purta, ca întotdeauna, blugi. După ce se chinui puţin cu trupul, scoase cămaşa şi sacoul bărbatului, fără să rupă vreun nasture.

Alai luă pistoalele celor doi gardieni care nu le folosiseră şi le băgă în buzunarele hainei pe care o purta acum. Pistolul cu amortizor al lui Ivan trebuia să fi rămas aproape fără gloanţe, aşa că Alai îi făcu vânt pe caldarâm, spre trupul lui Ivan.

Oare unde se poate ascunde un african în Hyderabad? Nicio faţă nu era mai uşor de recunoscut decât a Califului, iar cei care nu îi cunoşteau faţa îi cunoşteau rasa. Ştiau şi că el nu vorbeşte hindi. N-ar fi reuşit să parcurgă o sută de metri în Hyderabad.

Şi în plus, nu avea nicio şansă să iasă viu din sediu.

Aşteaptă. Gândeşte-te.

Nu aştepta. Pleacă de la locul crimei.

Ivan alergase printre maşinile parcate. Garajul trebuie să fi fost curăţat de orice posibil observator de către oamenii lui Alamandar; asta înseamnă că Ivan a fost ascuns într-o maşină. Unde era maşina?

Cheile în contact. Mulţumesc, Ivan. Ai planificat totul. Să nu mai pierdem timpul căutând cheile în timp ce mă târăşti la maşină ca să mă scoţi de aici.

Unde voiai să mă duci, Ivan? În cine aveai încredere?

Ultimele cuvinte ale lui Alamandar îi răsunau în urechi. „Femeia hindusă e mai Calif decât tine.”

Crezuse că o urau toţi. Dar acum îşi dădea seama că ea era susţinătoarea războiului. A expansiunii. A reinstaurării unui mare

imperiu.
Asta doreau ei. Şi toate vorbele lui despre pace, consolidare, reformarea Islamului din interior înainte de a se întinde în restul lumii, despre competiţia cu Peter Wiggin folosind aceleaşi metode, invitând alte naţiuni să se alăture Califatului fără să le ceară să devină ţări musulmane sau să trăiască după Sharia – ei le ascultaseră, fuseseră de acord, dar le uraseră.
Îl urau *pe el.*
Aşa că atunci când observaseră ruptura dintre el şi Virlomi, o exploataseră.
Sau... Virlomi era în spatele acestor lucruri?
Era însărcinată cu copilul lui?
Califul e mort. Dar iată copilul, născut după moartea lui şi dăruit cu harul lui Dumnezeu de la naştere. In numele copilului Calif, va conduce un consiliu de viziri. Şi întrucât mama noului Calif este conducătoarea Indiei, el va uni cele două mari naţiuni într-una singură. Bineînţeles, având-o pe Virlomi ca regentă.
Nu. Virlomi n-ar fi vrut ca el să fie *omorât.*
Ivan ar fi putut avea un avion care să-l aştepte. Avionul l-ar lua. Cu un echipaj de încredere.
Alai conducea cu viteză normală. Dar nu opri la punctul de control pe unde se intra de obicei în aeroporturi. După toate probabilităţile, locul era înţesat de conspiratori. Se îndreptă spre o intrare de serviciu.
Paznicul ieşi şi începu să-i explice că numai vehiculele de serviciu autorizate puteau folosi acea poartă.
– Eu sunt Califul, şi vreau să trec prin poarta asta.
– Of, făcu paznicul, părând confuz. înţeleg. Eu...
Luă un telefon mobil şi începu să formeze un număr.
Alai nu voia să-l omoare. Era un idiot, nu un conspirator. Aşa că deschise uşa în forţă, lovindu-l. Nu tare. Suficient cât să-i atragă atenţia. Apoi închise uşa şi întinse mâna prin fereastră.
– Dă-mi telefonul ăla.
Soldatul i-l dădu. Alai îl închise.
– Eu sunt Califul. Când eu îţi spun să mă laşi să trec, nu mai trebuie să ceri permisiunea *nimănui.*
Soldatul dădu din cap şi fugi să deschidă poarta.
Imediat ce trecu de poartă, Alai văzu un mic avion particular cu o inscripţie cu litere chirilice sub cea în Esenţială, cu numele companiei. Genul de avion pe care l-ar fi folosit Ivan.

Motoarele porniră la apropierea lui Alai. Nu, la apropierea maşinii lui Ivan.

Alai opri maşina şi coborî. Uşa avionului se deschise, formând trepte până la pământ. Ţinând o mână pe pistolul din buzunar – pentru că avea de gând să ia avionul indiferent dacă era al lui Ivan sau nu – Alai urcă scara.

Un om de afaceri – sau cel puţin aşa părea – îl aştepta înăuntru.

– Unde e Ivan? întrebă.

– Nu-l aşteptăm, zise Alai. A murit salvându-mă.

Bărbatul înclină o dată din cap, apoi se duse la uşă şi apăsă pe butonul care o ridica. În acelaşi timp strigă:

– Să mergem! apoi îi spuse lui Alai: Te rog, aşază-te şi leagă-ţi centura de siguranţă, Califul meu.

Avionul începu să ruleze înainte ca uşa să fie închisă.

– Să nu faci nimic ieşit din comun, zise Alai. Nimic care să-i alerteze. Aici există arme care ar putea doborî uşor avionul ăsta.

– Este exact şi planul nostru, domnule, răspunse bărbatul.

Ce ar face conspiratorii când vor afla că Alai evadase?

Nu ar face nimic. Nu ar spune nimic. Atâta timp cât Alai ar putea apărea viu undeva, nu ar risca să fie înregistraţi declarând ceva.

De fapt, vor continua să acţioneze în numele lui. Dacă ar urma planurile lui Virlomi, dacă invazia ei nebunească ar merge înainte, atunci Alai ar şti că sunt de partea ei.

După ce se ridicară în aer – fiind nevoiţi să aştepte permisiunea obişnuită din partea turnului de control – omul lui Ivan reveni, păstrând o distanţă respectuoasă de doi metri.

– Califul meu, pot să întreb ceva? Alai aprobă.

– Cum a murit?

– Îi împuşca pe gardienii care mă înconjurau. A doborât doi dintre ei înainte ca ei să-l lovească. Am folosit arma lui ca să-i ucid pe ceilalţi. Inclusiv pe Alamandar. Ştiţi cât de departe se întinde conspiraţia?

– Nu, domnule. Ştim doar că urma să fiţi omorât în avionul spre Damasc.

– Şi avionul ăsta? Unde mă duce?

– Are o autonomie foarte mare, domnule, spuse bărbatul. Unde vă simţiţi în siguranţă?

Mama Petrei legăna copiii în timp ce Petra şi Bean revedeau

ultimele pregătiri pentru începerea ostilităţilor. Mesajul lui Peter fusese concis: Cât de mult le puteţi da de furcă turcilor, supraveghindu-i în acelaşi timp pe ruşi?

Turcii şi ruşii aliaţi, sau potenţiali aliaţi. Ce joc juca Alai? Era Vlad implicat? Trebuiau să aibă încredere în Peter că le va da mai multe informaţii decât era necesar – ceea ce era invariabil mai puţin decât aveau nevoie ceilalţi.

Totuşi, ea şi cu Bean îşi petrecuseră fiecare clipă liberă căutând metode ca forţele armate armene, limitate, slab pregătite şi prost echipate, să provoace distrugeri maxime.

Un raid asupra celei mai evidente ţinte turceşti, Istanbulul, nu ar reuşi altceva decât să-i înfurie.

Blocarea Dardanelelor ar fi o lovitură grea dată turcilor, dar nu aveau cum să trimită suficiente forţe din Armenia până pe ţărmul de vest al Mării Negre, şi să le menţină acolo.

Of, unde sunt zilele când petrolul era important din punct de vedere strategic! Pe atunci puţurile de petrol ruseşti, azere şi persane de la Marea Caspică ar fi reprezentat principala ţintă.

Dar acum puţurile fuseseră scoase din uz, iar Marea Caspică era folosită în special ca sursă de apă, destinată irigării terenurilor din jurul Mării Aral, iar surplusul reumplea lacul cândva aflat pe moarte. Iar lovirea conductelor de apă i-ar afecta pe fermierii săraci fără să aibă vreo influenţă asupra capacităţilor militare ale inamicului.

Planul pe care îl concepură în cele din urmă era destul de simplu, odată ce prinseră ideea.

– Nu-i putem ataca pe turci direct, zise Bean. Nu au nimic centralizat. Aşa că vom ataca Iranul. Este puternic urbanizat, marile oraşe se găsesc toate în nord-vest, şi imediat se vor cere trupe din India să vină să se lupte cu noi. Turcii vor fi forţaţi să ajute, iar când vor lansa un atac foarte prost organizat împotriva Armeniei, noi îi vom aştepta.

– Ce te face să crezi că va fi prost organizat? întrebă Petra.

– Faptul că nu Alai conduce show-ul de partea islamică.

– *Asta* când s-a mai întâmplat?

– Dacă Alai ar avea controlul, zise Bean, nu ar lăsa-o pe Virlomi să facă ceea ce face în India. E prea stupid şi ar muri prea mulţi oameni. Aşadar... el a pierdut cumva controlul. Şi dacă e aşa, inamicul islamic cu care ne confruntăm este incompetent şi fanatic. Acţionează din furie şi panică, prost

organizat.

– Dar dacă astea sunt faptele lui Alai, iar tu nu îl cunoşti atât de bine cum crezi?

– Petra, zise Bean. Noi îl cunoaştem pe Alai.

– Da, iar el ne cunoaşte pe noi.

– Alai e un constructor, ca şi Ender. A fost dintotdeauna. Nu merită să ai un imperiu câştigat prin cuceriri agresive şi sângeroase. El vrea să-şi construiască imperiul islamic aşa cum Peter construieşte PLP, transformând Islamul într-un sistem pe care alte naţiuni să şi-l dorească, să i se alăture voluntar. Numai că cineva a decis să nu urmeze calea lui. Fie Virlomi, fie capetele încinse din propriul lui guvern.

– Sau ambele? întrebă Petra.

– Orice e posibil.

– În afară de faptul că Alai controlează armatele islamice.

– E destul de simplu, zise Bean. Dacă nu avem dreptate, şi contraatacul turcilor e genial pregătit, atunci vom pierde. Cât mai încet posibil. Şi vom spera că Peter mai are altceva ascuns în mânecă. Dar misiunea noastră e să distragem atenţia forţelor turceşti de la China.

– Şi între timp, să presăm alianţa islamică. Indiferent ce ar face turcii, perşii nu vor considera că e destul.

– Sunniţii contra şiiţilor. E cel mai bun lucru la care mă pot gândi.

Astfel, în ultimele două zile trasaseră planuri pentru un atac aerian, curajos, asupra Tabrizului, şi apoi, când iranienii începeau să reacţioneze, pentru evacuarea rapidă şi un atac aerian asupra Teheranului. Între timp, Petra, la comanda apărării Armeniei, se va pregăti pentru a-i face pe turcii care contraatacă să plătească pentru fiecare metru de progres în munţi.

Acum era totul gata, şi aşteptau mesajul lui Peter. Petra şi Bean nu erau cu adevărat necesari în momentele când trupele îşi începeau desfăşurarea, iar proviziile erau mutate în depozitele din zonele în care era nevoie de ele. Totul era în mâinile armatei armene.

– Ceea ce mă sperie, îi spuse Petra lui Bean, este că ei au încredere absolută în faptul că noi ştim ce facem.

– De ce te sperie asta?

– Pe *tine* nu te sperie?

– Petra, noi *ştim* ce facem. Doar că nu ştim de ce. în timpul acestei acalmii dintre planificare şi ordinul de atac, Petra primi un telefon. De la mama ei.

– Petra, spun că sunt prietenii voştri, dar ne iau copiii. Fu cuprinsă de panică.

– Cine e cu ei? Dă-mi-l la telefon pe şeful lor.

– Nu vrea. Spune doar că „profesorul” zice să-l întâmpinaţi la aeroport. Cine e profesorul? Of, Dumnezeu să ne apere, Petra! E ca atunci când ai fost răpită.

– Spune-le că vom fi la aeroport şi dacă le-au făcut vreun rău copiilor o să-i omor. Şi nu, mamă, nu e deloc ca atunci.

Numai că exact aşa era.

Îi relată lui Bean ce se petrece, şi se îndreptară calmi spre aeroport. îl văzură pe Rackham aşteptând pe trotuar şi-l puseră pe şofer să oprească acolo.

– Îmi pare rău că v-am speriat, zise Rackham. Dar nu avem timp de ceartă înainte de a ne urca în avion. După aia puteţi ţipa la mine cât vreţi.

– Nu există nimic atât de urgent încât să fii nevoit să ne furi copiii, replică Petra, punând cât putea de mult venin în glas.

– Vezi? Te cerţi în loc să vii cu mine.

Ei îl urmară prin pasaje dosnice, până la un avion particular. Petra protestă în timp ce mergeau:

– Nu ştie nimeni unde suntem. Vor crede că am fugit. Vor crede că am fost răpiţi.

Rackham o ignoră. Se mişca repede pentru un om atât de bătrân.

Copiii erau în avion, fiecare îngrijit de câte o infirmieră. Se simţeau bine. Numai Ramon mai sugea încă, fiindcă cei doi care aveau sindromul lui Bean mâncau acum în mare parte hrană solidă. Aşa că Petra se aşeză şi-l alăpta, în timp ce Rackham luă loc în faţa lor în avionul de lux şi, în timp ce avionul decola, îşi începu explicaţiile.

– Trebuia să vă scoatem imediat de aici, pentru că aeroportul din Erevan va fi aruncat în aer într-o oră sau două, şi trebuie să ne aflăm deasupra Mării Negre când se va întâmpla.

– De unde ştii? întrebă Petra.

– De la omul care a planificat atacul.

– Alai?

– E un atac rus, zise Rackham. Bean explodă.

– Atunci ce-a fost cu tot acest *kuso* despre distragerea atenţiei turcilor?

– Încă mai e valabil. Imediat ce vedem că avioanele de atac decolează din sudul Rusiei, o să te anunţ ca să poţi da ordinul pentru atacul *tău* asupra Iranului.

– Asta e planul lui Vlad, zise Petra. Un atac subit care să împiedice PLP să facă ceva. Care să ne neutralizeze, pe mine şi pe Bean.

– Vlad vrea să ştiţi că îi pare foarte rău. E obişnuit ca niciunul dintre planurile lui să nu fie folosit.

– Ai vorbit cu el?

– L-am scos din Moscova în urmă cu aproximativ trei ore şi l-am interogat cât am putut de repede. Credem că nu se ştie despre plecarea lui. Şi chiar daca se ştie, nu au niciun motiv să nu-şi urmeze în continuare planul.

Telefonul de lângă scaunul lui Rackham sună scurt. El ridică receptorul. Ascultă. Apăsă pe o tastă şi i-l dădu Petrei.

– Bun, rachetele au fost lansate.

– Presupun că am nevoie de prefixul ţării?

– Nu. Formează numărul ca şi când ai fi în Erevan. Din câte ştiu ei, încă mai eşti. Spune-le că te-ai consultat cu Peter şi că o să te alături atacului care se desfăşoară acum.

– Aşa o să facem?

– Apoi sun-o pe mama ta şi spune-i că eşti bine şi să nu vorbească despre ceea ce s-a întâmplat.

– O, pentru *asta* e deja prea târziu cam cu o oră.

– Oamenii mei au avertizat-o că dacă vorbeşte cu altcineva în afară de tine înainte de a primi din nou veşti, o să regrete amarnic.

– Mulţumesc că ai speriat-o şi mai mult. Ai idee prin ce a trecut femeia asta în viaţă?

– Până la urmă totul e în regulă. O duce mai bine decât mulţi.

– Mulţumesc pentru optimism.

Câteva minute mai târziu, atacul fusese lansat şi se dăduse avertismentul pentru evacuarea aeroportului, redirecţionarea tuturor zborurilor, evacuarea zonelor adiacente aeroportului din Erevan, şi alertarea oamenilor din toate ţintele militare posibile de pe teritoriul Armeniei.

Mama Petrei plângea în hohote – de uşurare, de furie pentru tot ce se întâmplase – încât Petra abia se putu face înţeleasă.

Dar în cele din urmă conversaţia luă sfârşit, iar Petra era mai supărată ca niciodată.

– Cu ce drept? De ce crezi că tu...

– Războiul îmi dă dreptul, zise Rackham. Dacă aş fi aşteptat până ajungeai acasă să-ţi iei copiii şi apoi să ne întâlnim la aeroport, avionul ăsta n-ar mai fi decolat niciodată. Trebuie să mă gândesc la vieţile oamenilor mei, nu doar la sentimentele mamei tale.

Bean puse o mână pe genunchiul Petrei. Ea acceptă nevoia de calm, şi tăcu.

– Mazer, zise Bean, despre ce e vorba? Puteai să ne anunţi cu un telefon.

– Îi avem pe ceilalţi copii ai voştri.

Petra era deja emoţionată. Izbucni în lacrimi. Dar îşi recapătă rapid controlul. Şi urî faptul că se comportase atât de... matern.

– Pe toţi? Deodată?

– Îi supraveghem pe câţiva de câteva săptămâni, zise Rackham. Aşteptam momentul oportun.

Bean ezită doar o clipă înainte de a spune:

– Aşteptaţi ca Peter să vă anunţe că e în regulă. Că nu mai are nevoie de noi în războiul lui.

– Încă mai are nevoie de voi. Atâta timp cât vă poate folosi.

– De ce ai aşteptat, Mazer?

– Câţi? întrebă Petra. Câţi sunt?

– Încă unul cu sindromul lui Bean, zise Rackham. Patru fără.

– Adică opt, socoti Bean. Unde e al nouălea? Rackham scutură din cap.

– Deci încă mai căutaţi?

– Nu, răspunse Rackham.

– Adică aveţi informaţii clare că al nouălea nu a fost implantat. Sau că e mort.

– Nu. Avem informaţii clare că indiferent dacă e viu sau mort, nu ne-au mai rămas criterii de căutare. Dacă al nouălea copil s-a născut, Volescu a ascuns atât naşterea, cât şi mama mult prea bine. Sau mama se ascunde singură. Softul – Jocul Minţii, dacă vreţi – a fost foarte eficient. Nu am fi găsit niciunul dintre copiii normali fără căutările sale pline de creativitate. Dar ştie de asemenea şi când nu mai e nimic de încercat. Aveţi opt din nouă. Trei au sindromul, cinci sunt normali.

– Dar Volescu? întrebă Petra. Nu-l putem droga?

– De ce să nu-l torturăm? replică Rackham. Nu, Petra. Nu putem. Pentru că avem nevoie de el.

– Pentru ce? Virusul?

– Avem deja virusul. Şi nu funcţionează. E un eşec. O ratare. Capăt de drum. Volescu ştia şi el. Doar s-a bucurat să ne lase să ne chinuim gândindu-ne că el a pus în pericol întreaga lume.

– Atunci pentru ce avem nevoie de el? întrebă Petra.

– Avem nevoie de el ca să lucreze la metoda de vindecare pentru Bean şi pentru copii.

– A, da, zise Bean. O să-i daţi drumul într-un laborator.

– Ba nu, spuse Rackham. O să-l ducem în spaţiu, la o staţie de cercetări de pe un asteroid, supravegheat îndeaproape. A fost judecat şi condamnat la moarte pentru terorism, răpire şi crimă – pentru uciderea fraţilor tăi, Bean.

– Nu mai există condamnare la moarte, zise Bean.

– La tribunalul militar din spaţiu există. El ştie că rămâne în viaţă atâta timp cât lucrează la descoperirea unui tratament eficient pentru tine şi copii. Până la urmă, echipa noastră de cercetători va şti tot ceea ce ştie el. Când n-o să mai avem nevoie de el...

– Nu vreau să fie ucis, zise Bean.

– Nu, adăugă Petra. Vreau să fie ucis *încet.*

– Poate că e un om rău, dar nu aş fi existat dacă nu era el.

– Au fost zile, spuse Rackham, când asta era cea mai gravă crimă de care îl acuzai.

– Am avut o viaţă bună. Uneori grea şi ciudată. Dar am avut parte de multă fericire. Strânse genunchiul Petrei: Nu vreau să-l omori.

– Tu ţi-ai salvat propria viaţă – te-ai salvat *de el.* Nu-i datorezi nimic.

– Nu contează, zise Rackham. Nu vrem să-l omoram. Când nu ne mai e de folos îl trimitem într-o colonie. Nu e un om violent. E foarte inteligent. Ar putea fi util în înţelegerea biologiei extraterestre. Ar fi o risipă de resurse dacă l-am ucide. Şi nu există nicio colonie care să aibă echipament pe care el să-l poată adapta ca să creeze ceva... distructiv din punct de vedere biologic.

– Te-ai gândit la toate, zise Petra.

– Repet, puteai să ne spui toate astea la telefon.

– Nu am vrut, replică Rackham.

– F.I. nu pune pe drumuri o astfel de echipă sau un om ca tine doar pentru că n-ai vrut să foloseşti telefonul.

– Acum vrem să te punem pe tine pe drumuri, spuse Rackham.

– În caz că nu te-ai ascultat vorbind, zise Petra, aici se desfăşoară un război.

Bean şi Rackham o ignorară. Se priviră doar îndelung. Apoi Petra văzu că ochii lui Bean se umpluseră de lacrimi. Asta nu se întâmpla prea des.

– Ce se întâmplă, Bean?

Bean scutură din cap. îl întrebă pe Rackham:

– Sunt la tine?

Rackham scoase un plic din buzunarul interior al hainei şi i-l întinse lui Bean. El deschise plicul, scoase un teanc subţire de hârtii şi i le dădu Petrei.

– E sentinţa noastră de divorţ.

Petra înţelese pe loc. Nu o lua cu el. O lăsa în urmă, împreună cu copiii normali. El urma să-i ia cu el în spaţiu pe cei trei copii care aveau sindromul. Voia ca ea să fie liberă să se recăsătorească.

– Tu eşti soţul meu, zise ea. Rupse hârtiile pe jumătate.

– Astea sunt nişte copii, spuse Bean. Divorţul este legal fie că-ţi convine, fie că nu, fie că semnezi, fie că nu. Nu mai eşti o femeie căsătorită.

– De ce? Pentru că tu crezi că o să mă *recăsătoresc?*

Bean nu o luă în seamă.

– Dar toţi copiii sunt legal ai noştri. Nu sunt nelegitimi, nu sunt orfani, nu sunt adoptaţi. Sunt copiii unor părinţi divorţaţi, iar tu ai custodia tuturor celor cinci şi eu a celor trei. Dacă al nouălea va fi vreodată găsit, atunci tu vei obţine custodia lui.

– Cel de-al nouălea este singurul motiv pentru care ascult aşa ceva, zise Petra. Pentru că dacă rămâi aici vei muri, iar dacă plecăm amândoi, ar putea fi un copil care...

Dar era prea furioasă ca să termine. Pentru că atunci când Bean plănuise toate astea nu avea de unde să ştie că va lipsi un copil. *Deja făcuse* asta şi păstrase secretul faţă de ea...

– De când ai plănuit asta? întrebă Petra. Lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar îşi păstră vocea destul de calmă încât să poată vorbi.

– De când l-am găsit pe Ramon şi am ştiut că *există* copii normali, zise Bean.

– E mai complicat, spuse Rackham. Petra, ştiu că pentru tine e greu...

– Ba nu ştii.

– Ba ştiu al naibii de bine. Am lăsat o familie în urmă când am plecat în spaţiu în acelaşi fel de călătorie relativistă pe care o va face Bean. Am divorţat de soţia mea înainte de a pleca. Port scrisorile ei la mine. Toată furia şi amărăciunea. Apoi împăcarea. Şi apoi o scrisoare lungă, spre sfârşitul vieţii ei. Îmi spunea cum că ea şi cel de-al doilea soţ al ei au fost fericiţi. Şi copiii se descurcă bine. Şi că încă mă mai iubeşte. Am vrut să mă sinucid. Dar am făcut ceea ce trebuia să fac. Aşa că nu-mi spune mie că nu ştiu cât e de greu.

– Tu n-ai avut de ales. Dar eu aş putea merge cu el. Am putea să luăm toţi copiii şi...

– Petra, zise Bean. Dacă am fi avut gemeni siamezi, i-am fi separat. Chiar dacă unul dintre ei ar fi murit cu siguranţă, tot i-am fi separat, pentru ca măcar unul dintre ei să poată duce o viaţă normală.

Lacrimile Petrei scăpaseră de sub control. Da, îi înţelegea raţionamentul. Copiii fără sindrom ar fi putut avea o viaţă normală pe Pământ. De ce şi-ar petrece ei copilăria închişi pe o navă cosmică, când s-ar putea bucura de o şansă normală la fericire?

– De ce nu m-ai lăsat măcar să particip la luarea deciziilor? zise Petra, când în sfârşit reuşi să-şi controleze vocea. De ce m-ai dat la o parte? Credeai că n-o să înţeleg?

– Am fost egoist. Nu voiam să pierd ultimele noastre luni petrecute împreună certându-ne pe tema asta. Nu voiam ca tu să suferi pentru mine, Ender şi Bella în timpul în care erai lângă noi. Am vrut să iau cu mine aceste ultime luni când voi pleca. A fost ultima mea dorinţă, şi ştiam că mi-o vei îndeplini, dar singura cale de a o face era ca tu să nu ştii. Aşa că acum, Petra, te rog. Lasă-mi aceste luni în care tu n-ai ştiut ce se va întâmpla.

– Le ai deja. Le-ai furat!

– Da, şi acum te rog. Te implor. Lasă-mi-le. Spune-mi că mă ierţi. Că mi le dai de bunăvoie, acum, când faptul e împlinit.

Petra nu-l putea ierta. Nu acum. Nu încă. Dar nu exista un mai târziu.

Îşi îngropa faţa la pieptul lui, îl strânse în braţe şi plânse.

În timp ce ea plângea, Rackham vorbi liniştit.

– Doar câţiva dintre noi ştiu ce se întâmplă în realitate. Iar pe Pământ, în afara F.I., numai Peter trebuie să ştie. E clar? Deci actul asta de divorţ este absolut secret. Din punctul de vedere al celorlalţi, Bean nu se află în spaţiu, ci a murit în raidul asupra Teheranului. Şi nu a luat niciun copil cu el. Niciodată nu au fost mai mult de cinci. Doi dintre copiii normali pe care i-am recuperat se numesc tot Andrew şi Bella. Toată lumea va şti că încă îi mai aveţi pe toţi copiii pe care i-aţi avut vreodată.

Petra se desprinse din îmbrăţişarea lui Bean şi-i aruncă lui Rackham o privire sălbatică.

– Vrei să spui că n-o să mă laşi nici măcar să-mi plâng copiii? Nu va şti nimeni ce am pierdut, în afară de tine şi de *Peter Wiggin?*

– Părinţii tăi, zise Rackham, i-au văzut pe Ender şi pe Bella. E alegerea ta dacă le spui adevărul, sau stai departe de ei până trece destul timp încât ei să nu-şi mai dea seama de schimbare.

– Atunci o să le spun.

– Mai întâi gândeşte-te. E o povară grea.

– Să nu-ţi închipui că mă înveţi cum să-mi iubesc părinţii, zise Petra. Ştii şi tu şi ştiu şi eu că în fiecare punct al problemei ai decis numai şi numai pe baza a ceea ce e bine pentru Ministerul Colonizării şi pentru Flota Internaţională.

– Mi-ar plăcea să cred că am găsit soluţia cea mai bună pentru toată lumea.

– Va trebui să-mi înmormântez soţul, deşi ştiu că nu e mort, şi asta e bine pentru mine?

– Voi fi mort, zise Bean, din toate punctele de vedere. Plec şi nu mă mai întorc niciodată. Iar tu vei avea copii de crescut.

– Şi da, Petra, spuse Rackham, *am luat* multe în considerare. Soţul tău e deja o figură legendară. Dacă s-ar şti că mai e încă în viaţă, tot ceea ce ar face Peter ar fi pus în seama lui Bean. Ar apărea legende despre reîntoarcerea lui. Despre cum cel mai strălucitor absolvent al Şcolii de Luptă a planificat de fapt tot ceea ce a făcut Peter.

– E vorba de *Peter?*

– E vorba despre a uni lumea în mod paşnic, pentru totdeauna. E vorba despre abolirea naţionalismului şi a războaielor, care nu se vor opri atâta timp cât oamenii îşi vor pune speranţele în marii eroi.

– Atunci ar trebui să mă îndepărtezi şi pe mine, sau să le spui oamenilor că şi eu am murit. Am fost în Gaşca lui Ender.

– Petra, tu ţi-ai ales calea. Te-ai căsătorit. Ai avut copii. Copiii lui Bean. Tu ai decis că asta îţi doreşti mai mult decât orice altceva. Noi am respectat alegerea ta.

Ai copiii lui Bean. Iar pe Bean l-ai avut aproape la fel de mult cum l-ai fi avut şi dacă n-am fi intervenit noi. Pentru că e pe moarte. Cea mai optimistă presupunere a noastră este că n-ar mai face faţă mai mult de şase luni fără să plece în spaţiu, să trăiască în absenţa gravitaţiei. Am făcut totul conform alegerii *tale.*

– Adevărul este că nu au luat copiii cu forţa, zise Bean.

– Trăieşte deci conform alegerilor tale, Petra, continuă Rackham. Creşte-ţi copiii. Şi ajută-ne să facem tot posibilul să-l ajutăm pe Peter să salveze omenirea de ea însăşi. Povestea morţii eroice a lui Bean în serviciul PLP va fi de folos.

– Oricum vor exista legende. Mulţi eroi morţi au legendele lor.

– Da, dar dacă ar *şti* că l-am pus într-o navă şi i-am făcut vânt în spaţiu, nu ar fi doar o legendă, nu-i aşa? Vor crede în ea şi oamenii serioşi, nu numai nebunii obişnuiţi.

– Dar cum veţi continua proiectul nostru de cercetare? întrebă Petra. Dacă toată lumea va crede că singurii oameni care au nevoie de tratament sunt morţi sau nu au existat niciodată, de ce ar mai continua?

– Fiindcă câţiva oameni din F.I. şi MinCol *vor şti* adevărul. Şi vor fi în legătură cu Bean prin ansiblu. Va fi chemat acasă când se va descoperi tratamentul.

Continuară să zboare în timp ce Petra se străduia să accepte ceea ce tocmai aflase. Bean o ţinu în braţe în majoritatea timpului, chiar şi atunci când furia ei izbucnea şi când era supărată pe el.

În minte i se desfăşurau tot felul de scenarii îngrozitoare, şi cu riscul de a-i da idei lui Bean, îi spuse:

– Nu te da bătut, Julian Delphiki. Nu hotărî tu că nu se va găsi niciodată un tratament, nu pune capăt călătoriei. Chiar dacă tu crezi că viaţa ta e inutilă, sunt şi copiii mei acolo, cu tine. Chiar dacă se prelungeşte călătoria atât de mult încât tu să mori, aminteşte-ţi că aceşti copiii sunt ca tine. Supravieţuitori. Atâta timp cât nu-i ucide cineva.

– Nu-ţi face griji, zise Bean. Dacă aş fi avut fie şi cea mai slabă

tendinţă de sinucidere, noi nu ne-am mai fi întâlnit vreodată. Şi n-aş face niciodată ceva care să-mi pună în pericol propriii copii. Călătoria asta o fac pentru ei. Altfel aş fi mulţumit să mor în braţele tale aici, pe Pământ.

Mai plânse un timp, apoi trebui să-l alăpteze din nou pe Ramon şi insistă să-i hrănească personal pe Ender şi pe Bella, dându-le mâncarea în gură cu linguriţa, căci cine ştie când va mai avea ocazia să o facă din nou? Încercă să ţină minte fiecare clipă, chiar dacă era conştientă că nu va putea. Ştia că amintirea se va şterge. Că aceşti copiii vor deveni doar un vis îndepărtat. Că braţele ei îşi vor aminti mai bine copiii pe care îi vor purta cel mai mult – cei pe care îi va păstra lângă ea.

Singurul care se născuse din propriul ei trup va fi plecat.

Dar nu plânse în timp ce îi hrănea. Ar fi irosit timpul. Se juca în schimb cu ei, le vorbi şi îi provocă să-i răspundă.

– Ştiu că nu mai e mult până la primul vostru cuvânt. Ce-ar fi să zici „mama” chiar acum, leneş mic?

Abia după ce avionul ateriza la Rotterdam, şi Bean supraveghea infirmierele care duceau copiii spre pistă, Petra rămase în avion cu Rackham suficient cât să-şi expună cel mai rău coşmar.

– Să nu crezi că nu sunt conştientă cât de uşor ar fi, Mazer Rackham, ca falsa moarte a lui Bean să nu fie falsă deloc. Din câte ştim noi, nu există nicio navă, nu există niciun proiect pentru găsirea unui tratament, iar Volescu va fi executat. Ameninţarea ca această nouă specie să înlocuiască preţioasa voastră rasă umană va dispărea atunci. Şi chiar şi văduva va păstra tăcerea în legătură cu ce le-aţi făcut soţului şi copiilor ei, fiindcă ea va crede că se află undeva în spaţiu, călătorind cu viteza luminii, în loc să fi murit pe câmpul de luptă în Iran.

Rackham o privi de parcă l-ar fi pălmuit.

– Petra. Ce crezi că *suntem* noi?

– Ceea ce sunteţi voi, răspunse Petra, *nu nega* acest lucru.

– Îl neg, zise Rackham. *Există* o navă. *Căutăm* un leac. *Îl vom chema* acasă.

Apoi văzu lacrimile curgând pe obrajii lui.

– Petra, spuse Rackham, nu înţelegi că noi vă iubim, copii? Pe toţi. Deja a trebuit să-l exilăm pe Ender. Îi exilăm pe toţi, în afară de tine. Tocmai pentru că vă iubim. Tocmai pentru că nu vrem să vi se întâmple vreun rău.

– Atunci de ce *pe mine* mă lăsaţi aici?

– Din cauza copiilor tăi. Pentru că deşi nu au sindromul, sunt tot copiii lui Bean. El a fost singurul care nu putea spera la o viaţă normală. Dar mulţumită ţie a avut una. Deşi scurtă, a reuşit să fie soţ şi tată şi să aibă o familie. Nu-ţi dai seama cât te iubim pentru că i-ai oferit asta? Dumnezeu mi-e martor, Petra, nu i-am face niciodată vreun rău lui Bean, din niciun motiv şi cu siguranţă nu în *avantajul* nostru. Indiferent ce crezi tu că suntem, te înşeli. Pentru că aceşti copiii ai voştri sunt singurii copii pe care îi avem.

Nu avea de gând să-i pară rău pentru *el.* Acum era rândul ei să fie compătimită. Trecu pe lângă el, coborî scările şi luă mâna soţului ei, urmând infirmierele care duceau copiii într-o camionetă închisă.

Existau încă cinci copii pe care nu-i cunoscuse, aşteptând-o pe ea şi pe Bean. Viaţa ei nu se încheiase, chiar dacă simţea că moare cu fiecare respiraţie.

22
ZVONURI DE RĂZBOI

From: Graff%pilgrimage @ MirtCol.gov

To: PeterWiggin%private@FreePeopleOfEarth.fp.gov

Re: Interogatoriu

Am ataşat datele până la nivel de divizie, inclusiv numele comandanţilor. Dar în esenţă e destul de simplu: Rusia mizează totul pe lipsa de reacţie a Europei de Est. Se presupune că ar fi toţi îngroziţi de noua Rusie agresivă. Mişcarea asta au putut-o face pe când îl aveau pe Ahile la ei şi-i răpiseră pe toţi membrii Găştii lui Ender.

Le poţi spune, cu toată autoritatea: Rusia ESTE nouă şi agresivă, SUNT hotărâţi să dovedească faptul că reprezintă din nou o putere mondială. Sunt periculoşi. Dar:

1. Nu-l au pe Vlad. Au planul lui, dar nu-l pot adapta la schimbări.

2. Noi avem planul lui Vlad, deci putem anticipa fiecare mişcare pe care ar face-o dacă l-ar urma, iar generalii care au comanda îl vor urma cu religiozitate. Nu ne aşteptăm la niciun fel de flexibilitate, chiar după ce vor afla că noi ştim. Vlad îi cunoaşte pe cei de la conducere. în armata rusă din zilele astea

orice lider cu destulă imaginaţie pentru a improviza nu se poate ridica la nivelul la care să aibă importanţă.

3. Lui Han Tzu i s-a dat planul lor, aşa că principala lor armată va înregistra un dezastru în est.

4. Şi-au expus flancul de vest. O armată care se mişcă repede, bine condusă, ar trebui să cucerească St Petersburgul într-o plimbare şi Moscova într-o săptămână. Asta e părerea lui Vlad. Bean a analizat această informaţie şi confirmă. El îţi sugerează s-o scoţi pe Petra din Armenia şi s-o pui la comanda campaniei din Rusia.

Când Suriyawong primi mesajul lui Peter, era pregătit. Primul-ministru Paribatra şi ministrul Apărării Ambul îşi păstraseră secretă afilierea la PLP exact pentru această ocazie. Acum, având permisiunea Birmaniei şi a Chinei ca să treacă pe teritoriul lor, armata thailandeză urma să aibă posibilitatea de a se confrunta cu indienii care începuseră toată acea nebunie prin invadarea necinstită şi neprovocată a Birmaniei şi Thailandei.

Trupele călătoriră cu trenul prin tot teritoriul chinez; camioane chinezeşti cu şoferi chinezi îi transportară restul drumului spre punctele prevăzute de Suriyawong imediat ce Peter îi sugerase şi această variantă. Atunci Peter spusese: „E o posibilitate îndepărtată, fiindcă presupune o prostie incredibilă din partea unor oameni care nu sunt proşti, dar fii pregătit.”

Pregătit să apere China. Asta era ironia.

Dar China lui Han Tzu nu era China care adoptase planul nechibzuit al lui Ahile şi zdrobise pe toată lumea, exilând întreaga conducere thailandeză şi pe părinţii lui Suriyawong. Han Tzu îi promitea prietenia, iar Bean garanta pentru el. Aşa că Suriyawong fusese capabil să convingă conducerea la vârf, iar aceştia, la rândul lor, îşi convinseseră oamenii că apărarea Chinei nu era altceva decât o apărare mai înaintată a Thailandei.

„China s-a schimbat, spusese Suriyawong ofiţerilor, dar India nu. Încă o dată, trece graniţa unei ţări care crede că relaţiile dintre ele sunt paşnice. Zeiţa asta pe care o urmează, Virlomi, e doar o absolventă a Şcolii de Luptă, ca şi mine. Dar *noi* avem ceva ce ea nu are. Noi avem planul lui Julian Delphiki. Şi vom învinge.”

Oricum, planul lui Bean era destul de simplu. „Singura cale de a termina cu astea pentru totdeauna e să producă un dezastru.

Ca legiunile lui Varus în pădurea Teutoburger. Fără acţiuni de gherilă. Fără şanse de retragere. E posibil s-o lăsăm pe Virlomi în viaţă, dar dacă insistă să moară, făceţi-i pe plac.”

Acesta era planul. Iar Suriyawong nu avea nevoie de mai mult. Ţinutul muntos din sud-vestul Chinei şi nordul Birmaniei era potrivit pentru ambuscade. Trupele prost antrenate ale lui Virlomi avansau la pas – ridicol de încet – în trei coloane principale, urmând trei defilee cu drumuri impracticabile. Ascunse, contingente relativ mici, dar bine înarmate la capetele văilor, pe unde urmau să treacă trupele indiene. Apoi, departe în josul văilor, avea contingente mult mai mari cu mijloace suficiente de transport ca să se deplaseze în amonte când li se dădea ordin.

Apoi nu mai trebui decât să aştepte două lucruri.

Primul lucru se petrecu în cea de-a doua zi de aşteptare. Cel mai avansat post sudic îl informă că detaşamentul lor intrase în defileu şi se mişca vioi. Nu era o surpriză – avuseseră de parcurs un drum mult mai uşor decât cele două armate din nord.

– Nu s-au obosit să trimită iscoade înainte, zise generalul aflat la comanda acelui contingent. Trupe prost echipate mărşăluind orbeşte. Pe când îi priveam, mă tot gândeam că trebuie să fie o încercare de a ne amăgi. Dar nu – continuau să treacă, cu spaţii largi în coloană, soldaţi rătăciţi şi numai câteva regimente aveau cercetaşi. Nici-unul dintre ei n-a reuşit nici măcar să se apropie de noi. Nu au pus nici măcar un observator pe înălţimi. Sunt *leneşi.*

Când, mai târziu în cursul zilei, celelalte contingente ascunse raportară o poveste similară, Suriyawong retransmise informaţia lui Ambul. În timp ce aştepta următorul eveniment, îşi puse iscoadele să cerceteze în particular dacă este vreun semn că Virlomi însăşi însoţeşte vreuna dintre cele trei armate.

Nu era niciun mister. Era împreună cu armata indiană din nord, mergând într-un jeep deschis, iar trupele o aclamau când trecea, dintr-un capăt în altul al coloanei – încetinind astfel înaintarea propriei armate, întrucât trebuiau să se dea la o parte din drum din cauza ei.

Suriyawong află asta cu tristeţe. Fusese atât de strălucitoare! Metoda ei de a înlătura ocupaţia chineză fusese teribilă. Acţiunile prin care îi împiedicase pe chinezi să se reîntoarcă în India sau să se reaprovizioneze după invazia perşilor şi

pakistanezilor fuseseră de proporţiile luptei de la Termopile. Diferenţa era că Virlomi fusese mai atentă decât spartanii – îşi acoperise deja spatele. Nimic nu putuse trece de gherila ei indiană.

Era frumoasă, înţeleaptă şi misterioasă. Suriyawong o salvase o dată, colaborând la mica piesă de teatru care făcuse salvarea posibilă – şi mizase pe reputaţia ei de zeiţă.

Dar în acele zile ea ştiuse că joacă teatru.

Oare? Poate că aluziile la divinitatea ei o făcuseră să respingă propunerile lui Suriyawong de prietenie şi mai mult decât prietenie. Lovitura fusese dureroasă, dar nu era supărat pe ea. Ea avea o aură de măreţie pe care nu o văzuse la niciun alt comandant, nici măcar la Bean.

Desfăşurarea de trupe pe care ea o arăta aici nu era ceea ce s-ar fi aşteptat din partea unei femei care fusese atât de grijulie cu vieţile oamenilor ei în toate acţiunile precedente. Nu din partea femeii care plânsese pe cadavrele victimelor atrocităţilor comise de islamişti. Oare nu vedea că-şi conduce soldaţii la dezastru? Chiar dacă nu ar fi existat nicio ambuscadă în munţi – deşi era absolut previzibil să existe – armata ei zdrenţăroasă ar fi putut fi distrusă oricând de un inamic antrenat şi hotărât.

După cum scrisese Euripide, celor pe care vrea să-i distrugă, Dumnezeu le ia mai întâi minţile.

Ambul, ştiind ce simţea Suriyawong pentru Virlomi, se oferise să-i dea comanda numai a unei părţi din armată ca să nu fie nevoit s-o înfrunte direct. Dar Suri refuzase.

– Aminteşte-ţi ce spunea Bean că l-a învăţat Ender. „Să-ţi cunoşti duşmanul suficient de bine încât să-l învingi înseamnă să-l cunoşti atât de bine încât să ajungi să-l iubeşti.”

Suriyawong îşi iubea deja duşmanul. O cunoştea. Suficient de bine încât credea chiar că îi înţelegea nebunia.

Nu era înfumurată. Niciodată nu se gândise că va supravieţui. Dar toate planurile ei continuau să reuşească. Nu avea cum să creadă că asta se întâmpla din cauza talentului ei. Deci credea că e un fel de favoare divină.

Dar *era* vorba despre talentul şi pregătirea ei, iar acum nu le mai folosea, iar armata ei urma să plătească pentru asta.

Suriyawong lăsase destul spaţiu indienilor să intre în defileu înainte de a cădea în ambuscadă. Nu mergeau în ritm constant, deci trebuia să aibă grijă ca toate cele trei capcane să fie întinse

în acelaşi timp. Trebuia să se asigure că toate cele trei armate intrau în ele în întregime. Instrucţiunile date oamenilor lui erau clare: acceptaţi predarea oricărui soldat care aruncă arma şi ridică mâinile. Ucideţi pe oricine n-o face. Dar nu lăsaţi pe nimeni să iasă din defileu. *Toţi* morţi sau prizonieri.

Iar Virlomi să rămână în viaţă, dacă ne permite.

Te rog, permite-ne, Virlomi. Te rog, lasă-ne să te readucem la realitate. La *viaţă.*

Han Tzu trecu printre trupe. Un împărat invizibil era un nonsens. Soldaţii armatei chineze îl aleseseră şi îi susţineau autoritatea. Era al lor, şi voiau să-l vadă des, să împartă privaţiunile cu ei, să-i asculte, să le dea explicaţii.

Asta învăţase de la Ender. Dacă dai ordine fără să explici nimic, poţi obţine supunere, dar nu creativitate. Dacă spui oamenilor care e scopul tău, atunci când planul tău original se va dovedi nepotrivit, ei vor găsi o altă cale să-ţi îndeplinească ţelul. Dacă le explici nu va slăbi respectul lor pentru tine, ci se va demonstra respectul tău pentru *ei.*

Aşadar, Han Tzu stătu de vorbă, explică, puse umărul la treabă şi ajută, se aşeză la masă cu soldaţii de rând, râse la glumele lor, le ascultă plângerile. Un soldat se plânsese că nu poate dormi pe pământ. Han Tzu prelua imediat cortul omului şi dormi el însuşi acolo, exact aşa cum era, iar acesta dormi în cortul lui Han Tzu. De dimineaţă, omul jură că patul lui Han Tzu era cel mai rău din toată armata, iar Han Tzu îi mulţumi pentru prima sa noapte de somn bun după câteva săptămâni. Până la căderea nopţii, întreaga armată află despre asta.

Han Tzu nu era iubit de armata lui mai mult decât era Virlomi de a sa. Şi nu exista nici cea mai mică urmă de veneraţie. Diferenţa esenţială era că Han Tzu muncise ca să-şi antreneze armata, se asigurase că este echipată cât mai bine posibil, iar ei cunoşteau poveştile despre ultimul război când Han Tzu îşi avertizase în mod constant superiorii în legătură cu toate greşelile lor înainte ca ei să le facă. Se credea că dacă Han Tzu ar fi fost dintotdeauna împărat, nu ar fi pierdut teritoriile cucerite.

Ceea ce ei nu înţelegeau era că dacă Han Tzu ar fi fost împăratul lor nu ar fi avut ce cuceriri să piardă. Pentru că Ahile ar fi fost arestat în momentul în care ar fi intrat în China şi predat F.I., sub a cărei autoritate ar fi fost închis într-un spital de

boli mintale. Nu ar fi existat invazia în India şi în Asia de Sud-Est, ci doar o acţiune preventivă care să împiedice invazia Indiei în Birmania şi Thailanda.

Un războinic adevărat urăşte războiul, Han Tzu înţelesese asta foarte bine. Văzuse cât de devastat fusese Ender când aflase că ultimul joc, examenul final, fusese adevăratul război, şi că inamicul fusese definitiv distrus în urma victoriei lui.

Dar oamenii lui aveau încredere în el, retrăgându-se din ce în ce mai mult în interiorul Chinei, mişcându-se de la o poziţie întărită la alta, dar fără să permită vreodată armatei sale să se angajeze în luptă cu invadatorii ruşi.

El auzea ce spuneau oamenii, întrebările pe care i le puneau. Răspunsurile lui erau destul de sincere. „Cu cât înaintează mai mult, cu atât liniile lor de aprovizionare se lungesc.” „Vrem să ajungă atât de adânc în interiorul Chinei, încât să nu se mai poată întoarce acasă.” „Armata noastră creşte pe măsură ce avansăm în interiorul Chinei, iar a lor se micşorează, căci sunt nevoiţi să lase în urmă oameni care să păzească drumurile.”

Iar când îl întrebau despre zvonurile în legătură cu o armată indiană imensă care ar fi invadat sudul, Han Tzu se mulţumea să zâmbească şi să spună: „Femeia nebună? Singurul indian care a cucerit vreodată China a fost Gautama Buddha, şi el a făcut-o prin învăţături, nu cu artileria.”

Ceea ce nu le putea spune era faptul că aşteptau.

Pe Peter Wiggin.

Peter Wiggin stătea în faţa microfoanelor, la Helsinki. Alături de el erau şefii guvernelor Finlandei, Estoniei şi Letoniei.

Asistenţii lui erau în legătură pe linii telefonice sigure cu diplomaţi din Bangkok, Erevan, Beijing şi multe alte capitale din estul Europei.

Peter le zâmbi reporterilor adunaţi.

– La cererea guvernelor Armeniei şi Chinei, ambele fiind victime ale agresiunilor simultane şi neprovocate ale Rusiei, Indiei şi Ligii Islamice a Califului Alai, Popoarele Libere ale Pământului au decis să intervină.

În acest efort ni s-au alăturat mulţi noi aliaţi, dintre care o mare parte au fost de acord să organizeze plebiscite privind ratificarea sau nu a Constituţiei PLP.

Împăratul Chinei Han Tzu ne asigură că armatele lui sunt capabile să ţină piept forţelor combinate ale Rusiei şi Turciei

care operează acum la nord, în interiorul graniţelor Chinei.

În sud, Birmania şi China şi-au deschis graniţele permiţând trecerea în siguranţă a unei armate conduse de vechiul nostru prieten, generalul Suriyawong. Chiar acum, la Bangkok, primul-ministru Paribatra ţine o conferinţă de presă prin care anunţă că Thailanda va organiza un plebiscit pe tema ratificării, şi din acest moment armata thailandeză trece sub comanda provizorie a PLP.

În Armenia, unde nu este posibilă o conferinţă de presă în acest moment din cauza imperativelor războiului, o naţiune atacată apelează la PLP pentru ajutor şi conducere. Am plasat armata armeană sub conducerea directă a lui Julian Delphiki, şi astfel rezistă atacului neprovocat al turcilor şi ruşilor, şi duc războiul mai departe în inima teritoriului islamic, la Tabriz şi la Teheran.

Iar aici, în Europa de Est, unde Finlanda, Estonia, Letonia, Lituania, Slovacia, Cehia şi Bulgaria au aderat deja la PLP, ni s-au alăturat noii noştri aliaţi: Polonia, România, Ungaria, Serbia, Austria, Grecia şi Belarus. Toţi au repudiat Pactul de la Varşovia, care nu i-a obligat niciodată să participe la un război ofensiv cu orice preţ.

Sub comanda Petrei Delphiki, armatele aliate fac deja progrese rapide capturând ţintele-cheie din interiorul Rusiei. Până acum nu au întâmpinat rezistenţă, dar sunt pregătite să facă faţă oricărei forţe aruncate de ruşi împotriva lor.

Facem apel la agresori – Rusia, India şi Liga Islamică – să depună armele şi să accepte încetarea imediată a focului. Dacă această ofertă nu este acceptată în următoarele douăsprezece ore, atunci noi vom accepta încetarea focului numai în condiţiile noastre şi în momentul ales de noi. Duşmanii păcii se pot aştepta să piardă toate forţele angajate în acest război imoral.

Acum doresc să vă arăt un film înregistrat într-un loc sigur. În caz că nu îl recunoaşteţi, întrucât ruşii l-au ţinut ascuns timp de mulţi ani, vorbitorul este Vladimir Denisovici Porotcikot, cetăţean al Belarus, care până acum câteva zile a fost ţinut împotriva voinţei lui în serviciul unei puteri străine, Rusia. De asemenea, vă veţi aminti de el ca făcând parte din echipa de tineri luptători care au învins duşmanul care ameninţa existenţa rasei umane.

Peter se îndepărtă de microfon. Sala se cufundă în întuneric;

ecranul de pe perete prinse viaţă.
Apăru Vlad, în faţa a ceea ce părea un birou obişnuit într-o cameră obişnuită de pe Pământ. Numai Peter ştia că înregistrarea fusese făcută în spaţiu – de fapt pe vechea staţie spaţială a Şcolii de Luptă, care acum era Ministerul Colonizării.
– Îmi cer iertare în faţa popoarelor Armeniei şi Chinei, ale căror frontiere au fost violate şi ai căror cetăţeni au fost ucişi de ruşii care au utilizat planurile create de mine. Am presupus că aceste planuri erau doar pentru situaţii neprevăzute, ca răspuns la o agresiune. Nu am ştiut că vor fi folosite în realitate, şi în lipsa oricărei provocări. Imediat ce am înţeles că asta era soarta muncii mele, am evadat din Rusia şi mă aflu acum într-un loc sigur, de unde în sfârşit pot să spun adevărul.
Cu puţin înainte de a părăsi prizonieratul din Moscova, am aflat că liderii Rusiei, Indiei şi ai Ligii Islamice şi-au împărţit lumea între ei. Indiei îi revenea toată Asia de Sud-Est şi cea mai mare parte din China. Rusiei îi revenea o parte din China şi toată Europa de Est şi de Nord; iar Ligii Islamice toată Africa şi ţările Europei de Vest, unde se află populaţie majoritar musulmană.
Repudiez acest plan. Repudiez acest război. Refuz să permit ca munca mea să fie folosită pentru a înrobi popoare nevinovate care nu au făcut niciun rău şi care nu merită să trăiască sub tiranie.
În consecinţă, am furnizat Popoarelor Libere ale Pământului informaţii complete despre planurile concepute pentru a fi utilizate de ruşi. În clipa de faţă, ei nu fac nicio mişcare care să nu fie anticipată în totalitate de către forţele care acţionează în înţelegere cu PLP.
Solicit poporului din Belarus, adevărata mea patrie, să voteze pentru aderarea la Popoarele Libere ale Pământului. Cine altcineva s-ar putea ridica neînduplecat împotriva agresiunii şi în favoarea libertăţii şi respectului faţă de fiecare naţiune şi fiecare cetăţean?
Cât despre mine – abilităţile şi pregătirea mea au fost în întregime canalizate spre război. Nu îmi voi mai pune talentul în slujba niciunei naţiuni. Mi-am pierdut copilăria luptând cu un duşman extraterestru care încerca să distrugă rasa umană. Nu am scăpat de Gândaci pentru ca milioane de oameni să poată fi măcelăriţi şi alte sute de milioane cuceriţi şi înrobiţi.
Sunt în grevă. Cer fiecărui absolvent al Şcolii de Luptă, cu

excepţia celor care servesc PLP, să mi se alăture în această grevă. Nu faceţi planuri de război, nu vă ridicaţi la război, decât pentru a-l ajuta pe Hegemonul Peter Wiggin să distrugă armatele agresorilor.

Iar soldaţilor de rând le spun: Nu vă ascultaţi ofiţerii. Predaţi-vă cu prima ocazie. Supunerea voastră face războiul posibil. Asumaţi-vă responsabilitatea pentru propriile voastre acţiuni şi alăturaţi-vă grevei! Dacă vă predaţi forţelor PLP, ele vor face tot posibilul ca să vă cruţe viaţa şi, cu prima ocazie, să vă redea familiilor voastre.

Din nou le cer iertare celor ale căror vieţi au fost pierdute din cauza planurilor concepute de mine. Nu se va mai întâmpla niciodată.

Înregistrarea se încheie. Peter reveni la microfon.

– *Popoarele Libere ale Pământului şi aliaţii noştri* sunt acum în război cu agresorii. V-am spus deja tot ce vă puteam spune fără să compromitem operaţiunile militare în desfăşurare. Nu vom mai răspunde la întrebări.

Se îndepărtă de microfon.

Bean stătea între pătuţurile pe roţi în care dormeau cei cinci copii normali. Cei pe care el nu-i va mai vedea niciodată, fiindcă îi părăsea astăzi.

Mazer Rackham puse o mână pe umărul lui.

– E timpul să mergem, Julian.

– Cinci, zise Bean. Cum o să se descurce Petra?

– O să fie ajutată. Adevărata întrebare e cum o să te descurci *tu* pe nava-mesager. Or să te copleşească, trei la unu.

– După cum pot dovedi eu însumi, copiii cu mutaţia mea genetică devin independenţi la o vârstă foarte fragedă, spuse Bean.

Atinse pătuţul lui Andrew. Avea acelaşi nume cu cel mai mare dintre fraţi. Dar acest Andrew era un bebeluş normal. Era bine dezvoltat pentru vârsta lui.

Şi a doua Bella. Ea va duce o viaţă normală. La fel ca Ramon, Julian şi Petra.

– Dacă aceştia cinci sunt normali, îi zise Bean lui Rackham, atunci al nouălea copil e posibil... să aibă sindromul?

– *Dacă* şansele ca mutaţia să se transmită sunt de 50% şi ştim că cinci din nouă sunt normali, atunci e firesc să ne gândim că probabilitatea ca cel care lipseşte să o aibă este foarte mare.

Deşi, după cum ţi-ar putea spune orice specialist în statistică, probabilitatea pentru fiecare copil este de 50%, iar distribuţia sindromului printre ceilalţi copii nu ar avea niciun efect asupra sorţii celui de-al nouălea.

– Poate ar fi mai bine ca Petra să nu-l găsească nici odată... pe ultimul.

– Bănuiala mea, Bean, este că nu există un al nouălea copil. Nu reuşesc toate fertilizările *in vitro.* De multe ori în primele luni de sarcină se produce un avort spontan. Astfel s-ar putea explica întru totul lipsa ori cărei înregistrări care să poată fi depistată de soft.

– Nu ştiu dacă să fiu liniştit sau îngrozit din cauză că tu consideri moartea unuia dintre copiii mei normală.

Rackham zâmbi forţat.

– Înţelegi ce vreau să spun.

Bean scoase un plic din buzunar şi îl strecură sub Ramon.

– Spune-le infirmierelor să lase plicul aici, chiar dacă el o să-l ude complet.

– Bineînţeles, zise Rackham. Din câte ştiu eu, Bean, pensia ta va fi de asemenea investită, ca şi a lui Ender, şi controlată de acelaşi soft.

– Ba nu. Daţi-o pe toată Petrei. Va avea nevoie de ea, cu cinci copii de crescut. Poate chiar şase.

– Şi când o să te întorci acasă, după ce se descoperă tratamentul?

Bean îl privi ca pe un nebun.

– Chiar crezi că o să se întâmple asta?

– Dacă tu *nu* crezi, de ce mai pleci?

– Pentru că s-ar putea să fie aşa, zise Bean. Iar dacă am rămâne aici, moartea ar fi o certitudine pentru toţi patru. *Dacă* se găseşte tratamentul şi *dacă* ne întoarcem acasă, atunci putem vorbi despre pensie. Uite cum facem. După moartea Petrei, după ce toţi aceşti cinci copii îmbătrânesc şi mor, atunci pensia mea să intre într-un fond controlat de softul investitor.

– Până atunci o să te întorci.

– Ba nu, zise Bean. Nu, asta ar fi... nu. Dacă stăm în spaţiu zece ani – şi mai devreme nu putem spera să se găsească un tratament – atunci chiar dacă se descoperă leacul, nu ne chemaţi înapoi până când... ei bine, nu înainte de moartea Petrei. Înţelegi? Pentru că dacă se recăsătoreşte – şi eu aşa îi

doresc – nu vreau să fie nevoită să dea ochii cu mine. Să mă vadă aşa cum sunt acum, băiatul cu care s-a măritat ea – *uriaşul.* E destul de crud ceea ce facem acum. Nu vreau să-i mai provoc încă o suferinţă înainte de a muri.

– De ce n-o laşi pe ea să decidă?

– Nu e alegerea ei. Odată plecaţi, suntem ca şi morţi. Pentru totdeauna. Nu-şi va recăpăta niciodată viaţa pe care am pierdut-o. Dar nu-mi fac griji, Mazer. *Nu există* vindecare.

– Ştii tu asta?

– Îl cunosc pe Volescu. Nu vrea să se găsească un tratament. El nu consideră asta o boală. O consideră o speranţă pentru omenire. Şi în afară de Anton, nimeni altcineva nu cunoaşte suficiente date ca să treacă la treabă. A fost un domeniu de cercetare ilegal pentru prea mult timp. Încă are o reputaţie proastă. Metodele folosite de Volescu, întregul proces legat de Cheia lui Anton – nimeni nu va mai trebui să răsucească această Cheie, şi prin urmare nu trebuie să existe oameni de ştiinţă care să ştie ce e de făcut în domeniul ăsta. Proiectul va avea din ce în ce mai puţină importanţă pentru succesori. Într-o zi – nu prea îndepărtată – cineva se va uita la buget şi va spune: Plătim pentru *aşa ceva?* Iar proiectul va fi îngropat.

– Asta nu se va întâmpla, zise Mazer. Flota nu-şi uită oamenii.

Bean râse.

– Nu înţelegi, nu-i aşa? Peter va reuşi. Lumea va fi unită. Războaiele internaţionale se vor sfârşi. Odată cu asta, şi sentimentul de loialitate între militari va muri. Vor exista numai… nave de colonişti şi nave comerciale, şi institute de cercetare care vor fi scandalizate de ideea că se irosesc bani făcând o favoare personală unui soldat care a trăit cu o sută de ani în urmă. Sau două sute. Sau trei sute.

– Nu va fi o finanţare la întâmplare, spuse Rackham. Folosim acelaşi soft de investiţii. E foarte bun, Bean. În câţiva ani, va deveni unul dintre cel mai bine finanţate proiecte din istorie.

Bean râse.

– Mazer, pur şi simplu nu-ţi dai seama cât de de parte vor merge oamenii ca să pună mâna pe banii pe care îi consideră irosiţi pe cercetarea teoretică. O să vezi. Ba nu, rectific. N-o să vezi. Asta o să se întâmple după moartea ta. *Eu* o să văd. Şi o să ridic un pahar, în conjurat de copilaşii mei, şi o să spun: în cinstea ta, Mazer Rackham, bătrâne fraier optimist. Ai crezut că

oamenii sunt mai buni decât sunt, de asta ţi-ai dat atâta osteneală să salvezi de câteva ori rasa umană.

Mazer cuprinse cu un braţ talia lui Bean şi îl îmbrăţişa strâns pentru o clipă.

– Sărută-ţi copiii la despărţire.

– Nu, zise Bean. Crezi că aş vrea să aibă coşmaruri cu un uriaş aplecându-se peste ei şi încercând să-i mănânce?

– Să-i *mănânce!*

– Copiii se tem să fie mâncaţi, spuse Bean. Există în asta un solid motiv evolutiv, având în vedere că în patria noastră ancestrală, Africa, hienele se bucurau întotdeauna să mănânce un copil. Presupun că n-ai citit niciodată literatură pentru copii.

– Sună mai mult a poveştile Fraţilor Grimm.

Bean trecu de la un pătuţ la altul, mângâind fiecare copil. Stătu poate ceva mai mult timp lângă Ramon, pentru că petrecuse atâta timp cu el în comparaţie cu cele câteva minute alături de ceilalţi.

Apoi părăsi camera urmându-l pe Rackham spre camioneta care îl aştepta.

Suriyawong ascultă raportul şi ordinul: conferinţa de presă se încheiase; se anunţase aderarea Thailandei la PLP; acum începeau operaţiunile propriu-zise împotriva inamicului.

Suri coordona plecarea celor şase contingente astfel încât să ajungă aproximativ în acelaşi timp. De asemenea, ordonă elicopterelor de luptă ale chinezilor să-şi ocupe poziţiile, pentru a intra în luptă ca element-surpriză.

Unul din ele urma să-l ducă acolo unde se afla Virlomi.

Dacă există vreun zeu care veghează asupra ei, gândi Suriyawong, *s-o ţină în viaţă. Chiar dacă o sută de mii de soldaţi vor muri din cauza mândriei ei, mă rog ca ea să trăiască. Binele pe care l-a făcut, măreţia ei ar trebui să conteze. Greşelile generalilor pot ucide multe mii de oameni, dar tot greşeli sunt. Ea a căutat victoria, nu distrugerea. Ar trebui pedepsită numai pentru intenţiile ei, nu pentru rezultat.*

Nu că intenţiile ei ar fi fost atât de bune.

Dar voi, zei ai războiului! Shiva, distrugătorule! Ce altceva a fost Virlomi, decât slujitoarea ta? O să accepţi ca slujitoarea ta să fie distrusă numai pentru că şi-a îndeplinit atât de bine sarcinile?

St Petersburgul căzuse mai repede decât s-ar fi aşteptat

cineva. Rezistenţa nu putuse fi considerată nici măcar „simbolică”. Chiar şi poliţia fugise, iar estonienii şi finlandezii fuseseră nevoiţi să muncească la menţinerea ordinii publice mai mult decât ar fi luptat cu un duşman hotărât.

Dar toate astea nu erau decât rapoarte pentru Petra, care îşi croia drum prin Rusia. Fără o forţă aeriană considerabilă, nu avea cum să-şi transporte armata de brazilieni şi ruandezi până la Moscova. Aşa că îi ducea cu trenuri de pasageri, supravegheate cu grijă din ceea ce părea un avion de turism, ca să se poată observa imediat dacă apărea vreo problemă. Artileria grea era transportată pe autostradă de trailere mari poloneze şi germane, ca acelea care străbăteau drumurile Europei tot timpul, oprindu-se numai pentru ca şoferii să mănânce, să-şi facă nevoile şi să viziteze prostituatele de pe marginea drumurilor. Acum ele duceau războiul început de ruşi direct spre Moscova.

Dacă inamicul era serios, ar fi putut urmări înaintarea armatei Petrei. La urma urmelor, nu se ascundea ceea ce transportau trenurile în goana lor fără oprire prin gări, cerând să li se dea cale liberă sau „o să vă facem ţăndări pe voi şi gara voastră şi sătucul vostru stupid de ruşi ucigaşi de copii!” Totul era numai retorică – câte un singur stâlp de telefonie căzut din loc în loc peste şine i-ar fi încetinit considerabil. Şi nici ei nu aveau de gând să înceapă să omoare civili.

Dar ruşii nu ştiau asta. Peter îi spusese că Vlad era sigur că, la Moscova, comandanţii vor intra în panică. „Ei sunt mesageri, nu luptători. Asta nu înseamnă că n-o să lupte nimeni – dar o s-o facă oamenii de rând. Dispersaţi. Unde întâmpinaţi rezistenţă, ocoliţi. Dacă armata rusă din China e oprită şi la ştirile internaţionale sunt arătate Moscova şi St Petersburgul căzute în mâinile voastre, fie guvernul va cere pacea, fie poporul se va revolta. Sau ambele.”

Ei bine, funcţionase pentru nazişti în Franţa anului 1940. De ce nu şi aici? Pierderea lui Vlad avusese un efect devastator asupra moralei ruşilor. În special fiindcă toţi ruşii ştiau că însuşi Julian Delphiki planificase contraatacul, iar Petra Arkanian conducea armata care „mătura Rusia”.

Mai degrabă „trecea ca trenul prin Rusia”.

Cel puţin nu era iarnă.

Han Tzu dădu ordinul, şi trupele sale în retragere ocupară

noile poziţii. Îşi calculase perfect retragerea ca să-i atragă pe ruşi exact în punctul în care avea el nevoie să se găsească, exact în momentul în care voia să fie acolo. Cu mult înaintea planului original al lui Vlad – singura deviere de la planul lui. Informaţiile pe care Peter Wiggin i le trimisese prin satelit îl asigurau că turcii se retrăseseră spre vest, îndreptându-se spre Armenia. Ca şi cum ar fi putut ajunge acolo la timp ca să mai facă ceva important! Aparent, Califul Alai nu rezolvase perpetua problemă a armatelor islamice. Dacă nu erau conduse cu o mână de fier, se lăsau uşor distrase. Se presupusese că Alai *reprezenta* acel control. Asta îl făcea pe Han Tzu să se întrebe dacă Alai mai era la conducere.

N-avea importanţă. Obiectivul lui Han Tzu era armata imensă, supraextinsă, obosită a Rusiei care încă urma cu rigiditate planul lui Vlad, în ciuda faptului că dubla lor învăluire găsise un Beijing pustiu, fără nicio forţă chineză pe care s-o zdrobească sau guvern chinez pe care să-l preia. Şi asta în ciuda faptului că de la Moscova soseau rapoarte panicate pe măsură ce se auzeau zvonurile despre înaintarea Petrei, fără să se ştie unde se afla ea.

Comandantul rus cu care se înfruntase nu greşise să-şi continue campania. Înaintarea Petrei spre Moscova era în ultimă instanţă un atac cosmetic, aşa cum Petra fără îndoială ştia: făcut să provoace panică, dar fără suficientă forţă ca să păstreze mult timp un asemenea obiectiv.

În sud, de asemenea, armata thailandeză a lui Suri făcea o treabă importantă, însă armata Indiei nu era deloc o ameninţare serioasă; Bean, în Armenia, alungase armatele turceşti, dar acestea se puteau cu uşurinţă întoarce.

Totul se reducea la această bătălie.

Din punctul de vedere al lui Han Tzu, putea să nici nu fie o bătălie.

Se aflau în ţinutul cu lanuri de grâu din apropiere de Jinan. Planul lui Vlad presupunea că armata chineză va cuceri dealul de la sud-est de Hwang Ho şi-şi va disputa vadul fluviului. În consecinţă, ruşii erau pregătiţi cu poduri portabile şi plute ca să traverseze fluviul prin locuri neaşteptate şi apoi să înconjoare presupusa redută chineză.

Şi, conform planului lui Vlad, forţele lui Han Tzu se aflau într-adevăr adunate pe acea înălţime şi bombardau cu o liniştitoare

ineficientă trupele ruseşti care se apropiau. Comandantul rus trebuia să se simtă încrezător, în special după ce găsi podurile peste Hwang Ho atât de puţin distruse încât reparaţiile se făcură rapid.

Han Tzu nu-şi permitea o luptă de uzură, tun pentru tun, tanc pentru tanc. Prea mult echipament se pierduse în războaiele precedente, şi, deşi soldaţii lui Han erau veterani căliţi în lupte, iar armata rusă nu mai luptase de ani de zile, incapacitatea lui Han de a-şi readuce armata la dotarea maximă în scurtul timp în care fusese împărat ar fi fost în cele din urmă decisivă. Han nu avea de gând să folosească valuri umane ca să-i copleşească numeric pe ruşi. Nu-şi permitea să-şi irosească armata. Trebuia s-o păstreze intactă ca să ţină piept armatelor islamice mult mai periculoase, atunci când va veni timpul să-şi joace rolul şi să se înfrunte în război.

Avioanele ruseşti erau pe măsura celor chineze; ambii comandanţi trebuiau să aibă o imagine precisă a terenului de luptă. Era un ţinut plat, perfect pentru tancurile ruseşti. Nimic din ceea ce făcea Han Tzu nu putea surprinde inamicul. Planul lui Vlad avea să meargă. Comandantul rus trebuia să fie sigur de asta.

Unităţile lui care fuseseră ascunse în spatele avangărzii ruse anunţau acum că şi ultimul dintre ruşi trecuse de punctele de control fără să-şi dea seama ce însemnau micile semne roşii de pe garduri, tufişuri, copaci şi indicatoare rutiere.

In următoarele patruzeci de minute, armata lui Han Tzu avu o singură sarcină: să închidă armata rusă între acele steguleţe roşii şi înălţimile de peste Hwang, şi în acelaşi timp nimeni din armata chineză să nu se afle în acea zonă.

Oare ruşii nu observaseră că absolut toţi civilii fuseseră evacuaţi? Că nu era de găsit niciun vehicul civil? Că toate casele fuseseră golite?

Hyrum Graff ţinuse odată o lecţie în care le spusese că Dumnezeu îi va învăţa cum să-şi distrugă duşmanul, folosind forţele naturii. Exemplul său principal era modul în care Dumnezeu utilizase o revărsare a Mării Roşii ca să spulbere carele de luptă ale faraonului.

Micile steguleţe roşii erau cotele maxime ale apelor.

Han Tzu dădu ordin să fie dinamitat barajul. Dura patruzeci de minute ca zidul de apă să ajungă la armata rusă şi s-o distrugă.

Soldaţii armeni îşi îndepliniseră toate obiectivele. Forţaseră guvernul iranian panicat să ceară retragerea trupelor din India. Curând va sosi o forţă copleşitoare şi ei vor fi pierduţi.

Când văzură elicopterele negre zburând la altitudine joasă peste oraş, crezuseră că le-a sunat ceasul.

Însă soldaţii care coborâră din ele erau thailandezi în uniforma PLP. Erau forţa de atac iniţială antrenată de Bean şi condusă în atâtea raiduri de către el sau de către Suriyawong.

Apoi Bean însuşi coborî din elicopter.

– Scuze pentru întârziere, zise.

In câteva minute, trupele PLP asiguraseră perimetrul şi trupele armene se îmbarcau în elicoptere.

– O să mergeţi acasă pe drumul cel mai lung, zise unul dintre thailandezi râzând.

Bean făcu mare caz despre faptul că se va duce la poalele dealului să vadă cum mergeau lucrurile cu apărarea. Armenii priviră cum se apleca Bean trecând prin uşa unei clădiri pe jumătate distrusă de bombe. Câteva clipe mai târziu, clădirea explodă. Nu mai rămase nimic în picioare. Nici pereţii, nici coşul de fum. Şi nici Bean,

Apoi elicopterul se ridică. Armenii erau atât de fericiţi că fuseseră salvaţi, încât le era greu să-şi amintească de teribila veste pe care aveau să i-o aducă Petrei Arkanian. Soţul ei era mort. Văzuseră. Era imposibil să fi supravieţuit în acea clădire.

23
COLONISTUL

From: BlackDog%Salaam@IComeAnon.com

To: Graff%pilgrimage@MinCol.gov

*Criptat: ****** Decriptat: ********

Re: Mesajul de rămas-bun al lui Vlad

Ar trebui să fie evident de ce îţi scriu din anonimat; o să-ţi dau mai târziu detaliile poveştii.

Vreau să urmez invitaţia ta, dacă mai e valabilă. Am aflat de curând că, deşi sunt un adevărat expert în strategie militară, sunt un neghiob în privinţa motivaţiilor propriului meu popor – chiar şi ale celor care îmi sunt cei mai apropiaţi. De exemplu, cine ar fi ghicit că vor urî un Calif negru african dornic de modernizare şi realizarea consensului, mai mult decât urau o

femeie hindusă lipsită de modestie, idolatră şi cu apucături dictatoriale?

Aveam de gând să dispar pur şi simplu din istorie, şi chiar îmi părea rău pentru că voi trăi în exil, plângând un prieten drag care şi-a dat viaţa pentru a o salva pe a mea la Hyderabad, când mi-am dat seama că ştirile care reluau la nesfârşit mesajul lui Vlad îmi arătau ce am de făcut.

Aşa că am aranjat să fac un film într-o moschee din apropiere. Dintr-o ţară în care pot să-mi arăt faţa în siguranţă, nu-ţi face griji. Nu am de gând să fac public mesajul prin intermediul vostru sau al lui Peter – ar fi imediat discreditat. Va fi difuzat numai pe canalele islamice.

Mi-am dat seama de un lucru: poate că am pierdut sprijinul armatei, dar încă sunt Calif. Nu e doar un post politic, ci şi unul religios. Şi niciunul dintre acei clovni nu are autoritatea să mă deposedeze de el.

Între timp, am aflat cum îmi spuneau pe la spate. „ Câine negru”. O *să audă din nou cuvintele astea de la mine, fii sigur.*

Când filmul va fi difuzat, o să-ţi spun unde mă aflu. Dacă încă mai vrei să mă iei.

Randi privea ştirile cu aviditate. Păruse să existe atâta speranţă la început, când se anunţase că Julian Delphiki fusese ucis în Iran. Poate că duşmanii care îi vânau copilul vor fi zdrobiţi, iar ea va putea ieşi în faţa oamenilor proclamând că îl poartă pe copilul şi moştenitorul lui Ahile.

Dar apoi înţelese: răul din lume nu va muri doar pentru că unii dintre duşmanii lui Ahile erau ucişi sau învinşi. Reuşiseră prea bine să-l demonizeze. Dacă ar fi ştiut cine e fiul ei, el ar fi fost cel puţin urmărit şi testat în mod constant; în cel mai rău caz îl vor lua de lângă ea. Sau îl vor ucide. Nu s-ar da în lături de la nimic ca să şteargă moştenirea lui Ahile de pe faţa pământului.

Randi stătea lângă căruciorul fiului ei, în fosta cameră de motel care devenise acum o garsonieră ieftină din Virginia de Nord. Nu avea nevoie decât de un cărucior. Era atât de mic.

Naşterea lui o luase prin surprindere. Cu câteva luni mai devreme. Şi venise atât de repede. Nu apucase să ajungă la spital. Nici nu ar fi primit-o. Tocmai îşi schimbase identitatea. Nu avea asigurare medicală.

Dar pentru că era aşa de mic, naşterea fusese uşoară. Pur şi simplu... ieşise. Chiar fiind foarte mic, nu avea nicio problemă.

Nici măcar nu semăna cu copiii prematuri, cei care arătau ca nişte... fetuşi. Ca peştii. Băiatul ei, nu. Era frumos, normal. Doar că... era mic.

Mic şi inteligent. Uneori aproape că o înspăimânta. Spusese primul cuvânt în urmă cu câteva zile. „Mama”, desigur – pe cine altcineva mai cunoştea el? Iar când ea îi vorbea, îi explica lucrurile, îi povestea despre tatăl lui, părea să asculte concentrat. Părea să înţeleagă. Oare era posibil?

Sigur că era. Copilul lui Ahile trebuia să fie mai inteligent decât media. Şi dacă era mic, ei bine, Ahile însuşi se născuse cu un picior diform. Un trup anormal, dotat cu daruri extraordinare.

În secret, numise copilul Achilles Flandres II. Dar era atentă. Nu scrisese nicăieri acel nume, numai în inima ei. Pe certificatul de naştere scria Randall Firth. Ea purta acum numele de Nichelle Firth. Adevărata Nichelle Firth era o femeie retardată dintr-un spital în care ea lucrase ca asistentă. Randi părea destul de bătrână, ştia asta, ca să treacă drept o femeie de acea vârstă – mereu pe drumuri, muncind din greu şi făcându-şi tot timpul griji, faţa ei căpătase o tentă de oboseală care o îmbătrânea. Dar ce-i păsa ei? Nu încerca să atragă bărbaţii. Cunoştea bărbaţii destul de bine ca să ştie că niciunul nu ar vrea să se căsătorească cu o femeie care îşi revărsa toată grija asupra copilului altui bărbat.

Aşa că se îngrijea doar atât cât să fie angajată în slujbe decente, care nu cereau prea multe recomandări. Când întrebau unde mai lucrase înainte, ea spunea: nicăieri de când am terminat colegiul, nici nu şi-ar mai aminti de mine, am fost o mamă casnică, dar soţul meu nu prea stătea pe-acasă, aşa că iată-mă, n-am altă recomandare în afară de faptul că fiul meu e sănătos şi casa mea e curată, şi ştiu să muncesc de parcă viaţa mea ar depinde de asta pentru că acum aşa şi e. Rolul ăsta îi permisese să se angajeze oriunde se ostenise să întrebe. Niciodată nu ar ajunge într-o funcţie de conducere, dar nici nu voia. Doar să-şi facă treaba, să-l ia pe „Randall” de la grădiniţă, şi apoi să vorbească cu el, să-i cânte şi să înveţe cum să fie o mamă bună şi să crească un copil sănătos, încrezător, care să aibă tăria de caracter să înfrunte bigotismul împotriva tatălui său şi să conducă întreaga lume.

Dar războaiele astea, şi faţa hidoasă a lui Peter Wiggin pe ecrane, anunţând că o naţiune sau alta făcea acum parte din

PLP, o îngrijorau. Nu se putea ascunde la nesfârşit. Nu-şi putea schimba amprentele, şi mai era şi acel furt din magazin pentru care fusese arestată pe când era la colegiu. Ce stupid. Aproape că uitase că luase obiectul respectiv. Dacă şi-ar fi amintit s-ar fi răzgândit şi l-ar fi plătit, ca altădată. Dar ea uitase şi afară din magazin o opriseră, deci în realitate furase, spuseseră ei, şi nu mai era minoră, astfel că avusese parte de tot tratamentul din arest. O eliberaseră, dar amprentele ei erau în baza de date. Deci într-o zi cineva va afla cine era ea în realitate. Iar bărbatul care o abordase, care îi dăruise copilul lui Ahile – cum putea fi sigură că nu le va spune? Având mărturia lui şi amprentele ei, o puteau găsi, indiferent cât de des îşi schimba numele.

Atunci hotărî că pentru prima dată în istoria omenirii, când o persoană nu era în siguranţă nicăieri pe Pământ, trebuia să plece altundeva.

De ce micul ei Achilles Flandres II să fie crescut aici, pe ascuns, înconjurat de monştri sângeroşi gata să-l omoare ca să-i pedepsească tatăl fiindcă fusese mai bun ca ei? În schimb ar putea să crească într-o colonie nouă, curată, unde nimănui nu i-ar fi păsat dacă era cu adevărat copilul ei şi nici că era aşa de mic, dacă era inteligent şi muncea din greu, şi dacă ea îl educa bine. Promiseseră că va exista comerţ între colonii, şi vizite ale navelor. Când va veni vremea ca Ahile II să-şi revendice moştenirea, *tronul,* îl va urca la bordul uneia dintre aceste nave şi se vor întoarce pe Pământ.

Studiase efectele relativiste ale călătoriei în spaţiu. Putea să dureze aproximativ o sută de ani – cam cincizeci de ani dus şi cincizeci de ani întors – dar pentru călători ar fi doar trei sau patru ani. Toţi duşmanii lui Ahile ar fi fost morţi de mult. Nimeni nu se va mai osteni să împrăştie calomnii despre el. Lumea va fi pregătită să îl asculte, cu urechile curate şi cu mintea deschisă.

Nu-l putea lăsa singur în apartament. Era totuşi o după-amiază răcoroasă. Oare merita să rişte ca el să răcească?

Îl înfofoli bine şi-l aşeză într-un port-bebe în faţa ei. Era atât de *mic,* părea mai uşor decât geanta. Umbrela îi adăpostea de ploaie pe amândoi. O să fie bine.

Era drum lung până la staţia de metrou, dar aceasta era cea mai bună – şi mai uscată – cale până la oficiul Ministerului Colonizării, unde putea să se înscrie. Era riscant, desigur. Ar putea să-i ia amprentele. Ar putea-o verifica. Dar... ei ştiau cu

siguranţă că mulţi oameni alegeau să se îmbarce pe o navă de colonişti pentru că aveau nevoie să lase în urmă vechile lor vieţi. Iar dacă ar fi descoperit că îşi schimbase numele, arestarea pentru furtul din magazin ar fi putut explica asta. Alunecase pe panta fărădelegilor şi a... ce ar presupune ei? Drogurilor, probabil... dar acum ea voia un nou început, sub un nou nume.

Sau poate ar trebui să-şi folosească numele adevărat.

Ba nu, fiindcă sub *acel* nume nu avea niciun copil. Şi dacă voiau să afle dacă „Randall” era cu adevărat al ei şi-i făceau un test genetic, ar fi descoperit că nu are nici-una dintre genele ei. S-ar fi întrebat de unde îl răpise. Era atât de mic încât l-ar fi considerat nou-născut. Iar naşterea fusese atât de uşoară, nu avusese nicio ruptură – oare aveau teste prin care să determine dacă născuse vreodată? Coşmaruri, coşmaruri. Nu, le va da noul nume şi se va pregăti să fugă dacă aveau să o caute. Ce altceva ar fi putut face?

Merita riscul, ca să-l ducă pe el într-o colonie.

În drum spre metrou trecu pe lângă o moschee, dar în faţa ei erau poliţişti care dirijau traficul. Fusese pusă o bombă? Astfel de lucruri se întâmplau în alte părţi – în Europa, după cum tot auzea – dar cu siguranţă nu în America. Oricum, nu *în ultimul timp.*

Nu, nu era o bombă. Doar un orator. Doar...

– Califul Alai, auzi pe cineva spunând, aproape ca şi când i-ar fi vorbit ei.

Califul Alai! Singurul om de pe Pământ care părea a avea curajul să se ridice împotriva lui Peter Wiggin.

Din fericire purta o eşarfă pe cap – şi părea suficient de musulmană chiar şi în acest oraş vechi, unde mulţi islamici renunţaseră la portul tradiţional. Nu o opri nimeni, fiind o femeie cu un copil, deşi pe toţi cei care aveau lucruri de genul umbrelelor, genţilor şi gecilor îi puneau să le lase la punctul de control.

Intră în zona din moschee destinată femeilor. Fu surprinsă să constate cât de mult sculpturile şi dantelăria de piatră o împiedicau să vadă ce se petrecea în partea bărbaţilor. Aparent, chiar şi moscheile liberale americane încă mai considerau că femeile nu au nevoie să-l vadă cu ochii lor pe cel care vorbeşte. Randi auzise despre astfel de lucruri, dar singurele biserici în care intrase vreodată erau cele prezbiteriene în care familiile

stăteau împreună.

Peste tot în secţiunea bărbaţilor erau camere de filmat, probabil vederea de aici era bună şi pentru cei mai mulţi dintre bărbaţi. Oricum ea nu intenţiona să se convertească la islamism, voia doar să-l vadă pe Califul Alai.

El vorbea în Esenţială, nu în arabă. Asta o bucura.

– Rămân Calif, indiferent unde locuiesc. Voi lua cu mine în colonia mea numai musulmanii care cred în Islam ca religie a păcii. Îi las în urmă pe falşii islamici însetaţi de sânge care îl numesc pe Califul lor „Câine negru”, şi care au încercat să mă ucidă ca să poată porni un război cu vecinii lor inofensivi. Aceasta este legea Islamului, din vremurile lui Mahomed şi pentru totdeauna: Dumnezeu permite războiul numai când suntem atacaţi de duşmani. Din clipa în care un musulman ridică mâna asupra unui duşman care nu l-a atacat, nu se angajează în jihad, ci devine el însuşi Shaitan. Declar că toţi cei care au complotat pentru invazia Chinei şi Armeniei nu sunt islamici, şi orice bun islamic care îi găseşte pe aceşti oameni trebuie să-i aresteze. De acum înainte naţiunile islamice pot fi guvernate numai de conducători care au fost aleşi democratic. În aceste alegeri pot să voteze şi ne-islamicii. Este interzis a-i face vreun rău unui ne-islamic, chiar dacă a fost înainte islamic, sau a-l priva de vreunul dintre drepturile sale, sau a-l dezavantaja în orice fel. Iar dacă o naţiune islamică votează să se alăture PLP şi să respecte Constituţia acestora, acest lucru este permis de Dumnezeu. Nu reprezintă o ofensă.

Randi simţi o durere în inimă. Era la fel ca discursul lui Vlad. O capitulare completă în faţa „idealurilor” mincinoase ale lui Peter Wiggin. Se pare că îl şantajaseră, îl drogaseră sau îl speriaseră chiar şi pe Califul Alai.

Îşi croi drum cu grijă printre femeile aşezate, aplecate sau stând în picioare în încăperea aglomerată. Unele dintre ele o priviră ca şi când ar fi păcătuit plecând ; multe altele se uitau la Califul Alai cu dragoste şi veneraţie.

Nu iubiţi pe cine trebuie, gândi Randi. *Un singur om a fost pur îmbrăţişând puterea, şi acesta a fost Ahile al meu.*

Unei femei care îi aruncă o privire de o ferocitate aparte, Randi îi făcu semn spre scutecul micului Ahile şi se strâmbă. Femeia se relaxa imediat. Desigur, copilul se murdărise, o femeie trebuia să aibă grijă de copilul ei chiar înainte de a

asculta cuvintele Califului.

Dacă nici Califul nu i se putea împotrivi lui Peter Wiggin, atunci nu există niciun loc pe Pământ unde să-mi cresc fiul.

Merse pe jos restul drumului până la metrou în timp ce ploua din ce în ce mai puternic. Umbrela ei îşi îndeplini rolul şi copilul rămase uscat. Apoi, când ajunse la staţia de metrou, ploaia se opri.

Aşa va fi şi în spaţiu. Atunci copilul nu va mai avea nevoie de atâta adăpost. Voi putea renunţa la umbrelă şi nu voi mai avea de ce să mă tem. Iar în noua lume va putea merge liber, în lumina unui nou soare, fiind născut să fie un spirit liber.

Când se va întoarce pe Pământ, va fi un om mare, ridicându-se cu mult deasupra acestor pitici morali.

Până atunci, Peter Wiggin va fi mort, ca si Julian Delphiki. Asta era o dezamăgire – fiul meu nu va putea niciodată să-i înfrunte direct pe ucigaşii tatălui său.

24
SACRIFICIUL

From: Musca%Molo@FilMil.gov.ph

To: Graff%pilgrimage@MinCol.gov

Re: Biletul meu

Tocmai când lucrurile devin interesante aici, pe Pământ, încep să am sentimentul sâcâitor că ai avut dreptate. Urăsc să mi se întâmple asta.

Au venit astăzi la mine emoţionaţi ca nişte copii. Petra a cucerit Moscova cu o armată de zdrenţăroşi, călătorind cu trenuri de pasageri! Han Tzu a şters de pe faţa Pământului întreaga armată a ruşilor fără si aibă mai mult de câteva duzini de pierderi! Bean a reuşit să ademenească forţele turceşti spre Armenia şi să le împiedice să intervină în China! Şi, desigur, tot Bean primeşte laudele şi pentru victoria lui Suriya-wong în China – toată lumea vrea să ofere întreaga glorie băieţilor şi fetei din Gaşca lui Ender.

Ştii ce voiau de la mine?

Ar trebui ca eu să cuceresc Taiwanul. Fără glumă. Cică eu ar trebui să trasez planurile. Pentru că, vezi tu, biata mea naţiune insulară de rataţi mă are pe mine, *băiatul din Gaşcă, şi asta îi transformă într-o mare putere ! Cum de îndrăznesc trupele alea*

islamice să rămână în Taiwan!

Le-am explicat că acum, dacă Han Tzu a câştigat împotriva ruşilor şi islamicii probabil nu vor mai îndrăzni să atace, cred că va încerca să redobândească Taiwanul. Şi chiar dacă n-o face, chiar cred ei că Peter Wiggin o să stea degeaba în timp ce Filipinele comit un act de agresiune neprovocată împotriva Taiwanului?

Nu m-au ascultat. Problema s-a pus aşa: fă cum ţi se spune, geniule.

Deci ce mi-a mai rămas, Hyrum? (Mă simt ciudat spunându-ţi pe numele mic.) Să fac aşa cum a făcut Vlad, şi să trasez strategia, apoi să-i las să cadă în propria groapă? Să fac aşa cum a făcut Alai şi să-i repudiez pe faţă, chemând la revoluţie? (Asta a făcut, nu-i aşa?) Sau să fac ca Han şi să pun la cale o lovitură internă, să devin împărat al Filipinelor şi Stăpân al Lumii Vorbitoare de Limbă Tagalog?

Nu vreau să-mi părăsesc căminul. Dar nu-mi voi găsi pacea pe Pământ. Nu sunt sigur că-mi doresc povara conducerii unei colonii. Dar cel puţin n-o să mai fac schiţe pentru moarte şi opresiune. Numai nu mă trimite în aceeaşi colonie cu Alai. El se crede atât *de important fiindcă e succesorul Profetului.*

Chiar şi tancurile fuseseră duse de curent, unele din ele pe kilometri întregi. Acolo unde ruşii îşi lansaseră ofensiva împotriva forţelor lui Han Tzu, pe înălţime, nu mai era nimic, nici măcar un semn al prezenţei lor.

Nici că acolo fuseseră sate şi câmpii cultivate.

Acum era o versiune noroioasă a Lunii. Cu excepţia câtorva copaci bine înrădăcinaţi, nu mai exista nimic. Va cere multă muncă şi mult timp refacerea acestui teren.

Dar acum aveau altceva de făcut. Mai întâi trebuiau să-i adune pe supravieţuitori, dacă exista vreunul, din zona de la marginea curentului. Apoi trebuiau să cureţe cadavrele şi să adune tancurile şi celelalte vehicule – şi, cel mai important, armamentul funcţional.

Iar Han Tzu trebuia să deplaseze o mare parte a armatei sale spre nord, ca să recucerească Beijingul şi să măture toate rămăşiţele pe care invazia rusă le-ar fi putut lăsa în urmă. între timp, era posibil ca turcii să decidă să se întoarcă.

Războiul încă nu se terminase.

Dar sângeroasa campanie de uzură de care se temuse, cea

care ar fi sfâşiat China şi ar fi distrus o generaţie întreagă, fusese evitată. Aici, în nord, ca şi în sud.

Şi apoi? Era într-adevăr împăratul Chinei. La ce s-ar fi aşteptat poporul? Acum, că obţinuse această victorie glorioasă, ar fi trebuit să se întoarcă şi să-i subjuge din nou pe tibetani? Să strivească din nou populaţia turcă din Xinjiang sub călcâiul chinez? Să verse sânge chinez pe plajele din Taiwan ca să satisfacă anticele revendicări potrivit cărora chinezii ar avea dreptul inalienabil să stăpânească peste populaţia majoritar malaysiană a insulei? Şi apoi să invadeze orice ţară care s-ar purta urât cu minorităţile chineze? Unde s-ar opri? în jungla din Papua? înapoi în India? Sau la vechile graniţe ale imperiului lui Genghis, pământurile Hoardei de Aur din stepele Ucrainei?

Ceea ce îl înspăimânta cel mai mult în aceste scenarii era faptul că ştia că sunt posibile. Ştia că în China are un popor cu inteligenţa, vigoarea, resursele şi voinţa unitară – tot ceea ce îi trebuie unui conducător ca să pornească în lume şi să transforme tot ceea ce vede în proprietatea lui. Şi fiindcă era posibil, o parte din el dorea să încerce, să vadă unde l-ar conduce acest drum.

Ştiu unde conduce, gândi Han Tzu. *Conduce la Virlomi, împingându-şi la moarte sigură patetica sa armată de voluntari prost înarmaţi. La Iulius Cezar, sângerând de moarte pe podeaua Senatului, murmurând că fusese trădat. La Adolf şi Eva, morţi într-un buncăr subteran în timp ce imperiul lor se spulbera în explozii deasupra cadavrelor lor. Sau conducea la Augustus, căutându-şi peste tot un succesor, numai pentru a-şi da seama că e nevoit să-i predea totul revoltător de perversului său... fiu vitreg? Ce* a fost *în realitate Tiberiu? O dovadă tristă despre cum sunt conduse, în mod inevitabil, imperiile. Pentru că în vârful imperiilor se ridică birocraţii intriganţi, asasinii, dictatorii militari.*

Asta vreau eu pentru poporul meu? Am devenit împărat pentru că astfel am putut să-l dobor pe Tigrul Zăpezilor şi să-l împiedic să mă ucidă el primul. Dar China nu are nevoie de un imperiu. China are nevoie de un guvern bun. Poporul chinez are nevoie să rămână acasă şi să facă bani, sau să călătorească prin lume şi să facă şi mai mulţi bani. Au nevoie de ştiinţă şi de literatură, şi să fie o parte a speciei umane.

Nu mai trebuie să le moară fiii în lupte. Să nu mai fie nevoiţi

să cureţe cadavrele duşmanilor. Au nevoie de pace.

Ştirile despre moartea lui Bean se răspândiră încet în afara Armeniei. De necrezut, dar ajunseră la Petra prin telefon la Moscova, unde încă îşi mai conducea trupele în vederea preluării complete a oraşului. Ea aflase veştile despre victoria devastatoare a lui Han, deşi nu fuseseră făcute publice. Trebuia să aibă controlul absolut asupra oraşului înainte ca populaţia să afle despre dezastru. Trebuiau să se asigure că pot face faţă reacţiei. La telefon era tatăl ei. Glasul său era stins, iar ea ştiu imediat ce voia să-i spună.

– Soldaţii salvaţi de la Teheran. S-au întors prin Israel. Au văzut... Julian nu s-a întors cu ei.

Petra ştia perfect ce se întâmplase. Şi, mai precis, ceea ce Bean se asigurase că oamenii *văd* că se întâmplă. Dar lăsă scena să se desfăşoare, spunând ceea ce se aşteptau să spună.

– L-au lăsat în urmă?

– Nu au avut... nimic să aducă înapoi.

Un suspin. Era bine să ştie că tatăl ei ajunsese să-l iubească pe Bean. Sau poate plângea doar de mila fiicei lui, deja văduvă, deşi abia devenise femeie.

– A fost surprins în explozia unei clădiri. Totul a fost făcut fărâme. Imposibil să fi supravieţuit.

– Mulţumesc că mi-ai spus, tată.

– Ştiu că e... ce va fi cu copiii? Vino acasă, Pet, noi...

– Când o să se termine războiul, tată, atunci o să vin acasă şi o să-mi jelesc soţul şi o să-mi îngrijesc copiii. Deocamdată sunt pe mâini bune. Te iubesc. Şi pe mama. O să mă descurc. La revedere.

Întrerupse legătura.

Câţiva ofiţeri o priviră întrebător. Ce spusese ea despre jelirea soţului?

– Este o informaţie strict secretă, le spuse ea. Nu ar face decât să-i încurajeze pe duşmanii Popoarelor Libere. Dar soţul meu a fost... a intrat într-o clădire din Teheran, care a explodat. Nimeni din acea clădire nu ar fi putut supravieţui.

Nu o cunoşteau, acei finlandezi, estonieni, lituanieni, letoni. Nu suficient încât să spună mai mult decât un simţitor, dar neadecvat „ne pare rău”.

– Avem treabă, zise ea, scutindu-i de responsabilitatea de a-i purta de grijă. Ei nu puteau să ştie că ceea ce arăta ea nu era

un autocontrol de fier, ci o furie rece. Una era să-ţi pierzi soţul în război. Dar să-l pierzi pentru că refuzase să te ia cu el...

Asta nu era cinstit. Pe termen lung, şi ea ar fi decis în acelaşi fel. Chiar dacă acel copil era mort sau nu existase niciodată – de unde să ştie cât de mulţi fuseseră, dacă Volescu nu le spusese niciodată? – celor cinci copii normali nu trebuia să li se deformeze vieţile atât de drastic. Ar fi fost ca şi când ai obliga geamănul sănătos să-şi petreacă toată viaţa pe un pat de spital doar pentru că fratele său e în comă.

Eu aş fi ales aceeaşi cale dacă aş fi avut timp.

Nu era timp. Viaţa lui Bean atârna deja de un fir de păr. Îl pierdea.

Iar ea ştiuse chiar de la început că, într-un fel sau altul, avea să-l piardă. Când el o implorase să nu se mărite cu el, când insistase că nu voia copii, fusese ca să evite s-o facă să se simtă aşa cum se simţea acum.

Faptul că ştia că fusese propria ei greşeală, propria ei alegere, că era mai bine că se întâmplase aşa, nu-i uşura cu nimic suferinţa. Ba chiar înrăutăţea situaţia.

Aşa că era furioasă. Pe ea însăşi. Pe natura umană. Pe faptul că era om şi că în consecinţă trebuia să *aibă* această natură, indiferent dacă voia sau nu. Dorinţa de a avea copiii celui mai bun om pe care îl cunoştea, dorinţa de a fi pentru totdeauna alături de el.

Şi dorinţa de a pleca la luptă şi de a câştiga, de a-şi păcăli duşmanii, de a-i opri, de a le lua toată puterea şi de a-i supune prin victoria ei.

Era îngrozitor să înţeleagă aşa ceva despre ea – că iubea competiţia războiului tot atât de mult cât îi era dor de soţul şi copiii ei, încât făcând un lucru îi îndepărta mintea de la pierderea celorlalţi.

Când începu focul, Virlomi simţi un fior de emoţie. Dar şi un sentiment bolnăvicios de teamă. Ca şi cum ar fi ştiut un secret teribil despre această campanie pe care nu-şi permisese să-l audă înainte ca zgomotul armelor să aducă mesajul la conştiinţa sa.

Aproape imediat, şoferul ei încercă s-o scoată din zona periculoasă. Dar ea insistă să se îndrepte spre inima luptelor. Putea vedea unde se adunase inamicul, printre dealurile din ambele părţi. Recunoscu imediat tactica folosită.

Începu să împartă ordine. Ordonă celorlalte două coloane să se retragă la intrarea în văi şi să se regrupeze, îşi trimise trupele de elită, cele care luptaseră ani de zile alături de ea, să urce coastele şi să reţină inamicul până când ea retrăgea şi restul trupelor.

Dar mulţimea de soldaţi neantrenaţi erau prea înspăimântaţi ca să înţeleagă ordinele sau să le execute în bătaia gloanţelor. Mulţi dintre ei cedară nervos şi fugiră – exact în partea văii unde erau cel mai expuşi focului. Iar Virlomi ştia că nu departe în spatele lor îi urmau unităţile de care trecuseră lipsiţi de griji.

Toate acestea din cauză că nu se aşteptase ca Han Tzu, preocupat de ruşi, să fie capabil să trimită o forţă cât de cât considerabilă aici, în sud.

Continua să-şi îmbărbăteze ofiţerii – e doar o forţă mică, nu-i putem lăsa să ne oprească. Dar oamenii cădeau mereu. Focul părea să se înteţească. Şi îşi dădu seama că ceea ce înfrunta ea nu erau nişte gărzi ale palatului, îmbătrânite, adunate ca să-i sâcâie în timpul marşului. Era o forţă disciplinată care îi mâna trupele ca pe o turmă – sutele ei de mii de soldaţi – pe un câmp de luptă de-a lungul drumului şi al malului râului.

Şi totuşi, zeii încă o apărau. Mergea printre trupele umilite, stând dreaptă, şi niciun glonţ nu o lovea. Soldaţii cădeau în jurul ei, dar ea rămânea neatinsă.

Ştia cum interpretau asta soldaţii: O protejau zeii.

Dar ea înţelegea ceva complet diferit: duşmanul dăduse ordin să nu i se facă niciun rău. Iar acei soldaţi erau atât de bine antrenaţi şi de disciplinaţi încât respectau ordinul.

Forţa care li se opunea nu era imensă – iar puterea lor de foc nu era covârşitoare. Însă majoritatea soldaţilor ei nu trăgeau deloc. Cum ar fi putut? Nu vedeau nicio ţintă în care să tragă. Iar inamicul şi-ar fi concentrat focul asupra oricărei unităţi care ar fi încercat să părăsească drumul şi să urce pe dealuri ca să pătrundă printre liniile inamice.

Din câte vedea ea, dacă murise vreun duşman fusese un accident.

Sunt Varus, gândi ea. *Mi-am condus trupele, aşa cum Varus a condus legiunile romane, într-o capcană unde vom muri cu toţii. Vom muri fără să pricinuim nici cea mai mică pierdere inamicului.*

Unde mi-a fost capul? Terenul acesta este perfect pentru o

ambuscadă. De ce n-am văzut asta? De ce am fost atât de sigură că duşmanul nu ne poate ataca aici? Tot ceea ce inamicul nu poate *să facă, dar dacă totuşi ar face te-ar distruge, trebuie luat în considerare. Era ceva elementar.*

Nimeni din Gaşca lui Ender nu ar fi făcut o asemenea greşeală.

Alai ştia. O avertizase de la început. Trupele ei nu erau pregătite pentru o astfel de campanie. Ar fi un masacru. Şi iat-o acum, cu oamenii murind pretutindeni în jurul ei, drumul umplându-se de cadavre. Oamenii ei ajunseseră să îngrămădească morţii ca să formeze baricade provizorii împotriva tirului inamic. Nu avea niciun rost să mai dea ordine, pentru că nu ar fi fost înţelese şi ascultate.

Şi totuşi, oamenii ei continuau să lupte.

Sună telefonul.

Înţelese imediat că e duşmanul, cerându-i să se predea. Dar de unde ştiau numărul ei de telefon?

Era posibil ca Alai să fie cu ei?

– Virlomi.

Nu era Alai. Dar cunoştea vocea.

– Sunt Suri.

Suriyawong. Oare erau trupele PLP? Sau ale Thailandei? Cum putuseră trupele thailandeze să străbată Birmania şi tot drumul până aici?

Nu erau deloc trupe chineze. De ce devenise brusc totul atât de limpede? De ce nu-i fusese limpede şi înainte, când o avertizase Alai? În discuţiile lor private, Alamandar spusese că totul va merge bine pentru ca ruşii vor ţine armata chineză ocupată în nord. Împotriva oricăruia dintre atacuri s-ar apăra Han Tzu, cealaltă parte a Chinei ar rămâne descoperită. Sau dacă ar încerca să lupte în ambele părţi, fiecare armată ar fi distrusă de inamicul de pe acea parte.

Ceea ce nu-şi dăduseră seama niciunul dintre ei era că Han Tzu era la fel de capabil ca şi ei să-şi găsească aliaţi.

Suriyawong, a cărui dragoste o tratase cu dispreţ. I se părea că a fost cu atât de mulţi ani în urmă. Pe când erau copii. Oare asta era răzbunarea lui pentru că se măritase cu Alai şi nu cu el?

– Mă auzi, Vir?

– Da, zise ea.

– Aş prefera să-i iau prizonieri pe oamenii ăştia. Nu vreau să-

mi petrec restul zilei omorându-i pe toţi.

– Atunci opreşte-te.

– Nu se vor preda atâta timp cât tu încă mai lupţi. Ei te venerează. Mor pentru tine. Spune-le să se predea, şi permite-le supravieţuitorilor să se întoarcă acasă la familiile lor când se va termina războiul.

– Să spun indienilor să se predea unor *siamezi?* Imediat ce pronunţă aceste cuvinte, regretă. Cândva, pentru ea contaseră în primul rând vieţile oamenilor ei. Acum, dintr-odată, se pomenise vorbind din orgoliu rănit.

– Vir, zise Suri. Mor degeaba. Salvează-le vieţile. Ea întrerupse legătura. Privi la oamenii din jurul ei, cei care mai erau încă în viaţă, ghemuiţi în spatele grămezilor formate de trupurile camarazilor lor, căutând o ţintă printre copaci, în susul pantelor... şi nevăzând nimic.

– Au încetat tirul, spuse unul dintre ofiţerii rămaşi în viaţă.

– Au murit destui oameni din cauza mândriei mele, zise Virlomi. Fie ca morţii să mă ierte. Voi trăi o mie de vieţi până să mă pot revanşa pentru această singură zi stupidă, inutilă. Ridică glasul: Lăsaţi armele. Virlomi vă spune: Lăsaţi armele şi ridicaţi-vă cu mâinile sus. Nu mai ucideţi! Depuneţi armele!

– Vom muri pentru tine, Mamă India! strigă unul dintre soldaţi.

– Satyagraha! înduraţi ceea ce trebuie să înduraţi! Astăzi trebuie să înduraţi înfrângerea! Mama India vă porunceşte să trăiţi, ca să puteţi merge acasă să vă consolaţi soţiile şi să faceţi copii care să vindece rănile cumplite care au zdrobit astăzi inima Indiei!

Unele dintre cuvintele ei şi înţelesul complet al mesajului fură transmise din om în om de-a lungul şoselei pline de cadavre.

Dădu ea însăşi exemplu ridicând mâinile şi ieşind de după zidul de trupuri în spaţiu deschis. Bineînţeles că nimeni nu trase în ea, pentru că nici în tot cursul bătăliei nu trăsese nimeni. În curând i se alăturară şi alţii. Se aliniară de aceeaşi parte a zidului de trupuri aleasă de ea, lăsându-şi armele în urmă.

Dintre copacii de pe ambele părţi ale drumului apărură thailandezi prudenţi, cu pistoalele pregătite. Erau acoperiţi de sudoare, iar frenezia uciderii abia îi părăsea.

Virlomi se întoarse şi se uită în spatele ei. Suriyawong ieşea dintre copacii de pe cealaltă parte a drumului. Ea trecu înapoi peste grămada de cadavre ca să-l întâlnească pe porţiunea cu

iarbă de dincolo. Se opriră la trei paşi distanţă unul de altul.

Ea făcu semn cu mâna în lungul şoselei.

– Uite. E opera ta.

– Nu, Virlomi, zise el cu tristeţe. E opera ta.

– Da. Ştiu.

– Vii cu mine să spui celorlalte două armate să înceteze lupta? Nu se vor preda decât dacă le-o ceri tu.

– Da, spuse ea. Acum?

– Telefonează-le şi vezi dacă te ascultă. Dacă încerc să te iau acum de aici, soldaţii vor ridica din nou armele ca să mă împiedice. Dintr-un motiv oarecare, încă te venerează.

– În India îl venerăm pe Distrugător alături de Vishnu şi Brahma.

– Dar n-am ştiut niciodată că tu îl slujeşti pe Shiva, zise Suriyawong.

Ea nu avu niciun răspuns. Se folosi de telefonul ei mobil ca să dea ordinul.

– Încearcă să-i oprească pe oameni să mai lupte. Tăcerea coborî între ei pentru un timp. Putea auzi comenzile scurte ale soldaţilor thailandezi care adunau oamenii în grupuri mici şi începeau marşul prin vale.

– Nu întrebi despre soţul tău? zise Suri.

– Ce-i cu el?

– Atunci, eşti atât de sigură că tovarăşii tăi de conspiraţie islamici l-au ucis?

– Nimeni nu trebuia să-l ucidă, spuse ea. Urmau să-l ţină închis până după victorie.

Suri râse amar.

– Ai petrecut atâta timp luptându-te cu islamicii, Vir, şi încă nu-i poţi înţelege mai bine? Asta nu e un joc de şah. Persoana regelui nu e sacră.

– Niciodată nu i-am vrut moartea.

– I-ai luat puterea, zise Suri. A încercat să te oprească să faci *asta,* iar tu ai complotat împotriva propriului tău soţ. El a fost pentru India un prieten mai bun decât ai fost tu.

Vocea lui era plină de patimă.

– Nimic din ce-mi poţi spune tu nu e mai crud decât ceea ce-mi spun eu însămi acum.

– Fetiţa Virlomi, atât de curajoasă, atât de înţeleaptă. Oare mai există încă? Sau zeiţa a distrus-o şi pe ea?

– Zeiţa nu mai e, zise Virlomi. A rămas numai nebuna, numai ucigaşa.

Un radio de teren pârâi la centura lui. Se auzi ceva în thailandeză.

– Te rog să vii cu mine acum, Virlomi. Una dintre armate se predă, dar în cealaltă l-au împuşcat pe ofiţerul căruia i-ai telefonat tu când a încercat să dea ordinul.

Un elicopter se apropie de ei. Ateriza. Urcară, în aer, Suriyawong o întrebă:

– Ce-o să faci acum?

– Sunt prizoniera ta. Ce-o să faci *tu?*

– Eşti prizoniera lui Peter Wiggin. Thailanda a aderat la Popoarele Libere.

Ştia ce ar putea însemna asta pentru Suriyawong. Thailanda – chiar şi numele semnifică „pământ al celor liberi”. Noua „naţiune” a lui Peter adoptase numele patriei lui Suriyawong. Şi acum, această patrie nu va mai fi suverană. Renunţaseră la independenţa lor. Peter Wiggin va fi stăpân peste toate.

– Îmi pare rău, zise ea.

– Îţi pare rău? Pentru că poporul meu va fi liber în interiorul graniţelor lui, şi că nu vor mai fi războaie?

– Dar poporul meu?

– Nu te mai întorci la ei, zise Suri.

– Cum aş mai putea, chiar dacă tu m-ai lăsa? Cum aş putea să mai dau ochii cu ei?

– Speram să dai ochii cu ei. Printr-o înregistrare. Să ne ajuţi să reparăm ceva din răul pe care l-ai făcut astăzi.

– Ce aş putea să mai spun sau să fac?

– Ei încă te venerează. Dacă ai dispărea acum, dacă nu vor mai auzi niciodată nimic despre tine, India va fi imposibil de guvernat pentru următorii o sută de ani.

Virlomi răspunse, realistă:

– India a fost întotdeauna imposibil de guvernat.

– *Mai puţin* guvernabilă ca oricând, zise Suri. Dar dacă le vorbeşti tu. Dacă le spui...

– Nu le voi spune să se predea unei alte puteri străine, nu după ce au fost cuceriţi şi ocupaţi de chinezi şi apoi de islamici!

– Cere-le să voteze. Să decidă liberi dacă vor să trăiască în pace, printre Popoarele Libere...

– Şi să-i ofer victoria lui Peter Wiggin?

– De ce eşti atât de furioasă pe Peter? Nu a făcut niciodată nimic decât să te ajute să câştigi libertatea poporului tău prin orice mijloc de care era capabil.

Era adevărat. De ce era atât de furioasă? Pentru că o învinsese.

– Peter Wiggin, zise Suriyawong, ar avea dreptul să cucerească. Trupele lui ţi-au distrus armata în luptă. A arătat o milă pe care nu era obligat s-o arate.

– *Tu* ai arătat milă.

– Am urmat instrucţiunile lui Peter. Nu vrea ocupaţie străină în India. Vrea să-i dea afară pe islamici. Vrea ca numai indienii să-i guverneze pe indieni. Aderarea la PLP exact asta înseamnă. O Indie liberă. Dar o Indie care nu are nevoie, şi în consecinţă *nu are,* de o armată.

– O naţiune fără armată nu înseamnă nimic, zise Virlomi. Orice duşman o poate distruge.

– Asta e treaba Hegemonului în lume. Îi distruge pe agresori, pentru ca naţiunile paşnice să-şi poată păstra libertatea. India a fost agresorul. Sub conducerea ta, India a fost invadatorul. Acum, în loc să-ţi pedepsească poporul, el îi oferă libertate şi protecţie, doar să renunţe la arme. Nu e asta Satyagraha, Vir? Să renunţi la ceva ce preţuiai cândva, pentru că acum serveşti unui bine mai mare?

– Acum mă înveţi *pe mine* despre Satyagraha?

– Ascultă cât eşti de arogantă, Vir. Ruşinată, îşi îndepărtă privirea de la el.

– Îţi vorbesc despre Satyagraha pentru că am trăit astfel ani de zile. M-am ascuns de mine însumi pentru ca să devin cel în care Ahile să aibă încredere în momentul când îl voi putea trăda ca să salvez lumea de el. Nu mă mândresc cu asta. Am trăit în mizerie şi ruşine... pentru totdeauna. Dar Bean m-a luat înapoi şi a crezut în mine. Iar Peter Wiggin s-a purtat ca şi când ar fi ştiut mereu cine sunt cu adevărat. Ei au acceptat sacrificiul meu. Acum îţi cer ţie, Vir, sacrificiul tău. Satyagraha ta. Cândva, ai pus totul pe altarul Indiei. Apoi mândria ta aproape că a anulat ceea ce realizase-i. Te întreb acum, îţi vei ajuta poporul să trăiască în pace, prin singurul mijloc prin care se poate obţine pacea în această lume? Alăturându-te Popoarelor Libere ale Pământului?

Ea simţi lacrimile curgându-i pe faţă.

Ca în acea zi în care făcuse filmul cu atrocităţile.

Numai că astăzi ea era cea care provocase moartea tuturor acelor băieţi indieni. Veniseră să moară aici pentru că o iubeau şi o slujeau. Datora ceva familiilor lor.

– Orice ar ajuta poporului meu să trăiască în pace, zise ea, voi face.

25
SCRISORI

From: Bean@Whereverthehelliam

To: Graff%pilgrimage@MinCol.gov

Re: Chiar am făcut asta?

Nu pot să cred că încă mai sunt legat la reţea. Se continuă prin ansiblu chiar şi când ne mişcăm cu viteze relativiste?

Copiii se simt bine aici. Au destul loc să meargă de-a buşilea. Şi o bibliotecă destul de mare încât cred că n-o să-şi piardă interesul pentru citit sau vizionat materialele timp de... săptămâni întregi. Va fi vorba doar de săptămâni, nu-i aşa?

Întrebarea mea este: am făcut-o? Am reuşit să îndeplinesc scopul vostru? Mă uit pe hartă, şi tot nu văd nimic inevitabil. Han Tzu şi-a ţinut discursul de rămas-bun, la fel ca Vlad, Alai şi Virlomi. Asta mă face să mă simt trădat. Au fost nevoiţi să-şi ia adio de la lume înainte de a dispărea în noapte. Insă ei au avut naţiuni întregi de manevrat. Eu niciodată n-am avut cu adevărat pe cineva care să mă urmeze. Niciodată nu am vrut asta. Cred eu, asta e ceea ce mă deosebeşte de restul Găştii – eu sunt singurul care nu mi-am dorit să fiu în locul lui Ender.

Deci mă uit pe hartă, Hyrum. Oare o să aleagă planul lui Han Tzu de divizare a Chinei în şase naţiuni şi toate acestea să adere la Popoarelor Libere? Sau vor rămâne uniţi şi totuşi va adera? Sau vor căuta un alt împărat? O să se refacă India după umilinţa înfrângerii lui Virlomi? Vor urma sfatul ei şi se vor alătura PLP? Nimic nu e sigur, iar eu trebuie să plec.

Ştiu, o să-mi spui prin ansiblu dacă se întâmplă ceva interesant. Într-un fel, nu-mi pasă. N-o să mai fiu acolo, n-o să mai pot influenţa în niciun fel mersul lucrurilor.

Pe de altă parte, nici măcar atât n-o să-mi pese. Pentru că niciodată nu mi-a păsat.

Totuşi, inima mea e interesată. Pentru că Petra e acolo cu

singurii copii pe care mi i-am dorit – cei care nu au defectele mele. Cu mine sunt numai cei handicapaţi. Şi singura mea teamă este că voi muri înainte de a-i fi învăţat ceva.

Să nu-ţi reproşezi dacă vei vedea că viaţa ta se apropie de sfârşit şi n-ai găsit încă un leac pentru mine. Niciodată nu am crezut într-un tratament. Am considerat că am avut suficient noroc să fac acest salt în noapte, şi indiferent dacă se va găsi leacul sau nu, am ştiut că nu voiam ca copiii mei cu probleme să trăiască suficient de mult ca să facă greşeala mea şi să se reproducă, şi să perpetueze acest blestem valoros, dar teribil, generaţie după generaţie. Orice s-ar întâmpla, va fi bine.

Apoi mi-a trecut asta prin minte. Dar dacă sora Carlotta avea dreptate? Dacă Dumnezeu mă aşteaptă cu braţele deschise? Atunci nu fac decât să întârzii întâlnirea. Mă gândesc la reuniunea cu Dumnezeu.

Va fi ca atunci când mi-am întâlnit tatăl şi mama? (Aproape că era să scriu: părinţii lui Nikolai.) Mi-au plăcut. Am vrut să-i iubesc. Dar am ştiut că Nikolai era copilul purtat de ea, copilul pe care-l crescuseră ei. Iar eu veneam... de nicăieri. Şi pentru mine, tată a fost o fetiţă numită Poke, iar mama mea a fost sora Carlotta, iar ei erau morţi. Cine erau de fapt străinii aceia?

Oare aşa va fi întâlnirea cu Dumnezeu? Voi fi dezamăgit de întâlnirea cu realitatea, pentru că prefer substitutul cu care m-am obişnuit?

Îţi place sau nu, Hyrum, în viaţa mea tu ai fost Dumnezeu. Nu te-am chemat eu, nici măcar nu mi-ai plăcut, dar tu ai continuat să INTERVII. Şi acum m-ai trimis în spaţiul întunecat, promiţându-mi că o să mă salvezi. O promisiune pe care nu cred că o poţi respecta. Dar cel puţin TU nu eşti un străin. Te cunosc. Şi cred că sincer îmi vrei binele. Dacă ar trebui să aleg între un Dumnezeu atotputernic care lasă lumea în această situaţie, şi un Dumnezeu care are doar puţină putere, dar îi pasă cu adevărat şi încearcă să îndrepte lucrurile, te-aş alege pe tine de fiecare dată. Continuă sate joci de-a Dumnezeu, Hyrum. Nu te descurci rău. Câteodată chiar o faci bine.

De ce scriu astea? Putem trimite mesaje oricând vrem. Problema e că aici nu se va întâmpla nimic, aşa că nu am nimic să-ţi spun. Şi nimic din ceea ce mi-ai spune tu nu va avea prea mare importanţă pentru mine, pe măsură ce mă voi îndepărta de Pământ. Deci este momentul potrivit pentru o cuvântare de

rămas-bun.

Sper ca Peter să reuşească să unească lumea în pace, deşi cred că mai are în faţă vreo câteva războaie mari.

Sper ca Petra să se recăsătorească. Dacă te va întreba ce crezi, spune-i că eu am zis aşa: vreau să existe un tată în viaţa copiilor mei. Nu un tată legendar, absent, ci unul real. Atâta timp cât va alege pe cineva care să-i iubească şi să le spună ce e bine, s-o facă. Să fie fericită.

Sper că vei trăi să vezi coloniile stabilindu-se şi rasa umană prosperând în alte lumi. E un vis frumos.

Sper ca aceşti copii handicapaţi pe care îi am cu mine să găsească ceva interesant de făcut înviată după ce eu voi muri.

Sper că sora Carlotta şi Poke vor fi acolo să mă întâmpine când voi muri. Sora Carlotta poate să-mi zică „ ţi-am spus eu ". Iar eu aş putea să le spun amândurora cât de rău îmi pare că nu le-am putut salva vieţile, după toate necazurile prin care au trecut ele ca s-o salveze pe a mea.

Destul. E timpul să pornesc regulatorul de gravitaţie şi să lansez corabia la apă.

From: Graff%pilgrimage@MinCol.gov

To: Bean@Whereverthehelliam

Re: Ai făcut suficient

Ai făcut suficient, Bean. Ai avut doar puţin timp, şi ai sacrificat atâta ajutându-ne pe mine, pe Peter şi pe Mazer. Tot acest timp ar fi trebuit să-i aparţină Petrei, şi ţie, şi copiilor voştri. Ai făcut suficient. Peter poate prelua ştafeta.

Cât despre toată povestea asta cu Dumnezeu – nu cred că Dumnezeul adevărat are un palmares aşa de rău cum crezi tu. Desigur, o mulţime de oameni duc o viaţă îngrozitoare, după anumite criterii. Dar nu ştiu pe nimeni să fi avut una mai aspră ca a ta. Şi uite unde ai ajuns! Nu vrei s-o pui în seama lui Dumnezeu pentru că nu crezi că el există. Dar dacă ai de gând să-l acuzi pentru tot rahatul, puştiule, trebuie să-i acorzi credit si pentru ceea ce creşte pe terenul astfel fertilizat.

În legătură cu Petra, care trebuie să găsească un tată real pentru copiii voştri. Ştiu că nu despre tine vorbeai. Dar trebuie s-o spun, pentru că e adevărat, şi meriţi s-o auzi.

Bean, sunt mândru de tine. Sunt mândru de mine însumi pentru că am reuşit să te cunosc. îmi amintesc cum a fost după ce tu ţi-ai dat seama ce se întâmpla cu adevărat în războiul cu

Gândacii. Ce să fac cu copilul ăsta f Nu poţi ascunde nimic de el.

Şi am decis aşa: Voi avea încredere în el.

Te-ai ridicat la înălţimea încrederii mele. Ai depăşit-o. Ai un suflet mare. Ridicam ochii spre tine cu mult timp înainte să ajungi atât de înalt.

Te-ai descurcat bine.

Plebiscitul se terminase şi Rusia aderase la PLP. Liga Islamică se divizase şi majoritatea naţiunilor beligerante fuseseră îngenuncheate, deocamdată. Armenia era în siguranţă.

Petra îşi trimise armata acasă cu aceleaşi trenuri de pasageri care îi aduseseră la Moscova.

Durase un an.

În acest timp dusese dorul copiilor ei. Dar nu suportase să-i vadă. Refuzase să lase să-i fie aduşi. Refuzase să lipsească fie şi câteva zile ca să-i vadă.

Pentru că ştia că atunci când va veni acasă, vor fi doar cinci. Iar cei doi pe care îi cunoştea cel mai bine şi deci îi iubea cel mai mult nu vor mai fi acolo.

Pentru că ştia că va trebui să-şi petreacă tot restul vieţii fără Bean.

Aşa că se menţinea ocupată – şi erau destule lucruri importante de făcut. îşi spunea – săptămâna viitoare îmi iau liber şi plec acasă.

Apoi veni tatăl ei şi-şi croi drum printre asistenţii şi funcţionarii care o separau de lumea exterioară. În realitate, probabil erau şi ei bucuroşi să-l vadă şi să-l lase să treacă. Pentru că Petra era iadul pe pământ şi-i îngrozea pe toţi în jur.

Tatăl ei veni cu mână de fier.

– Ieşi de aici, zise.

– Despre ce vorbeşti?

– Mama ta şi cu mine am pierdut jumătate din copilăria ta pentru că *te-au luat ei.* Tu te lipseşti de o parte din cei mai dulci ani din viaţa copiilor tăi. De ce? De ce te temi? Eşti un soldat grozav, şi te sperie copiii?

– Nu vreau să discut despre asta, zise ea. Sunt om în toată firea. Iau propriile mele decizii.

– Nu ai încetat să fii fiica mea, zise tatăl ei.

Apoi îi aruncă o privire, şi pentru o clipă ea avu o teamă copilăroasă că avea s-o... s-o... *pălmuiască.*

El nu făcu decât s-o ia în braţe şi s-o îmbrăţişeze. Strâns.

– Mă sufoci, papa.
– Asta e bine.
– Vorbesc serios.
– Dacă ai destul suflu să te cerţi cu mine, atunci nu mă opresc.
Ea râse.
El îi dădu drumul din îmbrăţişare, dar rămase cu mâinile pe umerii ei.
– Ţi-ai dorit copiii ăştia mai mult decât orice, şi ai avut dreptate. Acum îi eviţi pentru că tu crezi că nu poţi suporta suferinţa pentru cei care nu sunt acolo. Îţi spun eu, greşeşti. Iar eu *ştiu.* Pentru că eu am stat lângă Ştefan în toţi anii în care tu ai fost plecată. Nu m-am ascuns de *el* pentru că nu te aveam *pe tine.*
– Ştiu că ai dreptate, zise Petra. Crezi că eu sunt proastă? Nu am hotărât să *nu* îi văd. Doar amân asta.
– Mama ta şi cu mine i-am scris lui Peter, implorându-l să-ţi *ordone* să vii acasă. Iar el nu a spus decât: Va veni când n-o să mai aibă încotro.
– N-aţi putut să-l ascultaţi? El *este* Hegemonul întregii lumi.
– Încă nici măcar a unei jumătăţi de lume, zise tatăl. Şi poate să fie Hegemonul tuturor naţiunilor, în interiorul familiei mele nu are autoritate.
– Îţi mulţumesc că ai venit, papa. Demobilizez mâine trupele şi le trimit acasă peste o graniţă unde n-o să mai aibă nevoie de paşapoarte pentru că acum fac parte din Popoarele Libere ale Pământului. Am realizat ceva cât am stat aici. Dar acum am terminat. Oricum veneam acasă. Însă acum vin pentru că mi-ai spus tu. Vezi? Sunt dispusă să fiu ascultătoare, atâta timp cât îmi porunceşti să fac ceva ce aş fi făcut oricum.
Popoarele Libere ale Pământului aveau acum patru capitale – Bangkokul se adăugase Ruandei, Rotterdamului şi Râului Negru. Dar la Râul Negru – Ribeirão Preto – locuia Hegemonul. Şi acolo îi mutase Peter pe copiii ei. Nici măcar nu-i ceruse permisiunea, şi ea se înfurie când el o informă. Dar avusese treabă în Rusia, iar Peter îi spuse că Rotterdamul nu era căminul ei şi nici al lui, şi că el se ducea acasă, luând şi copiii acolo unde putea fi sigur că erau bine îngrijiţi. Aşadar, ea se întoarse acasă, în Brazilia. Şi asta era bine. Iarna la Moscova fusese un coşmar, mai rău chiar decât iernile din Armenia.

Iar ei îi plăcea să simtă Brazilia, ritmul vieţii, felul în care se mişcau ei, fotbalul pe străzi, stilul de a nu fi niciodată complet îmbrăcaţi, muzica în limba portugheză care se auzea din barurile din vecinătate, împreună cu batuque, samba, râsete şi miros înţepător de pinga.

Merse o parte a drumului cu o maşină, dar apoi plăti şi spuse şoferului să-i lase bagajele la sediu şi parcurse pe jos restul drumului. Fără să fi plănuit asta, se pomeni trecând pe lângă căsuţa în care locuiseră ea şi Bean după ce plecaseră din sediul Hegemoniei.

Casa se schimbase. Observă că era legată de casa de alături prin câteva camere adăugate, iar gardul grădinii dintre ele fusese demolat. Acum era o casă mare.

Ce păcat. Nu putuseră s-o lase pur şi simplu în pace.

Apoi văzu numele scris pe plăcuţa de pe zidul porţii.

Delphiki.

Deschise poarta fără să ceară permisiunea, bătând din palme. Acum ştia ce se întâmplase, dar tot nu putea să creadă că Peter îşi dăduse atâta osteneală.

Deschise uşa, intră şi...

În bucătărie era mama lui Bean, gătind ceva cu multe măsline şi usturoi.

– Oh, zise Petra. îmi pare rău. N-am ştiut – credeam că sunteţi în Grecia.

Zâmbetul de pe faţa doamnei Delphiki era singurul răspuns de care avea nevoie Petra.

– Bineînţeles că aţi venit, e casa voastră. Eu sunt musafir. Bine aţi venit acasă! Aţi... sunteţi aici ca să aveţi grijă de copii.

– Acum lucrăm pentru PLP. Slujba ne-a adus aici. Dar n-am suportat să stau departe de nepoţii mei. Mi-am luat concediu. Acum gătesc, schimb scutece şi ţip la *empregadas.*

– Unde sunt...

– Dorm, spuse doamna Delphiki. Dar te avertizez, micul Andrew se preface. El *niciodată* nu doarme, de câte ori intru ochii lui sunt puţin deschişi.

– Nu mă vor recunoaşte, zise Petra.

Ea înlătură obiecţia cu un gest al mâinii.

– Bineînţeles că nu. Dar crezi că altceva o să-şi amintească? Nimic din ce se întâmplă înainte de vârsta de trei ani.

– Mă bucur să te văd. El... şi-a luat rămas-bun de la voi?

– Nu era chiar aşa de sentimental, zise doamna Delphiki. Dar da, ne-a sunat. Şi ne-a trimis nişte scrisori drăguţe. Cred că pe Nikolai l-a durut mai tare decât pe noi, pentru că el l-a cunoscut mai bine pe Julian. De la Şcoala de Luptă adică. Dar Nikolai e căsătorit acum, ştiai? În curând poate că vom avea încă un nepot. Nu că am duce lipsă. Din punctul nostru de vedere, tu şi Julian v-aţi descurcat *foarte* bine.

– Dacă nu fac zgomot şi nu-i trezesc, pot să mă duc să-i văd?

– I-am aşezat în două camere. Andrew împarte una din ele cu Bella, pentru că el nu doarme niciodată, iar ea poate să doarmă orice s-ar întâmpla. Julian, Petra şi Ramon sunt în camera cealaltă. Au nevoie de o cameră mai întunecoasă. Dar dacă îi trezeşti, nu-i nicio problemă. Toate pătuţurile lor au părţile laterale coborâte, fiindcă oricum se dau jos.

– Merg?

– Aleargă. Se caţără. Doboară lucruri. Au peste un an, Petra! Sunt copii normali!

Asta aproape că o dădu peste cap, amintindu-i de copiii care nu erau normali. Dar nu la ei se referea doamna Delphiki, şi nu avea niciun motiv s-o pedepsească pentru o remarcă întâmplătoare izbucnind în lacrimi.

Aşadar, cei doi care purtau numele copiilor după care suferea cel mai mult împărţeau o cameră. Avea suficient curaj ca să facă faţă. Intră acolo prima dată.

Nimic la aceşti copii nu-i amintea de cei care plecaseră. Erau aşa de mari. Nu mai erau sugari. Şi, conform reputaţiei, ochii lui Andrew erau deja deschişi. Se întoarse să se uite la ea.

Ea îi zâmbi.

El închise ochii şi se prefăcu că doarme.

Bine, lasă-l să se retragă şi să hotărască ce să creadă despre mine. Nu am de gând să le pretind să mă iubească, când ei nici nu mă cunosc.

Se apropie de leagănul Bellei. Dormea adânc, cu buclele ei negre lucioase lipite strâns de cap. Moştenirea genetică a familiei Delphiki era *atât* de complicată. Bella demonstra cu adevărat rădăcinile africane ale lui Bean. în timp ce Andrew arăta ca un armean, pur şi simplu.

Atinse una dintre buclele Bellei şi fetiţa nici nu se mişcă. Obrazul ei era cald şi umed.

E a mea, gândi Petra.

Se întoarse şi-l văzu pe Andrew ridicat în pat, privind-o perfect treaz.

– Bună, mama, zise el. Ei i se opri respiraţia.

– Cum de mă cunoşti?

– Poze, răspunse.

– Vrei să te scoli?

El privi ceasul de pe dulap.

– Încă nu e timpul. Aceştia erau copii *normali?*

Oricum, ce ştia doamna Delphiki despre copiii normali? Nikolai nu era chiar prost. Însă ei erau geniali. Amândoi purtau scutece.

Petra se apropie de Andrew şi-i întinse mâna. Ce cred că e, câine, să-i dau să-mi miroasă mâna?

Andrew îi apucă câteva degete, pentru o clipă, de parcă ar fi vrut să se asigure că e reală.

– Bună, mamă.

– Pot să te pup?

El ridică capul şi-şi ţuguie buzele. Ea se aplecă şi-l sărută.

Atingerea mâinilor lui. Senzaţia pupicului lui. Bucla de pe obrazul Bellei. Oare la ce se aşteptase? De ce se temuse? *Proasto. Sunt o proastă.*

Andrew se lăsă pe spate şi închise ochii. După cum o avertizase doamna Delphiki, era absolut de necrezut, îi putea vedea albul ochilor prin pleoapele întredeschise.

– Te iubesc, şopti ea.

– Şi eu te iubesc, murmură Andrew.

Petra era fericită că cineva îi spusese atât de des aceste cuvinte încât răspunsul îi venea de la sine.

Traversă holul spre cealaltă cameră. Era mult mai întunecată. Nu vedea suficient cât să aibă curajul să intre. Dură câteva clipe până să i se obişnuiască ochii cu întunericul şi să distingă cele trei paturi.

Oare îl va recunoaşte pe Ramon când îl va vedea?

Cineva se mişcă în partea stângă. Ea tresări, şi redeveni soldat. Într-o clipă luă o poziţie defensivă, gata să sară.

– Sunt doar eu, şopti Peter Wiggin.

– Nu trebuia să vii şi...

El duse un deget la buze. Se îndreptă spre leagănul cel mai îndepărtat.

– Ramon, şopti. Veni şi ea lângă pătuţ.

Peter se aplecă şi foşni ceva. O hârtie.

– Ce e asta? întrebă ea, în şoaptă. El ridică din umeri.

Dacă nu ştia ce e, de ce trebuise să i-o arate?

O scoase de sub Ramon. Era un plic, dar care nu conţinea prea multe.

Peter o apucă cu blândeţe de braţ şi o conduse spre uşă. Odată ajunşi în hol, spuse încet:

– Nu poţi citi la lumina aia. Iar când o să se trezească Ramon, o să o caute şi-o să fie foarte supărat că nu mai e unde era.

– Cee?

– Hârtia lui Ramon, zise Peter. Petra, Bean a pus-o acolo înainte de a pleca. Adică, nu chiar *acolo.* Era la Rotterdam. Dar a băgat-o sub scutecul lui Ramon pe când dormea în pat. Voia ca tu s-o găseşti la el. Aşa că a stat acolo în fiecare noapte din viaţa lui. A udat-o doar de vreo două ori.

– De la Bean.

Emoţia căreia îi făcea cel mai uşor faţă era furia.

– Ştiai că a scris asta şi...

Peter continuă să meargă împreună cu ea până în salon.

– Nu mi-a dat-o mie şi nici altcuiva să ţi-o înmâneze. Doar dacă nu-l pui la socoteală pe Ramon. A dat-o fundului lui Ramon.

– Dar să mă faci să aştept un an înainte să...

– Nimeni nu s-a gândit că va fi un an, Petra.

Vorbise foarte blând, dar adevărul cuvintelor era înţepător. El avusese întotdeauna puterea s-o împungă, şi niciodată nu se dăduse înapoi.

– Te las singură să citeşti, zise.

– Adică vrei să spui că nu ai venit aici să mă întâmpini cu scopul să afli ce scrie?

– Petra. Doamna Delphiki stătea în uşa salonului. Părea puţin uluită: Peter nu a venit aici pentru *tine.* E tot timpul aici.

Petra se uită la Peter şi înapoi la doamna Delphiki.

– De ce?

– Sunt mereu grămadă pe el. El îi trimite la culcare, îl ascultă *mult* mai uşor decât pe mine.

Ideea ca Hegemonul Pământului vine să se joace cu copiii ei i se păru cam ciudată. Apoi îi păru chiar mai mult decât ciudată. Părea complet nedrept. Îl îmbrânci.

– Vii în casa *mea* şi te joci cu copiii *mei?*

El nu reacţiona în niciun fel; dar rămase pe loc.

– Sunt nişte copii grozavi.

– Lasă-mă să aflu eu asta, bine? Dă-mi voie s-o aflu eu însămi!
– Nu te opreşte nimeni.
– *Tu* m-ai oprit! Eu munceam pentru tine la Moscova, iar tu erai *aici,* jucându-te cu copiii mei!
– M-am oferit să ţi-i aduc.
– Nu voiam să vină la Moscova, eram ocupată.
– Ţi-am oferit permisie ca să vii acasă. De mai multe ori.
– Şi să las totul baltă?
– Petra, interveni doamna Delphiki. Peter a fost foarte bun cu copiii tăi. Şi cu mine. Iar tu te porţi foarte urât.
– Nu, doamnă Delphiki, zise Peter. Asta înseamnă doar *puţin* urât. Petra e un soldat bine antrenat şi faptul că încă mă mai ţin pe picioare...
– Nu mă mai sâcâi. Petra izbucni în lacrimi: Am pierdut un an din viaţa copiilor mei şi asta numai din vina mea, crezi că nu ştiu?
Dintr-unul din dormitoare se auzi un plâns de copil.
Doamna Delphiki îşi dădu ochii peste cap şi se îndreptă spre coridor să-l salveze pe cel care trebuia salvat.
– Ai făcut ceea ce era nevoie să faci, spuse Peter. Nu te critică nimeni.
– Dar *tu* ai putut să-ţi faci timp pentru copiii mei.
– Eu nu am copii.
– Şi asta e vina mea?
– Spun doar că am avut timp. Şi... îi datoram asta lui Bean.
– Îi datorezi mai mult decât atât.
– Dar asta am putut să fac.
Ea nu voia ca Peter Wiggin să joace rolul tatălui în vieţile copiilor ei.
– Petra, mă opresc dacă vrei tu. Se vor întreba de ce nu vin, şi apoi vor uita. Dacă nu mă vrei aici, o să înţeleg. E ceva ce îţi aparţine ţie şi lui Bean şi nu vreau să mă amestec. Şi da, voiam să fiu aici când deschizi plicul.
– Ce e înăuntru?
– Nu ştiu.
– N-ai pus pe unul dintre tipii tăi să-l deschidă cu abur?
Peter păru puţin iritat.
Doamna Delphiki intră cu Ramon în braţe, care scâncea spunând:
– Hârtia mea.

– Trebuia să-mi închipui, zise Peter. Petra îi întinse plicul.

– Uite-l.

Ramon întinse mâna insistent. Petra i-l dădu.

– Îl răsfeţi, spuse Peter.

– E mama ta, Ramon, zise doamna Delphiki. Te-a alăptat când erai mic.

– Era singurul care nu mă muşca...

Nu ştiu cum să termine propoziţia fără să amintească de Bean şi de ceilalţi doi copii, cei care trecuseră pe hrană solidă pentru că le crescuseră dinţii la o vârstă incredibil de mică.

Doamna Delphiki nu cedă.

– Las-o pe mama să vadă hârtia, Ramon. Ramon o strânse şi mai tare. Să împartă ceva încă nu făcea parte din obiceiurile lui.

Peter întinse mâna, smulse plicul şi i-l dădu Petrei. Ramon începu imediat să plângă în hohote.

– Dă-i-o înapoi, zise Petra. Am aşteptat atâta timp. Peter strecură un deget la un colţ, rupse plicul şi scoase o singură foaie de hârtie.

– Dacă îi laşi să facă ce vor numai fiindcă plâng, o să creşti o bandă de plângăcioşi pe care n-o să-i suporte nimeni.

Îi întinse hârtia ei şi plicul înapoi lui Ramon, care se linişti imediat şi începu să examineze obiectul transformat.

Petra luă hârtia şi constată cu surprindere că tremura. Ceea ce însemna că mâna ei tremura. Ea nu *simţea* că tremură.

Apoi, dintr-odată Peter, o prinse de braţe şi o ajută să se aşeze pe sofa pentru că picioarele ei nu mai funcţionau foarte bine.

– Hai, stai aici, ai avut un şoc, asta-i tot.

– Ţi-am pregătit o gustare, îi zise doamna Delphiki lui Ramon, care încerca să-şi bage întregul braţ în interiorul plicului.

– Te simţi bine? întrebă Peter. Petra aprobă din cap.

– Vrei să plec acum ca să poţi citi? Ea aprobă din nou.

Peter era în bucătărie luându-şi rămas-bun de la Ramon şi doamna Delphiki când Andrew apăru pe hol. Se opri în uşa salonului şi zise:

– E timpul.

– Da, e timpul, Andrew, zise Petra.

Îl privi şonticăind spre bucătărie. Şi după o secundă îi auzi vocea.

– Mama, anunţă el.

– Aşa e, zise doamna Delphiki. Mama a venit acasă.

– La revedere, doamnă Delphiki, spuse Peter.

O clipă mai târziu Petra auzi uşa deschizându-se.

– Stai puţin, Peter, strigă ea.

El se întoarse în casă. închise uşa. Când intră în salon, ea îi întinse scrisoarea.

– Nu pot s-o citesc.

Peter nu întrebă de ce. Orice prost putea vedea lacrimile din ochii ei.

– Vrei să ţi-o citesc eu?

– Poate voi putea face faţă dacă nu aud vocea lui. Peter o deschise.

– Nu e lungă.

– Ştiu.

Începu să citească cu voce tare, dar încet pentru ca numai ea să poată auzi.

„Te iubesc”, spunea. „Un singur lucru am uitat să hotărâm. Nu putem avea două perechi de copii cu acelaşi nume. Aşa că am decis să-i spun lui Andrew cel care e cu mine Ender, pentru că ăsta e numele cu care îl strigam când s-a născut. Şi la Andrew cel care e cu tine mă voi gândi cu numele de Andrew.”

Lacrimile şiroiau acum pe faţa Petrei şi abia se putea abţine să nu suspine. îi sfâşia oarecum inima să-şi dea seama că Bean se gândise la astfel de lucruri înainte de a pleca.

– Vrei să continui? întrebă Peter. Ea aprobă din cap.

„Iar Bella care e cu tine se va numi Bella. Pentru că celei care e cu mine am hotărât să-i spun Carlotta.”

Ea se pierdu. Sentimente pe care le zăvorâse în ea timp de un an, sentimente pe care subalternii ei începuseră să creadă că nu le are, izbucniră acum la suprafaţă.

Dar numai pentru o clipă. Îşi recapătă controlul, apoi îi făcu semn să continue.

„Şi deşi nu e cu mine fetiţa pe care am botezat-o cu numele tău, atunci când o să le povestesc copiilor despre ea, o să-i spun Poke, pentru ca ei să n-o confunde cu tine. Tu nu trebuie să-i spui aşa, e doar din cauză că tu eşti de fapt singura Petra pe care o cunosc, iar Poke trebuia să aibă şi ea pe cineva numit după ea.”

Petra cedă nervos. Se agăţă de Peter, iar el o îmbrăţişa ca un prieten, ca un tată.

Peter nu spuse nimic. Nici „e în regulă” sau „înţeleg”, poate pentru că nu era în regulă şi pentru că era suficient de deştept să ştie că nu poate înţelege.

Când putu vorbi, era mult mai liniştită şi mai calmă, şi un alt copil intră pe uşă şi proclamă cu voce tare:

– Doamna plânge.

Petra se ridică, mângâie mâna lui Peter şi spuse:

– Mulţumesc. Îmi pare rău.

– Aş fi vrut ca scrisoarea asta să fie mai lungă, zise Peter. Evident, nu e decât un gând de ultim moment.

– E perfect.

– Nici măcar nu a semnat-o.

– Nu contează.

– Dar se gândea la tine şi la copii. S-a asigurat că tu şi el vă veţi gândi la toţi copiii folosind aceleaşi nume.

Ea dădu din cap, cu teamă să nu izbucnească din nou.

– Plec acum, zise Peter. N-o să mă întorc decât dacă mă inviţi tu.

– Întoarce-te ca de obicei. Nu vreau ca venirea mea acasă să-i lipsească pe copii de cineva pe care-l iubesc.

– Mulţumesc.

Ea înclină capul. Ar fi vrut să-i mulţumească pentru că îi citise şi fusese atât de politicos când plânsese pe cămaşa lui, dar nu avea încredere să vorbească, aşa că îi făcu semn cu mâna.

Era bine că se descărcase plângând. Când intră în bucătărie, se spălă pe faţă şi o auzi pe mica Petra – Poke – spunând iar „Doamna plânge”. Reuşi să fie foarte calmă şi să răspundă:

– Plângeam pentru că sunt foarte fericită să vă văd. Mi-a fost dor de voi. Voi nu vă amintiţi de mine, dar eu sunt mama voastră.

– Le-am arătat poza ta în fiecare dimineaţă şi-n fiecare seară, zise doamna Delphiki, şi ei sărutau poza.

– Mulţumesc.

– Infirmierele au început asta înainte de a veni eu.

– Acum o să-mi sărut chiar eu băieţeii şi fetiţele. O să fie în regulă? Fără poză?

Era prea greu pentru ca ei să înţeleagă. Iar dacă voiau să continue să sărute poza încă un timp, era în regulă şi pentru ea. Ca şi cu plicul lui Ramon. Nu era nevoie să le ia ceva ce ei preţuiau.

La vârsta voastră, îşi spuse Petra în sinea ei, *tatăl vostru era pe picioarele lui, străduindu-se să nu moară de foame în Rotterdam.*

Dar voi toţi o să-l prindeţi din urmă şi o să-l depăşiţi. Când veţi împlini douăzeci de ani, veţi termina colegiul şi vă veţi căsători, el va avea tot şaisprezece ani, târându-se prin timp în nava lui alergând prin spaţiu.

Când mă veţi înmormânta pe mine, el nu va fi împlinit încă şaptesprezece ani. Iar fraţii şi surorile voastre vor fi încă nişte copilaşi. Nu de aceeaşi vârstă cu voi. Ca şi cum ei nu s-ar schimba deloc.

Asta e exact ca şi cum ar fi murit. Nici cei dragi care mor nu se schimbă deloc. în amintiri ei au mereu aceeaşi vârstă.

Deci eu nu trec prin ceva foarte diferit. Câte femei au rămas văduve în război? Câte mame şi-au îngropat copiii pe care abia au apucat să-i ţină în braţe? Fac parte din aceeaşi comedie sentimentală ca oricine altcineva, partea tristă fiind întotdeauna urmată de râs, râsul fiind întotdeauna urmat de lacrimi.

Abia mai târziu, singură în pat, când copiii adormiseră, iar doamna Delphiki plecase în vecini – de fapt în cealaltă aripă a casei – fu capabilă să recitească scrisoarea lui Bean. Era scrisul lui. O făcuse în grabă şi pe alocuri era aproape ilizibilă. Hârtia era pătată – Peter nu glumise când spusese că Ramon udase plicul de câteva ori.

Stinse lumina şi vru să se culce.

Apoi îi veni ceva în minte şi aprinse din nou lumina, bâjbâi după hârtie, iar ochii îi erau atât de înceţoşaţi încât abia putea să citească, poate de fapt adormise şi gândul acela o trezise dintr-un somn adânc.

Scrisoarea începea cu: „Un singur lucru am uitat să hotărâm."

Dar când o citise Peter, el începuse cu: „Te iubesc."

Probabil că-şi aruncase ochii pe scrisoare şi-şi dăduse seama că Bean nu spusese aşa ceva. Că era doar o notă pe care Bean o mâzgălise în ultimul moment, iar Peter fusese îngrijorat că ea s-ar putea simţi rănită de această omisiune.

N-avea de unde să ştie că Bean pur şi simplu nu scria astfel de lucruri. Le exprima indirect. Pentru că întreaga scrisoare însemna „te iubesc", nu-i aşa?

Stinse din nou lumina, dar încă mai ţinea scrisoarea în mână. Ultimul mesaj al lui Bean pentru ea.

Pe când aţipea la loc, gândul îi zbură prin minte: *Când Peter spusese acele cuvinte, nu citea nimic.*

26
VORBEŞTE ÎN NUMELE MEU

From: PeterWiggin%hegemon@FreePeopleOfEarth.fp.gov
To: ValentineWiggin%historian@BookWeb.corn/
AuthorsService
Re: Felicitări
Dragă Valentine,

Am citit cel de-al şaptelea volum al tău. Nu eşti doar un scriitor strălucit (lucru pe care l-am ştiut întotdeauna), ci şi un cercetător minuţios şi un analist receptiv şi onest. I-am cunoscut pe Hyrum Graff şi pe Mazer Rackham cu mult înainte de a fi murit, şi tu i-ai tratat absolut cinstit. Mă îndoiesc că ei ar contesta vreun cuvânt din cartea ta, chiar dacă nu sunt prezentaţi ca nişte indivizi perfecţi; au fost întotdeauna oneşti, chiar atunci când minţeau de îngheţau apele.

Hegemonul nu prea are mult de lucru zilele astea. Ultimele acţiuni militare adevărate de care a fost nevoie au avut loc cu peste zece ani în urmă – ultima răsuflare de tribalism, pe care am reuşit în mare parte s-o domolim cu o demonstraţie de forţă. De atunci am încercat să mă retrag de-o jumate de duzină de ori – nu, stai, vorbesc cu un istoric – de două ori, dar nu m-au luat în serios şi m-au păstrat în funcţie. Câteodată chiar îmi cer sfatul, şi ca să le întorc favoarea mă străduiesc să nu amintesc cum se rezolvau lucrurile la începuturile PLP. Numai buna şi bătrâna Americă refuză să se alăture PLP, dar sper să se debaraseze de atitudinea „ nu mă călca pe bătătură” şi să facă ceea ce trebuie. Sondajele spun că americanii s-au săturat să fie singurul popor din lume care nu are şansa să voteze în alegerile mondiale. S-ar putea să apuc să văd întreaga lume unită oficial înainte de a muri. Şi chiar dacă nu va fi aşa, avem pace pe Pământ.

Petra te salută. Mi-aş fi dorit ca tu s-o fi cunoscut, dar asta e călătoria printre stele. Spune-i lui Ender că Petra e mai frumoasă ca niciodată, îţi topeşte inima, iar nepoţii noştri sunt aşa de adorabili că oamenii îi aplaudă când îi scoatem la plimbare.

Apropo de Ender. Am citit Matca. *Auzisem despre ea, dar nu*

am citit-o până n-ai inclus-o tu la sfârşitul ultimului tău volum – dar înainte de indice, altfel n-aş fi observat-o.

Ştiu cine a scris-o. Dacă el poate vorbi în numele Gândacilor, cu siguranţă poate vorbi şi în numele meu.

Peter

Nu pentru prima oară, Peter îşi dori să se fi construit un ansiblu portabil. Desigur, nu avea justificare economică. Da, îl miniaturizaseră cât putuseră de mult pe navele cosmice. Dar ansiblul era important numai în comunicaţiile peste vidul spaţial. Se economiseau ore în comunicaţiile din interiorul sistemului; zeci de ani pentru comunicaţiile cu navele în zbor şi coloniile.

Pur şi simplu nu era o tehnologie proiectată pentru conversaţie.

Odată cu vestigiile puterii veneau şi unele privilegii. Poate că Peter avea peste şaptezeci de ani – şi, după cum îi atrăgea adesea atenţia Petrei, un *bătrân* de şaptezeci de ani, o *antichitate* de şaptezeci de ani – dar încă mai era Hegemon, iar acest titlu însemnase cândva o putere enormă, însemnase cândva elicoptere de atac în zbor, armate şi flote în mişcare; însemnase cândva pedeapsa pentru agresiune, colectarea de taxe, întărirea drepturilor omului, eradicarea corupţiei politice.

Peter îşi aducea aminte de vremurile când titlul era aşa o glumă fără sens încât i-l dăduseră unui adolescent care scrisese câteva articole inteligente pe net.

Peter dăduse putere acestui titlu. Şi apoi, pentru că treptat renunţase la funcţii şi le împărţise altor autorităţi ale PLP – „Guvernului Pământului” cum îi spuneau acum oamenii, uneori – redevenise un titlu onorific.

Dar nu o glumă. De mult nu mai era o glumă şi nu va mai fi niciodată.

Nu era o glumă, însă nici un lucru bun, categoric. Rămăseseră destui oameni în viaţă care îşi aminteau Hegemonia ca pe o forţă coercitivă care le spulbera visele despre cum ar fi trebuit să fie Pământul (deşi de obicei aceste vise erau coşmarurile tuturor celorlalţi). Iar istoricii şi biografii se luau adesea de el şi aveau s-o facă mereu.

Problema istoricilor era că puteau aranja datele ordonat, însă întotdeauna uitau la ce folosesc. Inventau cele mai stranii motivaţii pentru oameni. Exista, de exemplu, o biografie a lui Virlomi care o privea ca pe un sfânt idealist şi dădea vina pe

Suriyawong, dintre toţi, pentru măcelul care încheiase cariera militară a lui Virlomi. Nu conta că însăşi Virlomi repudiase această interpretare, scriind prin ansiblu din colonia Andhra. Biografii erau întotdeauna iritaţi când subiectul lor se dovedea a fi viu.

Dar Peter nu se ostenea să dea replica vreunuia dintre ei. Nici chiar celor care îl atacau cu sălbăticie, dând vina pe el pentru tot ce mersese prost şi acordând altora credit pentru tot ce mersese bine... Petra spumega de furie câteva zile din cauza unora, până când el o implora să nu-i mai citească. Dar nici el nu rezista să nu citească. Nu punea la suflet. Cei mai mulţi dintre oameni nu au avut niciodată biografii scrise.

Chiar şi Petra avea doar vreo două, şi ambele erau de genul „o mare femeie” sau „model pentru fete”, nu un studiu serios şi erudit. Ceea ce îl deranja pe Peter, pentru că el vedea ceea ce ele păreau să neglijeze – faptul că după ce toţi ceilalţi membri ai Găştii lui Ender părăsiseră Pământul şi plecaseră în colonii, ea rămăsese şi condusese Ministerul Apărării al PLP timp de aproape treizeci de ani, până când această poziţie devenise mai degrabă un departament al poliţiei, iar ea insistase să se pensioneze ca să se joace cu nepoţii.

Ea se implica *întotdeauna,* îi spunea Peter când îşi dădea seama de asta.

– Ai fost prietena lui Ender şi a lui Bean la Şcoala de Luptă – tu l-ai învăţat pe Ender să *tragă,* pentru nu mele lui Dumnezeu. Ai fost în Gaşca lui...

Dar în astfel de momente Petra îi făcea semn să tacă.

– Nu vreau să se spună poveştile astea, zicea ea. N-aş ieşi prea bine dacă s-ar afla adevărul.

Peter nu o credea. Şi ar fi putut să sară peste toate astea şi să înceapă de la întoarcerea ei pe Pământ... nu fusese Petra cea care, când Gaşca fusese răpită aproape în totalitate, găsise o cale să-i transmită un mesaj lui Bean? Nu era ea cea care îl cunoscuse cel mai bine pe Ahile, încât el nu reuşise s-o omoare? Ea era unul dintre cei mai mari comandanţi militari ai tuturor timpurilor, şi se căsătorise cu Julian Delphiki, Uriaşul din legendă, şi apoi cu Peter Hegemonul, o altă legendă, şi mai presus de toate crescuse cinci dintre copiii pe care îi avusese cu Bean şi încă cinci pe care îi avusese cu Peter.

Şi nicio biografie. Aşa că de ce s-ar plânge el că despre el

existau o duzină şi toate prezentau greşit lucruri simple, evidente, lucruri care ar fi putut fi *verificate,* darămite lucruri mai ascunse cum ar fi motivaţii şi înţelegeri secrete şi...

Apoi, volum după volum, începu să apară cartea Valentinei despre războaiele cu Gândacii. Un volum despre Prima Invazie, două despre cea de-a Doua Invazie – cea în care câştigase Mazer Rackham. Apoi patru volume despre a Treia Invazie, cea în care luptaseră şi învinseseră Ender şi Gaşca lui crezând că este vorba de un joc de antrenament pe asteroidul Eros. Un întreg volum era despre dezvoltarea Şcolii de Luptă – scurte biografii a zeci de copii care fuseseră esenţiali pentru îmbunătăţirile din şcoală care în final conduseseră la pregătirea eficientă şi la legendarele jocuri din Sala de Luptă.

Peter văzu ce scrisese despre Graff şi Rackham şi despre copiii din Gaşca lui Ender – inclusiv Petra – şi chiar dacă el ştia că o parte din opiniile ei se datorau faptului că Ender se afla alături de ea în colonia Shakespeare, adevăratul motiv pentru care cartea era excelentă era propria ei introspecţie. Ea nu găsea „teme” pe care să le impună istoriei. Lucrurile se întâmplau, şi erau conectate între ele, dar când o cauză era imposibil de cunoscut, ea nu pretindea că o cunoaşte. însă ea cunoştea fiinţele umane.

Părea să le iubească chiar şi pe cele mai îngrozitoare.

Aşadar gândi: *Păcat că ea nu e aici ca să scrie o biografie a Petrei.*

Cu toate că asta era o prostie – nu era nevoie să fie aici, avea acces la orice documente ar fi vrut prin ansiblu, întrucât una din dispoziţiile principale ale ministerului lui Graff era garanţia absolută ca fiecare colonie să aibă acces complet la orice bibliotecă şi depozit de înregistrări din toate lumile umane.

Abia când apăru al şaptelea volum şi Peter citi *Matca,* descoperi biograful care să-l facă să se gândească: vreau să scrie despre mine.

Matca nu era o carte lungă. Deşi era bine scrisă, nu era deosebit de poetică. Era foarte simplă. Dar prezenta o imagine a Mătcii aşa cum ar fi scris-o ele însele. Monştrii care speriaseră copiii timp de peste un secol – şi continuau s-o facă chiar dacă acum muriseră toţi – deveneau dintr-odată frumoşi şi tragici.

Dar nu era o lucrare de propagandă. Lucrurile îngrozitoare pe care le făcuseră erau recunoscute, nu ascunse.

Şi atunci îşi dădu seama cine o scrisese. Nu Valentine, cea care de fapt dezgropase lucrurile. Era scrisă de cineva care putea să-şi înţeleagă duşmanul atât de bine încât să-l iubească. Cât de des o auzise pe Petra citând ceea ce spusese Ender? Ea – sau Bean, sau altcineva – scrisese asta. „Cred că e imposibil să înţelegi cu adevărat pe cineva, să ştii ce vor, ce cred, şi să nu-i iubeşti aşa cum se iubesc ei.”

Asta făcuse autorul *Mătcii,* care îşi spunea Vorbitor în Numele Morţilor, pentru extratereştrii care cândva bântuiseră coşmarurile noastre.

Şi cu cât mai mulţi oameni citeau cartea, cu atât mai mult îşi doreau să-şi fi înţeles duşmanul, bariera lingvistică să nu fi fost de netrecut, Mătcile să nu fi fost toate distruse.

Vorbitorul în Numele Morţilor făcea oamenii să-şi iubească vechiul duşman.

Bun, e uşor să-ţi iubeşti duşmanii după ce sunt morţi de-a binelea. Dar oricum. Oamenii renunţă greu la personajele lor negative.

Trebuia să fie Ender. Aşa că Peter îi scrise lui Valentine, felicitând-o, dar şi rugând-o să-i sugereze lui Ender să scrie despre el. Urmă ceva corespondenţă, Peter insistând că nu are nevoie de aprobare pentru nimic. Voia să vorbească cu fratele lui. Dacă ieşea o carte din asta, bine. Dacă era descris ca un monstru, dacă asta vedea în el Vorbitorul în Numele Morţilor, aşa să fie. „Pentru că ştiu că indiferent ce ar scrie el, va fi cu mult mai apropiat de realitate decât acest *kuso* care se publică aici.”

Valentine râse, auzindu-l că foloseşte cuvântul *kuso.*

„Ce-i cu argoul ăsta din Şcoala de Luptă?”

„Acum face parte din limbajul obişnuit”, îi spuse el în mesajul de răspuns.

Apoi ea îi transmise: „Nu-ţi va scrie. Zice că nu te mai cunoaşte. Ultima dată când te-a văzut el avea cinci ani, iar tu erai cel mai rău frate mai mare din lume. Trebuie să-ţi vorbească.”

„E scump” scrise Peter, dar în realitate ştia că PLP îşi putea permite şi nu l-ar refuza. De fapt îl reţinea teama. Uitase că Ender îl cunoscuse numai ca huligan. Nu-l văzuse niciodată străduindu-se să construiască un guvern mondial, nu prin cuceriri, ci prin libera alegere a popoarelor care să voteze

naţiune după naţiune. *El nu mă cunoaşte.*

Dar apoi Peter îşi spuse: *Ba da. Peter pe care îl cunoaşte el este o parte din Peter cel care a devenit Hegemon. Peter, cel cu care Petra a acceptat să se căsătorească şi i-a permis să-i crească copiii, acelaşi Peter care îi teroriza pe Ender şi pe Valentine şi era plin de venin şi resentimente fiindcă fusese considerat nedemn de către judecătorii care alegeau care dintre copii vor creşte pentru a salva lumea.*

Cât de multe din realizările mele porniseră din aceste resentimente?

„Ar trebui să vorbească cu mama” răspunse Peter în scris. „E încă lucidă şi-i place mai mult de mine decât pe vremuri.”

„Îi scrie”, zise Valentine. „Când are timp să scrie cuiva. Îşi ia foarte în serios îndatoririle de aici. E o lume mică, dar el o guvernează cu grijă ca şi cum ar fi Pământul.”

În final, Peter îşi învinse teama şi stabili data şi ora, iar acum stătea în faţa interfeţei vocale a ansiblului la Centrul de Comunicaţii Interstelare din Râul Negru. Desigur, acesta nu comunica direct cu niciun ansiblu, cu excepţia Reţelei staţionare de Ansibluri a MinCol, care transmiteau totul la colonia sau nava potrivită.

Mesajele audio şi video erau atât de neeficiente din cauza lăţimii de bandă, încât erau de obicei comprimate şi apoi refăcute la celălalt capăt, astfel că, în ciuda instantaneităţii comunicaţiilor prin ansiblu, exista un sensibil decalaj de timp între cele două laturi ale dialogului.

Fără nicio imagine. Peter trebuia să stabilească o limită. Nici Ender nu insistase. Ar fi fost prea dureros pentru amândoi – Ender să vadă cât de mult timp trecuse în timpul călătoriei lui relativiste până pe Shakespeare, iar Peter să fie silit să vadă cât de tânăr era încă Ender, cât de mult din viaţă mai are înainte, în timp ce Peter îşi privea detaşat vârsta înaintată şi apropierea morţii.

– Sunt aici, Ender.

– Mă bucur să-ţi aud vocea, Peter.

Apoi linişte.

– Să nu facem simplă conversaţie, aşa-i? zise Peter. A trecut prea mult timp pentru mine, prea puţin pentru tine. Ender, ştiu că am fost nemernic cu tine când eram copii. Nu-mi cer scuze. Eram plin de furie şi de ruşine şi m-am răzbunat pe tine şi pe

Valentine, dar de cele mai multe ori pe tine. Nu cred să-ţi fi spus vreodată vreo vorbă bună, cel puţin nu când erai treaz. Pot să vorbesc despre asta dacă vrei.

– Poate mai târziu. Nu e o şedinţă de terapie familială. Vreau doar să ştiu ce ai făcut şi de ce.

– Ce anume din ce am făcut?

– Ceea ce contează pentru tine, spuse Ender. Ceea ce alegi tu să-mi spui e la fel de important ca ceea ce-mi povesteşti despre evenimentele respective.

– Sunt multe lucruri. Am încă mintea limpede. Îmi amintesc o mulţime de lucruri.

– Bine. Ascult.

În acea zi ascultă ore întregi. Şi încă alte zile, alte ore. Peter expunea totul. Luptele politice. Războaiele. Negocierile. Eseurile de pe net. Construirea reţelelor de informaţii. Sesizarea oportunităţilor. Găsirea de aliaţi valoroşi.

Abia la sfârşitul ultimei conversaţii Peter scoase la suprafaţă amintirile de când Ender era copil.

– Te-am iubit sincer. Mereu o rugam pe mama să mă lase să te hrănesc. Să te schimb. Să mă joc cu tine. Credeam că eşti cel mai bun lucru care putea să existe. Dar apoi am observat. Puteam să mă joc cu tine şi să te fac să râzi şi când Valentine intra în cameră pur şi simplu te lipeai de ea. Eu nu mai existam. Ea era strălucitoare, bineînţeles că reacţionai astfel. Toată lumea făcea la fel. Şi eu. Dar în acelaşi timp eram doar un copil. Eu vedeam că Ender o iubeşte pe Valentine mai mult decât pe mine. Iar când am înţeles că tu te născuseşi pentru că pe mine mă consideraseră un eşec – cei de la Şcoala de Luptă, vreau să spun – a fost un resentiment în plus. Asta nu scuză nimic. Nu trebuia să fiu un nemernic din cauza asta. Doar îţi spun ţie, acum îmi dau seama de unde a început totul.

– OK, zise Ender.

– Îmi pare rău. Pentru că nu m-am purtat mai frumos cu tine când eram copii. Pentru că, vezi tu, toată viaţa mea, toate lucrurile despre care ţi-am povestit în conversaţiile astea incredibil de scumpe, când vorbeam mă gândeam: E OK. M-am descurcat bine atunci. Lui Ender i-ar fi plăcut că am făcut asta.

– Te rog, nu-mi spune că ai făcut toate astea pentru mine.

– Glumeşti? Le-am făcut pentru că sunt cel mai competitiv ticălos născut vreodată pe planeta asta. Dar standardul meu a

fost: lui Ender i-ar fi plăcut că am făcut asta.

Ender nu răspunse.

– Ei, la naiba, puştiule. E mult mai simplu. Ceea ce ai făcut tu până la vârsta de doisprezece ani a făcut posibilă munca mea de o viaţă.

– Peter, ceea ce ai făcut tu în timp ce eu călătoream, a făcut... ca victoria mea să merite să fi fost obţinută.

– Ce familie au mai avut domnul şi doamna Wiggin!

– Mă bucur că am stat de vorbă, Peter.

– Şi eu.

– Cred că pot să scriu despre tine.

– Aşa sper.

– Chiar dacă nu voi putea, asta nu înseamnă că nu m-am bucurat. Am aflat cine ai devenit când ai crescut.

– Aş vrea să fiu acolo, zise Peter, să văd cine ai devenit *tu* când ai crescut.

– Eu n-o să cresc niciodată, Peter, zise Ender. Sunt îngheţat în istorie. Veşnic de doisprezece ani. Ai avut o viaţă frumoasă, Peter. Transmite-i Petrei dragostea mea. Spune-i că mi-e dor de ea. Şi de ceilalţi. Dar în special de ea. Tu i-ai avut pe cei mai buni dintre noi, Peter.

În acel moment, Peter fu pe punctul de a-i spune despre Bean şi cei trei copii, zburând undeva prin spaţiu, aşteptând un tratament care deocamdată nu părea prea promiţător.

Apoi îşi dădu seama că n-ar fi putut. Povestea asta nu trebuia s-o spună el.

Dacă Ender ar fi scris-o, oamenii ar fi început să-l caute pe Bean. Cineva ar fi putut încerca să-l contacteze. Ar fi putut să-l cheme acasă. Şi atunci călătoria lui ar fi fost degeaba. Sacrificiul său. Satyagraha.

Nu mai vorbiră niciodată.

Peter mai trăi un timp după aceea, în ciuda inimii sale slăbite. Speră tot timpul că Ender va scrie cartea pe care şi-o dorea. Dar când muri, cartea nu fusese încă scrisă.

Petra fu cea care citi scurta biografie intitulată simplu *Hegemonul,* şi semnată Vorbitor în Numele Morţilor.

Plânse întreaga zi după ce o citi.

O citi cu voce tare la mormântul lui Peter, oprind pe oricine trecea prin apropiere. Până când îşi dădu seama că oamenii veneau ca s-o audă pe ea citind. Aşa că îi invită şi citi din nou cu

voce tare, de la început.

Cartea nu era lungă, dar avea putere. Pentru Petra, însemna tot ce îşi dorise Peter. Punea punct vieţii sale. Răul şi binele. Războaiele şi pacea. Minciunile şi adevărul. Manipularea şi libertatea.

Hegemonul era în realitate o piesă pereche pentru *Matca.* Una din cărţi era povestea unei întregi specii; la fel şi cealaltă.

Dar pentru Petra era povestea omului care îi modelase viaţa mai mult decât oricine altcineva.

Cu excepţia unui singur om. Cel care acum trăia numai ca o umbră în poveştile altor oameni. Uriaşul.

Nu existau niciun mormânt şi nicio carte pe care să o citească acolo. Iar povestea lui nu era una omenească pentru că într-un fel el nu dusese o viaţă omenească.

Fusese viaţa unui erou. Se sfârşise cu el luat la ceruri, murind fără să fie mort.

Te iubesc, Peter, îi spuse mormântului. Dar trebuie să fi ştiut că niciodată n-am încetat să-l iubesc pe Bean, şi să-mi fie dor de el, şi să-i simt lipsa ori de câte ori mă uitam la chipurile copiilor noştri.

Apoi plecă acasă, lăsându-şi în urmă ambii soţi, pe cel a cărui viaţă avea un monument şi o carte, şi pe cel al cărui singur monument era în inima ei.